

Đào Hôn Tám Trăm Năm

Contents

Đào Hôn Tám Trăm Năm	1
1. Chương 1: Phần 1 - Mở Đầu	2
2. Chương 2: Chương 1	4
3. Chương 3: Chương 2	11
4. Chương 4: Chương 3	19
5. Chương 5: Chương 4	26
6. Chương 6: Chương 5	35
7. Chương 7: Chương 6	43
8. Chương 8: Chương 7	50
9. Chương 9: Chương 8	59
10. Chương 10: Chương 9	65
11. Chương 11: Chương 10	75
12. Chương 12: Chương 11	84
13. Chương 13: Phần 2 - Chương 1	94
14. Chương 14: Chương 2	100
15. Chương 15: Chương 3	108
16. Chương 16: Chương 4	116
17. Chương 17: Chương 5	124
18. Chương 18: Chương 6	132
19. Chương 19: Chương 7	140
20. Chương 20: Chương 8	149
21. Chương 21: Chương 9	158
22. Chương 22: Chương 10	166
23. Chương 23: Chương 11	175
24. Chương 24: Phiên Ngoại 1: Kiếp Luân Hồi Thứ Hai	183
25. Chương 25: Phiên Ngoại 2: Kiếp Luân Hồi Thứ Tư	185

Đào Hôn Tám Trăm Năm

Giới thiệu

Máu trên người Thất Bạt Tư Công mang một nửa huyết thống ma tộc, trong cơ thể hắn tồn tại đủ c

1. Chương 1: Phần 1 - Mở Đầu

Hoành Sơn, biên giới giữa nước Tống cùng Tây Hạ. Đã nhiều năm mùa đông tuyết trắng bao phủ, không có lấy bóng dáng một loài động vật.

Với thời tiết như vậy, trừ bỏ thợ săn, vốn không có ai đi lên đỉnh núi, chứ đừng nói đến là trong đêm lạnh như thế này.

Nhưng lúc này đây, trên nền tuyết trắng là ba bóng người được ánh trăng chiếu rọi.

Không, phải nói là một cô thi thể, một nam tử trẻ tuổi cùng một người phụ nữ xinh đẹp, sinh mệnh sắp tàn.

“Nương... người nói là thật sao” nam tử trẻ cỡ hai mươi tuổi cầm chặt lấy tay nàng, khuôn mặt tuấn mĩ hơn người nay trắng bệch như tuyết đọng trên núi.

“Phải” Bên môi người phụ nữ tràn ra máu, trên mặt băng lạnh như tuyết.

“Cho nên vừa rồi người không nên cứu ta, là cha người kéo ta cùng nhảy xuống vách núi. Người trong tộc của chúng ta không nên có tình yêu, tình yêu là trở ngại. Lúc trước ta động tình, yêu cha người nhưng khi hắn biết được ta là người ngoại tộc, thậm chí đâm ta ba đao, muốn đưa ta vào chỗ chết. Hắn uống thuốc độc đã chết nhưng máu trong cơ thể ta không để cho ta đi nhanh như vậy. Người nghe... trong cơ thể người có huyết mạch của ta, người là truyền nhân cuối cùng của gia tộc ta, người phải cưới vợ sinh con...”

“Không” Đôi môi nam tử run run nhưng kiên định nói.

“Người cho là mình có cơ hội lựa chọn” Khóe môi người phụ nữ xinh đẹp khẽ nhếch lên nhưng không mang theo ý cười. “Ta đã hạ chú thuật với vài trưởng lão hiền tế không có vợ con, nếu người không cưới vợ bọn họ sẽ lấy cái chết khuyến răn, thẳng cho đến khi người khuất phục mới thôi”

Người phụ nữ xinh đẹp còn nói thêm vài lời nữa khiến cho nam tử run run vài cái, mới chậm rãi nhắm mắt.

Hai đầu gối của hắn mềm nhũn ngồi trên mặt tuyết.

Hắn nhìn thi thể cha cùng mẹ, chảy nước mắt. Đau lòng nhưng không có cách nào thay đổi cuộc sống kế tiếp.

Nếu lời mẹ hắn nói là thật, như vậy hắn không nên kết hôn, không nên để huyết mạch được lưu truyền. Nhưng hắn không thể không kết hôn, mẹ hắn không cho phép huyết mạch ma tộc kết thúc trên người hắn như vậy.

Hắn không dám nghĩ nhiều, đỡ đỡ đi về phía trước nhặt lên nhánh cây, hai tay không tự mình đào lấy một cái hố trong tuyết.

Hắn không biết mình đào trong bao lâu, càng không biết hai tay đã đông cứng, đổ tấy lên. Trên tay đầy vết thương, máu từ tay chảy xuống loang lổ cả một vùng tuyết trắng, tạo ra những đóa hoa trông thật phần quý dị.

Hắn đem cha mẹ chôn cất trong hố tuyết, dùng băng tuyết lấp lên trên rồi kéo thân hình mệt mỏi, tập tễnh rời khỏi khe núi. Hắn hoàn toàn không biết rằng ở một chỗ cách hố băng không xa, có một vị trưởng lão đầu bạc hơn năm mươi tuổi đã nghe được tất cả.

Hoặc là cho dù hắn biết phía sau có người hắn cũng chẳng còn đủ thể lực lẫn tinh thần làm bất cứ chuyện gì.

Sau khi xuống núi khí lực của hắn đã giảm xuống cực độ, cả người dùng một tiếng ngã vào giữa nền tuyết, trừng mắt nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời cơ hồ muốn chọc mù mắt trên bầu trời kia.

Những bông tuyết rơi trên người hắn, rất nhanh đã tạo thành một tầng băng mỏng.

Hắn vẫn không nhúc nhích, ngay cả tiếng măng chũr từ xa truyền đến cũng không làm hắn động đậy.

“Nha đầu thối, nếu ngươi không trở về ta đem ngươi vứt ở đây cho gấu ăn luôn”

“Thối sư phụ, ta lập tức quay lại”

Tiếng ồn ào của tiểu cô nương còn đang vọng lại trong tuyết thì ở rừng cây phía trước đã xuất hiện một thân ảnh nho nhỏ, trên tay cầm một chiếc đèn lồng đỏ.

Nàng hào hứng dẫm qua đất tuyết, một cước hoàn toàn dẫm lên cái bụng của nam tử trẻ tuổi.

Hắn đau đến co rúm người lại.

Nàng bị hắn đẩy, một thân ăn mặc như khối bánh trưng ở trên đất tuyết lăn một vòng, chỉ có đèn lồng trong tay là vẫn lơ lửng lên cao cao.

Nàng xoa xoa mắt, đứng dậy đem đèn lồng tiến đến trước mặt nam tử trẻ tuổi

“Vì sao ngươi nằm ở đây?” nàng hỏi

Hắn không nói chỉ dùng đôi mắt còn đen hơn đêm tối nhìn nàng.

“Ngươi đang ở đây khóc sao?” Nàng hỏi, tò mò chạm vào hai vết băng trên mặt hắn.

“Tránh ra” Hắn chán ghét đẩy tay nàng ra.

“Ta biết rồi, ngươi giống như mẹ ta trốn đi trộm khóc, đúng không?” Nàng nghiêng đầu hỏi, một đôi mắt trắng đen rõ ràng, rạng rỡ tỏa sáng dưới ánh đèn lồng.

“Nha đầu thối, lão tử mặc kệ ngươi, ta một mình vượt qua biên giới quay về Đại Tổng”. Xa xa trong rừng truyền tới một tiếng rống to.

“Đến đây, đến đây” Nàng chạy về phía trước hai bước lại đột nhiên nhảy về bên cạnh hắn. “Này. Cho ngươi”

Nàng lấy ra một cái bánh bao trắng trong túi.

Hắn quay đầu ra.

“Hôm nay là sinh nhật ta, sư phụ làm bánh bao trắng cho ta, rất ngon nha” Nàng đem bánh bao trắng nhét vào miệng hắn, rồi nói lại những lời sư phụ đã nói với nàng cho hắn nghe. “Miệng ăn bánh bao trắng, toàn bộ phiền não bay theo gió”

“Nha đầu thối, ta đi rồi”

“Thối sư phụ đợi ta với...” Nàng nhảy người lên. Thật sự rồi đi không quay đầu lại.

Hắn trừng mắt nhìn theo bóng lưng nàng dần biến mất ở phía trước. Cảm giác bánh bao trắng mềm ở trong miệng tan ra, hương vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng.

Hắn một miếng rồi lại một miếng nuốt xuống, chậm rãi ngồi dậy, hít sâu một hơi...

Phiền não cũng không bay theo gió như nàng nói.

Nhưng tình hình cũng không thể không xong như trong tưởng tượng.

Dù sao hắn đã sớm quen việc cha mẹ ít nghe ít hỏi đối với hắn, hiện tại không có cha mẹ cùng không phải điều gì khác biệt lắm. Hắn là không có gì khác biệt đi.

Hắn dùng đầu lưỡi liếm đi mảnh bánh bao trên môi, khi nếm đến vị ngọt kia thì chớp mũi cũng thoáng chốc đau xót. Ở trong ngày cha mẹ cùng mất này, lại chỉ có tiểu cô nương kia quan tâm hắn a.

Nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, không tiếng động.

2. Chương 2: Chương 1

Mười năm sau

“Hiệu thuốc bắc Tống kí là hiệu thuốc đông y tổ truyền ba đời, nằm trên đường Biện Lương, quy mô cũng không nhỏ, từ đây tính ra trăm dặm xung quanh thì hiệu thuốc này là nổi nhất.

Bất quá tục ngữ luôn có vài phần chí lí, câu nói “giàu không quá ba đời” đặt ở tiệm thuốc Tống Kí là ví dụ rõ nhất.

Hiệu thuốc bắc Tống Kí giao cho Tống Vạn Lợi quản lý, bởi vì tham thức ăn ngon đã bán đi không ít gia sản, hơn nữa mấy nhi tử đều là loại hết ăn lại nằm, doanh thu của hiệu thuốc tự nhiên không nhiều bằng lúc trước.

Bất quá, bằng vào gia sản tổ tiên để lại Tống gia vẫn trải qua những ngày không lo ăn, mặc.

Ngôi nhà lớn do tổ tiên truyền lại, trên mái hiên có điêu khắc, hoa văn trên xà nhà tuy có xu thế suy yếu nhưng khí phái của người nhà giàu vẫn được duy trì. Bởi vì kén ăn, Tống Vạn Lợi trong mười năm này đã mời được một thần bếp mà đại quan ở kinh thành đều muốn lấy, Quách Đà.

Chỉ là mời thần bếp Quách Đà làm đầu bếp trưởng mười năm nay mà khiến cho Tống Vạn Lợi bán đi vài phần đất tổ tiên để lại, chi ra bao nhiêu là ngân phiếu để thỏa mãn sở thích ăn uống. Người làm trông coi sổ sách đối với việc này đã ý kiến với hắn nhiều lần nhưng hắn vẫn cố chấp tuyệt không chối từ Quách Đà.

Một ngày này, trong phòng bếp bình thường có tiếng va chạm của dao kéo không ngừng, trừ bỏ hương đường nhàn nhạt bay ra còn truyền đến trận cãi vã của Tống Vạn Lợi cùng nữ nhi duy nhất của thứ thiếp - Tống Ân Nhi.

Bọn người hầu vì tránh nạn đều lẩn đi nhưng người nào cũng vĩnh viễn tai lên nghe ngóng một chút tình hình.

Tống Ân Nhi này là đứa con do Tống Vạn Lợi say rượu, mất đi lý trí mà cùng nô tỳ trong phủ sinh ra. Từ nhỏ đã ở trong phòng bếp lớn lên, không được hưởng một chút quyền lợi của một vị tiểu thư Tống gia, trái lại cái gì trong phòng bếp cần tạp dịch làm, đều không có thiếu năng.

Bất quá, Tống Ân Nhi này khéo tay, miệng lưỡi nhanh nhẹn, khi mười tuổi đã được Quách Đà thu làm đồ nhi, tuy rằng năm nay mới hai mươi nhưng món điểm tâm do nàng sáng chế đã nổi tiếng khắp Biện Kinh.

Đây tứ trong phủ đều thích cá tính sáng khoái, lúc cười lên thì như đóa hoa nở rộ của Tống Ân Nhi. Nhưng thân là hạ nhân chuyện của chủ tử cũng không thể xen vào nhiều, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tống Ân Nhi chịu ủy khuất...

“Lão nương không lấy chồng” Đại đao trong tay Tống Ân Nhi đặt mạnh lên bếp lò, đôi mắt sáng như sao nhìn cha nàng chăm chăm.

“Người tạo phản rồi, dám ở trước mặt cha ngươi xưng lão nương” Tống Vạn Lợi tức sắp bể phổi hướng về phía mũi nàng kêu lên. “Đầu óc ngươi là bị nhà bếp hun cho hồ đồ sao? Bộ lạc Thác Bạt là thương nhân buôn bán thuốc đông y lớn nhất nước Tây Hạ, loại dân như chúng ta đi mua Đại Hoàng, Cầu Kỷ của bọn họ còn phải xếp hàng. Nếu không phải nhà bọn họ bói toán nhìn trúng ngươi, nói là có thể làm hưng vượng gia tộc, thì há có loại phúc phận đó đến tay ngươi sao?”

“Đầu óc ta có bệnh mới gả tới đó! Tây Hạ cùng ta luân phiên chiến tranh, giết hại dân ta vô số. Ta không lấy chồng! Thê tử sự phụ Quách Đà của ta là bị binh lính Tây Hạ giết chết ở biên giới. Thù này không báo ta không làm đồ nhi. Người còn muốn đem ta đến nơi đó là muốn ta tự tay giết chồng sao?” Khóe môi bình thường đều mang ý cười của Tống Ân Nhi, nay vì tức giận mà cả cánh môi đều run run.

“Việc này do người quyết định sao? Người là nữ nhi Tống gia ta, ở nhà nên theo cha?”

“Lời này người cũng nói ra miệng! người khi nào xem ta là nữ nhi Tống gia? Nếu ta là nữ nhi Tống gia, sẽ cùng mẹ ta ở trong căn nhà gỗ gió thổi mưa dột, tất cả đều hư đó sao?”

Tống Ân Nhi cắn giận nói, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào bị tức thành trắng bệch.

“Ta đây cũng là vì muốn tốt ẹ con người. Đại nương của người tính ganh tị, nếu mẹ con người vào sân của ta, ngược lại bị ức hiếp, không bằng...” Mặt Tống Vạn Lợi đỏ bừng nói.

“Đúng vậy a, ở trong phòng bếp này ta thay người làm trâu làm ngựa. Đợi có thể tính lợi, người liền muốn bán ta ra với giá thật tốt đến Tây Hạ” Hai tay Tống Ân Nhi chống eo, không khách khí nói.

“Phản rồi! Người này là giọng điệu gì!” Tống Vạn Lợi giận giữ từng bước đi về phía trước muốn tát nàng một cái.

Tống Ân Nhi trở bàn tay một phen, giữ chặt cổ tay của hắn, bàn tay nho nhỏ nhưng bởi nhiều năm lao động ngược lại càng có hơi sức hơn so với Tống Vạn Lợi.

Tống Vạn Lợi giấy không ra, cái cổ ngắn, rám của hắn uốn éo, kêu lớn lên với người ngoài phòng bếp.

“Có ai không! Dem nữ nhân gian xảo này cho ta...”

“Trục xuất khỏi cửa nhà phải không? Vừa vặn a, trong thành không biết có bao nhiêu người dâng ngân lượng chờ ta tới cửa làm nữ đầu bếp” Tống Ân Nhi nhướn mày, bỏ tay hắn ra đi đến bên bếp to làm bằng đá, tay kê chống liền ngồi trên bếp lò, hai chân co lại rồi lại nhìn hắn.

“Người, người, người...” bộ mặt Tống Vạn Lợi vặn vẹo một trận, tiện đà bĩu môi một cái. “Người muốn rời đi cũng phải nhìn xem mẹ người có khí lực đi theo người không đã. Vị thuốc chữa bệnh tim cho nàng chỉ có ta hiểu, nếu nàng rời Tống gia thì chính là đi vào con đường chết.”

Đầu ngón tay Tống Ân Nhi đâm vào lòng bàn tay, buộc mình phải giấu diếm cảm xúc.

Tống Vạn Lợi bị con người của nàng trừng đến da đầu run lên, tự mình thông thả nói “Nếu người ngoan ngoãn đến Thác Bạt gia Tây Hạ, ta liền đem phương thuốc cứu mẹ người làm đồ cưới cho người...”

“Lão nương không lạ gì.” Tống Ân Nhi biến sắc, thanh âm giống tuyết thẳng chập, đông lạnh không mạnh theo một tia ấm áp. “Người không giúp mẹ ta phối thuốc cũng được, không sao cả, nếu người bức tử mẹ ta, ta cũng sẽ không sống một mình. Mẹ con chúng ta liền âm hồn không tan bám theo người, chờ người đến âm phủ đoàn tụ. Tóm lại, lão nương không lấy chồng” Tống Ân Nhi nhảy xuống bếp, bước ra khỏi phòng không quay đầu lại.

“Người... người...đồ nữ nhân chẳng ra gì” Tống Vạn Lợi thở phì phì sau lưng nàng kêu lên.

Tống Ân Nhi đi đến trước cây đại thụ, hai ba cái liền leo lên cây đại thụ đã trăm năm tuổi kia.

“Trên không đằng hoàng, dưới tất nhiên loạn, người biết phối thuốc là người, người thấy chết mà không cứu mẹ ta cũng là người, có loại cha không ra gì như người, sẽ có loại nữ nhi chẳng ra gì là ta đây” Tống Ân Nhi ôm hai đầu gối ở trên cây, mắt khép lại, chuyện gì cũng không muốn quản.

“Tóm lại, bộ lạc Thác Bạt muốn cưới người! Nếu người không đi, ta liền đánh gãy chân người, khiến mẹ người ăn cây mật được khiến cho người hối hận cả đời...”

Tống Vạn Lợi ở dưới tàn cây mắng một hồi, nói cho dù là khiêng thi thể của nàng cũng phải đem nàng gả ra cửa sau mới cảm giận đá thân cây hai cái xoay người rời đi.

Khuôn mặt hồng bóng như quả táo của Tống Ân Nhi lúc này đã hoàn toàn mất huyết sắc, lòng vui vẻ do vừa rồi chế ra được điểm tâm mới trắng nõn như tuyết, vào miệng liền tan, lúc này sớm đã tan thành mây khói

Nàng rất hi vọng mình sinh ra trong gia đình nghèo bởi vì nếu là gia đình nghèo thì lại trọng nam hơn nữ. Nữ tử có thể kiếm tiền, làm người hầu, người may vá, nữ đầu bếp, v...v... Mà nữ đầu bếp tuy rằng địa vị thấp nhưng cũng là công việc cực kì nổi tiếng, bởi vì chỉ có nhà giàu mới mời được nữ đầu bếp, đãi ngộ tự nhiên cũng không bình thường.

“Đáng giận” Tống Ân Nhi lớn tiếng rống với bầu trời. “Ta không tin tất cả đều là số mệnh, ta cứ muốn rời xa tất cả, lập nên sự nghiệp ọi người thấy”

“Lại cùng cha người náo loạn?” Quách Đà nằm ở tầng cây phía trên, lưỡi biếng buông một câu.

“Sư phụ, bọn họ khinh người quá đáng” Tống Ân Nhi ngẩng đầu nhìn cái đầu đầy tóc bạc kia, tất cả oán khí trong nháy mắt tăng lên cực độ. “Nói cái gì bà mai nhìn đến ngày sinh tháng đẻ của ta ngạc nhiên, nói cái gì nữ tử sinh ra ở canh giờ này toàn bộ Đại Tống mới có ba người, Thác Bạt gia đều muốn cưới tất cả về. Ngay cả nhìn cũng chưa nhìn qua ta, trước hết đem đến một hòm sính lễ. Rõ ràng là có vấn đề, lão nương chịu gả đi mới là lạ!”

Nghe tới quả thật lạ thường bất quá loại cận bã Tây Hạ heo chó không bằng này lại tin vào mấy chuyện bói toán, nghe nói bọn họ còn có ma tộc gì đó tồn tại. Ngẫm lại cũng không có gì là kinh ngạc. Huống hồ phạm là loại người giàu có thì một chồng mười vợ cũng là chuyện thường tình” Quách Đà nói

“Một chồng mười vợ” Tống Ân Nhi một hơi nghẹn ở cổ họng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo như nước thoảng chốc căng thành đỏ bừng. “Ta còn tưởng rằng cha và các ca ca của ta mặt mũi phong lưu đã đủ khiến cho người ta buồn nôn”

“Nếu người có thể gả cho người tốt đối với mẹ người cũng là một việc tốt nhưng gả cho người Tây Hạ trăm triệu không thể!” Năm đó thê tử của Quách Đà bởi vì trở về biên giới giữa Tống cùng Tây Hạ thăm người thân mà bị binh lính Tây Hạ giết chết, hấn hận không thể ăn thịt người Tây Hạ, uống máu người Tây Hạ.

“Đúng vậy, ai muốn gả cho bọn Tây Hạ dã man! Huống hồ dựa vào thủ nghệ giỏi mà sư phụ dạy cho ta, ta ở đâu không thể nuôi sống mẹ ta?” Tống Ân Nhi cắn chặt răng, cắn đến phát đau. “Đê tiện là cha ta, dám dùng phương thuốc của mẹ ta khống chế ta...”

Thanh âm của nàng dừng lại, mắt tròn chột sáng.

“Có chủ ý rồi?” Quách Đà nhìn đệ tử theo mình đã mười năm, trí tuệ cùng năng lực chịu khổ đều phi thường này.

“Đúng vậy” Tống Ân Nhi hướng sư phụ vẫy tay.

Quách Đà nhảy đến bên cạnh Tống Ân Nhi, nghe nàng nói kế hoạch tiếp theo

Tống Ân Nhi nhỏ giọng cũng là càng nói càng hưng phấn bộ dạng xinh đẹp hăng hái, cuối cùng lại trở về là nàng - bình thường yêu cười, yêu náo loạn.

“Làm việc phải cẩn thận” Quách Đà vỗ vỗ bả vai của nàng, yêu thương nàng giống như cháu gái của mình.

“Ta sẽ cẩn thận hơn nữa sẽ cố gắng kiếm đủ bạc ròng chờ sư phụ đến biên giới hội họp với ta” Tống Ân Nhi cũng vỗ vỗ bả vai sư phụ

“Một lời đã định. Chờ ta chấm dứt xong hiệp ước với cha ngươi, ta liền đi tìm ngươi, thuận tiện đi quét mộ cho lão bà bạc mệnh của ta, lại thuận tiện chém giết vài tên Tây Hạ dã man thay nàng báo thù” Quách Đà lớn tiếng nói

“Móc ngoéo” Tống Ân Nhi vươn tay móc ngón út với sư phụ

Quách Đà nhìn bộ dạng cười nham nhở của nàng trong lòng lại đột nhiên hiện lên một trận dự cảm không tốt.

“Sao sư phụ nhíu mày?” Tống Ân Nhi kì quái nhìn hấn hỏi

“Về sau không có người cho ta hét với quát, lão tử đương nhiên phải nhíu mày” Quách Đà vỗ vỗ đầu nàng quyết định ngày mai phải tới trong miếu cầu cái bùa bình an cho tiểu oa nhi này.

Đi Tây Hạ đường xa xa xôi, làm việc dù sao cẩn thận vẫn hơn!

Ba ngày sau

Một đêm trăng sáng, Tống Ân Nhi mang theo đèn lồng màu đỏ cùng bánh bao trắng buổi chiều vừa làm xong đến trong vũ phường tìm bạn tốt nói khổ Lý Ngọc Nương của nàng.

Nàng vòng qua cầu Chu Gia, đi qua phố Ngưu Hành, để tâm nghe được vài chuyện sinh động như thật của mấy tên qua đường đứng trước miếu Thái Sơn, vừa rồi có người ngoại quốc cứu sống một đứa bé bị ngựa đá thần kì thế nào, rồi mới cảm thấy mỹ mãn nhanh chóng quẹo vào một cái ngõ đầy cỏ dại.

Nhưng nàng mới đi hai bước da đầu liền run lên. Ngày thường quen có côn trùng và ếch kêu vang, tối nay không biết sao lại đều là tĩnh lặng, chỉ có tiếng rít gào của gió thổi qua bụi cỏ, vù vù rung động. Nàng hướng vào trong bụi cỏ sâu thẳm nhìn vài lần không khỏi lo lắng đề phòng.

Tổng Ân Nhi đang muốn bước nhanh hơn rồi đi lại nghe đến trong đình đá cách đó mười bước truyền đến tiếng thở dốc thốt khỏi.

“Ai ở nơi nào?” Tổng Ân Nhi ỷ vào mình tập qua vài năm võ nghệ với sư phụ mang theo đèn lồng tiến lên hỏi

“Cút ngay...” Trong đình đá truyền đến thanh âm quát mắng của nam giới

Tổng Ân Nhi biết không nên xen vào chuyện của người khác nhưng nàng nghe ra sự thống khổ trong thanh âm kia

“Người không thoải mái sao?” Nàng lại đi vài bước, suy nghĩ nhìn vào trong đình đá chỉ mơ hồ thấy một nam tử cao lớn quỳ rạp xuống ở bên trong

“Tránh ra...” thanh âm thống khổ của đối phương đột nhiên dừng lại giống như bị người bóp cổ

Tổng Ân Nhi một bước dài tiến lên đã muốn vào trong đình nhưng ngoài đình bỗng nổi lên một trận gió to thổi liên tiếp khiến nàng lùi về sau hai bước.

Tổng Ân Nhi nhíu lông mày, đưa đèn lồng lên uốn nhìn rõ hơn tình huống bên trong.

Ba, đèn lồng trong tay nàng nháy mắt bị thổi tắt.

Tổng Ân Nhi sửng sốt, toàn thân nổi da gà

“Oẹ” Bên trong đình truyền đến âm thanh nôn mửa

“Người sinh bệnh sao” Tổng Ân Nhi ngửi được một cỗ mùi máu tươi, đang muốn bước lên thềm đá thì lại có một cơn gió lạ thổi tới trúng nàng, làm nàng mở mắt không ra.

Cái này, nàng thật sự chỉ dám đứng bất động tại chỗ. Chính là...

Nếu bên trong thực sự là yêu ma quỷ quái nàng đành nhận; ngộ nhờ vì thế mà bỏ qua một mạng người nàng sẽ hối hận cả đời.

“Người ở xa sao? Cần giúp người kêu người nhà lại đây không” Nàng hỏi

“Cút...”

Âm thanh nam nhân khô quắt giống như không có khí lực.

Nàng đoán rằng người này hoặc là bệnh nặng hoặc là đang nôn ra máu nhưng đối phương lại nhiều lần cự tuyệt sự hỗ trợ của nàng, nàng cũng không muốn nhiều chuyện.

“Chỗ này của ta có vài cái bánh bao trắng, nếu người chịu liền ăn một chút cho lại sức đi; Tổng Ân Nhi sờ soạng mở hộp đựng thức ăn trên bậc thang ở ngoài đình ra, một cỗ hương mạch đường ngọt ngào bay vào trong không khí.

Nàng tùy tay mở tấm lá cây bọc bánh bao trắng, rõ ràng nghe thấy thanh âm nuốt một ngụm nước miếng lớn của đối phương.

Tổng Ân Nhi nhíu lông mày, người này đối với điểm tâm của nàng còn có hứng thú, đại biểu còn có thèm ăn, chứng tỏ bệnh tình không đến mức quá nghiêm trọng

“Đây là... bánh bao trắng lớn?” Giọng nam hỏi

“Đi, người là người có hiểu biết nha!” Tổng Ân Nhi kinh ngạc mở to mắt, cười nói “Bánh bao trắng này chỉ dùng gạo nếp tốt nhất, còn có đường trắng cùng dầu trơn, mút hoa quả, trải qua ba lần nhồi, ba lần hấp mới làm được. Không phải ta khoắc lác chứ trong thành này chỉ có vị bánh bao trắng của ta là ngon nhất, mềm mại ngọt ngào...”

Đột nhiên trong đình bay ra một vật, vừa vắn ném tới bên chân Tống Ân Nhi

“Cầm” hần nói

Tống Ân Nhi nhặt vật đó lên đặt ở trong tay, dưới ánh trăng mơ hồ nhìn thoáng qua

Trời ạ! Một thời bạc này có thể mua hai mươi, ba mươi cái bánh bao trắng

Người này ra tay rộng rãi như thế nếu không phải nàng gặp quái nhân thì cũng là hồ ly quỷ mị như trong chuyện lạ của người cùng quê, đem lá cây, vàng mã biến thành ngân lượng lừa gạt người.

Trong lòng Tống Ân Nhi có chút sợ hãi nhưng vẫn đem bạc trong tay nắm chặt. Chẳng cần biết ngày mai có biến thành lá cây, vàng mã hay không, ít nhất bây giờ ngân lượng nàng cầm là thật.

Nàng nhanh chóng đem ngân lượng bỏ vào túi tiền bên hông, lại tò mò đưa mắt nhìn về phía thân hình cao lớn của nam tử.

Hần đang đau đến lăn lộn trên mặt đất.

“Người thật không sao?” Bản tính gà mẹ của Tống Ân Nhi thật không có cách nào bỏ mặc.

Dù sao trong ví của nàng chứa bạc lớn đời này nàng cũng chưa từng gặp qua.

Nam nhân không nói tiếng nào chỉ là nhắm chặt hai mắt, dùng cánh tay của hắn ôm chặt chính mình.

Lúc này trên bầu trời mây đen đang che phủ ánh trăng chợt sáng ngời.

“Ta đỡ người đi” Tròng mắt đen lúng liếng của Tống Ân Nhi vừa chuyển, nàng lớn mật bước lên trước đỡ cánh tay đối phương nâng đối phương dậy.

“Người” Nam tử bỗng dừng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn nàng tất cả lời nói đều đình chỉ.

Nàng nhìn gương mặt dĩ tộc mũi cao ẩn sâu của hắn đầu tiên là sửng sốt, tiện đà đỡ đối phương tới ghé đá ngồi xuống sau đó buông tay liền muốn chạy lấy người.

“Đứng lại” Nam tử trong nháy mắt trở bàn tay cầm cổ tay của nàng.

Tống Ân Nhi xoay cổ tay nửa vòng nguyên là muốn xuất ra cầm nã thủ chế trụ hắn không ngờ tay nam tử lại như hình với bóng theo sát tay nàng mà chuyển, cuối cùng là đem tay nàng chặt chẽ nắm ở giữa lòng bàn tay.

Tống Ân Nhi bị bắt đến gần hắn hơn, gần đến có thể ngửi được hỗn hợp mùi hổ phách cùng bạc hà trên người nam tử, băng phiến hương lạnh còn có hương vị máu bên môi hắn.

Hắn nhìn nàng thật lâu, một đôi con ngươi đen sâu không thấy đáy trắng bức đến trước mặt nàng

Hắn đã gặp qua một đôi mắt quan tâm người như vậy, chính tại đêm cha mẹ của hắn đều chết.

“Sinhh nhật của ngươi là ngày Bính Đinh, giờ Bính Đinh?” hắn ép hỏi

Hắn nhất định là quỷ nếu không làm sao mà biết ngày tháng năm sinh của nàng. Tống Ân Nhi cả kinh cảm thấy một cỗ khí lạnh từ lòng bàn tay lạnh lẽo của nam tử truyền đến lòng nàng, thân mình nàng không tự chủ được phát run lại cố gắng chấn định nói: “Hôm qua ta mới sinh nhật, ngươi có thể buông tay chứ? Ta có lòng tốt cứu ngươi, kết quả ngươi lại lấy oán trả ơn cầm chặt tay ta không buông, hành động của ngươi được coi là người sao?”

“Ai nói ngươi ta là người?” Hắn cúi thấp gương mặt tới gần nàng ánh bạc chợt lóe

Tống Ân Nhi thở ra một hơi, nhìn hai tròng mắt không có một chút vị người kia, hàm răng của nàng bắt đầu run lên, há mồm kêu người

“Cứu...”

Nam nhân lại đồng thời hôn môi của nàng

Tống Ân Nhi cả kinh, mới vừa rồi ngửi được mùi máu tươi, lúc này chân thật ở phần môi của nàng tản ra. Nàng bắt đầu run run, bởi vì một cổ khí lạnh đang từ phần môi của hân bắt đầu dọc theo cổ họng của nàng đi xuống dò xét.

Nam tử từ phần môi nàng, hấp thụ sự sợ hãi của nàng, giống như người ngâm nước lạnh muốn tìm kiếm hơi ấm, hân thăm nghĩ cướp lấy thật nhiều để đền bù nguyên khí vừa rồi bởi vì cứu người mà mất đi.

Nàng gặp quỷ...quỷ quỷ... Da đầu Tống Ân Nhi run lên, trong khoảng thời gian ngắn bị hù đến không nói lên lời.

Hân nhất định là muốn đem đầu lưỡi dài đưa đến trong bụng của nàng, sau đó đem tất cả lực phủ ngũ tạng của nàng ăn luôn.

“Cứu... mạng...” Nàng kịch liệt giãy dụa, hai tay hai chân bắt đầu liều mạng đấm đá loạn xạ.

Hân mở mắt ra thấy sự sợ hãi trên mặt nàng, trái tim giống như bị người ta đánh một quyền, thân hình cao lớn bỗng dừng ngã xuống, cánh tay kiềm chế tay nàng nháy mắt đã buông ra.

Trong cơ thể hân quả nhiên có máu ma tộc cho nên mới thừa lúc người gặp nguy, cướp lấy tinh khí của nàng.

“Người không phải người?” Nàng dùng sức đẩy hân ra

“Cút” Hân thô lỗ nói, hít một hơi thật sâu, nuốt xuống huyết khí vừa trực trào ra nơi cổ họng.

Tống Ân Nhi nhảy về vị trí ban đầu. Sau khi hung hăng trừng hân một cái, nàng cầm đèn lồng lên, ba bước cũng thành hai bước rồi đi.

Thực tà môn, hân làm sao có thể biết sinh nhật nàng? Còn có nếu hân thật là ác quỷ sao lại tha nàng một mạng, chỉ sợ vừa lên tiếng đã muốn nuốt nàng đi.

Chỉ là hân cho dù không phải ác quỷ thì cũng là một tên háo sắc! Đều do nàng không có chuyện gì lại đi nhiều chuyện.

Tống Ân Nhi một tay hung hăng chui miệng bỗng rùng mình một cái, bắt đầu cuống cuống chạy về phía trước, vừa chạy miệng vẫn không quên nói

“Hân... Lão nương xác định vững chắc là gặp phải thứ không sạch sẽ, ngày mai đến miếu cúng viếng xin mấy cái bùa bình an, xem các người về sau còn dám đến gần nữa hay không.

Sau đó Tống Ân Nhi thần sắc hơi bình tĩnh, ngồi trên ghế dài trong vườn hoa sau Vũ phường, nói chuyện với Lý Ngọc Nương - bạn nói khổ bị bán đến nơi này ba năm trước đây.

“Vừa rồi ngươi nhất định là gặp quỷ” Lý Ngọc Nương từ trong ngực lấy ra một cái bùa bình an nhét vào tay Tống Ân Nhi. “Trước tiên đeo cái này vào, bảo vệ ngươi trăm quỷ bất xâm”

“Đây là của mẹ ngươi cầu cho ngươi...” Tống Ân Nhi lắc đầu cự tuyệt

“Sau khi mẹ ta bán ta không tới xem ta một lần nhưng ngươi lại nhiều lần tới thăm ta, bùa bình an của ta không cho ngươi thì cho ai” Lý Ngọc Nương cười khổ nói.

“Sự tình kia miễn bàn đi, ăn bánh bao trắng trước!” Tống Ân Nhi đem một cái bánh bao trắng cuối cùng để vào tay bạn, đồng thời hạ giọng nói kế hoạch của mình.

Ánh mắt Lý Ngọc Nương mở lớn, một cái bánh bao trắng thiếu chút nuốt không xong. Bình thường thì luôn nuốt tiếc nuốt vào một cách cẩn thận nay tùy tiện mà nuốt xuống, nàng hạ thấp giọng hỏi: “Ngươi thật sự muốn gả cho Thác Bại gia, sau đó mang theo mẹ ngươi từ Tây Hạ trốn về?”

“Đương nhiên, đây là cơ hội thoát đi duy nhất của ta. Thác Bại gia cho cha ta một ít ngân lượng, muốn hân tìm người hộ tống chúng ta qua đó. Cha ta không có khả năng tiêu tốn nhiều tiền trên người ta như vậy, vừa vặn cho ta có cơ hội đào tẩu” Tống Ân Nhi nhẹ giọng trả lời.

“Ngươi không sợ bị bắt trở lại?”

“Lão nương sợ cái gì! Nhiều nhất chỉ là trả một mạng” Tống Ân Nhi hào khí vạm vỡ ngực, vẫn như cũ hạ giọng nói “Huống hồ cha ta tuyệt đối không đoán được ta mang theo mẹ ta đào tẩu. Còn có a, sư phụ ta cũng giúp ta một phen, hẳn lấy cơ chúc mừng ta lấy chồng, muốn làm một bữa tiệc lớn, chỉ là một đạo “đầu dê ký” sẽ dùng tới mười đầu dê, năm đĩa hành vụn, năm cân hành tươi, đây là chi phí dùng trong nửa năm ột gia đình bình thường”

“Cái đó và chuyện này thì có quan hệ gì?” Lý Ngọc Nương không hiểu nháy mắt.

“Đương nhiên là có quan hệ. Cho dù Thác Bạt gia cho không ít sính lễ nhưng bữa tiệc lớn này mà làm, xác định ngân lượng trong nhà cũng khô kiệt, càng không có khả năng tìm người hộ tống mẹ con chúng ta đến Tây Hạ”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tống Ân Nhi rực rỡ tỏa sáng lộ ra vẻ thần khí.

“Ngộ nhờ Thác Bạt gia đuổi tới các người thì làm sao” Lý Ngọc Nương lo lắng nắm tay nàng.

Tống Ân Nhi nắm lại tay nàng, cười hì hì nói: “Ngọc Nương ngốc, ta đoán đám Tây Hạ dã man kia đến mặt mũi ta còn chẳng biết, làm sao tìm được a!”

“Người thực sự dũng cảm” Về mặt Lý Ngọc Nương bội phục, vóc dáng nho nhỏ, bộ mặt xinh đẹp nhưng một đôi mắt to lại tràn ngập vô hạn tức giận bạn tốt

“Ta không lợi hại. Nhưng thật ra người...” Chóp mũi Tống Ân Nhi nhất thời đau xót “Sau khi học được nghề múa, chọn một người có thể chiếu cố người...”

“Ta là bị bán vào Vũ phường, có một số chuyện không do ta quyết định” Lý Ngọc Nương lời kéo tay nàng, nước mắt thi nhau rớt xuống. “Người cứ đi như vậy chẳng biết lúc nào có thể gặp lại...”

“Không bằng người đi theo ta” Tống Ân Nhi kích động nắm bả vai của nàng.

“Ta không dám... Ngộ nhờ bị bắt lại ta sẽ bị cắt đứt chân” Lý Ngọc Nương dùng sức lắc đầu, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. “Hơn nữa hiện nay ta có một cơ hội. Từ Quan Nhân –khách quen của Vũ phường– muốn dẫn chúng ta đến biệt viện của một vị khách quý biểu diễn. Nghe nói nếu được khách quý nhìn trúng, muốn mang chúng ta đi, Từ Quan Nhân sẽ vì chúng ta giao ra phí chuộc thân.

“Người luyện múa chăm chỉ như vậy nhất định sẽ được lựa chọn”

“Ta chăm chỉ là bởi ta không được thông minh như người. Người mới nhìn ta nhảy Nghê Thường khúc vài lần, bước múa đã thành thực hơn ta rồi” Lý Ngọc Nương tán thưởng nói.

“Động tác ta thực không coi vào đâu! Người nhắc tay nhắc chân đều là toát ra vị của nữ nhân, ta học không được! Ta quen dùng đao, cầm xẻng, gõ nôi, đánh chén a...”

Tống Ân Nhi giả bộ cầm hai đao, giơ lên hai tay bay lượn trên không trung, chọc đến Lý Ngọc Nương cười ha hả.

“Ngọc Nương, nhanh chóng đi ra trang điểm thay trang phục, người đừng làm trễ nải mọi người...” Một đám đàn bà khiêu vũ, đứng từ một chỗ hành lang khác mà la hét, một cổ mùi son phấn sức nức xộc vào mũi.

Tống Ân Nhi xoa xoa cái mũi, nhin xuống một tiếng hắt xì. Mẹ ơi! Trên người các nàng đến tột cùng là thoa bao nhiêu son phấn?

“Ta lập tức qua ngay” Lý Ngọc Nương đứng dậy đi về phía họ, quay đầu hướng Tống Ân Nhi thấp giọng dặn dò: “Trước khi rời đi nhất định phải đến gặp ta nữa”

“Ta sẽ” Tống Ân Nhi nhìn thấy một vũ姬 đưa chân ngăn trở đường của Lý Ngọc Nương, vội vàng ra tiếng cảnh cáo nói: “Ngọc Nương, cẩn thận!”

Lý Ngọc Nương không kịp ngừng chân, bị vướng chân ngã nhào về phía trước, vô tình lại dẫm lên một khối đá trơn trượt, cả người thẳng tắp ngã về phía trước, vừa vạm dụng vào một khối đá đối diện cửa sau.

Máu ở trán Lý Ngọc Nương chảy ra như trút, cả người lập tức ngất đi.

Tổng Ân Nhi một bước vọt tới bên cạnh Lý Ngọc Nương, vội vàng lấy trong ví ra khăn tay che lên cái trán của nàng, đối với nhóm vũ kỹ nói: “Còn không mau đi mời đại phu”

“Ai da, Ngọc Nương tí tí không thể đi múa rồi, đêm nay điệu múa Nghê Thường thiếu một người, đây nên làm sao cho phải a...” Vũ kỹ đưa chân ngăn Lý Ngọc Nương ra vẻ lo lắng nói.

Tổng Ân Nhi nhìn vẻ đắc ý trong mắt Lý Ngọc Nương kia, nàng tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, lập tức hai tay chống eo, giọng giương lên.

“Ngọc Nương không thể múa, ta đi múa, ta không tin tài múa của người thuần thực như ta!”

“Này cũng không thành a...” vũ kỹ tức giận nhìn nàng “Ngộ nhỡ khách quý lựa chọn người, người cũng không phải người trong Vũ phường của chúng ta, người dựa vào cái gì chiếm tiện nghi”

“Ta không tính để cho hần lựa chọn, ta chỉ không muốn người tiểu nhân đắc chí!” Tổng Ân Nhi ôm chặt Lý Ngọc Nương, ra tiếng hét to với đám vũ kỹ: “Các người còn không mau đi gọi chủ phường của các người tới! Ta muốn nói cho hần biết, nếu đêm nay hần để cho nha đầu kia lên đài, ta liền kiện lên nha môn, nói nàng có ý đồ sát hại Ngọc Nương, khiến cho Vũ phường gà chó không yên!”

Vài vũ kỹ nghe vậy, lú lú rú rú nổi bước rời đi.

Tổng Ân Nhi nhìn bóng lưng các nàng, nhin xuống lời mắng chửi nàng học được với sư phụ trong bụng, chỉ chuyên tâm nhìn người bạn tốt đang hôn mê.

Chỉ cần có thể thay Ngọc Nương ra một hơi, cho dù muốn nàng đi đến trước mặt ác quỷ để múa vũ, Tổng Ân Nhi nàng ngay cả mày cũng không nhả một chút!

3. Chương 3: Chương 2

Mùi đàn hương thượng đẳng phiêu tán trong toà phủ đệ lộng lẫy, lầy lờn lạc đà trắng làm vật trang trí trong thính đường (phòng khách), những cây nến mạ vàng không dưới trăm cân đặt trên mấy cái bàn nam ngọc, ánh lên một phòng huy hoàng.

Khách khứa đông đúc cùng chủ nhân phủ đều ngồi xếp bằng như nhau, chiếc bàn con trước mỗi người được che kín, trong xếp đầy những món ăn ngon, quý và lạ, các nhạc sĩ bên cạnh đang kéo đàn đầu ngựa[1] của nước ngoài, làn điệu sung sướng nhẹ nhàng, thật thích hợp để nâng cốc vui vẻ, thoải mái cười nói.

Cổ tình Thác Bạt Tư Công ngồi trên ghế chủ vị vẫn để lộ ra khí thế giá lạnh, khiến ọi người ngay cả nâng lên nửa điểm âm lượng cũng không dám.

Thác Bạt Tư Công có mắt sâu mũi cao hình dáng vừa nhìn liền biết người nước khác, nhưng đường nét khắc sâu của hần cùng thân cao và hai vai to lớn so với nam nhân bình thường thì cao hơn nửa cái đầu, cũng là nguyên nhân khiến người khác nhìn thấy mà sợ.

Thác Bạt Tư Công khiến cho người sợ, là khí thế không giận mà uy trên vầng trán của hần, là khí xơ xác tiêu điều cả một thân nhân rồi của hần; càng đừng nói đến con người đen lạnh như băng tuyết ngàn năm kia, chỉ cần nhìn một cái, liền đủ để khiến cho da đầu tê dại.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết kia không chỉ là một đôi mắt tuyệt đối lạnh lùng, mọi người đều cảm thấy bên trong đó là một con dã thú, sẽ ở lúc nam nhân này phần nộ, lao tới cắn chết người dám can đảm ngăn cản hần!

Thác Bạt Tư Công nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt của tất cả đám đông đối với hần, nhưng hần vẫn hờ hững nhìn về phía trước, một gương mặt lạnh lùng nghe Từ Bạch - người tổ chức bữa tiệc đêm nay, ở trước mặt hần tự biên tự diễn thủ đoạn làm ăn của mình.

Hiệu thuốc đông y của Từ Bạch chỉ còn là một cái xác không, đành phải mang theo một đám vũ kỹ đến có ý đồ dụ dỗ hần, muốn nắm lấy quyền chọn mua Đại Hoàng ở Trung Nguyên, chút xiếc này, ngay cả trẻ con ba tuổi đều có thể nhìn thấu.

Tổng cùng Tây Hạ chinh chiến liên tục, có thương nhân đến biên giới sao? Còn không phải là người phụ tá trong kinh thành thay hần, mua nhà lớn, liền mong chờ có thể từ trên người hần kiếm chút lợi ích.

“Có người nào là không biết Thác Bạt công tử tuổi trẻ tài cao, chẳng những là thương nhân thuốc thứ nhất Tây Hạ, còn khai quật vài quặng muối khiến cho những chỗ làm quán ăn đổ xô vào...” Từ Bạch bắt đầu ca tụng công đức của hần, nói thao thao bất tuyệt.

Thác Bạt tư công vẫn không nói gì, chỉ là cầm lấy chung rượu, chậm rãi nhấp một ngụm, mùi vị bánh ngọt nhàn nhạt vẫn còn lưu ở trong miệng.

Bánh bao trắng giống như vậy hần đã ăn qua một lần — mười năm trước, đêm mẹ hần mất, tiểu cô nương cứng rắn nuốt bánh bao trắng vào trong miệng hần, đó là điểm tâm ngon nhất hần từng ăn, mới vừa rồi đáng ra nên ngăn vị cô nương kia lại...

Thác Bạt tư công đối với Từ Bạch thái độ hồ hững, nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu hiện lên cũng là đôi mắt to vừa rồi của cô nương kia.

Trong đôi mắt của cô nương kia loé ra ánh sáng giống với tiểu cô nương năm đó, sự quan tâm như vậy đúng là thứ hần cần gấp khi nôn ra máu quá nhiều, vì thế hần không tự chủ được mà ra tay cướp lấy.

Môi của nàng thật mềm mại, hơi thở của nàng cũng thật ấm áp, nếu hần có thể hấp thu năng lượng của nàng nhiều hơn một ít, như vậy sự rối loạn trong cơ thể hần cũng sẽ thoải mái hơn...

Suy nghĩ của Thác Bạt Tư Công trở lại tình cảnh lúc ấy, không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Nhưng, ánh mắt cô nương kia đối với hần rõ ràng chính là trừng mắt nhìn yêu ma quỷ quái, hần cũng vì vậy mới giật mình, nhìn đến hành động mình làm quá đáng như thế nào.

Cô nương kia là thật tâm muốn giúp hần.

Nhưng, lòng tốt từ trước đến nay đều không có kết cục tốt!

Nguyên nhân đêm nay mình tránh ở trong đình đá nôn ra máu, không phải cũng bởi vì hảo tâm sao?

Hần mới vừa ra tay cứu một đứa nhỏ nhảy vào giữa đường, bị ngựa chạy nhanh đâm cho chỉ còn một hơi thở. Đơn giản là một gia đình ba đời ba mươi mấy miệng ăn duy chỉ có đứa bé kia là một mạch đơn truyền (thừa kế duy nhất), những người đó ôm đứa bé khóc đến là kinh thiên động địa, trước khi hần kịp suy nghĩ ngăn cản mình cứu đứa bé, hần đã giả bộ là đại phu ra tay cứu đứa nhỏ.

Đứa nhỏ bình yên vô sự, nhưng hần —

Kết cục cứu người chính là trốn đến đình đá cách đó không xa nôn ra một bát máu.

Bởi vì hần không phải thần y, cứu người chính là tiêu hao nhân tính trong cơ thể. Khi ra tay trong tai nạn vừa rồi, hần đã bẻ gãy nguyên khí của mình rồi đưa tới trên thân người khác, mà nay phần nhân tính còn thừa trong cơ thể hần đã không nhiều lắm.

Mặt Thác Bạt Tư Công không thay đổi, tay nắm túi hương hần đặt dưới vạt áo, trong đầu nghĩ đến đều là việc ác không tan hết đêm nay.

Nếu không phải bởi vì cứu hài tử kia, hần cũng sẽ không gặp cô nương đưa bánh bao trắng...

Lòng Thác Bạt Tư Công khi nghĩ đến cô nương kia thì nhẹ nhàng mà run rẩy.

“Thác Bạt công tử, nghe thường vũ đêm nay là do các cô nương ở vũ phường tỉ mỉ chuẩn bị, nếu trong chốc lát ngài nhìn trúng cô nương nào, liền cho nàng đi theo bên cạnh để hầu hạ khi người trở lại Tây Hạ.” Từ Bạch giả bộ thân thiện nói.

Thác Bạt Tư Công lạnh lùng nhìn hần một cái. “Ta làm gì mà phải mang một cái gánh nặng tù đầy trở về?”

Từ Bạch lau mồ hôi ẩm ướt trong lòng bàn tay vào áo dài một chút. Thác Bạt công tử này một thân to lớn, nói chuyện thì mặt không chút thay đổi, bộ dáng kỳ quái thật là dọa người.

“Nói không phải nói như vậy. Cái gọi là anh hùng có mỹ nhân làm bạn, Thác Bạt công tử anh hùng xuất thiếu niên, tự nhiên nên có một tri kỷ ở bên người giải buồn, có lẽ vũ kỹ tối nay sẽ có người hữu duyên với người!” Từ Bạch cười cười nói xong, sợ bị cự tuyệt, vội vàng hướng trái phải dẫn dò: “Còn không mau bảo nhóm vũ kỹ lên sân khấu biểu diễn!”

Tiếng nhạc của mấy tên nhạc sĩ liền chuyển, tấu lên làn điệu nhẹ nhàng.

Chín vũ kỹ mặc xiêm y đỏ tươi, khuỷu tay khoác lụa trắng, dáng người thướt tha từ cửa nổi đuôi nhau vào.

Tất cả vũ kỹ đều thoa son, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, ngoại trừ vũ kỹ vóc dáng nhỏ xinh ở cuối —

Nàng trang điểm còn trắng hơn người chết, màu môi lại bôi thành đỏ tươi miệng to như chậu máu, ngay cả lông mi đều vẽ thập phần thô đậm, vừa thấy chỉ khiến người cảm thấy tục không chịu được.

Ánh mắt của Thác Bạt Tư Công cũng giống mọi người, đều dừng lại trên người nữ tử cuối cùng kia.

Nhưng đôi mắt hắn vừa híp, ánh mắt lại không dời đi.

Từ Bạch thấy Thác Bạt Tư Công định thần rồi, vội vàng ra hiệu cho nhạc sĩ, nhạc sĩ đánh trống mạnh lên, nhóm vũ kỹ tùy theo đó ở trước đài xếp thành một hàng.

Tổng Ân Nhi trang điểm mặt thật đậm, nhìn giày thêu đỏ dưới chân mình, chỉ mong sao không có sai lầm.

Bước múa nàng đã nhớ kỹ, cũng có múa qua vài lần với Lý Ngọc Nương; nhưng dù sao nàng cũng chưa từng ở trước mặt nhiều người như vậy mà biểu diễn, nhưng nàng lại không thể để cho vũ kỹ vừa mới hại Lý Ngọc Nương được lên sân khấu, nàng phải kiên trì múa cho đến hết khúc.

Tiếng tỳ bà của nhạc sĩ giương lên, Tổng Ân Nhi không dám phân tâm nữa, đi theo mọi người hạ eo, xoay người, tung dải băng, đi theo mọi người động trái xoay phải, đem mình làm bông tuyết bay múa đầy trời, trở thành nữ thần Phi Thiên trong Đôn Hoàng...

Tổng Ân Nhi múa hưng trí đạt dào, khoe môi tự nhiên giơ lên một chút tươi cười tự đắc.

Thác Bạt tư công nhìn ý cười bên môi nàng, con ngươi đen lạnh lùng không khỏi nháy mắt nhiều hơn nữa.

Khúc múa vừa xong, đám người đứng ngoài xem trầm trồ khen ngợi.

Nhóm vũ kỹ khom người hành lễ, tiện đà ngồi trên gót chân thượng đẳng đợi khách quý khen thưởng. Áo đỏ với lụa trắng lộ ra trước người, giống như đóa hoa nở rộ, ăn khớp với gương mặt xinh đẹp của nhóm vũ kỹ — trừ bỏ Tổng Ân Nhi cúi đầu.

Tổng Ân Nhi quỳ gối tại chỗ, sau khi múa xong chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức. Ngày hôm nay trời chưa sáng, nàng đã dậy vo gạo nấu cơm, mài lúa mạch làm điểm tâm, vừa ngồi xuống liền thấy mỏi mệt.

Nàng mím chặt đôi môi, cố gắng chế ngáp một cái.

Thác Bạt Tư Công gọi tùy tùng Tổng Luân của hắn, thấp giọng nói mấy câu.

Trên mặt có vài vết sẹo, bộ dáng Tổng Luân khiến cho người ta sợ hãi, Tổng Luân lấy một thỏi vàng đặt trong mâm, đưa tới trong tay mỗi vũ kỹ. “Đây là công tử khen thưởng các vị cô nương.”

Một thỏi vàng này cơ hồ có thể đem đi chuộc thân, nhóm vũ kỹ người người mặt mày hớn hớn, cúi đầu tạ ơn không thôi.

Tổng Ân Nhi cũng làm bộ vuốt cằm hai cái, trong lòng thì mong mỏi nhanh chóng để cho các nàng đi về nghỉ ngơi!

Từ Bạch vừa thấy ánh mắt của Thác Bạt Tư Công vẫn dừng ở trên người vũ kỹ, vội vàng tiến lên hỏi: “Công tử có thấy ai vừa lòng không?”

Thác Bạt Tư Công gật đầu, khuôn mặt kiên cường lại chưa biểu lộ ra cảm xúc gì.

“Xin hỏi là vị cô nương nào?” Từ Bạch mừng rỡ hỏi.

Thác Bạt Tư Công vươn tay chỉ về phía trước.

Tổng Ân Nhi vùng ồng tay áo lên, nhin xuống ngáp một cái, đột nhiên thấy bốn phía trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Nàng mãnh liệt ngẩng đầu, lại phát hiện vị nam tử áo đen ngồi ở chiếc ghế chủ vị trên đài, đang vươn tay chỉ vào chính mình.

Nàng định thần vừa nhìn thấy mặt, sợ tới mức thở hốc vì kinh ngạc.

Gặp quý, là nam nhân đêm nay nàng gặp được ở trong đình! Gặp quý, nguyên lai hần là người không phải quý a!

Tổng Ân Nhi trừng mắt với nam nhân cao lớn, hai tròng mắt sắc bén, khuôn mặt cứng ngắc tựa như cây búa khắc thành, toàn thân không có một phần ôn nhu.

Nàng đứng dậy chỉ vào hần, lớn tiếng hỏi: “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Làm càn! Thác Bạt công tử sao có thể để ngươi chỉ vào.” Cánh tay Từ Bạch đánh vào tay nàng, cổ dè đầu nàng xuống, bắt buộc nàng quỳ.

“Làm càn, đánh người là người, làm sao bảo ta cúi đầu?” Bàn tay Tổng Ân Nhi vùng lên, nghe răng trợn mắt nhìn người nọ một cái.

Thác Bạt Tư Công nhìn hai mắt tràn ngập tức giận của nàng, trong tròng mắt đen hiện lên một tia hứng thú, chỉ có chính hần mới biết muốn khiến cho hần hứng thú là chuyện khó khăn như thế nào.

Hần bỗng nhiên đứng dậy, mọi người trong đại sảnh cũng vội vàng đứng dậy theo, chỉ có “Nàng” vẫn đang cau mày, vẻ mặt bất tuân nhìn hần.

Bên môi Thác Bạt Tư Công hiện lên một chút ý cười cực nhạt, hần quay đầu nhìn về phía Từ Bạch, mệnh lệnh nói: “Đem nàng đưa vào trong phòng ta.”

Nói xong, hần xoay người nhanh chóng rời đi, lưu lại một nhóm người không hiểu xì xào bàn tán, còn có Tổng Ân Nhi cầm váy muốn chạy trốn, nhưng lại bị hộ vệ Vũ phường khống chế.

Sau đó, cho dù Tổng Ân Nhi la rách cổ họng, cố gắng giải thích nàng chỉ là thay thế Lý Ngọc Nương lên sân khấu, nhưng vẫn bị bắt vào phòng, cả người từ đầu đến chân triệt để rửa mặt chải đầu, bôi hương dầu mè như mùi người chết, thay quần áo tơ trắng, bắt đưa lên một cái kiệu mềm, bị hai gã nam tử khiêng lên mang đến trong phòng khách quý.

“Thả ta xuống, các người cũng biết lão nương không phải người trong vũ phường!” Tổng Ân Nhi bởi vì y phục rộng, đành phải dùng hai tay ôm chặt chính mình.

“Người tự nguyện thay Ngọc nương lên sân khấu, nên chuẩn bị tâm lý.” Chủ nhân Vũ phường đi ở bên cạnh không khách khí nói, hần thu hai đỉnh vàng của Từ Bạch, cô nương nào cũng đều có thể đưa lên.

“Các người đây là cường bức dân nữ.” Bàn tay và khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Ân Nhi bởi vì tức giận mà đỏ bừng. Nhưng, trước mắt nàng còn chưa có cơ hội chạy thoát nào, vẫn không thể hành động thiếu suy nghĩ.

“Cô nương, người thay thế Ngọc nương lên sân khấu, trong lòng nên nắm chắc, được coi trọng thì phải hầu hạ, đó cũng không phải là chuyện mới mẻ.” Ông chủ Vũ phường nhắc tay bảo kiệu phu buông cổ kiệu, khuôn mặt như mặt ngựa cười lạnh một cái. “Nếu người không đi hầu hạ vị đại gia kia cũng được. bệnh của Ngọc Nương, chúng ta cũng không trị, nếu nàng có thể qua được, là tính nàng mạng lớn; muốn nàng cũng có thể đi, năng động thì ta liền trực tiếp đem nàng đưa vào trong kỹ viện.”

“Ngọc nương là vũ kỹ, không phải cô nương kỹ viện!” Tổng Ân Nhi tức giận trừng mắt với hần, nếu ánh mắt có thể gây tổn thương cho người, đã sớm đem ông chủ Vũ phường chặt thành mười tám khúc.

“Nếu Ngọc Nương bị bán tới nơi này, chính là tùy chúng ta xử trí, mà nay toàn bộ vận mệnh của nàng do người quyết định.” Ông chủ Vũ phường ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Tổng Ân Nhi trừng mắt hần, thật sự rất muốn đá người này một cước.

Hắn không có vợ sao? Không sợ chính mình có lúc suy bại đến bị người khác mua bán sao? Mà Ngọc Nương cùng nàng thân là nữ tử vì sao phải chịu đả ngộ bị người mua bán này? Việc bắt công bắt nghĩa ở thế gian làm sao có thể nhiều như vậy?

“Thả ta xuống!” Tống Ân Nhi thanh thúy hét lớn một tiếng. “Tên kia ở nơi nào? Lão nương tự mình đi tới!” Nàng cũng không tin không có người nói đạo lý.

“Cô nương quả nhiên là người thông minh, mời bên này.” Trên mặt ông chủ Vũ phường mang ý cười dẫn đường. “Cô nương cũng không cần lo lắng nhiều lắm, trừ phi vị Thác Bạt công tử kia thật sự thích người, nếu không sẽ không vất vả mệt mỏi mang nữ nhân trở lại Tây Hạ. Nếu Thác Bạt công tử thật sự quyết định mang người đồng hành, nhà hắn nghiệp lớn, người đi cũng là hưởng phúc...”

“Hắn họ Thác Bạt?” Tống Ân Nhi từ trong hàm răng bật ra lời nói.

“Đúng vậy! Thác Bạt công tử này làm ăn tốt...”

“Người cầm miệng cho ta! Người Tây Hạ toàn bộ không phải thứ tốt, họ ‘Thác Bạt’ tệ nhất, luôn muốn lấy ngân lượng để chết người! Người thay bọn họ nói cái gì!” Tống Ân Nhi không khách khí nói, vươn tay lau đi mồ hôi lấm tấm toát ra trên trán.

Kỳ quái, rõ ràng nàng không có làm chuyện gì, sao thân mình luôn luôn nóng lên đổ mồ hôi đây?

Ông chủ Vũ phường ngấm hai má màu đỏ của nàng một cái, mắt nhỏ hẹp, trong mắt hiện lên một trận giao hoạt. Đi đến trước một cánh cửa đen, hắn ở bên ngoài lớn tiếng nói: “Thác Bạt công tử, đã đưa cô nương đến cho ngài đây.”

“Để cho nàng đi vào, tất cả những người khác đều lui ra.” Trong cửa truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Ông chủ Vũ phường và nhóm kiều phu thối lui đến vài bước ở ngoài.

Tống Ân Nhi hít một hơi thật sâu, một cước đá văng cửa lớn.

Ông chủ Vũ phường thở hắt vì kinh ngạc, sau khi Tống Ân Nhi quay đầu trừng hắn một cái, lại thô lỗ đập cửa lần nữa.

Tống Ân Nhi ngẩng đầu nhìn vào trong phòng, ánh đèn chói mắt bên trong khiến nàng bị thu hút —

Nam nhân họ “Thác Bạt” kia, đang dùng một đôi mắt lạnh như băng, yên lặng nhìn nàng chằm chằm.

Nàng thẳng lưng, nhịn xuống cảm giác muốn chạy trốn.

Bất quá chỉ là ánh mắt thâm thúy một chút, bất quá chỉ là hình dáng kiên cường một chút, bất quá chỉ là dáng người cao lớn dị thường, tóm lại vẫn là một con người, nàng có cái gì phải sợ!

Tống Ân Nhi ngẩng cằm dưới lên, giả bộ không chỗ nào sợ hãi nhìn lại hắn.

Thác Bạt Tư Công ngồi trên giường dài, mắt lạnh nhìn nữ tử đã xóa bỏ lớp trang điểm đậm, bộ dáng thanh lệ, nhưng một đôi con ngươi lại long lanh có thần, không chịu khuất phục dưới người khác.

“Trong phủ của ta nếu có loại người hầu xảo quyệt như ngươi, sớm đã bị mang ra đánh.” Thác Bạt Tư Công nói.

“May mắn lão nương không phải sanh ở nhà ngươi.” Tống Ân Nhi cố ý nói cứng chống đỡ.

Thác Bạt Tư Công hờ hững nhìn nàng, muốn từ trên mặt nàng tìm được vẻ sợ hãi như lúc ở trong đình đá vừa rồi.

Thấy hắn không có tiến thêm một bước quát trách móc, nàng không chịu nổi liền tiến lên trước mấy bước, cao giọng nói: “Ta cảnh cáo trước, ta không phải cô nương trong Vũ phường, hôm nay chỉ là đại nhân ra trận, lên lầu thuyền giặc, lưu lạc tới trong phòng ngươi, nếu ngươi là chính nhân quân tử, nên thả ta trở về.”

Mặt Thác Bạt Tư Công mặt không thay đổi nhìn nàng, uống một ngụm trà đậm, thấy nàng khẩn trương nuốt ngụm nước miếng, hắn miễn cưỡng giương lông mày lên, hỏi: “Nếu ta không thả?”

“Ngày mai ta liền đi cáo quan, nói người ức hiếp phụ nữ đàn hoàng.” Hai tay Tống Ân Nhi chống eo, khiến mình nâng cao cường thế.

Thác Bạt Tư Công rất ít khi gặp nữ tử ở trước mặt hắn nói chuyện còn có thể đứng thẳng như thế, tinh thần lại rung lên. Hắn ở trong đình đá đã buông tha nàng một lần, hiện tại ông trời lại đem nàng đưa đến bên người, hắn sao có thể lại thả nàng rời đi.

Hắn muốn nàng! Muốn sinh khí bông bột trong mắt nàng, muốn thủ nghệ tốt của nàng, cũng muốn phần tinh thần có thể không chỗ nào e ngại đứng ở bên cạnh hắn của nàng.

“Uy, không nói là muốn thả ta đi sao?” Tống Ân Nhi hỏi.

“Ông trời cho người một gương mặt yếu đuối, cũng cố tình phối cho người một cá tính mạnh mẽ. Vì sao không biết dùng ưu thế của nữ tử? Nếu người nước mắt lã chã, bộ dáng thống khổ kể ra cảnh ngộ, ta cũng có thể suy nghĩ thả người ra.” Thác Bạt Tư Công trầm tiếng nói.

Hắn là nói thật? Tống Ân Nhi đánh giá gương mặt nghiêm nghị khiến cho người ta sợ hãi của hắn, nhìn không ra nửa điểm ý vui đùa.

Vì thế nàng bấu môi một cái, hít sâu một hơi, tiện đà cố gắng mặt nhăn mũi nhú híp mắt, liệu mình muốn bày ra một chút nước mắt.

“Lão nương khóc không được.” Hai vai nàng vừa sụt, nhụt chí nói.

Khoé môi Thác Bạt Tư Công bắt giác hiện ra một chút ý cười, mà hắn thậm chí nghĩ không ra lần trước mỉm cười là lúc nào.

“Cười cái gì cười...” Tống Ân Nhi nói thầm một tiếng, không tự chủ lấy tay quạt quạt hai má nóng lên. “Người liền trực tiếp nói cho ta biết, còn có phương pháp gì có thể cho ta thoát thân! Nếu không, mấy ngày nữa, nhà của ta tìm tới tận cửa rồi kiện người huỷ trong sạch của ta, tất cả mọi người đều gặp phiền toái...”

“Mới vừa rồi ta ở trong đình ăn trứng bánh bao trắng, là người làm?” Thác Bạt Tư Công ngắt lời của nàng, từ giường dài đứng dậy, hướng nàng đi đến.

Dáng người cao lớn của hắn giống như mang ánh sáng, khiến cho Tống Ân Nhi không tự chủ lui về phía sau từng bước, cả người đều dán tại trên ván cửa.

“Đúng.” Nàng gãi gãi da thịt cổ hơi hơi nóng lên.

“Mười năm trước ta ăn qua loại bánh bao trắng này một lần.”

“Nha, người thích, ta lại làm tiếp một ít cho người.” Tống Ân Nhi nháy mắt mấy cái, đoán không ra dụng ý của hắn khi nói những lời này.

“Ngày đó, đúng là lúc cha mẹ ta mất.” Thác Bạt Tư Công nhìn nàng, lại giống như ngóng nhìn người trong trí nhớ.

Tống Ân Nhi nghe ra hoài niệm trong thanh âm của hắn, kháng cự đối với hắn buông lỏng một ít.

“Người quyết định xem vì cái bánh bao trắng đó, tha ta một mạng?” Nàng kéo cổ áo của mình, cảm thấy có cổ sốt nóng không hiểu.

Thác Bạt Tư Công đi đến trước mặt nàng, hai tay nháy mắt đặt ở trên ván cửa hai bên mặt nàng.

“Không.” Hắn nói.

Tống Ân Nhi thở hắt vì kinh ngạc, toàn bộ phía sau lưng đều dán lên tấm ván gỗ.

“Hiện tại ta muốn cùng người.” Tay Thác Bạt Tư Công giống như con người đen chứa đựng ánh lửa trắng bức đến trước mặt nàng, bàn tay nắm lấy cái cổ tinh tế của nàng.

Khuôn mặt Tống Ân Nhi nháy mắt trở nên nóng hồng, thân thể lại bởi vì hắn đụng chạm mà hiện lên một trận xôn xao.

Tay nàng chỉ nắm chặt thành quyền, cắn môi nhìn xuống ý niệm muốn ôm thân mình của hắn — tay hắn thật lạnh, thật thoải mái...

Gặp quý! Nàng bây giờ là làm sao vậy? Cũng không phải dâm phụ có nhu cầu với nam nhân, tại sao phải muốn dán vào hắn cọ xát một phen?

Thác Bạt Tư Công nhìn khuôn mặt đỏ sẫm của nàng, thân hình cao lớn tiến tới gần nàng, thân thể hai người nhất thời chặt chẽ kề nhau không có khe hở.

“Người tránh ra!” Tống Ân Nhi vươn hai tay dùng sức đẩy hắn, thở gấp nói: “Người, người... Nếu người dám xằng bậy, ta la đến ngay cả nóc nhà cũng vỡ.”

“Người cho rằng sẽ có người tới cứu người sao?” Thác Bạt Tư Công cúi đầu ngửi hương khí khác thường ở gần cổ nàng, nhận thấy được ánh mắt quyến rũ dị thường của nàng cùng bộ dáng không tự chủ được bám vào hắn, đôi mắt sắc bén của hắn híp lại.

“Bọn họ cho người ăn cái gì?” Hắn nắm lấy cằm của nàng nhắc lên trên.

“Không có.” Tay nàng bắt lấy dây buộc bên hông, bắt buộc chính mình không xé nó xuống.

“Trên người người lau cái gì?”

“Không biết... Bọn họ bôi một loại dầu vùng trên người của ta, mùi thối người chết!”

Thác Bạt Tư Công cầm cánh tay của nàng, vén ống tay áo của nàng lên, một loại hương trái cây quá chín xông vào mũi hắn.

“Bên trong dầu vùng người bôi trộn lẫn một loại hoa cái màu đỏ vàng có trong sa mạc có thể khiến cho người hưng phấn, trong thanh lâu thường xuyên lấy phấn hoa này để đối phó các cô nương không chịu đi vào khuôn khổ; sau khi các cô nương dùng thuốc này, liền khát vọng giao hoan với người, nếu không làm độc hoa cái trong cơ thể sẽ không thể giải trừ.” Hắn nói.

Tống Ân Nhi nghe vậy, phía sau lưng không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ta lấy đao chặt toàn bộ bọn họ làm thành bánh bao.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai chân lại hoàn toàn không nghe sai sử chỉ muốn chơi xấu hắn bên cạnh.

Thác Bạt Tư Công nhìn vẻ mặt lòng đầy căm phẫn của nàng và bộ dáng mâu thuẫn dựa vào bên cạnh người hắn, hắn đầu tiên là nhượng rồi hạ mào, tiện đà ngửa đầu cao giọng phá lên cười.

“Ha ha ha ha...” Nghe thấy tiếng cười của chính hắn thì hắn đầu tiên là sửng sốt một chút, lại tiếp tục cười nhìn nàng. “Chờ người trước sống quá đêm nay, lại đi chặt người đi!”

Tống Ân Nhi nghe tiếng cười hùng hậu kia, nhìn ánh sáng trên vầng trán của hắn, nàng mê muội nhắc tay muốn chạm vào hắn.

“Giở trò quỷ gì!” Nàng hét lớn một tiếng, dọa chính mình nhảy dựng, sau đó rất nhanh đem tay vắt chéo sau lưng.

“Rất khó chịu sao?” Ngón tay dài của Thác Bạt Tư Công vung qua khuôn mặt của nàng.

“Làm trò mèo khóc chuột giả từ bi, còn không phải là người làm hại!” Nàng trừng trừng quan sát, đẩy tay của hắn ra.

“Ta rất thích giải trừ sự đau đớn của người.” Thác Bạt Tư Công cúi thấp người, khóa lại con người đơn thuần của nàng, một cỗ sóng nhiệt lẫn lộn trong cơ thể của hắn.

Hắn đã bao nhiêu lâu chưa từng đụng tới nữ tử khiến cho hắn động tâm, mà không phải đơn thuần chỉ có thể đẩy lên dục vọng thân thể?

Hắn cũng không phủ nhận dục vọng của mình mãnh liệt hơn so với người thường, có thể cùng nữ tử gi—ao hoan suốt đêm không nghỉ. Nhưng mà, từ khi hắn phát hiện hoan ái sẽ làm ma tính trong cơ thể hắn thừa cơ thoát ra, đoạt lấy năng lượng của đối phương, hắn liền không dễ dàng cùng nữ tử gi—ao hoan.

“Người tránh ra! Người dựa vào gần một chút ta càng đau đớn.” Tống Ân Nhi hung hăng đá hấn một cước, hai tay dùng sức đẩy bả vai hấn.

“Đây không phải là đau, đó là khát vọng trong thân thể người.” Thác Bạt Tư Công dùng môi lướt qua nàng, nàng kinh hãi, ngón tay đột nhiên nhanh nắm vạt áo của hấn.

“Lão nương nghe không hiểu, tóm lại người tránh ra là được rồi.” Nàng đụng tới môi của hấn nói, ở phần môi của hấn mà thở gấp.

“Ta tránh ra sẽ không có người cứu nàng, người phải cùng nam nhân ái ân mới có thể giải trừ đau đớn như vậy.” Hấn ôm vòng eo của nàng dùng sức hướng trên người hấn dựa vào một chút.

“Ta... Đi tắm thân thể sẽ không chuyện!” Tống Ân Nhi cắn môi nhin xuống một tiếng rên rỉ, lại hoàn toàn giấu không được xuân ý dạt dào trên mặt.

“Được tính sớm thăm vào da thịt, người còn muốn mạnh miệng?” Thác Bạt Tư Công lại hôn môi nàng.

Tống Ân Nhi thở hốc vì kinh ngạc, khi môi của hấn cùng lưỡi mạnh mẽ thăm dò vào phần môi của nàng thì tất cả giây dụa đều đình trệ. Hấn ở trong cơ thể nàng nổi lên một ngọn lửa khác, khiến hai đầu gối nàng mềm yếu, kim lòng không được ôm cổ của hấn, đáp lại sự làm cần vồ về chơi đùa của hấn.

Nàng muốn càng nhiều!

“Người... Lấy sợi dây thừng trói ta lại, lưu ta một mình ở trong này.” Hai tay nàng nắm thành quyền, dùng phần lý trí cuối cùng nói.

“Nếu có người tiến vào, vừa vặn có được tiện nghi.”

“Vậy người ở bên trong phòng, đừng nhìn ta.” Nàng muốn khom thân thể xuống ôm lấy chính mình đang đau đớn, nhưng hấn không cho nàng lùi bước.

“Ta làm gì lại đi tra tấn chính mình?” Thác Bạt Tư Công nâng hông của nàng hướng gần chỗ nóng rực của hấn. “Ta rất hứng thú với người.”

“A...” Tống Ân Nhi trừng to mắt, cảm giác cùng hấn đụng chạm kích thích từng trận nóng bức, khiến nàng nhin không được khom thân người. Nàng níu vạt áo của hấn, ra lệnh nói: “Người không thể giấu đồ bìm leo, chiếm tiện nghi của ta.”

“Người tùy tiện thay mặt người khác lên sân khấu múa, nên biết sẽ có phiền toái, đây là cho người một bài học.” Tay Thác Bạt Tư Công chế trụ sau cổ của nàng, ở trên cổ của nàng lăm bắm. “Ta sẽ để người qua ngày lành.”

Tống Ân Nhi cảm giác môi của hấn trượt xuống môi của nàng, đầu lưỡi linh hoạt dừng ở cần cổ của nàng, xương quai xanh, ở trên da thịt của nàng vùng lên một luồng sóng khoái ý.

“Người muốn thế nào mới nguyện ý buông tha ta?” Nàng cắn cánh tay nói.

Trả lời của Thác Bạt Tư Công là ngồi xuống ôm lấy nàng, bước đi về phía giường dài đã xông hương hoa.

“Người... Tên hỗn đản này, trứng thối, chiếm tiện nghi người khác, đã man, người Tây Hạ giết người không chớp mắt...” Nàng đá chân, vùng vẫy muốn xuống.

“Người nói nhiều lắm.”

Môi Tống Ân Nhi lại bị hôn lần nữa, bàn tay của hấn đã đồng thời thăm dò vào vạt áo của nàng.

Nàng cố gắng muốn chống cự dục vọng trong cơ thể, mà khi đầu ngón tay của hấn qua lại xoa nắn ở trước ngực nàng khiến nàng có khoái cảm chưa bao giờ có, nàng cái gì cũng bất chấp rồi, chỉ muốn đem thân mình gần sát bàn tay của hấn, chỉ muốn yêu cầu càng nhiều.

Thác Bạt Tư Công nhìn da thịt trắng mịn này, nữ tử đôi mắt long lanh mờ mịt, thấy nàng ý loạn tình mê, nhưng cũng thấy ông trời gi—ao chiến (ý nói trời ko tốt) với nàng cùng cố chấp của nàng.

Một cổ tình cảm thương tiếc đột nhiên sinh ra, mà hấn chưa bao giờ biết khi dục vọng kích thích thì hấn lại còn có thể khống chế ma tính xâm lược chỉ muốn phóng túng trong cơ thể.

Quả nhiên, nàng đối với hấn là có vài phần đặc biệt. Hoặc, là vì nàng có một đôi mắt long lanh rất giống tiểu cô nương đã cứu hấn năm đó!

Thác Bạt Tư Công nhẹ tay, rút đi tất cả xiêm y của nàng, dùng môi của hấn bao trùm lấy da thịt cần sủng ái của nàng, dùng đầu ngón tay của hấn cho nàng mật ý (ý ngọt) cùng kích thích nàng cần có, thẳng đến lúc nàng xụi lơ dưới môi của hấn, thẳng đến khi nàng ở dưới đầu ngón tay hấn bởi vì được đến quá nhiều khoái ý mà khóc lên tiếng.

Thẳng cho đến lúc nàng ôm cả cổ của hấn, hai chân cuốn lấy cái hông của hấn, cắn cắn cổ hấn, mùi hương trong túi hương thoát ra lành lạnh, yêu cầu của hấn là giữ lấy càng nhiều.

Cho đến khi hấn rút cuộc không thể áp chế dục vọng, một cái động thân giữ lấy tấm thân xử nữ của nàng, hấn dùng hết các loại tư thái giữ lấy tiểu nữ tử cũng chỉ muốn giữ lấy cho hấn này, cho đến lúc nàng bởi vì mỗi một kiệt sức mà vô lực ngã vào trong lồng ngực của hấn, thẳng đến khi gà gáy, trận mây mưa tình xuân dạt dào này, mới lén lút ngừng chiến...

~~[1] Đàn đầu ngựa:

4. Chương 4: Chương 3

Buổi sáng hôm sau, Tống Ân Nhi bởi vì đau nhức mà bình tĩnh.

Nàng cắn răng nhịn xuống cảm giác nóng rực giữa hai chân, bỗng dưng mở mắt ra —

Lọt vào trong tầm mắt là cái giường dài có đàn hương, ghế dựa có điêu khắc hai bên, chăn lông hỗn độn trên mặt đất, cũng khiến cho nàng nhớ tới tất cả sự việc đêm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng.

Thác Bạt kia Tây Hạ đã man... Quả thực, quả thực... Quả thực đáng giận tới cực điểm!

Biết rõ nàng bị hạ thuốc, sao còn theo dục vọng của nàng để nàng cùng hấn muốn làm gì thì làm?

Tối hôm qua nàng rơi vào ngọn lửa dục vọng không thể tự kiềm chế, cùng hấn lần lượt mây mưa thất thường, nàng thừa nhận cũng hoan nghênh những tư thái hoan ái của hấn; mà hấn biết rõ nàng bị hạ thuốc, còn cố gắng châm ngòi thổi gió với nàng, như là thể nào cũng phải đem nàng thiêu đốt đến không còn.

Nhưng... Tống Ân Nhi nhắm chặt mắt, nhưng lại không thể không thừa nhận tên kia kỳ thật không có tội đại ác đến làm người ta giận sôi.

Suy nghĩ lại, khi hấn bởi vì rất tận tình mà khiến nàng rên ra tiếng thì hấn luôn lập tức dừng lại; là chính nàng giống gặp ma, không muốn buông tay đối với hấn, cùng hấn quấn nhau như lang sói ở trong phòng...

Trời ạ, sau này nàng còn muốn gặp người sao? Tống Ân Nhi lấy tay che kín khuôn mặt, sắc mặt bắt đầu trở nên trắng bệch.

May mắn hấn coi như có lương tâm, sáng sớm đã cho nàng uống xong chén thuốc tránh thai.

“Người giúp hấn nói cái gì? Người kia đã man chiếm đoạt sự trong sạch của người đấy!” Thân thể Tống Ân Nhi cứng đờ, đột nhiên ôm lấy đệm chăn ngồi thẳng người, trừng to mắt đánh giá trong phòng —

May mắn, hấn không có ở trong phòng!

Nàng yên tâm mà thở dài một tiếng, trong lòng đồng thời nảy lên hai loại cảm xúc tiêu tan cùng thất vọng.

Nàng đi theo sư phụ đến trong Phong Nguyệt Câu Lan làm qua vài bữa tiệc, các cô nương bên trong đều hâm mộ nàng có một bản lĩnh lâu dài, không giống các nàng lấy sắc hầu người, thường thường lấy được chỉ là thời gi—an một đêm.

Nguyên lai thân thể hời hợt này của nàng cũng chỉ đáng giá một đêm sủng ái. Sư phụ nói không sai, nam nhân quả nhiên không phải là thứ tốt!

Tống Ân Nhi nhặt lên một bọc quần áo đặt ở bên giường ôm vào mình, phát hiện trên bàn nhỏ bên giường đặt một cái hộp ngọc, bên cạnh đặt một tờ giấy, phía trên là bút tích kiên cường —

“Sau khi tỉnh lại, phạm là chỗ đau nhức đều có thể bôi một chút.”

Nàng vung áo mỏng lên, đầu tiên là bị một thân tím bầm cùng vết cắn bên ngoài của mình sợ tới mức thổ hốc vì kinh ngạc, tiện đà phát hiện vết thương trên người đều được bôi lên một tầng thuốc mỡ mỏng manh.

Hắn, hắn, hắn... Thật sự là làm cho người ta không chán ghét nổi...

“Ngừng, ngừng, ngừng! Ngẫm lại hắn thay người rước lấy bao nhiêu phiền toái, hắn cướp đi trong sạch của người, về sau người muốn lập gia đình lại khó càng thêm khó.” Tống Ân Nhi thì thảo tự nói, trông mắt đen bóng đột nhiên quay tròn chuyển quanh. “May mắn, lão nương nguyên bản đã quyết định phải trốn hôn...”

Trời mới biết tối hôm qua Thác Bạt kia cùng Thác Bạt thủ lĩnh nàng phải gả có quan hệ gì hay không? Có thể hai người là huynh đệ, thân thích hay không?

Trốn, trốn, trốn... Nàng nhất định trốn!

Da đầu run lên Tống Ân Nhi nhịn không được đau đón xuống giường, mặc xiêm y lên, bởi vì sợ cửa có người giám thị, cho nên trước nàng mở cửa sổ quan sát hoàn cảnh, sau khi xác định vị trí chỗ ở của mình, cái móng nóng cháy của nàng nhảy xuống cửa sổ, nhắm phía cửa sau cách đó không xa mà chạy.

Nàng một đường nhìn trái nhìn phải, lờ lờ ẩn trốn trong cây cối ở trạch viện, sau tảng đá, thuận lợi mở cửa, nhảy mà ra.

Ngoài cửa có vài hộ gia đình, vừa thấy bộ dáng tóc tai bù xù của nàng, cũng không khỏi nhìn nàng thêm vài lần.

“Phía sau có chó dữ đuổi ta.” Tống Ân Nhi lung tung tìm cái cớ, lên tiếng hỏi đường thông ra đường lớn phía sau, nàng cầm làn váy lên, ba bước cũng làm hai bước xông về phía trước.

Chui ra đầu hẻm, bên ngoài đúng là một cảnh tượng phố phường náo nhiệt, tiểu nhị cùng người hầu trà ở nhà trọ, quán trà, đang lớn tiếng hét to khiến cho khách chú ý.

Tống Ân Nhi nhìn nhà trọ Thanh Phong lâu hơn một chút, muốn đi thử bánh hoa hồng hạt thông mới ra, không phải cố tình trì hoãn thời gian.

Bụng nàng phát ra một tiếng ùng ục lớn, nàng ôm bụng nhanh chóng đi lên phía trước.

“Muốn đi chỗ nào?”

Giọng nam trung khí mười phần phía sau khiến cho Tống Ân Nhi cứng đờ thân mình — bởi vì đó là giọng nam thấp trầm ấm những lời riêng tư cả một đêm ở bên tai nàng.

Tống Ân Nhi ngay cả đầu cũng không dám quay về, bỏ chạy đi.

Tiếng vó ngựa từ đằng xa truyền đến, nàng chỉ là chạy ba bước, cả người liền bị chặn ngang ôm lấy.

Nàng còn chưa kịp kêu ra tiếng sợ hãi, cả người liền bị ôm đến trên lưng ngựa, mà cánh tay cường tráng của hắn thì như bóng với hình đặt ở bên hông nàng.

Ngựa chạy nhanh, Tống Ân Nhi quay đầu trừng hắn.

“Buông ra!” Tống Ân Nhi đang định lên tiếng hô to thì đột nhiên phát hiện người qua đường liếc mắt đầy địch ý đối với người cao ngựa lớn - hắn.

Nàng cúi đầu, dùng cùi chỏ đụng tới cái hông của hắn.

“Người đồ gỗ này ở trên đường cái cường bắt dân nữ, là e sợ người khác không chú ý người là nhân sĩ nước khác sao? Còn không mau rời đi! Đại Tổng cùng Tây Hạ ở biên giới đánh qua mấy trăm trận, người buôn bán tâng bốc người, cũng không có nghĩa là tất cả dân chúng sẽ không hận người.”

Thác Bạt Tư Công nhìn gương mặt lo lắng của nàng, cảm thấy ảm áp, hấn bởi vì chút phản ứng nhân tính này mà kinh ngạc, cảm thấy muốn cười.

“Người... Người này thói đã man sững sờ cái gì sững sờ! Đi mau a!” Nàng thúc giục.

“Ôm chặt.” Hai đầu gối cùng hai tay của Thác Bạt Tư Công kẹp chặt thân mình xinh xắn của nàng, hấn nhướn người ra trước, gương cương ngựa lên, con ngựa đen dưới thân giống đã mọc cánh bay vọt đi phía trước.

“Wow!” Tổng Ân Nhi bắt lấy vạt áo của hấn, kinh hô một tiếng, sợ mình bị ném xuống ngựa.

“Có ta ở đây, người không ngã được.” Hấn kề tai nàng nói.

Lỡ tai Tổng Ân Nhi hơi nóng, cảm giác hấn ôm nàng chặt hơn, đến mức nàng có thể ngửi được mùi hương long não ở cần cổ của hấn, đến nàng như là thuộc về một bộ phận của hấn.

Tổng Ân Nhi bắt buộc chính mình ngừng đầu, gió lạnh thổi mạnh vào mặt của nàng, cảnh vật hai bên như bay xẹt qua mặt nàng, khiến nàng không tự chủ được mở to mắt.

“Giống như bay lên.” Nàng hưng phấn mà bật thốt lên nói.

“Nơi này ngô hẻm quanh co không có cách nào khác để chạy nhanh, chờ người cùng ta trở lại Tây Hạ thì ta mang người đến trong sa mạc chạy một vòng, đó mới thật sự là bay lên.” Con người đen của hấn bình tĩnh nhìn nàng.

“Ai muốn cùng nhau trở về với người!” Nàng đỏ mặt lớn tiếng la hét.

“Vì sao không theo ta trở về? Người vừa rồi rõ ràng đang lo lắng an nguy của ta, tối hôm qua cũng đã làm vợ chồng.”

Tổng Ân Nhi nghe hấn nghiêm trang dùng lần điệu mang chút dị quốc của hấn, nói xong lời khiến cho người ta thẹn thùng..., toàn bộ khuôn mặt đều nóng lên.

“Ai, ai... Ai... Làm vợ chồng với người! Ta là sợ tất cả những người đó đều đuổi theo, bị người thấy ta và người cùng một chỗ, ta đây dù là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!”

Thác Bạt Tư Công cúi đầu nhìn hai mảnh môi đỏ mọng dao động không ngừng của nàng, vẫn cảm giác được rõ ràng sự quan tâm của nàng.

“Lúc người ở trên đường cái, không một câu lo lắng đến chính người.” Hấn nói.

“Tổng, tổng... Tóm lại... Nơi này không có người rồi, người có thể buông, ta muốn về nhà.” Tổng Ân Nhi lấy tay quạt cái lỗ tai đang nóng đến đỏ bừng, đứng ngồi không yên.

“Người làm sao cũng không được đi, người là người của ta.” Sắc mặt Thác Bạt Tư Công trầm xuống, đối với ý nghĩ muốn rời đi trong lòng nàng, hấn cảm thấy không vui.

Mới vừa rồi nếu không phải hấn sớm phách cận vệ Tổng Luân canh chặt phòng, muốn nàng vừa ra khỏi phòng liền bắt hấn, nàng tám phần cứ như vậy không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Rõ ràng tối hôm qua còn như keo như sơn với hấn, bây giờ cứ nhiên đã muốn đi?

Sắc mặt Thác Bạt Tư Công xanh mét ghim cương ngựa, hai người một con ngựa ở bên cây cối chậm rãi dừng lại.

“Người không có quyền ra lệnh cho ta, ông chủ Vũ phường cũng không mua ta.” Nàng làm bộ không thấy được mặt thối của hấn, mãnh liệt đẩy cánh tay phải giống như kim sắt của hấn, dự tính từ trên ngựa nhảy xuống — nếu nàng có biện pháp bỏ tay của hấn ra.

“Ta đây có thể mua được người từ ai?” Thác Bạt Tư Công hỏi.

“Người muốn mua ta?!” Trong lòng Tống Ân Nhi sinh ra lửa giận, một phen nhấc lên cổ áo của hắn, hung ác chất vấn: “Người xem ta là trâu ngựa gà dê sao? Người nhìn rõ ràng cho ta, ta là người nha!”

Thác Bạt Tư Công nhìn vẻ mặt nộ khí đằng đằng trên gương mặt xinh đẹp của nàng, mày rậm của hắn nhíu lại, lại lần nữa — ngựa đầu cười sang sảng ra tiếng.

“Ta chẳng những biết người là người, còn biết người là nữ nhân ta thích, cho nên ta muốn có người!” Hắn nói.

Tống Ân Nhi có nghe qua người ngoại quốc chuyện nam nữ cởi mở hơn rất nhiều so với người trung nguyên, nhưng nghe đến hắn trực tiếp sang khoái nói rõ như vậy, nàng vẫn không khỏi đỏ mặt tim đập.

Mà bộ dáng cười rộ lên dửng dưng của hắn, cuồng dã cùng tự tin giống như thiên địa đều tùy ý hắn tung hoành. Tống Ân Nhi không tự chủ được nhìn hắn, thẳng đến mắt của hắn chống lại nàng lần nữa.

“Ta thích bộ dạng mạnh mẽ này của người, có tinh thần giống như tối hôm qua.” Hắn nâng cằm của nàng lên nói.

“Người, người... Người cầm miệng cho ta! Người này dã man...” Nàng vừa thẹn vừa giận nói không ra lời, nhưng lại không thể đẩy hắn xuống ngựa, nàng đành phải giương vũ khí, dùng sức cản cánh tay hắn.

Thật cứng quá! Tống Ân Nhi cắn đến hàm răng đau nhức, cổ tình lại không cam lòng nhả ra.

“Nếu người không nhả ra, ta sợ toàn bộ răng của người đều bị cắn rụng” Hắn nâng cằm của nàng lên, phát hiện da thịt nàng lạnh như băng, lập tức lấy áo choàng trên người xuống, bàn tay xoay tròn liền bao lấy thân thể nàng, đem nàng che phủ kín mít hơn.

Lỗi tai Tống Ân Nhi nóng lên, biết người này đối nàng quả thật không kém.

“Nhà người ở hướng nào? Ta nên chuẩn bị bao nhiêu ngân lượng?” Thác Bạt Tư Công hỏi, quả nhiên lại thấy nàng mở to mắt trừng hắn.

“Nhà của ta sẽ không bán ta.” Tống Ân Nhi lớn tiếng nói, trong lòng cũng không dám khẳng định như vậy, nàng đoán rằng hắn xác định vững chắc cần phải ra giá thấu trời với người nhà nàng

“Vật mà ta muốn, nhất định phải có.”

Con người đen láy của Thác Bạt Tư Công yên lặng nhìn nàng, không quen có loại cảm xúc mạnh mẽ không xác định trong lòng này, nhưng hắn lại có cảm giác vui sướng. Dù sao năm gần đây, hỉ nộ ái ố của hắn, đã quá mức xa lạ...

“Nhưng ta đã hứa cho người.”

“Thì tính sao? Thứ nhất người còn chưa có gả đi, thứ hai ta chiếm trong sạch của người, người đã là người của ta, người khác đừng hòng đụng chạm người.” Hắn phụng phịu, cảm thấy cực kỳ không vui đối với việc nàng có thể lập gia đình trong đầu.

“Nếu người là chính nhân quân tử, tối hôm qua không nên dính vào.” Nàng lấy tay quạt khuôn mặt nóng lên, quay đầu không dám nhìn hắn nữa.

“Tối hôm qua người bị hạ xuân được, nếu không phải có thể được thỏa mãn đầy đủ, sẽ tìm nam nhân khác gi—ao hoan. Người nên cảm thấy may mắn người đến với người tối qua là ta, nếu không người sớm không biết cùng bao nhiêu người tăng tị với nhau.” Hắn nhìn khuôn mặt đột nhiên trắng xanh của nàng, ngữ khí lại hòa hoãn chưa từng có. “Theo ta, coi như người vận khí tốt. Nói đi! Muốn điều kiện như thế nào, người mới đáp ứng theo ta?”

Thác Bạt Tư Công cầm khuôn mặt muốn né tránh của nàng, khóa lại ánh mắt của nàng.

“Ta không muốn lập gia đình.” Tống Ân Nhi nói.

“Vậy người hãy theo ở bên cạnh ta.” Hắn cũng không muốn nàng trở thành chính thất của hắn, bởi vì tánh mạng chính thất của hắn thuộc về cả bộ lạc Thác Bạt.

“Ta làm sao mà biết người có thể sau khi chán ghét ta, lại bán ta?” Nàng hoài nghi liếc nhìn hắn một cái.

“Ta không biết. Nếu ta chỉ có một miếng cơm, cũng sẽ để cho người ăn trước.” Thác Bạt Tư Công nghiêm nghị nói.

Tống Ân Nhi cúi đầu, im lặng không nói, chớp mũi đột nhiên cảm thấy đau xót.

Một nam nhân bất quá là quen biết một đêm, so với người nhà của nàng còn quý trọng nàng hơn, lão thiên gia cho nàng trận kỳ ngộ này đến tột cùng là phúc là họa?

Nhưng... Chấp nhất trong mắt của hắn, quả thật khiến cho nàng dao động, mà nàng cũng có thể cảm giác nam nhân này quyết tâm sẽ không dễ dàng từ bỏ nàng. Không bằng tương kế tựu kế như vậy đi!

Tống Ân Nhi hít một hơi thật sâu, quyết định thuận theo lòng mình. Nam nhân này ở dưới tình huống tối hôm qua cũng chưa từng thương tổn nàng, nàng còn có gì phải sợ?

“Thành thật nói cho người biết, lão nương vốn là muốn trốn hôn, ai biết trốn hôn không thành, lại đụng người..” Nàng bình tĩnh nhìn mắt của hắn, quyết định thẳng thắn tất cả. “Người muốn ta phải làm được một chuyện — mẹ ta thân mình không tốt, nhưng phương thuốc của nàng chỉ có thể lấy được từ chỗ cha ta, người nếu như có thể từ chỗ cha ta lấy được phương thuốc kia, ta liền theo người.”

“Vậy thì dễ dàng.” Thác Bạt Tư Công vừa nghe, khóe môi liền giơ lên.

Tống Ân Nhi ngấm hần một cái, cũng không cảm thấy có cái gì dễ dàng.

Cha nàng là tính đem nàng gả cho bộ lạc Thác Bạt giàu có hơn người ở Tây Hạ! Nếu người muốn lấy nàng là thủ lĩnh của hắn, nàng xem hắn làm sao xử lý!

“Nhà người đi hướng nào?” Hắn vội vã muốn mang nàng trở về.

“Người trở lại trên đường vừa rồi, đi phía trước đi thẳng quẹo ở trước cửa Chu Tước, lại từ đầu phố Kim Lương đi thẳng, sẽ nhìn đến ‘Hiệu thuốc bắc Tống Ký’, đó là nhà của ta.”

“Hiệu thuốc bắc Tống Ký...” Cổ họng Thác Bạt Tư Công giống như bị người bóp chặt.

Sao nàng lại là nữ tử Tống gia kia?

Nữ tử Tống gia kia cùng ngày sinh tháng đẻ với cô gái nhỏ mười năm trước hắn gặp được là giờ lành cực dương, là số ít người có thể vì hắn sinh hạ đứa nhỏ. Trên thực tế, nữ tử có ngày sinh như vậy, bọn họ ở Trung Nguyên chỉ tìm được ba người.

Mà ba nữ tử ngày sinh tháng đẻ đều là loại giờ lành, không chỉ trở thành thê tử của hắn, đồng thời cũng sẽ là lựa chọn thứ nhất bị bộ lạc Thác Bạt đưa lên tế đàn cúng ma quỷ nếu có tai họa giáng xuống.

“Người cũng biết ‘Hiệu thuốc bắc Tống Ký’? Nguyên lai gian cửa hàng này nổi tiếng như vậy.” Tống Ân Nhi nhìn thần thái kinh ngạc của hắn, khóe miệng tự bĩu môi một cái. “Đáng tiếc cha ta không có bản lĩnh, cả ngày chỉ biết ăn, sản nghiệp tổ tiên một khoản, một khoản bán đi...”

“Người là nữ nhi thứ của Tống Vạn Lợi, sinh ra ở tháng Bính Đinh, ngày Bính Đinh giờ Bính Đinh đúng không?” Sắc mặt Thác Bạt Tư Công trầm ngưng nhìn nàng chằm chằm, chỉ mong là hắn nghĩ sai rồi.

“Làm sao người biết?” Tống Ân Nhi kinh ngạc nhìn hắn, một trận nổi da gà bỗng dưng xuất hiện phía sau lưng của nàng. “Gặp quỷ! Hay là... Người... Người chính là thủ lĩnh bộ lạc Thác Bạt Tây Hạ muốn mua ta?!”

Khuôn mặt kiên cường của Thác Bạt Tư Công che một tầng băng lạnh, đôi môi nhếch lên gật đầu.

Hắn không muốn đẩy nữ tử này ra, càng không muốn nàng trở thành thê tử của hắn; nhưng tất cả huyết thống trong cơ thể đến từ mẫu thân của hắn, đều là việc không thể thay đổi.

Tống Ân Nhi nhìn thần sắc xanh mét của hắn, một trận sợ hãi chui vào trong lòng của nàng.

Đều do nàng vừa rồi bị ma quỷ ám ảnh, ngay cả bối cảnh của hắn đều quên hỏi rõ ràng, liền xúc động đáp ứng đem mình hứa cho hắn, làm cho tới bây giờ thành kết cục không có đường lui thối lui.

Nam nhân này biết nàng muốn trốn hôn, biết nàng lo lắng cho nương nàng — nàng còn có thể làm sao?

“Người thả ta đi!” Tống Ân Nhi bật thốt lên nói: “Ta cũng không muốn gả cho nam nhân ba vợ bốn nàng hầu...”

“Ta cũng không muốn cưới người...” Làm chính thất.

“Người không muốn cưới ta, mới vừa rồi vì sao còn nói muốn mua ta với cha ta? Nếu không người chỉ muốn mua ta làm thiếp?” Nàng nắm chặt nắm tay, cảm giác giống bị hắt quăng một cái tát.

“Câm miệng!” Thác Bạt Tư Công đột nhiên ôm chặt nàng, lực đạo to đến làm cho hai người đều không thở nổi.

Mặt Tống Ân Nhi dán ở trước ngực của hắn, cảm nhận hô hấp mang hương khí từ túi hương trong vạt áo hắn truyền lại, trái tim của nàng thùng thùng thùng kinh hoàng.

Nàng không hiểu nam nhân này đang suy nghĩ gì, nhưng nàng biết mình đã dần dần quen cảm giác bị hắn ôm chặt.

Này thật sự... Không ổn!

“Ta trước đưa người hồi phủ, ngày mai rồi đến quý phủ chính thức cầu hôn, người đừng muốn chạy trốn, bởi vì không có người nào là ta không tìm thấy.” Mũi của hắn dán ở giữa tóc nàng, ngữ điệu như ra lệnh không cho người hoài nghi.

Tống Ân Nhi ngẩng cằm, lớn tiếng nói: “Người biết rõ ta một chút cũng không muốn gả cho người làm vợ!”

“Sợ là mọi chuyện đều không phải do người.”

Thác Bạt Tư Công cúi đầu hôn mũi của nàng, hôn đến lúc nàng thở không nổi, hắn ngẩng đầu, giơ roi ngựa lên, lại giục ngựa lao vút lên phía trước.

Chính là lần này, trong lòng mắt đen ác quỷ của hắn hiện lên hào quang phản nộ, chỗ ngựa nhanh chạy qua, toàn bộ động vật bất an tru tréo ra tiếng.

Mà Tống Ân Nhi không cảm kích cuộn lại trước người hắn, chỉ cảm thấy gió lạnh đến xương, đông lạnh nàng khiến nàng chỉ phải càng thêm tiến sát trong ngực của hắn, cố gắng tự hỏi phương thức gì có thể làm cho nàng thay đổi vận mệnh...

Khi đưa Tống Ân Nhi trở lại ‘Hiệu thuốc bắc Tống Ký’, khiến cho người ta đưa đến sinh lễ giá trị trăm lượng, cũng báo cho biết việc ngày mai bái phỏng, Thác Bạt Tư Công trở lại trong trạch viện riêng, xử lý công sự cả ngày.

Trên thực tế, đây mới chính là nguyên nhân lúc này hắn đi vào Trung Nguyên.

Hàng năm Đại Hoàng, Cầu Kỷ đều được Trung Nguyên tranh mua, hắn cũng là muốn tự thân xuất mã, nhìn xem giá cả của các hiệu thuốc bắc, cùng với tình hình buôn bán dược liệu năm trước, cũng thuận tiện thị sát dân tình nơi đây một chút, đoán trước loại dược liệu khiến người ta tranh mua tiếp theo là gì, đồng thời chọn lựa đồ sứ cùng tơ lụa mà hoàng tộc Tây Hạ thích về Bộ Lạc, làm tiếp một vụ mua bán tốt khác.

Vì để thuận tiện hành tẩu ở Trung Nguyên, hắn thậm chí đặc biệt hướng Hoàng thượng lấy được đặc quyền, để cho người Bộ Lạc Thác Bạt cùng nam nhân Tây Hạ để cùng một kiểu tóc (cho giống Trung Nguyên, đỡ bị thấy á)

Lần này, hắn an bài một con đường tắt vận chuyển hàng hóa, khiến cho vật liệu hai nơi có thể đến nhanh hơn, tự mình dẫn theo tiêu sư và hàng hóa đi một chuyến.

Không nghĩ tới, đồ Trung Nguyên còn chưa có quay về Tây Hạ, hắn lại tìm được Tống Ân Nhi trước.

Cả một ngày, Thác Bạt Tư Công đem mấy thương nhân dược liệu lớn tụ tập cùng một chỗ, để cho bọn họ đấu giá lẫn nhau, cũng nhìn xem ai có thể đưa ra điều kiện tốt nhất.

“Thủ lĩnh, vụ buôn bán muối xin ngài gi—ao cho tiểu điểm đến buôn bán...”

“Cầu Kỷ, Đại Hoàng của nhà Thác Bạt, chất lượng xuất sắc như thế, nếu có thể hợp tác với Hồ gia chúng ta, xác định vững chắc có thể làm cho thanh danh nhà Thác Bạt càng thêm lan xa...”

“Ta không muốn lãng phí thời giờ—an nghe các người nói những lời nhảm nhí này. Ta ở đất Thục nhìn trũng ruộng muối, các người nếu có chút biện pháp liền thay ta lấy được, nếu không còn cách nào khác toàn bộ liền rút ngay.” Thác Bạt Tư Công dùng ánh mắt lạnh lùng xem qua mỗi một khuôn mặt muốn cầu cạnh hắn, “Còn có, ta bất kể quá trình chế tác hoàn tán cao đơn của hiệu thuốc bắc có bao nhiêu thần bí, ta là muốn phái người đi coi các người, xem các người có cam đoan đem được liệu ta bán cho các người bào chế ra được liệu có hiệu quả tốt nhất hay không, nếu không đáp ứng, tất cả đều không bàn nữa.”

“Thủ lĩnh, điều kiện như vậy, chúng ta nào có thể đáp ứng?”

“Thủ lĩnh, chúng ta là hiệu thuốc trăm năm, phương pháp luyện chế được liệu thật sự không thể nói cho người ngoài...”

Trong khoảng thời gian ngắn, trong thính đường tiếng của nhiều người hỗn độn, não loạn rùng rục cơ hồ xóc nóc nhà.

“Ngày mai trước giữa trưa, nếu người không thể cho ta câu trả lời thuyết phục, các người cũng không cần đến nữa.” Thác Bạt Tư Công nhìn Tống Luân một cái.

“Thủ lĩnh cho tất cả các người đều lui ra.” Tống Luân hé ra khuôn mặt hung thần ác sát, mới tiến lên vài bước, mọi người liền sợ tới mức lập tức giải tán.

Thác Bạt Tư Công được thanh tĩnh, xoay người đến giữa vườn nhỏ phía sau sân, hít một hơi thật dài không khí ban đêm, nhưng ánh mắt lại nhíu chặt.

Thân là thủ lĩnh Thác Bạt tộc, hắn muốn dạng nữ tử gì mà không thể? Bất quá thân là thủ lĩnh Thác Bạt tộc, điều lớn nhất là hắn không có biện pháp lưu lại chính thất của mình.

Mẹ của hắn là huyết mạch cuối cùng còn lại của Ma tộc núi sâu. Năm đó, nàng tuyệt sắc che giấu tung tích, gả cho thủ lĩnh Bộ Lạc Thác Bạt làm thiếp, nàng đem trọn Bộ Lạc dẫn dắt tới sự giàu có; Bộ Lạc nhưng cũng bởi vì nàng mà có chuyện mê tín bói toán, cùng với tập tục dùng chính thất của thủ lĩnh và trưởng lão hiến tế.

Mẹ của hắn đối với chuyện lấy người làm vật hiến tế, không hề áy náy, bởi vì nàng trừ bỏ tình yêu đối với cha hắn, tất cả cảm xúc đều là giả bộ; mà tất cả chân tướng này, chỉ có một nửa huyết mạch của nàng trong hắn cảm kích, mỗi khi ra tay cứu người, nhân tính trong cơ thể sẽ biến mất một phần, mà chiếc túi hương bạc rộng mẹ hắn đeo trên người cho hắn cũng sẽ tùy theo đó mà mất đi hương khí.

Mà khi túi hương hoàn toàn không còn hương vị, cũng chính là lúc hắn mất đi nhân tính.

Nhưng mà, qua nhiều năm như vậy, nhân tính trong cơ thể hắn luôn làm cho hắn không thể thấy chết mà không cứu được; cố tình hắn cứu càng nhiều người, hắn đối với cái chết lại càng hồ hững. Giống như lần này đi qua một chỗ rừng rậm ở Trung Nguyên ngoài ý muốn lọt vào tập kích của bọn cướp, hắn giết hơn mười người, ngay cả mắt cũng không từng chớp.

Thác Bạt Tư Công vừa nghĩ kỹ chút, ngực liền hiện lên một trận đau nhức, nhưng hắn vẫn mặt không chút thay đổi như cũ, như là thờ ơ lạnh nhạt nhân tính cùng ma tính giờ—ao chiến trong cơ thể.

Giao chiến như vậy, còn phải liên tục đến một thế hệ sao?

Hắn không muốn cưới vợ, bởi vì không hy vọng máu ma tính trong cơ thể truyền cho đời sau.

Nhưng, hắn cũng không thể vô hậu. Bởi vì mẫu thân hắn vì bảo vệ huyết mạch Ma tộc, dùng tính mạng của nàng hạ Huyết Chú tử vong với trưởng lão Bộ Lạc, nếu cuộc đời này của hắn vô hậu, trưởng lão Bộ Lạc sẽ lấy cái chết buộc hắn cưới vợ.

Vì thế, sau khi hai gã trưởng lão Bộ Lạc lấy cái chết yêu cầu hắn thành thân, hắn bắt đấng dĩ để cho người ta bói toán ngày sinh tháng đẻ mà thê tử nên có, để cho các trưởng lão tìm kiếm thê tử khắp nơi.

Cố tình Tống Ân Nhi lại là một trong số đó.

Thác Bạt Tư Công mãnh liệt đập xuống ngực, hy vọng có thể ức chế đau đớn bên trong.

Lo lắng cái gì đây? Tống Ân Nhi cũng chỉ là một nữ tử tầm thường thôi, hần thân là tộc trưởng Thác Bạt, muốn dạng nữ tử gì mà không được?

Không, nàng khác với nữ tử khác, nàng là thật sự quan tâm hần.

Tiếng chuông...

Xa xa truyền đến thanh âm canh hai, Thác Bạt Tư Công cảm thấy một cỗ buồn ngủ đang dần dần đánh lên

Hai mắt hần nhắm lại, ma tính trong cơ thể thừa cơ hóa thành một đạo sương dày chậm rãi từ trong cơ thể tràn ra, rục rịch vây quanh toàn thân của hần.

“Tránh ra!” Thác Bạt Tư Công xoay quyền về phía bàn, dùng đầu đòn đến làm ình thanh tỉnh.

Sương dày vẫn chưa tan đi, nhưng trở thành một vòng màu xám thản nhiên bao quanh thân của hần, mùi của túi hương dưới vạt áo hần thì tại nhảy mất trở nên nhẹ sấp không thể ngửi thấy.

Thác Bạt Tư Công bóp chặt đùi, hiểu rõ mình đang đứng ở trong một loại trạng thái sắp bị đánh bại.

Sau khi cứu tiểu nam tử kia ở Trung Nguyên, hần hao tổn đi nhiều năng lượng lắm, đã muốn càng ngày càng thân bất do kỷ. Khi tinh thần tốt, hần có thể không đếm xỉa đến ma tính kêu gào trong cơ thể; nhưng, một khi thân thể của hần quá mức mỏi mệt, hoặc là đến địa phương âm khí quá nặng, hần liền không thể khống chế chính mình.

May mắn, hần còn có Tống Ân Nhi, nàng còn có thể nhắc nhở hỉ nộ ái ố của hần - thân là người.

Hần thích bộ dạng nàng lớn tiếng cãi lại, thích tinh thần đủ để chống lại hần của nàng, nữ nhân là năng lượng tốt đẹp mà ma tính trong cơ thể của hần muốn giữ lấy, cũng là nữ tử lương thiện mà hần muốn.

“Thủ lĩnh.” Tống Luân đứng ở ngoài cửa kêu.

“Có chuyện nói mau.” Thác Bạt Tư Công nghiêm mặt trả lời.

“Thảm tử mai phục ở Tống gia truyền đến tin tức, Tống cô nương thừa dịp đêm đen mang theo nương nàng đào tẩu.” Tống Luân nói.

Nàng lại dám đào tẩu!

Sắc mặt Thác Bạt Tư Công trầm xuống, dung nhan như sắt tạo hiện lên một tầng hàn băng.

Hần còn tưởng rằng nàng đã biết nàng là người của hần, cho dù trong lòng hần chưa kịp vì nàng mà gi—ao chiến với trời, nhưng nàng chính là không nên rời xa hần!

Màu đồng tử mắt của Thác Bạt Tư Công chuyển đậm, sâu sắc đến giống như ánh sáng sắc bén mà chỉ có mắt của dã thú ban đêm mới có thể xuất hiện.

Hần cần gì giao chiến với trời? Hần quản nhiều như vậy làm cái gì? Tất cả chỉ đơn giản là hần muốn nàng!

5. Chương 5: Chương 4

Gió lạnh như đao, đêm lạnh bức người, trên con đường dài nhỏ hẹp chỉ nghe thấy tiếng bánh xe ê a của một chiếc xe lừa không đỉnh chạy qua bùn đất nguội lạnh.

“Nương, người ngồi vững, ta thúc giục con lừa này chạy mau một chút.” Tống Ân Nhi quay đầu hướng nương nói, kéo áo choàng phủ lên mặt che đi bông tuyết.

“Con lừa này làm sao chạy nhanh được nổi đây...” Hàm răng Tần Thu Liên run lấy lấy, cả người núp ở trong áo choàng.

“Không có biện pháp a, ta một là không biết cỡi ngựa, hai là trong nhà cũng chỉ có mỗi con lừa này không có bị cài chốt. Người nhện một chút, chúng ta lập tức có thể lên thuyền.” Tống Ân Nhi nhìn sắc mặt tái

nhọt của nường, sau khi đem chậu than dưới chân đẩy đến cách nường gần hơn, nàng nhảy xuống xe lừa, kéo con lừa, dẫn lừa đi nhanh lên phía trước.

Lạnh đời mạng a! Nàng đem tất cả gia sản, năm cái áo bông, hai cặp giày đều mặc trên người, nhưng khí lạnh vẫn giống như châm từ lòng bàn chân nàng đâm vào trong thân thể.

Nếu nàng không phải thừa dịp hiện tại đào tẩu, vài ngày sau Thác Bạt Tư Công tới cửa đòi người, nàng có chấp thêm cánh cũng không thoát.

Sáng sớm ngày hôm nay, khi sinh lễ của Thác Bạt Tư Công đến cửa nhà thì cha nàng cười đáp đến mức mắt cũng không mở ra nổi, ước gì có thể lập tức đem nàng xách đến trong nhà đối phương.

Đừng nói cha nàng, ngay cả nàng khi nhìn đến một vài cái hòm đầy vàng bạc châu báu, cùng một vài xe “Đại hoàng” gần đây bởi vì dịch bệnh mà giá còn mắc hơn vàng, nàng liền muốn chửi bới Thác Bạt Tư Công, làm chi đem toàn bộ đồ tốt như vậy cho cha nàng, lưu lại một chút cho nàng không được sao?

Điều duy nhất đáng mừng là, sau khi Thác Bạt Tư Công rời đi, nàng liền lập tức đòi cha phương thuốc của nường, nói nếu hấn không cho, nàng tình nguyện chết cũng không chịu xuất giá.

Lúc này, cha nàng ngoan ngoãn cho đơn thuốc.

Mà sư phụ Quách Đà của nàng chẳng những dứt ngân lượng cho nàng, còn giúp nàng đào tẩu, còn lấy danh làm tiệc ăn mừng, toàn bộ quần gia tôi tớ bị sai khiến đến tối mất tối mũi; một bàn uống một lượng lớn rượu mạnh, khiến cha nàng, những người mẹ khác và các ca ca say ngã vào trong bữa tiệc, nàng mới có thể không cần tốn nhiều sức mà dẫn dắt nường chạy trốn.

Mệt mỏi quá... Ở phòng bếp bận rộn một ngày, Tống Ân Nhi ngáp một cái, bước chân loạng choạng, con lừa lúc này đã ngừng lại.

Tống Ân Nhi và con lừa hai mặt nhìn nhau.

“Lừa đại ca, người giúp ta đi! Đi hơn mấy canh giờ nữa, người muốn ăn lương thực dạng gì, ta đều chuẩn bị cho người; chỉ cần có thể tới được bờ sông lúc hừng đông, lên chuyến đò đầu tiên về phía nam, người chính là đại ân nhân của Tống Ân Nhi ta, về sau ta tuyệt không gọi người làm việc, còn đem người trở thành thành lão gia nhà ta mà hầu hạ...” Tống Ân Nhi cười theo mặt nói.

Con lừa bình tĩnh đứng tại chỗ, cũng không nhúc nhích.

“Ân Nhi, nường lạnh quá...” Hàm răng Tần Thu Liên run lên nói.

Tống Ân Nhi nhìn lại, nường đã lạnh đến co lại thành một đoàn, vôi vàng cởi áo bông mỏng trên người mình phủ lên cho nường.

“Nường, người chịu khó một chút, sắp tới nơi rồi.”

“Chúng ta về nhà, được không?” Tần Thu Liên hỏi.

Tâm Tống Ân Nhi đau xót, hốc mắt nóng lên, bàn tay nắm chặt thành quyền.

“Nường, ta trở về phải đến Tây Hạ, làm vợ nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, cả đời đều phải cùng nữ nhân khác tranh thủ tình cảm, cả đời đều phải nhìn sắc mặt hấn sống.” Nàng lớn tiếng nói, mặc dù trong lòng bởi vì nhớ tới đôi mắt sâu của người kia mà đột nhiên cứng lại, nhưng nàng tự nói với mình không thể quay đầu —

Dựa vào nam nhân không bằng dựa vào chính nàng!

Huống hồ, cũng là bởi vì để ý hấn, cho nên mới càng không muốn xem hấn trái ôm phải ấp a!

“Vậy cũng không có gì không tốt... Sau khi nường theo cha người, ít nhất ăn mặc không lo, bệnh tim cũ cũng có người trị liệu...” Tần Thu Liên nhỏ giọng nói.

“Nhưng người chỉ có thể nhìn sắc mặt cha sống! Hấn đánh người, chửi người, người vì có phần cơm ăn, cũng đều chỉ có thể nhịn!” Tống Ân Nhi cầm khăn lau đi nước mắt, toàn thân tức giận đến phát run. “Ta có một

thân trù nghệ (nghề nấu ăn) tốt, ta có thể nuôi sống mình và người, vì sao nhất định phải dựa vào sắc mặt người khác sống?”

“Nhưng hiện tại nươg lạnh quá...” Tần Thu Liên đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay, khóc nhỏ ra thành tiếng.

Tống Ân Nhi lại cởi một bộ y phục, sau khi choàng ở trên vai nươg, nàng đi đến bên con lửa, kéo dây cương, đi nhanh lên phía trước.

Toàn thân nàng chụp lên một tầng băng, từng trận ý lạnh khiến hàm răng nàng liễu mạng run lên, nhưng cũng khiến đầu óc nàng càng thêm thanh tỉnh.

Hiện nay Thác Bạt Tư Công để ý nàng, nhưng một năm sau, hai năm sau thì sao? Nàng ở phòng bếp nghe qua nhiều chuyện xưa bạc hạnh, nàng làm sao dám tin tưởng nam nhân?

Biết nàng đào tẩu, hắn sẽ rất tức giận đi!

Tống Ân Nhi cắn môi, không ỉnh còn muốn.

Nhưng, rừng cây phía trước đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa đát đát, một con tuần mã màu đen như cuồng phong lao thẳng tới nàng.

Tống Ân Nhi ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời bị hù đến làm không ra bất kỳ phản ứng nào, chỉ có thể bình tĩnh đứng ở tại chỗ, trơ mắt nhìn Thác Bạt Tư Công mang theo ánh mắt giống như cuồng thú hướng tới gần nàng.

Hắn muốn giết chết nàng!

Tống Ân Nhi thấy tuần mã không có thể ngừng, sắc mặt nàng trắng bệch, cùng đội vó ngựa giẫm lên nàng.

Tần Thu Liên nhìn thấy một màn này, kinh hô một tiếng, nhưng lại ngất đi trước.

“Người cho là người có thể chạy trốn tới chỗ nào?” Thác Bạt Tư Công ở bên cạnh Tống Ân Nhi, nhảy xuống ngựa, một phen giữ lấy bờ eo của nàng, kéo nàng đến trước mặt hắn.

“Người, người... Sao người lại đến?” Tống Ân Nhi nhìn Thác Bạt Tư Công sắc mặt dữ tợn trước mắt, không tự chủ được lui về sau; Nhưng nàng bị hắn xách lòng bàn chân lên không, muốn lui về phía sau cũng không được.

“Người vừa ra khỏi cửa, ta liền biết. Sư phụ kia của người hiện tại bị gi—am ở trong kho hàng, nếu người ngoan ngoãn theo ta đi, ta liền tha cho hắn một cái mạng già.” Mặt hắn không thay đổi nói.

“Sư phụ ta và chuyện ta chạy trốn không quan hệ.”

“Không quan hệ? Nếu không quan hệ, cũng không đột nhiên làm buổi dạ tiệc này, say đổ một đám người trong phủ.” Thác Bạt Tư Công nắm cằm của nàng, hờ hững nhìn nàng bị đau thở hộc vì kinh ngạc. “Ta hắn là làm cho hắn ở trong kho hàng đối chết!”

“Buông tha sư phụ ta, ta sẽ đi theo người!” Phía sau lưng Tống Ân Nhi rét run nhìn thần thái lãnh khốc của hắn, nàng rung mình một cái, tay nhỏ bé nhéo chặt cánh tay hắn.

“Lời người nói còn có thể tin sao? Ta muốn dùng dây xích đem người buộc ở bên cạnh ta, cho người từng bước cũng không thể rời đi.” Hắn mỗi một câu đều lạnh như băng, như là ngay sau đó sẽ lấy dây xích ra.

“Người sẽ không đối với ta như vậy.” Nàng áp chế sợ hãi, bắt buộc mình nhìn hắn.

“Ai nói?” Thanh âm của hắn âm trầm tựa như đến từ âm phủ, ánh mắt càng làm cho người không rét mà run.

Thác Bạt Tư Công nhìn ánh mắt tin tưởng của nàng, cảm giác trong lòng đóng băng bị người xối lên một thùng nước ấm, khiến cho cả người hắn thoáng chốc run lên.

Lạnh và nóng gi—ao kích trong ngực khiến hắn đau đến co rúm lại, cũng làm cho hắn khôi phục một chút thần trí.

Tổng Ân Nhi bị bàn tay lạnh như băng vẫn còn ôm nàng của hắn làm cả kinh, không chút do dự trở bàn tay cầm tay hắn, sau đó cũng đánh thêm vài cái lạnh run.

Thác Bạt Tư Công trừng mắt nhìn đôi môi xanh trắng của nàng, thế này mới phát giác mặt nàng đã đông lạnh không có chút máu. Nhiệt độ của hắn thấp là vì ma tính phần nộ chiếm lĩnh ý chí, nhưng nàng quả thật bị tuyết đông lạnh thành bộ dạng này...

“Vì sao ngươi luôn mặc ít như thế?” Hắn dỡ áo choàng xuống, đem nàng chặt chẽ ôm vào.

Khi áo lông hồ khoác lên, Tổng Ân Nhi mới phát hiện mình có bao nhiêu lạnh.

“Ta... Ta... Tài sản của ta đều mặc lên người.” Đôi môi nàng run run nói, bị hai tay rắn chắc của hắn ôm, thiếu chút nữa bởi vì rất thoải mái mà khóc ra thành tiếng.

“Về sau ngươi sẽ không bị lạnh nữa; nhưng nếu ngươi lại vọng tưởng chạy trốn..., ta sẽ..” Thác Bạt Tư Công cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đem uy hiếp nuốt vào trong bụng.

“Ngươi không thể trách ta sợ hãi.” Nàng khẽ chạm vào bàn tay đã có lo lắng của hắn, nhẹ giọng nói: “Kết cục của mẹ ta chính là cảnh giác tốt nhất. Nàng bởi vì tướng mạo đẹp, bị chủ nhân coi trọng, từ nay về sau biến thành tiểu thiếp danh không chánh, ngôn không thuận. Ta mang nàng rời đi, chính là hi vọng những ngày tiếp theo của nàng có thể sống hãnh diện, không cần lại nhát gan xem sắc mặt cha ta mà sống.”

Thác Bạt Tư Công quay đầu nhìn nương vẫn đang ngắt của Tổng Ân Nhi, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra tính cách nhát gan của nàng.

“Nếu nàng là một người mẹ hữu dụng, cũng không cho ngươi tiếp tục ở đó.” Hắn hồ hững nói.

Tổng Ân Nhi trừng to mắt, một chương bỏ nhào về phía trước ngực của hắn. “Nàng đúng thật là yếu đuối, nhưng nàng vẫn là mẹ ta! Đổi lại ngươi là ta, mẹ ngươi bị sỉ nhục rồi, ngươi nuốt xuống được cơn tức này sao?”

Thác Bạt Tư Công trừng mắt nàng, trong óc đột nhiên giống như bị người dùng lực đè ép. Khuôn mặt hắn run rẩy, bả vai cường tráng nhất thời sứt, đôi môi cũng run rẩy.

Mẹ của hắn... Mẹ của hắn... Mẹ của hắn không gì lạ hắn yêu nàng, cũng chưa từng yêu hắn, mẹ hắn muốn chính là huyết mạch Ma tộc có thể kéo dài.

Tổng Ân Nhi nhìn bộ dáng thống khổ giống nháy mắt bị đánh tan của hắn, nàng nhẹ giọng hỏi: “Ngươi có khỏe không?”

Thác Bạt Tư Công lắc đầu, càng thêm cầm chặt tay nàng.

Tổng Ân Nhi cũng không chút do dự dùng hai tay cầm ngược lại hắn.

Hắn bỗng dừng mở ra song chương, đem nàng ôm vào trong lòng, nội tâm ba đào mãnh liệt đến tận đây dần dần bình tức, cảm giác lại có biện pháp có thể khống chế chính mình.

“Ngươi ở bên cạnh ta, ta liền không có việc gì.” Hắn nói.

“Ta có thể tin tưởng ngươi sẽ ở bên ta thủy chung như một sao?” Tổng Ân Nhi mới nói xong, chính mình cười khổ lắc đầu trước.

“Cho dù ngươi nói đúng, ta vẫn ngu xuẩn nghĩ đến có thể tin tưởng ngươi?”

Thác Bạt Tư Công nâng cằm của nàng, trầm giọng nói: “Ta sẽ đối với ngươi không chê không rời; nhưng ta sẽ không chỉ cưới một thê tử, bởi vì ta là tộc trưởng Thác Bạt tộc, ta phải thay người trong tộc lưu lại đời sau.”

Sự thẳng thắn của hắn khiến nàng không biết nên phản ứng thế nào, nàng cắn môi, kéo tay hắn xuống, muốn cho cả hai có một chút khoảng cách.

“Đều là giống nhau, nữ tử chung quy chính là dùng để nối dõi tông đường... A!” Nàng ở nháy mắt lại bị hắn kéo vào trong lòng.

“Ta nói một lần cuối cùng — người và nữ tử khác không giống, ta muốn người và ta, nhưng ta không muốn người sinh đứa nhỏ. Nếu có một ngày, ta đi trước người, ta cũng bảo đảm nửa đời sau của người không lo trước, nhưng, ta muốn người từ nay về sau giữ bí mật ngày sinh tháng đẻ của người, ta mới có thể bảo vệ người bình an một đời.” Hấn không thêm để ý hy sinh người bên ngoài, nhưng không ai được đụng đến một cọng lông tơ của nàng.

“Ta không hiểu, ngày sinh tháng đẻ của ta có cái gì đặc biệt?”

“Tóm lại, nếu như người muốn bảo vệ cái mạng này, thì nói ngày sinh tháng đẻ của người là bịa đặt, hiểu không?” Hấn ngắt lời nàng, cầm bả vai của nàng, nghiêm khắc nói.

Nàng sống ở giờ lạnh, tự nhiên có cổ lực lượng không giống với người bên ngoài; nhưng trong bộ lạc người có năng lực biết việc này, làm được chỉ có một mình hấn.

Tống Ân Nhi nhìn hấn, trong lòng dù có mọi cách không muốn, cũng chỉ có thể gật đầu.

“Ta không bảo đảm ta sẽ là một thiếp thất an phận.” Nàng nói.

“Người cho là người còn có thể chạy trốn tới đâu?” Ánh mắt hấn trầm xuống, lạnh lùng trừng mắt nàng.

Thanh âm của Thác Bạt Tư Công không đề cao nửa phần, nhưng Tống Ân Nhi lại rung mình một cái, nàng không tự chủ ngã ngửa về phía sau.

“Không được sợ ta.” Bàn tay của hấn dán sát vào phía sau lưng của nàng, không cho nàng rời xa.

“Ta mới không sợ.” Nàng ngẩng cằm lên nói.

Thác Bạt Tư Công vuốt ve hai má đã tương đối ấm áp của nàng, hôn xuống ở phần môi nàng.

“Ta chỉ chờ những lời này của người, không cho người rời đi bên cạnh ta.” Hấn mới nói xong, liền không được tự nhiên hơi nhếch môi. Hấn như vậy cùng tiểu oa nhi nhớ người có gì khác nhau...

Nàng đỏ mặt, đẩy bờ vai của hấn, lại ngoài ý muốn nhìn đến lỗ tai ửng đỏ của hấn.

“Vì sao người đỏ mặt? Rõ ràng là người khinh bạc người.” Tống Ân Nhi kiễng mũi chân, muốn nhìn rõ ràng hơn.

“Ta không có.” Thác Bạt Tư Công ho nhẹ hai tiếng, rất nhanh quay đầu đi.

“Người quay đầu làm chi? Người cũng có lỗ tai bên kia.” Tống Ân Nhi cúi đầu cười trộm, nhưng mỉm cười này cũng không có biện pháp liên tục lâu lắm, bởi vì nàng đối người nam nhân này không có phân giải nhiều lắm.

Giống như nàng cũng không biết nên làm sao đối mặt lòng mình — nàng vốn là muốn cô độc cả đời, vì sao lại động tâm với người nam nhân này? Đơn giản là hấn chiếm thân thể của nàng, là người đàn ông đầu tiên của nàng?

“Người tới!” Thác Bạt Tư Công quay đầu nhìn về rừng cây phía trước quát.

Hơn mười tôi tớ và ngựa từ bốn phương tám hướng mà đến, một loạt đèn lồng đốt sáng trong nháy mắt, ánh một con đường mòn nhỏ hẻo lánh sáng chói lợi như chợ đêm.

“Người... Các người nhiều người như vậy... Làm sao mà biết...” Tống Ân Nhi trợn mắt há hốc mồm mà nói không ra lời.

“Bởi vì ta là Thác Bạt Tư Công.” Thác Bạt Tư Công cầm chặt tay nàng, bước đi đến chỗ giữ tuần mã của hấn, hai tay giương lên, ẵm nàng lên ngựa.

Tống Ân Nhi thấp người nhìn chiếc cạm cương nghị của hấn, ngay sau đó liền bị hấn ôm vào lòng lên ngựa.

Nàng thở dài, bỏ qua giây dựa, chỉ chuyên tâm dựa vào trước ngực của hấn.

Nếu hấn là nam nhân bình thường — một nam nhân chỉ cần một thê tử, thật là tốt bao nhiêu...

Cứ như vậy, Tống Ân Nhi và nương của nàng ngay cả cửa nhà “Hiệu thuốc bắc Tống Ký” cũng chưa quay về, đã bị Thác Bạt Tư Công lĩnh đến dinh thự riêng của hần, sáng sớm hôm sau liền lên đường về Tây Hạ.

Ra đi đến nay, đã hơn mười ngày.

Đối Tống Ân Nhi mà nói, Thác Bạt Tư Công cung cấp ẹ con các nàng xe ngựa xa hoa bốn người, quả thực giống như giấc mộng đẹp.

Xe ngựa so với căn phòng dột nát trước kia của nàng còn mềm mại, thoải mái hơn, càng không nói đến Thác Bạt Tư Công còn thuê hai tỳ nữ ngồi ở phía sau xe đẩy, chuyên trách chiếu cố Tần Thu Liên.

Đối với nương nàng có thể được chiếu cố đến như vậy, Tống Ân Nhi tự nhiên là lòng mang cảm kích; nhưng đối với Thác Bạt Tư Công, nàng không biết nên đối mặt như thế nào.

Lúc này, Tống Ân Nhi đang cùng nương nàng ngồi ở trên xe ngựa, bởi vì không có việc gì làm, trong đầu suy nghĩ thế nào cũng đều là chuyển về trên người hần.

Thác Bạt Tư Công muốn để nàng ở bên người, là thiên chân vạn xác; dọc theo đường đi hần biểu hiện ra với mẹ con các nàng cũng là thiên chân vạn xác; nhưng nghiêm khắc đêm đó hần bắt được nàng nói muốn dùng dây xích buộc nàng, cũng là thiên chân vạn xác.

Nàng thật sự không hiểu hần. Giống như nàng không hiểu nếu hần bảo người ta thả sư phụ nàng, vì sao lại không muốn nói cho nàng biết tin tức của sư phụ; giống như nàng không hiểu dọc theo con đường này, vì sao hần đột nhiên trở nên chẳng quan tâm nàng.

Hoặc là, nói hần đối với nàng chẳng quan tâm cũng không hoàn toàn chính xác. Dù sao, khi hần dùng cơm nhất định phải gặp nàng, mẹ con các nàng bất luận đi tới chỗ nào, cũng đều nhất định có người theo đuôi các nàng.

Hần chính là...

Không hề đối với nàng thân thiết như vậy thôi!

Tống Ân Nhi thò người ra ngoài cửa sổ, làm cho bông tuyết đóng băng hạ xuống bên ngoài làm đỏ lên hai má nàng, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía cổ xe ngựa màu đen dùng gỗ đàn mộc màu đen tạo thành

Nếu hai người một chỗ..., hần có thể đối với nàng thân thiện hơn nữa hay không?

“Người đồ vô dụng này...” Tống Ân Nhi phủ xoa trên cánh tay nổi da gà, quay cửa xe lên.

Càng gần Tây Hạ, khí hậu liền càng thêm ác liệt, khí lạnh bên đường thẳng ép các nàng bắt đầu ngày đông giá rét.

“Người muốn đi qua cùng Thác Bạt công tử hay không?” Nương của Tống Ân Nhi mặc áo lông ấm Thác Bạt Tư Công đưa, tay đang cầm trà sâm hỏi.

“Hần lại không bảo ta cùng.” Nàng chu môi dưới.

“Người là do hần đưa sinh lễ lập thành, nên hầu hạ hần thỏa thỏa thiếp thiếp, hần không gọi người, người cũng nên đi qua.” Nương của Tống Ân Nhi mặc dù không biết vì sao Thác Bạt Tư Công phải kêu nữ nhi giấu diếm sinh nhật, nhưng nàng cho rằng nữ nhi lấy chồng theo chồng, hần nói cái gì, nữ nhi đều phải đồng ý.

“Nếu hần chỉ xem người là đầu bếp nữ, trên người mẹ con chúng ta cũng không có quần áo lông ấm này, người đừng tưởng rằng nam nhân sủng ái có thể thật lâu, cha người cũng chỉ là sủng hạnh ta một, hai tháng, nếu không phải ta có người...”

“Dừng xe!” Tống Ân Nhi hô to một tiếng, không muốn nghe nhiều hơn những nữ tử không có nam nhân kia của nương, liền không thể sống yên phận trên thế gian.

Xe ngựa dừng lại, Tống Ân Nhi liền nhảy xuống xe ngựa. Mấy ngày nay nàng buồn hồng rồi, cũng chịu đủ sự bỏ qua của hắn, nhân cơ hội này đi nói nhao nhao hắn cũng không phá hư.

Nàng chạy đến chỗ Tống Luân cười ngựa theo ở bên người mẹ con các nàng, lớn tiếng nói: “Tống Luân, ta tìm hắn.”

Tống Luân thể trạng cao tráng gấp hai người bình thường, trên mặt có vô số vết sẹo gập đầu, cười ngựa đến đằng trước cạnh xe ngựa nói nói mấy câu.

Xe ngựa đen ngừng lại.

“A...” Tống Ân Nhi đi hai bước, lại quay đầu vọt tới bên cạnh Tống Luân, từ cái túi bên hông lấy ra một bọc giấy nhỏ, nhét vào trong tay Tống Luân, “Xem ta đây hồ đồ, đã quên đem đồ cho ngươi. Hôm qua ta nghe thấy ngươi có chút ho, đây là quả bát tiên bí quyết trị ho của hiệu thuốc bắc chúng ta; kỳ thật cũng không phải bí quyết gì! Đây là quả phạt thủ, trần bì, phục linh, cam thảo. đều là những loại dược liệu lạnh, sau khi phơi khô thì cất hạt lựu, ngươi ngậm trong cổ họng sẽ thấy thoải mái hơn.”

Tống Luân nhìn cái bọc giấy trong tay kia, trong lúc nhất thời không biết nên đối mặt với ý tốt này như thế nào, chỉ có thể gật đầu.

“Ta đi trước.” Tống Ân Nhi cười, nhanh như chớp vọt vào trong xe ngựa đen. “Mẹ ta muốn ta đến với ngươi.”

Thác Bạt Tư Công nhìn đôi mắt long lanh của nàng, trái tim cơ rúc nhanh hạ xuống, ánh mắt nguyên bản sâu cũng chậm rãi buông ra.

Hắn đem sổ sách trong tay đặt qua bên cạnh, chuyên tâm nhìn nàng.

“Ta nghe thấy lời ngươi nói với Tống Luân, ngươi không sợ hắn?” Tống luân bởi vì từng biến thành tù binh, nửa bên mặt đều bởi vì hình phạt mà trần đầy sẹo, người bình thường thấy, ai cũng run sợ trong lòng.

“Sợ cái gì?” Tống Ân Nhi kỳ quái liếc nhìn hắn một cái, lời liền oa oa ra miệng. “Sợ vết sẹo trên mặt hắn sao? Trên mặt sư phụ ta cũng có một đạo sẹo, nhưng hắn còn thương ta hơn cha ta, hơn nữa dọc theo con đường này Tống Luân thay hai mẹ con chúng ta thu xếp đông, thu xếp tây, cái gì ta cảm không được, còn chưa hô người, hắn liền chủ động hỗ trợ, ta cảm ơn hắn còn không kịp, làm sao có thể sợ hắn?”

Thác Bạt Tư Công cảm giác trong trái tim có dòng nước ấm lướt qua, hắn không nhìn lầm người, nàng quả thật có năng lượng tốt đẹp. Nàng là một nữ tử có thể vì người yêu mà chết.

Năng lượng như vậy, làm áu ma tộc trong cơ thể hắn rục rịch, muốn cho nàng vì hắn sinh ra đời sau, muốn an bài một nghi thức cấm, cần nuốt sạch tất cả năng lượng của nàng...

Tống Ân Nhi bị hắn nhìn chằm chằm có chút sợ hãi, đánh hai cái run run.

Thác Bạt Tư Công cầm lấy áo choàng lông hồ trong tay, cúi người ra trước giường lên.

Cả người Tống Ân Nhi bị áo choàng bao lấy, chợt bị ôm đến trên đầu gối của hắn.

“Thực vật nơi này phải tới tháng tư mới ra mầm mới, tám tháng đều có tuyết rơi, khí hậu so với Đại Tống các ngươi giá lạnh gấp mấy lần. Chờ sau khi về nhà, ta bảo đại phu thay ngươi điều dưỡng thân mình, nhất định phải đem thân thể luôn lạnh như băng của ngươi thành cường tráng một chút.” Hắn nói.

“Ngươi người này rất quái lạ... Rõ ràng mười ngày nửa tháng cũng giống như người xa lạ, hiện tại cần gì phải giả quen thuộc... Buông ra!” Nàng tránh vùng vẫy nhảy xuống thân thể hắn, nhưng căn bản không lực di động đôi tay sắt của hắn.

“Trước mặt người ở bên ngoài, ta là tộc trưởng Thác Bạt.” Mắt của hắn như lửa, cúi đầu che ở môi của nàng. “Ta không muốn làm cho bất luận kẻ nào biết ta quá mức để ý ngươi.”

Tống Ân Nhi mới trừng to mắt, liền bị lời lẽ nhiệt liệt của hắn đoạt đi tâm thần.

Hắn hoàn toàn hôn qua mỗi một tác môi của nàng, không buông tha một chỗ nào có thể làm cho nàng rên rỉ, hắn thậm chí đẩy ra chân của nàng, để nàng giang chân ở trên người hắn, làm cho chỗ riêng tư nhất của hai người tiếp xúc cách xiêm y nóng bỏng.

Toàn bộ tứ chi bách hài của Tống Ân Nhi bởi vì hắn mà mềm yếu, nàng biết hắn có khả năng gây cho nàng kích tình, sợ mình không có cách nào khống chế khác, đành phải nhanh nắm vạt áo trước ngực hắn, nâng con người lên xem xét hắn, hi vọng hắn thả nàng lần này.

Thác Bạt Tư Công tham luyện nàng từ trước đến nay trời không sợ, đất không sợ, mắt tinh mờ mịt, chỉ tại trước mặt hắn lộ ra thần thái thẹn thùng, ngay cả mắt cũng luyện tiếc chớp.

Dục vọng trong cơ thể khiến cho hắn muốn trực tiếp giữ lấy nàng ở trong xe ngựa, hấp thu mỗi phân mềm mại của nàng, khiến nàng ở trên người hắn vong tình, để âm móng của hắn mọc rễ trong cơ thể nàng...

Không! Trên đường đi không cách nào kiểm soát tránh thai cho nàng, bởi vậy hắn mới cố gắng cùng nàng giữ một khoảng cách như vậy, hắn tuyệt không thể thất bại trong gang tấc ở lúc này.

“Xe ngựa này quá nhỏ không thể tận hưởng, tạm thời bỏ qua cho người.”

Lỡ tai Tống Ân Nhi chảy, nặng đánh xuống bả vai hắn, đang muốn nhảy về chỗ ngồi đúng, hắn lại đè nặng gương mặt của nàng dán tại trước ngực hắn.

Nàng đụng chạm lấy túi hương bạc chạm rồng dưới quần áo hắn.

“Hương băng phiến và hổ phách trong túi hương gửi lên thực thoải mái —” nàng nói.

“Ta nghĩ đến mùi của nó rất nhạt.” Là vì có nàng làm bạn đi!

“Sao lại phai nhạt? Toàn bộ trong xe đều là vị thuốc Đông y.” Nàng dùng sức hít thật sâu một hơi, không chú ý tới vui sướng trong tròng mắt đen của hắn, nhưng tỏ mò hỏi: “Nam tử như người, làm sao có thể mang theo túi hương?”

“Đây là di vật nương của ta để lại cho ta.”

Nàng vươn tay xoa xoa đôi mắt nhú chặt của hắn.

Hắn kéo tay nàng, dán ở trên túi hương.

“Người thực đã tiếp nhận chức thủ lĩnh khi còn trẻ tuổi sao?” Khí thế của hắn thật kinh người.

“Mười năm trước.”

Mười năm trước, hắn vì thay đổi Bộ Lạc Thác Bạt lấy phương pháp quỷ thần trị nhà, dứt khoát quyết định tiếp chức thủ lĩnh.

Hắn nghĩ trước khi ma tính của hắn còn chưa mất đi nhân tính, dùng hai tay làm cho thanh cổ, Đại Hoàng, cầu kỳ tới ưu nhất của bộ lạc bán được giá tốt nhất, trở thành kết quả nổi danh nhất Tây Hạ, để cho Bộ Lạc không cần dựa vào tể người sống cũng có thể qua ngày lành. Bất đắc dĩ là, Bộ Lạc vẫn tin tưởng tất cả phồn thịnh này, đều là bởi vì hiến tế mà có được phồn vinh.

Sau khi hắn tiếp vị trí thủ lĩnh, đã đem việc tế người sống bốn lần một năm, sửa thành một năm một lần. Trong trường hợp đó, mặc dù hắn hạ lệnh giảm bớt hiến tế sinh ra mỗi quý, lại vẫn không cải biến được tai họa mỗi lần, Bộ Lạc liền muốn dâng lên chính thất của kẻ giàu có quyền thế để tế — hắn từng nghiêm hình cấm qua, nhưng Bộ Lạc lại bắt đầu xuất hiện hình phạt riêng, chết càng sâu. Vì thế, hiến tế một năm một lần liền như vậy duy trì tiếp.

Nhưng, chuyện để cho hắn bất an, mỗi lần hành động hiến tế bắt đầu, hắn thân là người chủ tế tuyên đọc chú ngữ, ma tính trong cơ thể quả thật có thể từ trong sự sợ hãi của người bị tế, được đến năng lượng rất lớn; tựa như khi mẹ hắn còn sống từ mấy trận hiến tế người sống, đến duy trì lực ma tính trong cơ thể nàng.

“Vì sao người xem ra bị thương như vậy?” Tống Ân Nhi hỏi.

“Bởi vì...” Hắn không cải biến được ma tính trong cơ thể, cũng không biết sau lần cứu người đó, hoàn toàn mất đi nhân tính.

“Bởi vì sao?” Nàng nắm tay hắn, hy vọng có thể chia sẻ nỗi đau của hắn.

“Bởi vì ta đau lòng Bộ Lạc mê tín, để cho ta phải vì ‘bất tự tương xứng’ mà cưới vợ.” Hắn nói, nhìn không được mười ngón gi—ao chặt chẽ cầm chặt tay nàng.

May mắn, hắn sẽ không cưới nàng thành chính thất, nàng không cần vì thế mà hy sinh...

“Người không giống như là người mặc cho người khác định đoạt.”

“Bộ Lạc Thác Bạt có năm trăm lẻ tám hộ, nếu lúc này ta cưới vợ có thể an lòng bọn họ, yêu thích của ta liền không sao cả.” Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói.

Hắn không muốn nàng sợ hãi, bởi vậy không có ý định để nàng biết tất cả ngọn nguồn, đợi cho hiển tế người sống thật sự bắt đầu, hắn lại đến trấn an nàng.

Tổng Ấn Nhi muốn xoay mặt đi, lại bị hắn giữ cầm, làm cho đôi mắt như lửa kia khoá lại ánh mắt.

Nàng xem thấy sự giãy dụa trong mắt của hắn, hiểu được dụng tâm hắn nói những lời này với nàng, nhưng nàng không cách nào đáp lại hắn, nói nàng có thể thông cảm ba vợ bốn nàng hầu của hắn.

“Lòng ta không rộng lớn như vậy, lúc này có thể để cho người ôm, cũng bởi vì còn không có nữ tử khác cùng chung người với ta.” Nàng thẳng thắn nói.

“Các nàng chỉ là công cụ nối dõi tông đường, người khác.” Trong đôi mắt đen của hắn chỉ có một mình nàng.

Khí phách trong mắt của hắn cùng tham muốn giữ lấy khiến ngực nàng cứng lại, thiếu chút nữa sẽ gật đầu.

Nàng nắm chặt nắm tay, bắt buộc mình tức giận nói: “Ta không tin lời của người.”

“Người đừng không biết tốt xấu!” Mày rậm của hắn trầm xuống, lửa giận bùng lên, trầm giọng nói: “Người nghĩ rằng ta suốt ngày nói những lời này để dỗ nữ nhân sao?”

Tổng Ấn Nhi nhìn khuôn mặt phần nộ có thể dọa khóc đứa nhỏ kia, thở dài, từ trong lòng ngực lấy ra một viên đường đặt ở trong lòng bàn tay. “Cho người một viên đường, ăn đường không phiền nào.”

Thác Bạt Tư Công trừng to mắt, bỗng dưng cầm bả vai của nàng. “Sao người lại nói những lời này?”

“Bất chúc sự phụ ta a!” Nàng không rõ kích động trên mặt của hắn. “Từ nhỏ ta thường bị cha ta làm tức khó, sự phụ luôn an ủi ta như vậy.”

“Mười năm trước người có đến Hoành Sơn ở biên giới Tây Hạ và Đại Tống hay không?” Hắn khàn giọng hỏi.

“Có lẽ đi! Mười năm trước, cha ta tâm huyết dâng trào mang theo ta và mẹ ta đến biên cảnh ăn mỹ thực, chúng ta là ở trong lữ trình gặp được sự phụ ta, hắn thấy ta bị chửi cũng cười hi hi, cảm thấy ta trẻ nhỏ dễ dạy, mới thu ta làm đồ đệ.” Nàng vừa nhún vai, một hồi thấy vẻ mặt kích động phần nộ của hắn, hi hi cười lại. “Đúng thôi, biểu tình nhiều một chút cũng không già giống tảng đá. Người rót cuộc ăn đường hay không? Không ăn, ta ăn.”

Thác Bạt Tư Công trừng mắt nhìn viên đường mạch nha hình tròn trong lòng bàn tay nhỏ phần hồng của nàng tẩn ra vị thuốc Đông y nhàn nhạt. Hắn bắt lấy tay nàng, đem đường phóng tới miệng, đầu lưỡi thuận thế ở trong lòng bàn tay nàng trượt một vòng.

“Người không cần luôn như vậy.” Nàng rất nhanh nắm chặt bàn tay, dấu ra phía sau.

“Chúng ta là vợ chồng, không có gì phải thẹn thùng.”

“Bây giờ còn không phải vợ chồng!” Nàng nhíu cái mũi, tâm tình đột nhiên biến nguy một chút.

“Nghĩ cái gì?” Con người đen của Thác Bạt Tư Công thẳng bức đến trước mặt của nàng.

“Nam nhân đều không phải thứ tốt.” Nàng bật thốt lên nói.

“Đúng vậy, tiếp tục nghĩ như vậy.” Hắn gật đầu.

Nàng trừng mắt hắn, phốc một tiếng bật cười, tiếng cười trong trẻo, tươi cười xinh đẹp, khiến hắn nhìn không được dùng môi cướp lấy tươi cười này.

Xe ngựa vào lúc này dần dần chậm lại.

“Thủ lĩnh, chúng ta đã tiến vào Tây Hạ.” Tống Luân ở ngoài xe ngựa nói: “Trưởng lão Bộ Lạc phái người, nói bọn họ đã dẫn người ở chỗ đóng trại chờ nghênh đón ngài.”

Thác Bạt Tư Công bắt buộc mình từ môi nàng ngẩng đầu, không vui nói: “Không phải bảo bọn họ dừng đến sao?”

“Bọn họ... Còn dẫn theo hai người khác lại đây.” Tống Luân nói.

Thác Bạt Tư Công nghe ra ý ở ngoài lời của Tống Luân, cúi đầu nguyên rửa một tiếng.

“Ta trở về theo giúp nương ta.” Tống Ấn Nhi vừa thấy đại gia tựa hồ không vui rồi, nàng từ trong ví lấy ra một cái bao giấy dầu nhỏ nhét vào trong tay hắn. “Cho người toàn bộ bao đường này, người xem ra thực cần.”

Nàng điểm nhẹ mi tâm nhú chặt của hắn, xoay người nhảy xuống xe ngựa, lui về trong mái hiên xe của mình.

Tống Luân xác định Tống Ấn Nhi đã rời đi, tiến lên đứng ở cạnh cửa, thấp giọng lại nói mấy câu.

Thác Bạt Tư Công nghe xong trưởng lão Bộ Lạc truyền đến tình thế các vương gia hoàng thất Tây Hạ tranh giành ngôi vị, hắn gật gật đầu, để cho Tống Luân đóng cửa xe.

Mây của hắn vẫn không có buông ra, nhưng đường mạch nha ở phần môi cùng giấy dầu bao trong tay, lại làm cho trong lòng hắn có vị ngọt khác thường.

Có nàng ở bên người, có sự quan tâm của nàng, hắn lại lần nữa cảm giác mình giống người. Cuối cùng cũng có lúc trên trời không bạc đãi hắn...

6. Chương 6: Chương 5

Khi xe ngựa đến doanh trại thì Tống Ấn Nhi đã từ cửa kính xe nhìn qua cảnh vật trong sa mạc Tây Hạ, đồi núi và bình nguyên.

“Đó là cái gì?” Nàng ghé vào trên cửa kính xe, chỉ vào giá gỗ hơi nước trên gò núi phương xa hỏi.

“Nam nữ Tây Hạ yêu nhau sâu đậm thì sẽ cùng nhau đến trên núi tự sát, sau đó người nhà của bọn họ sẽ dùng lụa màu bao thi thể bọn họ thật tốt, sau đó dùng cỗ khô trời vào trên giá gỗ ấy tượng, người nơi này của chúng ta xưng là ‘hàng rào nữ’.” Tống Luân nói.

Tống Ấn Nhi mở to mắt, cảm thiếu chút nữa rơi xuống. “Đây là tập tục ma quỷ gì! Yêu nhau sâu sắc tại sao lại muốn tự sát? Như vậy không phải sẽ làm người nhà thương tâm sao?”

“Người nhà cho rằng bọn họ yêu nhau đến nguyện ý cùng nhau mà chết, đó là biểu hiện cao nhất mà nam nữ hướng tới, nên chúc phúc bọn họ.” Tống Luân nói.

“Yêu nhau sâu đậm sẽ tự sát? Như vậy nếu có kẻ thù, chẳng phải càng thêm nhớ cả đời?” Nàng không cho là đúng nói.

“Người Tây Hạ nếu là có thù không báo, liền một ngày không qua cuộc sống người thường.” Tống Luân nói.

“Quái, Phật giáo ở Tây Hạ các người không phải thực hưng thịnh sao? Phật gia không phải nói bỏ đao sát sinh, lập tức thành Phật sao?” Mặt của nàng càng tròn, hai đạo lông mày cũng nhíu lại.

“Người cho là người nghiên cứu Phật có bao nhiêu? Đây chẳng qua là phương thức hoàng tộc Tây Hạ cầu mong kiếp sau được thanh thân.” Thác Bạt Tư Công cười ngựa đến bước chậm đến trước cửa xe Tống Ấn Nhi.

“Đời này không cố gắng làm việc thiện, kiếp sau làm cái rắm a! Hoàng tộc các người ít nhất nên ngăn lại loại chuyện nam nữ mến nhau sẽ tự sát này.” Tống Ấn Nhi kích động nhìn Thác Bạt Tư Công, hi vọng hắn có thể ột đáp án.

“Nói nhỏ thôi.” Tần Thu Liên kéo cánh tay nữ nhi, lén nhìn sắc mặt Thác Bạt Tư Công.

“Những nam nữ chết này không liên quan tới ngươi.” Thác Bạt Tư Công nhìn bộ dáng buồn rầu của nàng, không rõ nàng vì sao kích động như vậy, nhưng trong lòng bởi vì kích động của nàng mà chấn động một cái.

“Ta biết bọn hắc chết không liên quan với ta, nhưng, lòng trắc ẩn mọi người đều có, ta suy bụng ta ra bụng người, nghĩ đến trong lòng sẽ không thoải mái.” Ánh mắt của nàng vẫn ngăm nhìn sương khói xa xa. Vẫn đang không ngừng lắc đầu.

“Nếu ngươi trưởng thành ở Tây Hạ này, ngươi cũng sẽ quen với tập tục như vậy.” Thác Bạt Tư Công nói.

Tổng Luân tò mò nhìn thủ lĩnh thêm một cái, bởi vì chưa bao giờ từng nghe thủ lĩnh nói qua chuyện ngoài công sự ở bộ lạc.

“Nói nhầm!” Nàng không cho là đúng nói, không chú ý tới thần sắc khẩn trương của Tổng Luân và nương nàng. “Ta ở Tổng gia cái loại phủ nam tôn nữ tì này mà lớn lên, ngươi căn bản không biết là ta kém hơn những nam nhân trong nhà kia bao nhiêu.”

“Ngươi tốt lắm, là Tổng gia không tốt.” Thác Bạt Tư Công vỗ đầu nàng, bên môi hiện lên mỉm cười. “Bất quá, ở Tây Hạ chúng ta có câu địa phương ‘ăn mười túi quả đẹp cũng phải báo thù, có mười người nữ nhi cũng không tính có hậu.’”

“Đáng giận! Các ngươi những nam nhân xấu.” Tổng Ân Nhi giận trừng mắt Thác Bạt Tư Công, vươn tay đánh cánh tay hắc xuống.

Thác Bạt Tư Công nhú lông mày, không giận ngược lại cười nhéo gương mặt của nàng, một bộ tư thái hoàn toàn sủng nịch.

Tổng Ân Nhi bắt buộc mình ngậm miệng, bắt buộc mình quen thủ lĩnh biết cười này.

“Ngươi an phận ngồi trở lại trong xe, các trưởng lão đã đợi ở chỗ ốc đảo.” Sắc mặt Thác Bạt Tư Công trầm xuống.

“Vì sao ta không thể...”

“Tiểu thư khuê các, há có thể dễ dàng xuất đầu lộ diện, ngươi không thể kém một bậc trước mặt bọn hắc.” Hắc ra lệnh.

“Dạ, dạ, phải” Tần Thu Liên liền tranh thủ nữ nhi hướng trong cửa sổ xe nhấn một cái, thuận tay kéo cửa xe lên.

Trái tim Tổng Ân Nhi ngòn ngọt, bởi vì biết dụng tâm của hắc, vì thế ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, từ khe hở cửa kính xe nhìn lén ra bên ngoài.

Xe ngựa dừng lại tại một ốc đảo, nơi đóng quân đã nổi lên mấy lều trại lớn, còn có một tấm bia đá đón mặt trời mà đứng, để mọi người biết được giờ giấc.

Tổng Ân Nhi từ khe hở cửa kính xe nhìn đến mười mấy người Tây Hạ quần áo tôn quý, cùng mười mấy người trang phục nô bộc, đứng ở hai bên xe ngựa của Thác Bạt Tư Công.

“Chúc mừng thủ lĩnh trở về.” Bởi vì thủ lĩnh quy định khi có người Hán ở đây, phải lấy Hán ngữ nói chuyện, làm cho đối phương sinh lòng kính nể, vì thế mười hai tên trưởng lão Bộ Lạc Thác Bạt dùng Hán ngữ cứng nhắc nói.

Thác Bạt Tư Công nghiêm mặt, mặt không thay đổi nhìn bọn họ.

Các trưởng lão mặc dù đã quen tư thái hồ hững của hắc, nhưng vẫn rũ mắt xuống, không muốn đối mặt với đôi mắt không có nhân tính của hắc.

“Lễ vật các nơi chúc mừng thủ lĩnh sắp đại hôn cũng đã đưa đến.” Tháp Hải trưởng lão tóc bạc mặt hồng tiến lên nói đầu tiên: “Hai vị này là hai người vợ tương lai từ trung nguyên đến của ngài — cô nương áo tím là Thái Vi, cô gái áo đỏ là Âu Dương Hương.”

Thác Bạt Tư Công nhìn Thái Vi một cái — đó là một băng sơn mỹ nhân tự biết dung mạo xinh đẹp, lại nhìn hướng Âu Dương Hương gương mặt tròn, vẻ mặt bất an. Bất quá, hai nữ nhân này là tròn là đẹp đều không quan hệ với hắn, bởi vì người được chọn làm chính thất sẽ bị tế lễ, một người khác chỉ là công cụ nối dõi tông đường của hắn.

Hai nữ tử bị ánh mắt sắc của Thác Bạt Tư Công đảo qua, tất cả đều cúi đầu.

Tròng mắt Thái Vi, che giấu sợ hãi; Âu Dương Hương lại là khăn trương dựa vào nha hoàn, hù đến toàn thân phát run.

“Về phần một người khác tên là Tống Ân Nhi cô nương... Người nhà của nàng nói, ngài tự mình tới cửa tặng sính lễ.” Thái Hải trưởng lão rất nhanh nhìn Thác Bạt Tư Công một cái.

Thái Vi vừa nghe, lòng mày nhíu lại, trên mặt trái xoan có thần thái không phục; Âu Dương Hương lại là vẻ mặt mờ mịt, một bộ khổ khạo không rõ ràng tình huống lắm.

“Nàng chứng thật là ở bên cạnh ta.” Thác Bạt Tư Công đối Tống Luân gật đầu một cái, để cho người ta đi thay nàng mở cửa xe. “Xuất hiện đi, Ân Nhi.”

Mọi người vừa nghe hắn gọi “Ân Nhi” thân mật như thế, toàn bộ trường lớn mắt nhìn chằm chằm cửa xe không chớp.

Tống Ân Nhi mang theo tươi cười từ trong xe đi xuống, trên vai khoác áo choàng chồn đen của Thác Bạt Tư Công, một đôi mắt linh hoạt không chút nào sợ hãi nhìn thẳng vào mắt mọi người, bao gồm hai cô nương kia.

“Mọi người khỏe.” Nàng đứng ở bên người Thác Bạt Tư Công, cười khanh khách nói.

Các trưởng lão vừa thấy bộ dáng tự tại của nàng đứng ở bên cạnh Thác Bạt Tư Công, mọi người đều trao đổi ánh mắt.

Bao lâu chưa thấy qua thủ lĩnh cho phép ai gần ngài như vậy? Bao lâu chưa gặp qua nữ nhân không ngại thủ lĩnh như vậy? Hai người thật chính là tình đầu ý hợp a!

“Chúc mừng thủ lĩnh đã quyết định được chính thê. Mười ngày sau trăng tròn, ngày lành đại hôn chính thức, đến lúc đó một môn tam hỉ, có thể nói đại phúc trong tộc của ta a!” Thái Hải trưởng lão cao hứng đến mặt đỏ lên, cao giọng nói.

Thác Bạt Tư Công cầm tay Tống Ân Nhi, trầm giọng nói: “Ta sẽ không cưới Tống Ân Nhi làm chính thê.”

Tống Ân Nhi mặc dù biết như thế, ngực vẫn cứng lại; nếu không phải tay Thác Bạt Tư Công nắm chặt, nàng sớm bỏ hắn ra...

Các trưởng lão không biết làm sao nhìn nhau. Thủ lĩnh đem Tống cô nương một đường mang theo trên người, bây giờ còn nắm tay nàng, nhưng hắn lại nói hắn sẽ không cưới nàng.

Thái Vi vừa nghe, môi mỏng khẽ nhếch.

Âu Dương Hương nhìn Tống Ân Nhi một cái, cảm thấy bộ dáng nàng xem ra rất khó cho qua.

“Vì sao ngài sẽ không cưới Tống cô nương làm chính thất?” Thái Hải trưởng cẩn thận hỏi, chú ý tới ánh mắt mất mát của Tống cô nương.

“Bởi vì sinh nhật của nàng là cha nàng giả tạo, cho nên ta chỉ có thể cưới nàng làm thiếp thất.” Thác Bạt Tư Công nói.

Các trưởng lão thở hắt vì kinh ngạc, bên môi Thái Vi hiện lên ý cười, Âu Dương Hương lại là đồng tình nhìn lên Tống Ân Nhi một cái.

“Thủ lĩnh muốn bói thê hỏi qua ý tổ linh hay không? Nhìn xem nên xử lý Tống cô nương như thế nào?” La trưởng lão bộ dáng gầy hơn hỏi.

“Ta nói rồi trong vòng một năm chỉ cần bói thệ một lần, các người đến tột cùng có đem mệnh lệnh của ta để ở trong lòng hay không!” Sắc mặt Thác Bạt Tư Công trầm xuống, ánh mắt lợi hại như đao trực tiếp trừng hướng các trưởng lão. “Nếu lại để cho ta nghe lời nói như vậy, ta sẽ đem hắc trọc xuất khỏi Bộ Lạc.”

“Thủ lĩnh bớt giận! Tiểu nhân biết sai, thủ lĩnh tiếp xúc thần linh. Chúng ta không cần bói thệ.” Thần sắc các trưởng lão kinh hãi, không hèn mà cùng cúi đầu nói xin lỗi.

Người Tây Hạ lấy Bộ Lạc làm nhà, nếu bị trục xuất Bộ Lạc, sao còn có chỗ sống yên phận.

Thân hình Thác Bạt Tư Công bởi vì phần nộ mà cương cứng, chịu đủ thói quen muốn cầu quỷ thần giúp, mà không cần đầu óc đi xử lý chuyện của bọn họ.

Tức nhất, là hắc nuôi dưỡng bọn họ thành thói quen như vậy, cho nên, hắc phải sửa lại bọn họ; nếu không, một ngày kia hắc mất đi nhân tính thì hắc cũng không ngại bọn họ giết chết toàn bộ người Bộ Lạc đến hiến tế.

Tổng Ân Nhi ngửa đầu nhìn hắc, cảm giác tức giận trong cơ thể hắc đang giương nanh múa vuốt mà nghĩ xé rách người; nhưng nàng không sợ hãi, bởi vì lúc này trong tròng mắt đen của hắc tuy tràn đầy tức giận, nàng đã từng thấy qua chủng loại kia... Muốn thần nhiên để người chết...

Nàng véo nhẹ tay hắc.

Thác Bạt Tư Công nhìn nàng một cái, hít sâu một hơi.

“Thủ lĩnh...” Đa La trưởng lão nhìn hắc. “Như vậy bây giờ chúng ta nên đem Tổng cô nương đuổi về Trung Nguyên sao?”

“Nàng đã là người của ta.” Thác Bạt Tư Công trừng mắt hắc một cái.

“Chúc mừng tộc trưởng, chỉ cần có thể vì tộc trưởng sinh hạ con nối dòng...” Tháp Hải trưởng lão cười nhìn phía bụng Tổng Ân Nhi.

“Ta nói rồi chỉ có nữ tử ngày sinh đặc biệt mới có thể vì ta sinh, nàng không được!” Mặt Thác Bạt Tư Công không chút thay đổi, nâng lên thanh âm lạnh lẽo nói.

“Đủ, ta không nghĩ...” Tổng Ân Nhi cau mày, mãnh liệt giật tay hắc, hoàn toàn không nghĩ nghe bọn họ thảo luận việc này nữa.

Nàng là người có máu có nước mắt! Nàng một chút cũng không muốn nghe đến nam nhân nàng yêu nói hắc muốn kết hôn nữ nhân khác LÀM chính thất! Một chút cũng không muốn nghe hắc nói hắc muốn cho nữ nhân khác thay hắc sinh con!

“Người đừng xen mồm!” Thác Bạt Tư Công cảnh cáo trừng nàng một cái, chỉ sợ nàng bật thốt lên ngày sinh thật của nàng.

Tháp Hải trưởng lão thử hỏi: “Ngộ nhỡ Tổng cô nương có con nối dòng của người...”

“Ta sẽ để người nấu thuốc bỏ con cho nàng.” Hắc nói.

“Thác Bạt Tư Công!” Tổng Ân Nhi không thể nhịn được nữa rống to ra tiếng, một phen bỏ ra tay Thác Bạt Tư Công.

Mây rậm của Thác Bạt Tư Công vừa nhú, hung ác cúi đầu nhìn nàng.

“Làm gì trừng ta! Người đã nói ta ở bên cạnh người, muốn làm thì làm. Cho nên, ta muốn nói cái gì thì nói cái ấy!” Hai tay nàng chống nạnh, giả bộ đáng mạnh mẽ để che dấu thống khổ trong lòng. “Ta không muốn làm vợ chồng với người, không muốn uống thuốc bỏ con! Không muốn chuyện ta có thể cho người sanh con dưỡng cái hay không toàn bộ bị đem ra nói với người khác!”

“Lớn mật —” Đa La trưởng lão tiến lên muốn che kín miệng của nàng.

“Ai cũng không cho chạm vào nàng.” Thác Bạt Tư Công kéo lấy vai của nàng, đem nàng kéo dài tới bên cạnh người.

“Đúng, ngay cả người cũng không cho chạm vào ta!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, nước mắt đã đảo quanh ở hốc mắt.

Thác Bạt Tư Công ôm chầm eo của nàng, thô nói: “Ta có thể.”

Tống Ân Nhi hung hăng đá hấn một cước, nước mắt không cẩn thận chảy xuống khuôn mặt.

“Không có chuyện gì da thô thịt dày cái gì, chân bị lão nương đá đều đau chết!” Nàng cố ý hung hăng rống to ra tiếng với Thác Bạt Tư Công.

Mọi người thở hốt vì kinh ngạc, sắc mặt trắng bệch nhìn sắc mặt thủ lĩnh hỉ nộ đều không lộ ra, núi thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc trầm xuống, một tay ôm eo Tống cô nương, không để ý nàng phản kháng bước đi hướng lều trại chính.

Tất cả bọn họ đều thấy tận mắt qua bộ dáng phần nộ của thủ lĩnh — lúc ấy tay hấn cầm kiếm dài, bỏ về phía kẻ phản bội, đem một đầu người phân thành hai, óc kẻ phản bội bốn phía, thủ lĩnh cũng là ngay cả mắt cũng chưa chớp.

Bởi vậy, mọi người chỉ có thể hai mặt dòm nhau, bó tay sầu lo.

Thẳng đến mấy canh giờ sau, thủ lĩnh gọi người đi nấu thuốc tránh thai, nhiều người mới biết được trong lều chính xảy ra chuyện gì.

Tống Ân Nhi quả nhiên là nữ tử thủ lĩnh yêu a!

Thác Bạt Tư Công chết tiệt!

Sau khi Tống Ân Nhi tỉnh lại mặc quần áo, cũng chỉ ngồi ở trong lều sinh hờn dỗi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trưởng thành đỏ bừng.

Hắn đối với nàng như vậy, muốn nàng về sau làm người như thế nào?

Nàng bắt quả là bảo không cho phép hắn chạm vào nàng mà thôi, hắn liền cố ý ở trước mặt mọi người đem nàng bắt vào lều trại. Nếu như vậy còn chưa đủ khiến nàng dọa người..., sau đó hắn lại còn gọi người đi nấu thuốc tránh thai, cái này tất cả mọi người biết hắn và nàng ở trong lều làm những thứ gì.

Cho nên, nàng khóc.

Khóc đến thảm hề hề, khóc đến ánh mắt đều không mở ra được, khóc đến cái khuôn mặt sắt mặt đồng kia trở nên tâm hoảng ý loạn, khóc đến hắn thiếu chút nữa kêu đại phu tới bắt mạch nàng, khóc đến hắn đáp ứng không có nàng đồng ý, không bao giờ chạm vào một cọng lông tơ của nàng nữa, khóc đến nàng thuận miệng muốn hắn cho nàng một ngàn lượng hoàng kim, hắn cũng đáp ứng, lại lập tức bảo người lấy.

Nam nhân bề ngoài giống tảng đá này, khi đối mặt nàng thì cư nhiên chân tay luống cuống giống đứa bé. Hai nàng... Hai nàng... Sau đó bởi vì đau lòng hắn, sau đó lại cùng hắn...

“Đáng giận, đáng giận, đáng giận!” Tống Ân Nhi che gương mặt đỏ bừng, kêu to ra tiếng.

May mắn sáng sớm doanh trại tựa hồ đã xảy ra một việc, sáng sớm Thác Bạt Tư Công liền rời khỏi lều trại, bằng không nàng vừa tỉnh dậy, thật sự sẽ tìm hắn tính sổ, cắn hắn cho hả giận.

“Tống cô nương, thủ lĩnh nói nếu ngài tỉnh, liền bảo phòng bếp thay ngài đưa tới đồ ăn sáng.” Tống Luân ở bên ngoài lều kêu.

Không cần... Nàng ở đâu ra mặt gặp người!

Tống Ân Nhi ở trong lòng kêu thảm một tiếng, lại cố giữ vững trấn định che mặt đáp lời.

“Đồ ăn sáng đặt ở cửa thì tốt rồi, cuộc đời này của ta đều không rời đi lều trại này.”

“Lập tức phải nhổ trại chạy lấy người.” Tống Luân nghiêm trang nói.

“Các người đi thôi, lưu một mình ta ở ốc đảo tự sinh tự diệt tốt lắm. Không... Nhớ rõ đem mẹ ta và đơn thuốc của nàng lưu lại hết.”

Tiếng cười của Tống Luân làm cho Tống Ân Nhi chạy đi vọt tới cửa vào lều trại, vén màn lông nhìn lên — Cái khuôn mặt sinh ra đừng chạm kia, quả nhiên đang cười trộm.

“Ngay cả người đều cười ta...” Tống Ân Nhi ngồi xổm người xuống, ôm đầu oa oa kêu to.

“Thủ lĩnh bảo ngài sau khi dùng đồ ăn sáng đi tìm hấn.” Tống Luân rõ ràng cười nham nhở nói.

“Ta không đi.”

“Thủ lĩnh là vô thượng quyền uy nơi này, nếu ngay cả nữ nhân của mình đều không còn cách nào thu phục..., mọi người chắc sẽ không tin phục hấn.” Tống Luân hạ giọng nói.

“Mọi người tin phục hấn hay không, có quan hệ gì với ta?”

“Thủ lĩnh cứu ngài cùng mẹ ngài, ngài nên báo đáp hấn, không nên làm ọi người hoài nghi năng lực thống ngự của thủ lĩnh.” Hấn nói.

“Vì sao người trung thành với hấn như vậy?”

“Mạng của ta cũng là thủ lĩnh cứu, ta vốn là người Tống, thay Đại Tống tướng quân chấn thương, Đại Tống tướng quân vứt bỏ ta không để ý, thủ lĩnh thấy ta trung thành, đem ta cứu về từ trên chiến trường.”

“Đều là người chủ trì phía trên khiêu chiến, dân chúng phía dưới vô tội dữ dội!” Nàng thở dài một hơi.

“Tóm lại, Tống cô nương mau mau đi ra ngoài dùng đồ ăn sáng, đừng làm khó dễ đầy tớ chúng ta. Tống cô nương muốn ăn những thứ gì? Ta bảo phòng bếp chuẩn bị.”

“Sau khi ta rửa mặt chải đầu, tự mình đi phòng bếp, nhìn xem có cái gì có thể ăn.” Tống Ân Nhi đứng dậy, cúi đầu sửa sang lại quần áo, “Nếu ta không nghe lời Thác Bạt Tư Công thì sao?”

“Nếu có chút vi phạm Lệnh của thủ lĩnh, xem tình huống, hình phạt có đến mấy trăm.” Tống Luân đứng đắn nói.

“Hấn thật sự sẽ đánh ta?” Nàng thở hốt vì kinh ngạc.

“Hấn không đánh, sao mọi người phục? Ai cũng không được vi phạm luật pháp Bộ Lạc.”

“Ta đi ra ngoài là được.”

Tống Ân Nhi ủ rũ đi ra lều trại, không hề suy nghĩ lung tung. Dù sao ngày đều phải trôi qua, nàng vẫn phải tìm ra phương thức tốt nhất sống ở bên người Thác Bạt Tư Công...

Cũng không thể cả ngày suy nghĩ hấn và thê thất khác khanh khanh ta ta!

Không! Nàng quyết định phải tới phòng bếp tìm chỗ đứng trước, chỉ cần có chuyện có thể làm, biết mình không phải phế nhân, nàng cũng không suy nghĩ lung tung...

Tống Ân Nhi chui ra lều trại, gió lạnh đập vào mặt, khiến nàng rùng mình một cái.

Nàng lui về trong lều cúi đầu mặc thêm xiêm y, rõ ràng phát hiện trên bàn bày biện một cái áo choàng lông chồn trắng trân quý, một đôi giày mềm và mảnh giấy viết —

Mang vào.

Nàng thay giày mềm, quả nhiên đúng là cỡ của nàng; lại đem áo lông trắng khoác lên người, bất quá mới không lâu sau, thân thể liền toàn bộ ấm áp lên.

Tống Ân Nhi nhú mày, bởi vì bây giờ càng không biết nên dùng cảm xúc gì đối mặt với tên kia.

“Tống Luân, ta trước muốn biết một chút về phòng bếp.” Ở trong phòng bếp, nàng tương đối dễ dàng đem sự tình hiểu rõ ràng. “Người nơi này biết tiếng Hấn không?”

“Thủ lĩnh nói bộ lạc ở Tống, biên cảnh có ruộng, cho nên yêu cầu tất cả mọi người phải học tiếng Hán, chữ Hán. Huống hồ có vài trưởng lão cũng cưới người Hán làm vợ, trong bộ lạc tám, chín phần mọi người sẽ nói tiếng Hán.” Tống Luân nói.

“Tốt lắm, tốt lắm.”

Tống Ân Nhi mới đi hai bước, liền gặp phải Thái Vi và Âu Dương Hương đang từ lều trại nhỏ khác bên cạnh đi ra.

Âu Dương Hương ngượng ngùng gật đầu, Tống Ân Nhi cười lại với nàng.

Thái Vi thì nhìn như không thấy đi lên phía trước.

Tống Ân Nhi nhú lông mày, mười phần chơi đùa học Thái Vi ngắc càm lên, tâm cao khí ngạo tư thái tiêu sái đi đường.

Âu Dương Hương lấy ra khăn tay che giấu tươi cười, Tống Luân lại giả ho khan hóa đi tiếng cười, hai người rất nhanh liếc mắt nhìn nhau.

“Tống cô nương, sớm.” Vài tên trưởng lão vừa thấy Tống Ân Nhi đều nói.

“Các vị trưởng lão sớm!” Tống Ân Nhi cao giọng nói.

“Tống cô nương, thủ lĩnh cho ngài một cái nhiệm vụ lớn.” Tháp Hải trưởng lão nhìn mắt của nàng nói.

“Chuyện gì?”

“Thủ lĩnh muốn ngài quyết định chính thê của thủ lĩnh Thác Bạt.”

Hắn hành động như vậy là đang dự báo nhân từ hay là tàn nhẫn của hắn?

Sắc mặt Tống Ân Nhi trở nên trắng bệch, nàng nắm chặt nắm tay, hận không thể bóp cổ Thác Bạt Tư Công.

“Tống cô nương?” Trưởng lão cẩn thận tiến lên hỏi.

Tống Ân Nhi nhìn những người này, miễn cưỡng chính mình đưa ra tươi cười.

“Ta không có tư cách thay thủ lĩnh chọn vợ, nhưng nếu muốn ta chọn, ta đương nhiên sẽ chọn Âu Dương cô nương, nàng vừa nhìn liền biết chính là tướng vượng phu đông con!” Tống Ân Nhi nói xong, cắn đầu lưỡi, mới có biện pháp không khóc ra tiếng. “Tống Luân, chúng ta đi nhanh đi!”

Nàng đi nhanh đi phía trước, cố gắng trừng lớn hai mắt, làm cho gió thổi trong sa mạc nuốt nước mắt vừa vụn thành hình của nàng.

Tống Luân đi theo bên cạnh nàng, thấp giọng nói: “Thủ lĩnh là có nỗi khổ mới có thể không cưới ngài làm chính thất, ngày sau ngài sẽ...”

“Đúng, hắn nhất định là có nỗi khổ rất lớn mới có thể cần cưới nhiều người như vậy. Ta không muốn biết!” Nàng cố gắng bài trừ một cái cười to.

Thấy Tuấn Luân gật đầu, Tống Ân Nhi tiến vào trong một cái lều đang có hương vị bánh nướng truyền ra, bên trong có vài người phụ nữ đang cầm cây côn trước lò nướng, nàng tò mò đi lên.

“Đại nương, những thứ này là cái gì?” Nàng hỏi.

Nhóm đầu bếp nữ bối rối nhìn về phía Tống Luân, lại bởi vì sợ mà không dám mở miệng.

“Vị cô nương này kêu Tống Ân Nhi, là thủ lĩnh sắp cưới...” Tống Luân dừng lại. “Tam phu nhân.”

“Ta không phải người của Thác Bạt Tư Công, ta là đầu bếp nữ hắn trả lương ời về.” Lỡ tai Tống Ân Nhi ửng đỏ, vội vàng bổ sung một nụ cười rục rịch.

Nhóm đầu bếp nữ vừa nghe đây là cô nương tối hôm qua dám can đảm đối thủ lĩnh hô to gọi nhỏ, làm sao còn dám chậm trễ.

“Tiểu nhân gặp qua cô nương.” Nhóm đầu bếp nữ trăm miệng một lời nói.

“Các người đang làm cái gì?” Tống Ân Nhi hỏi.

“Đây là hướng bánh, là bánh thủ lĩnh thích ăn nhất.”

“Có thể dạy ta cách làm không? Ta chưa ăn qua thứ này.” Tống Ân Nhi nóng lòng muốn thử vén tay áo lên, thử xem sự co giãn của bột. “Thứ này hơi nước rất ít, phải không?”

“Cô nương nói rất đúng. Hướng bánh này đúng là bởi vì hơi nước ít, cho nên có thể thả lâu không xấu, chôn ở dưới cát nóng có thể ăn. Thủ lĩnh yêu nhất thịt hướng, đem thịt cắt vụn, bỏ chút muối và hương liệu, nướng chung.” Nhóm đầu bếp nữ nói.

“Ngửi qua rất thơm, ta có thể ăn một cái không?” Tống Ân Nhi nuốt ngụm nước miếng, đưa tới tiếng cười của nhiều người.

Đang lúc Tống Ân Nhi khen không dứt miệng cắn thịt hướng, cùng nhiều người vui vẻ hoà thuận tán gẫu đông tây, Thái Vi vào trong lều.

“Thái cô nương, sớm.” Nhóm đầu bếp nữ kêu.

Thái Vi không để ý tới mọi người, thẳng phụng phịu đối Tống Ân Nhi ra lệnh: “Người phải làm chút điểm tâm cho thủ lĩnh, nghe nói thủ lĩnh từ buổi sáng đến bây giờ chưa ăn gì.”

“Nơi này khi nào đến phiên người làm chủ rồi?” Tống Ân Nhi đem cây côn trong tay đặt lên bàn, cũng không còn sắc mặt tốt gì.

“Người là người của thủ lĩnh, chiếu cố hẳn là việc thiên kinh địa nghĩa.” Thái Vi ý vào vóc cao, trên cao nhìn xuống nàng.

“Người cũng chỉ là thiếp thất của hắn, dựa vào cái gì sai sử lão nương?” Tống Ân Nhi hai tay chống eo, giọng giương lên, khí thế nhất thời đại thắng.

“Ít nhất ta hiểu chuyện, biết thiếp thất nên chiếu cố tốt phu quân. Không giống người nào đó tùy theo ở bên cạnh thủ lĩnh, mẫu thân còn có hai tỷ nữ hầu hạ, chỗ tốt gì đều hưởng hết, nhưng cái gì cũng không trả giá.” Thái Vi nói.

Tống Ân Nhi hít một hơi thật sâu, muốn mắng người lại cảm thấy hành động lần này như là thê thiếp tranh thủ tình cảm. Trong lòng nàng chợt lạnh, bắt chước tư thái lạnh lùng nhìn người của Thác Bạt Tư Công.

“Ta nguyên bản làm xong đồ ngọt này, sẽ cầm qua cho hắn, không nhọc lo lắng.” Tống Ân Nhi xoay người đưa lưng về phía nàng, tiếp tục quay mặt về phía nàng xoa nhẹ đồng bột trước mặt.

“Coi như người thức thời.” Thái Vi đi ra lều trại, trên gương mặt khéo léo hiện ra một nụ cười thực hiện được.

Âu Dương Hương đứng ở lều trại ngoài cửa, lúc này lập tức vọt tới bên cạnh nàng.

“Tại sao người muốn gọi nàng đi tìm thủ lĩnh? Chúng ta vừa rồi mới nghe được bên kia truyền đến tiếng kêu đáng sợ...” Âu Dương Hương đánh cái lạnh run.

“Đó là bởi vì đang hành hình binh lính Đại Tống.” Thái Vi sớm cùng vài tên trưởng lão xây dựng mối quan hệ, tự nhiên biết được nhiều một ít.

“Vậy người gọi nàng đi qua làm cái gì?” Âu Dương Hương che ngực, kinh hách nói.

“Binh lính Đại Tống là người Tống như chúng ta, thủ lĩnh sủng ái nàng, có nàng đi qua van cầu tình, thủ lĩnh sẽ thả những binh lính kia.” Thái Vi nói.

“Oh!” Âu Dương Hương nhú mày, cái hiểu cái không gật đầu.

7. Chương 7: Chương 6

Thác Bạt Tư Công ngồi ở ghế chủ vị trong lều trại ở phương bắc, mặt không thay đổi nhìn ba gã quan binh đại Tổng cường đạo bị trói chặt ở trên cột gỗ.

Cái gọi là quan binh cường đạo đó là dựa vào chiến tranh mà ở trên người dân chúng thế cô gi—an dân cướp bóc. Sáng sớm bọn họ bắt được ba người này thì ba người này giết một hộ người chăn nuôi trong bộ lạc, đang ngồi ở trên thi thể, ăn thịt uống rượu...

“Nói! Các người vào như thế nào?” Trưởng lão hành hình lấy chủ thủ ra cắt đi thịt trên hai gò má một người

Quan binh kia kêu lên thảm thiết, một người khác bị dọa ngất đi, người thứ ba lại là khóc rống mất tiếng.

“Chúng ta thấy biên giới không người, muốn thừa cơ... Đại nhân... Tha mạng...” Quan binh đau đớn kêu lên.

“Người Tổng các người đem thịt trên người tù binh chúng ta một dao một dao cắt bỏ, sau đó cười nói chúng ta có khí khái, chết cũng không đau hàng! Các người đối chúng ta như thế nào, chúng ta liền hồi báo như thế đó!” Thác Bạt Tư Công lạnh lùng quan sát, xuống một dao nữa.

“A...” Quan binh đau đến té xỉu tới.

Thác Bạt Tư Công dám mạo nhìn quan binh máu thịt lẫn lộn trước mắt, đối với hình thức thảm vắn này chỉ cảm thấy phiền chán.

“Nơi gặp chuyện không may là do Hách Liên trưởng lão phái người trấn thủ, muốn hấn mau chóng điều tra người thay phiên làm việc lúc đó, dùng roi đánh người nọ đến chết mới ngừng, đem thi thể ném tới chỗ của chim ưng. Đồng thời, thu lại chức vụ của Hách Liên trưởng lão...” Thác Bạt Tư Công bỗng nhiên trừng mắt hướng bóng người nhỏ nhắn bên lều trại.

Mây rậm của hấn nhú lại, đã phát hiện người đến là Tổng Ân Nhi.

“Không được vào...”

Tiếng của Thác Bạt Tư Công chưa rơi xuống đất, Tổng Ân Nhi đã thấy được tình huống lều trại.

Cái hộp bạc trong tay nàng nghiêng qua, mắt thấy sẽ rơi xuống đất.

“Cẩn thận.” Thác Bạt Tư Công bước một bước xa lên trước, tiếp được trước khi hộp đồ ăn rơi xuống đất.

Sắc mặt Tổng Ân Nhi trắng bệch nhìn ba người máu thịt mờ hồ trước mắt.

Thác Bạt Tư Công vừa nhìn thấy thần sắc nàng đại biến, lập tức đem khuôn mặt của nàng áp đến trước ngực.

“Bên trong đựng cái gì? Bánh bao trắng sao?” Thác Bạt tư công đem bạc liêm đặt quay về trong tay nàng, ý đồ nói sang chuyện khác.

Tổng Ân Nhi nhìn ý cười bên môi hấn, da đầu và sau lưng nhất thời run lên một trận.

“Người... Sao người còn có tâm tình nói vậy?” Nàng lắc đầu, sắc mặt trắng bệch lui về phía sau từng bước.

Thác Bạt Tư Công một tay ôm eo của nàng, không để nàng cách quá xa.

“Bọn họ chết chưa hết tội.” Hấn nói.

“Bọn họ và ta đều là người Tổng...”

“Người là người của ta, mà bọn họ là người nào đều không quan hệ với ta.” Hấn lạnh lùng nói.

“Người có nhân tính hay không?” Nàng thấp giọng nói.

“Không nhiều lắm.” Thác Bạt Tư Công nhú đôi mắt sắc bén lại, một tia ôn nhu khi nhìn thấy nàng mới thể hiện lên trong mắt dần dần trôi đi.

“Ta cầu người tha bọn họ!” Tống Ân Nhi đem hộp đồ ăn bạc trong tay đặt xuống bên cạnh, cầm lấy cánh tay hắn nói.

“Không.” Hắn nói.

“Cô nương cứu mạng a... Cô nương cứu mạng...” Quan binh ngửi ra được hi vọng cứu vớt, quý khóc thần gào thét kêu to.

Tống Ân Nhi muốn quay đầu, lại không dám quay đầu, chỉ có thể nhìn chăm chăm Thác Bạt Tư Công.

“Người không cho ta quay đầu, đại biểu người cũng hiểu được bọn họ bị hành hạ đến thực thảm; là như thế, vì sao không buông tha bọn họ?” Đầu ngón tay của nàng rơi vào cánh tay hắn, thanh âm run run nói.

“Ta không cho rằng bộ dáng bọn họ có gì không đúng, ta bất quá là không muốn người cảm thấy không thoải mái.” Hắn mím môi, không thích nàng di động cảm xúc vì người khác như thế.

“Nếu người quả thật quan tâm cảm giác của ta, vậy tha bọn họ đi!” Tống Ân Nhi cầu xin nhìn Thác Bạt Tư Công.

Thác Bạt Tư Công không nói, lạnh lùng nhìn lo lắng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Thủ lĩnh, trăm triệu không thể! Bọn họ giết người Bộ Lạc chúng ta, không thể dễ dàng tha thứ!” Các trưởng lão lớn tiếng nói.

“Oan oan tương báo khi nào.” Tống Ân Nhi nhìn về phía các trưởng lão, lo lắng đề cao âm lượng.

“Việc Bộ lạc Thác Bạt, khi nào đến phiên người xen mồm!” Tháo Hải trưởng lão hét lớn một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm thủ lĩnh.

Mặt Thác Bạt Tư Công không thay đổi ôm eo của nàng, không nói lời gì đem nàng ném ra ngoài lều.

“Giám sát nàng chặt chẽ.”

Thác Bạt Tư Công hướng Tống Luân dặn dò xong, đã thấy hốc mắt nàng trượt ra nước mắt, bộ ngực hắn cứng lại, lại vẫn bước đi vào trong lều, đứng ở trước mặt quan binh cường đạo.

Mắt lạnh của hắn trừng bọn họ, trừng đến tất cả bọn họ đều co rúm lại đứng người dậy, run run ngay cả nói đều nói không ra miệng.

Bọn người kia đáng chết đến cực điểm, dám làm cho Tống Ân Nhi khổ sở!

“Đại nhân tha mạng a...”

Quan binh lên tiếng cầu xin tha thứ lần nữa thì Thác Bạt Tư Công kéo lên kiếm dài để ở một bên.

Mọi người còn không có thấy rõ ràng Thác Bạt Tư Công ra tay như thế nào, ba gã quan binh kia đã bị kiếm dài cắt đứt cổ họng, mất mạng tại chỗ.

“Thủ lĩnh từ bi, thưởng bọn họ một cái chết thống khoái.” Các trưởng lão hoan hô, lớn tiếng nói: “Thì thế xử trí như thế nào?”

“Dem cho chim ưng ăn.” Thác Bạt Tư Công nói.

Tống Ân Nhi đứng ở ngoài lều nghe thấy bọn họ nói chuyện, nàng che miệng, nhin xuống xúc động nôn mửa, xoay người liều mạng chạy như điên ra bên ngoài.

Nàng không muốn ở tại chỗ này, nàng không còn cách nào khác ở lại bên cạnh một hung thủ giết người!

Nữ tử tốt bụng như vậy đem ra tế trời, nhất định có thể có được năng lượng nhiều nhất, cũng đỡ phải khiến người vì nàng mà nóng ruột nóng gan. Ma tính trong cơ thể hắn nói.

Thác Bạt Tư Công nắm chặt nắm tay, hàm răng khê cắn, cảm giận đã đi ý nghĩ trong đầu.

“Nhỏ trại hồi phủ.” Thác Bạt Tư Công nói với Tống Luân.

“Tổng cô nương đâu?” Tống Luân liền vội vàng hỏi.

“Ta sẽ dẫn nàng hồi phủ.” Thác Bạt Tư Công sai người dắt tới hắc câu (ngựa đen khỏe) của hắn, nhảy lên, hướng tới bóng lưng của nàng chạy vội mà đi.

Hắn chán ghét truy đuổi như vậy, chán ghét cảm giác lo lắng đề phòng vì nàng như vậy, nếu nàng vẫn không còn cách nào khác quen hắn như vậy, vậy hắn đành phải —

Buông tha cho nàng!

Khi Tổng Ân Nhi bị ngựa nhanh của Thác Bạt Tư Công đuổi theo, bị cường ôm đến trước người hắn thì nàng đem mình cuốn thành một vòng, rốt cuộc không thể an nhàn tựa vào trước ngực hắn giống như trước kia.

Mắt của nàng trừng mắt hắn, thân thể của nàng kháng cự hắn, nàng cứng ngắc tùy ý hắn ôm, căn bản không muốn mở miệng.

“Ba người bọn họ không thể nào còn sống rời đi nơi đó, bọn họ giết chết nam tử Bộ Lạc, còn ở bên thì thể bọn họ gi—an dân con gái, bọn họ nếu không chết, người Bộ Lạc khó tiết mối hận trong lòng.” Lời nói của Thác Bạt Tư Công vung qua từ bên tai nàng.

Nàng rung mình một cái, lại như cũ không có trả lời.

“Phương pháp nguyên bản mà bọn họ chết đi, là từng khối thịt trên người bị cắt bỏ làm nhuc mà chết!” Hắn đề cao lời nói, trừng mắt nhìn nàng giống như người gỗ trước người, “Năm trước chúng ta đánh nhau với người Tổng, quân Tổng đại bại, tướng quân các người vì báo công với triều đình, giết mấy trăm phụ nữ và trẻ em yếu đuối trở thành quân bắt được của Tây Hạ, người của các người không thể nhân từ hơn chúng ta!”

“Ta không muốn nghe nữa, thả ta xuống.” Tổng Ân Nhi cắn tức hắn, lớn tiếng nói.

Thác Bạt Tư Công dừng ngựa lại, nàng không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống ngựa, cả người chật vật ngã ở trên sa mạc, lăn vài vòng, làm một thân đất bụi, đau đến mức nàng nhăn lại lông mày.

Tổng Ân Nhi miễn cưỡng chính mình đứng thẳng người, ngửa đầu nhìn chăm chú vào vẻ mặt đậm mạc của hắn, nàng ghen ngào nói: “Ta không phải muốn cùng người so sánh thủ đoạn tàn nhẫn, ta chỉ là khó chịu việc này xảy ra lần nữa... Bọn họ làm sai chuyện nên bị trừng phạt, nhưng nhất định phải giày vò như vậy sao?”

“Trưởng lão chính là đem thống khổ trên người trong tộc chúng ta, gia tăng lên người bọn họ thôi.” Hắn nói.

“Vì sao người đối với mạng người lại chẳng để ý như thế?”

Ánh mắt nghiêm túc của nàng làm cho hắn xiết chặt dây cương, xoay đầu nhìn về phía cát bụi phương xa.

“Ta không có nhân tính.” Hắn trầm giọng nói.

“Người không thể không có nhân tính, người đang quan tâm ta.” Tổng Ân Nhi đi vào bên cạnh hắn, cầm tay hắn, muốn hắn nhìn nàng. “Nếu người đang quan tâm ta, vì sao không thể để ý những người khác? Nếu hôm nay người bị thương tổn là ta...”

Sắc mặt Thác Bạt Tư Công nhất thời trầm xuống, con ngươi đen hiện lên sát khí, từ trong hàm răng nói ra.

“Ta sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết.” Hắn nói.

“Mạng của ta và mạng người khác giống nhau đều là mạng...” Nàng từ trên mặt hắn nhìn ra không cho là đúng của hắn, nàng gấp đến độ thẳng dặm chân, một phen bỏ tay hắn ra. “Đáng giận, như người vậy là muốn lão nương làm sao bây giờ! Ta không còn cách nào khác xem mạng người như cỏ rác giống người.”

“Ta để ý người, như vậy còn chưa đủ sao?” Hắn thô tiếng quát, khiến da đầu nàng run lên.

Nàng lui về phía sau từng bước, thấp giọng nói: “Người không có nhân tính.”

“Người nói lại lần nữa ta không có nhân tính thử xem!” Thác Bạt Tư Công nháy mắt nhảy xuống ngựa, hai tay chế trụ bả vai của nàng.

Tổng Ân Nhi ngửi được hương khí mãnh liệt của túi hương tràn ra trên người hắn, nàng cố ý nín thở không ngửi thấy.

Nếu hắn có chút nhân tính, bỏ qua một bên việc hắn xem mạng người như không có gì, hắn ít nhất nên hiểu ra tâm tình nàng bởi vì hắn ba vợ bốn nàng hầu mà khổ sở.

“Nói a!” Thần thái lo lắng của hắn giống như thú dữ tùy thời sẽ làm bị thương người.

“Đúng, người không có nhân tính.” Nàng nói, chớp mũi cũng là đau xót.

Bàn tay của Thác Bạt Tư Công dùng sức bóp vào tay của nàng, nhìn vẻ mặt nàng bị đau, hắn cũng không nguyên bụng tay —

Hắn muốn nàng thống khổ với hắn!

“Nếu người và những người khác đều cho rằng như vậy..., như vậy người và bọn họ cũng không có khác biệt.” Thanh âm của hắn lạnh đến tựa như từ địa ngục đến. “Người muốn làm nữ đầu bếp, như vậy ngày sau người ăn nằm ở trong phủ ta cũng như một đầu bếp nữ, đã nghe chưa?”

“Lỡ tai lão nương không điếc, nghe được rõ ràng. Đầu bếp nữ thật hợp ý ta, ta trời sinh chính là mạng chịu khổ nhục!” Tổng Ân Nhi cầm khăn lau đi nước mắt trên mặt, cắn răng nhin xuống thống khổ, bả vai giống như là muốn bị tháo dỡ xuống dưới, thế nào cũng không hô một tiếng đau.

Nàng biết hắn vì sao phải đối với nàng tàn nhẫn, nhưng lòng của nàng cảm giác vẫn không dễ chịu?

Nếu hắn quả thật muốn ba vợ bốn nàng hầu, sẽ không nên đối với nàng đặc biệt như vậy, khiến nàng đối với hắn... Đã yêu a!

Thác Bạt Tư Công xem cố chấp trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hắn đem nàng đẩy ra sau, chỉ muốn khiến nàng cầu xin hắn tha thứ.

“Người tốt nhất chờ mong mẹ người có biện pháp chịu khổ nhục giống người.” Hắn cười lạnh nói.

“Người là có ý tứ gì?”

“Ta xem qua được đơn cha người cho nương người, những thuốc kia có thể áp lực đau tim của nàng, nhưng cái này bất quá chỉ là uống rượu độc giải khát thôi! Nàng sớm muộn cũng bởi vì độc cóc trong thuốc mà dần dần tử vong, nhiều nhất chỉ sống thêm được hai tháng!” Hắn nắm cằm của nàng, con mắt đen lạnh như băng nhìn thẳng vào trong mắt của nàng. “Cha người có nhân tính hơn ta sao?”

“Câm mồm!” Tổng Ân Nhi tức quá quăng hắn một cái tát.

“Lớn mật!” Trong mắt Thác Bạt Tư Công phun ra lửa giận, dương tay cũng muốn cho nàng một cái tát.

Khi bàn tay đang muốn đánh trúng khuôn mặt của nàng thì hắn đã thấy thống khổ trong mắt nàng.

Thác Bạt Tư Công đột nhiên thu tay lại, ngực đúng như bị hất lên một vũng dầu sôi, hắn trợn trừng mắt, từ trong ngực tuôn ra một tiếng rống to.

Tiếng kêu của hắn thật kinh thiên động địa, làm cho nàng không thể không che lỗ tai, ngồi xổm dưới đất co lại thành một vòng.

Ông trời vì sao cho nàng vận mệnh như vậy? Vì sao nàng ngay cả cha ruột của mình cũng không thể tin tưởng?

Thác Bạt Tư Công nhìn bộ dáng quẩn xoắn ngồi chồm hóm trên mặt đất run run của nàng, một trận bất lực hiện lên trong mắt của hắn.

Vì sao vô luận hắn đối với nàng như thế nào cũng không đúng? Nàng luôn đem bất luận kẻ nào đặt ở trước mặt của hắn, đem tâm đối nàng như trân bảo của hắn xua đuổi như rác, nàng thậm chí không cho hắn phê bình người cha không lương tâm của nàng? Nàng thậm chí sợ hắn giống người bên ngoài!

Bộ dạng lạnh run của nàng làm cho hắn dùng lực đập xuống ngực, muốn đuổi đi thống khổ bên trong.

Nhưng hắn đến tận cùng đau cái gì đây? Bất quá là —

Nàng rốt cục cũng sợ hấn thôi!

Nhân tính có cái gì tốt, chính là làm cho hấn cảm giác được thống khổ thôi!

Thác Bạt Tư Công lui về phía sau từng bước, tạm thời bỏ qua giãy dụa của ma tính trong cơ thể, làm cho ý lạnh chui vào tứ chi bách hài của hấn, lạnh giọng nói: “Người sớm nên sợ ta. Ai cũng nên sợ ta, người cũng sẽ không ngoại lệ.”

Nếu nàng sớm sợ hấn, giữa bọn họ sẽ không đi đến một bước này.

Tổng Ân Nhi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt kiên cường giống như đúc bằng đồng của hấn —

Thác Bạt Tư Công nhảy lên ngựa, mặt không thay đổi liếc nhìn nàng một cái, lời kéo cương ngựa, nghênh ngang rời đi.

Tổng Ân Nhi nhìn hấn biến mất ở một chỗ khác trong sa mạc, khiếp sợ không có biện pháp di động.

Hấn... Hấn cứ như vậy... Đem nàng ném ở nơi này, để nàng tự sinh tự diệt? Chỉ vì nàng nói hấn không có nhân tính?

Gió lạnh cát đá sỏi nghênh diện thổi tới, nàng ôm lấy hai tay, hai hàng nước mắt trong nháy mắt trượt xuống hốc mắt.

Đều nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, người vô tình nhất với nàng, tất cả lại đều là nam nhân.

Nước mắt Tổng Ân Nhi không có chảy lâu lắm, bởi vì nàng nhớ tới nương cần nàng chiếu cố, nương nàng đã đủ số khổ. Nàng vô luận như thế nào đều phải coi chừng nương nàng đến một khắc cuối cùng.

Tổng Ân Nhi bắt buộc chính mình đứng dậy, từng bước một ở trong sa mạc phân không rõ ràng lắm Đông Nam Tây Bắc đi tới...

Một lúc lâu sau, Tổng Luân cưỡi ngựa mà đến, tìm được Tổng Ân Nhi bị đông cứng tứ chi cứng ngắc, hai chân đã mài xước da chảy ra tơ máu.

Hấn đem nàng ẩm ngựa, thấy nàng thần sắc kiên định, chỉ nói hy vọng có thể mau chóng trở lại bên người mẫu thân; về phần chuyện khác, nàng một câu cũng không có hỏi.

Nếu Thác Bạt Tư Công nghĩ đến Tổng Ân Nhi sẽ bởi vì hoàn cảnh không tốt mà quay về cầu xin hấn, như vậy hấn là mười phần sai.

Đối Tổng Ân Nhi mà nói, nàng từ nhỏ cùng nhóm người hầu lớn lên chung, ăn trứng nhiều nhất chính là một chữ “khổ”!

Huống hồ, trong phủ Thác Bạt hùng vĩ giống như hoàng thất này, hạ nhân mỗi ngày đều có ba bữa có thể ăn, đãi ngộ so sánh với nàng ở Tổng gia lúc trước chỉ có hơn chứ không kém. Trừ bỏ Tây Hạ khí hậu rét căm căm, mỗi lần tuyết rơi, bên ngoài liền lạnh thêm vài phần, cuộc sống như vậy, nàng trôi qua được.

Chỉ là, nàng ăn được khổ, nhưng thân thể nương của nàng cũng là ngày càng sa sút.

Tổng Ân Nhi không muốn tin tưởng lời nói của Thác Bạt Tư Công, chính là nàng cũng không có cách nào tìm đại phu đến chứng thật. Trong tay nàng có một ít ngân lượng, từ lúc nàng theo Thác Bạt Tư Công trở lại Tây Hạ thì liền xin hấn sai người đưa cho Lý Ngọc Nương.

Nàng suy nghĩ bán đi áo lông chồn trắng mà Thác Bạt Tư Công cho nàng, nhưng nàng không biết có ai dám mang theo nàng đi ra ngoài buôn bán. Hơn nửa tháng này, trừ bỏ Tổng Luân, mọi người thấy nàng, cũng giống như thấy dịch bệnh.

Thác Bạt Tư Công thì càng không cần phải nói, hấn đối với nàng, thật sự quyết tâm độc ác chẳng quan tâm.

Trên thực tế, Tổng Ân Nhi cũng không có nhiều thời gian nghĩ đến hấn như vậy, bởi vì việc của nàng nhiều không đếm xuể.

Người trong phủ nhận định nàng là người đặc tội thủ lĩnh, làm đồ ăn dễ dàng cũng tất nhiên là không sạch, cho dù nàng có một thân tay nghề, cũng không được phép tham dự chế biến thức ăn trong phòng bếp.

Bọn họ gi—ao cho nàng làm, đều là công việc cơ bản trong phòng bếp — chế củi nhóm lửa, xách nước vo gạo, mài mạch trộn...

Da thịt Tống Ân Nhi bởi vì giá lạnh mà tổn thương, cả khuôn mặt gò má, bàn tay tất cả đều sưng đỏ đến phát đau; nhưng chỉ cần chúng nó không đau đến mức khiến nàng ngủ không được, nàng có thể nhịn.

“Nương, người nhiều ít nên ăn một chút cháo đi!” Một ngày này, Tống Ân Nhi thừa dịp thời gi—an nghỉ ngơi khó có được, lui về trong phòng, nhìn xem tình trạng của nương nàng.

“Ta uống nhiều thuốc cha người ột chút là được rồi.” Tần Thu Liên ở trong áo lông hồ lúc trước Thác Bạt Tư Công đưa cho nàng, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Nương, cha nói thuốc kia một ngày uống ba lần là được.” Tống Ân Nhi nhớ tới lời nói của Thác Bạt Tư Công..., không khỏi ra tiếng ngăn cản. “Huống hồ, người chỉ uống thuốc không ăn cơm, thân thể sao tốt lên được? Ngày hôm nay bên ngoài có một chút ánh mặt trời, ta mang người ra ngoài đi một chút, được không?”

Tống Ân Nhi cười nâng nương nàng dậy.

Tần Thu Liên không để ý tới nàng, vài lần vươn tay muốn lấy thuốc, Tống Ân Nhi không muốn.

“Lấy thuốc ra!” Tần Thu Liên bình thường yếu đuối bởi vì lấy không được thuốc mà nổi giận, giận trừng mắt với nữ nhi.

“Người uống vài ngụm cháo, ta liền đem thuốc đưa cho người.” Tống Ân Nhi mức một miệng nói.

“Đầu ta đau, ngực đau, toàn thân cũng khó chịu, người là nữ nhân bất hiếu...” Tần Thu Liên kêu đau khóc hô đầy tay Tống Ân Nhi ra.

“A!” Cả bát cháo ngã vào trên tay Tống Ân Nhi.

Tống Ân Nhi nhìn quần áo bị bẩn, chỉ có thể may mắn, cháo này sớm lạnh, nếu không trên người nàng sợ sẽ nhiều thêm vài cái vết thương?

“... Nương không phải cố ý...” Tần Thu Liên đem mình lui đến bên giường, ôm chầm anh anh khóc nức nở.

“Ta đi lấy thêm một chén cháo, người ăn hết mới uống thuốc, được không?” Tống Ân Nhi cứng rắn bài trừ khuôn mặt tươi cười nói.

Thật vất vả, Tần Thu Liên uống xong nửa bát cháo, cổ tay gầy như que củi cầm chặt lấy thuốc viên, khăn cấp nuốt xuống.

Sau khi Tống Ân Nhi an trí nương nằm xuống, nàng thay đổi xiêm y, thu thập phòng xong, đi ra cửa phòng.

Ánh mặt trời đã lâu chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn xanh trắng của nàng, chiếu ra lệ quang rạng rỡ ở đáy mắt nàng.

Tống Ân Nhi ngồi ở trên tảng đá, lấy ra một cái hương bánh lạnh và khô ráo cắn hai cái, nghe thấy xa xa truyền đến tiếng đàn.

Đó là tiếng đàn của Thái Vi! Tinh chuẩn nhưng không có cảm tình, liền giống như khảy đàn, nữ nhân như vậy thích hợp với Thác Bạt Tư Công cái tên lãnh huyết vô tình nhất.

Tống Ân Nhi nhớ tới hai tròng mắt từng mỉm cười đối với nàng, một ngụm hương bánh ghen ở ngực, dùng sức nuốt vài cái mới nuốt vào.

Lúc ấy nàng nói hẳn không có nhân tính, nói thẳng quá mức hay không? Nhân dân Tây Hạ trời sanh tính cường hãn, nếu Thác Bạt Tư Công không phải lấy cường thế thống trị, làm sao có thể trấn áp được những trưởng lão đủ tuổi đến có thể làm tổ phụ của hắn đây?

Nàng chỉ cần làm bộ như cái gì cũng không cảm kích, là có thể tiếp tục chuyên hưởng chuyên sung của hắc với nàng a! Như vậy tốt hơn nàng hiện nay, anh hùng không đất dụng võ, mỗi một ngày đều trôi qua dài lâu vô cùng!

“Đi mụ nội nó con gấu! Nếu lão nương có biện pháp thì phi chẳng phân biệt được như vậy, ta đã không gọi là Tống Ân Nhi!” Tống Ân Nhi nguyên rửa một tiếng, mồm cắn một khối hương bánh to. Xem bọn nó như Thác Bạt Tư Công mà cắn.

“Tống cô nương.” Tống Luân tiến lên nhìn nàng hai má bị đông cứng thành đỏ bừng, khuôn mặt cũng gầy hơn chỉ còn một đôi mắt to.

“Tống Luân, thương thể của người tốt hơn chút nào chưa?” Tống Ân Nhi cười lên.

“Tốt hơn nhiều, đa tạ ngày hôm qua Tống cô nương hầm canh gừng.”

“Tiện tay mà thôi. Đúng rồi, sáng sớm ngày hôm nay, trong phủ ầm ầm, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Ta hỏi qua các đại thẩm trong phòng bếp, không ai có thể nguyện ý nói chuyện với ta.” Nàng nhún vai, bắt đầu dĩ nói.

“Tôi hôm qua một gã thương nhân Đại Tống quy thuận Tây Hạ giả vờ tới khuyên hàng, mục đích lại là vì muốn ăn cắp đại ấn của thủ lĩnh, chuẩn bị giả tạo văn kiện thủ lĩnh thông Tống, làm cho bên trong Tây Hạ hỗn loạn, không nghĩ tới bị thủ lĩnh bắt tại trận.

“Sau đó thì sao?”

“Hắn đã chết.” Tống Luân thản nhiên nói.

Tống Ân Nhi rung mình một cái. “Các người nơi này không có vương pháp sao? Mạng người có thể nào đổi đổi qua loa như thế?”

“Ở trong bộ lạc chúng ta, thủ lĩnh không có gì là làm không được, hắc không vui.” Tống Luân quỳnh lên, vài đạo vết sẹo trên mặt tùy theo vận vận, càng lộ vẻ làm cho người ta sợ hãi.

“Hắn suốt ngày xử tử người, vui vẻ mới có vấn đề.” Tống Ân Nhi lẩm bẩm nói.

“Nếu không phải thủ lĩnh, bọn họ sẽ chết càng thống khổ.” Tống Luân vội vàng giải thích nói: “Thủ lĩnh không vui là bởi vì người.”

Tống Ân Nhi gật đầu, lộ ra một cái mỉm cười vừa lòng.

“Cực kỳ tốt, bởi vì lão nương cũng bởi vì hắc mà thường không vui.” Nàng cười to ra tiếng, sau khi đến Tây Hạ liền khổ bấy giờ tâm tình là tốt nhất.

“Người có thể làm đồ ăn cho thủ lĩnh.” Tống Luân gãi gãi cái trán cạo sạch, chỉ nghĩ được đến phương pháp này.

“Người là muốn ta cầu hòa với hắc?”

“Gần đây hắc ăn được rất ít.”

Tống Ân Nhi không nói, bởi vì chuyện này nàng đã nghe người phòng bếp nói qua rất nhiều rồi.

Các nàng nói gần đây khẩu vị thủ lĩnh rất kém cỏi, trừ bỏ canh ra, thức ăn khác cơ hồ đều lui trở về. Các trưởng lão nói, nếu thủ lĩnh không ăn cái gì, sẽ trách phạt đầu bếp nữ.

Nói thực ra, nàng nhìn lên hộp đồ ăn của Thác Bạt Tư Công lui về vài lần, trừ bỏ bát canh không cùng một chút rau xanh bị quấy chọc, những vật khác cơ hồ đều là còn nguyên lui trở về.

Nàng tự nói với mình, nàng không phải quan tâm hắc, nàng chỉ là ngựa nghề, không muốn lãng phí một thân bản lãnh.

“Nếu thân thể thủ lĩnh không tốt, đối với cô nương hoàn toàn không có lợi, ngày đó cũng là thủ lĩnh ngầm đồng ý để ta đến trong sa mạc cứu cô nương...”

“Tổng Luân, người đang uy hiếp ta?” Tổng Ân Nhi ngược quai hàm trừng mắt với Tổng Luân.

Tổng Luân luống cuống tay chân xua tay. “Nếu thủ lĩnh không phải ở đây, sẽ không có người có thể bảo hộ cô nương.”

Tổng Ân Nhi đỏ vành mắt, cười nói: “Tổng Luân, người thật tốt, so với anh ruột ta còn tốt hơn.”

“Tổng Ân Nhi, người trốn đi tiêu dao ở đâu rồi, còn không mau đi ra làm việc!”

Tiếng hét to của quản lý đầu bếp nữ trong phòng bếp từ đằng xa truyền đến.

“Ta ở trong này.” Tổng Ân Nhi gương giọng hô to, đối Tổng luân gật gật đầu, ám chỉ hần rời đi.

Tổng Luân lắc mình một cái, đi vào một cái đường mòn trong rừng.

“Lục vương gia Lạc Ni Tắc đến trong phủ tiếp thủ lĩnh, tổng quản sợ tỳ nữ không đủ, muốn ta từ trong phòng bếp chọn hai nữ tử trẻ tuổi hỗ trợ bưng thức ăn đi lên hầu hạ.” Quản lý đầu bếp nữ nói.

Tổng Ân Nhi vừa nghe có cơ hội nhìn thấy Thác Bạt Tư Công, trong lòng lập tức liền thấp thỏm.

“Thủ lĩnh sẽ không muốn nhìn thấy ta.” Nàng thấp giọng nói.

“Nếu không phải ta vừa vận phách hai tỳ nữ đi ra ngoài mua đồ, ta cũng sẽ không cần người đi ra ngoài. Hơn nữa, thủ lĩnh cũng không nhìn tỳ nữ, người chỉ cần an phận cúi đầu đứng ở sau cùng, đừng tìm phiền toái là được.” Quản lý đầu bếp nữ lớn tiếng nói xong, trừng mắt nhìn nàng một cái. “Còn lo lắng cái gì, còn không mau đến phòng bếp chờ lệnh?”

Tổng Ân Nhi gật đầu, đi theo phía sau quản lý đầu bếp nữ đi về phía trước, bước chân lại không biết có gì. Đột nhiên trở nên nhẹ nhàng lên...

8. Chương 8: Chương 7

Tổng Ân Nhi vừa đi vào lều, liền nhìn thấy Thác Bạt Tư Công —

Hắn ngồi ở phía trên ghế chính khoác áo da thú, nghe một Vương gia Tây hạ cạo sách tóc ở trước trán, thất bím dài nói chuyện.

Âu Dương Hương và Thái Vi ngồi phía sau Thác Bạt Tư Công, người trước cúi đầu ăn cái gì, người sau thì ngồi rất thẳng, ánh mắt bằng sáng nhìn thẳng phía dưới, rất có khí thế đương gia chủ mẫu (người nữ làm chủ trong nhà).

Tổng Ân Nhi chỉ dám nhìn Thác Bạt Tư Công một cái, mắt hướng về người hầu phía sau cùng, chỉ cảm thấy hần thân là thủ lĩnh bộ lạc của năm trăm hộ, ngồi ôm lấy tài phù và thê thiếp, nghiêm nhiên chính là quân vương cao không thể chạm tới.

Tổng Ân Nhi ở phía xa yển tiệc buông cái đĩa vàng, chung ngọc, xoay người muốn rời đi.

Thác Bạt Tư Công nguyên bản không nên thấy nàng, hần nhìn thấy tỳ nữ đưa lên bánh bao trắng thì hần đột nhiên ngẩng đầu —

Hần nhìn thấy gương mặt gầy yếu của nàng, nhìn thấy nàng vẽ mặt tiêu tụy, nhìn thấy nàng nhìn cũng không dám nhìn tư thái cô đơn của hần.

Lòng ngực của hần giống như bị hung ác chém một đao, hần há mồm thở, nghe thấy chính mình nói: “Ai cho nàng vào?” Hần lạnh mặt nhìn về phía tổng quản.

Tổng Ân Nhi bỗng đứng ngẩng đầu, hai tròng mắt chống lại hai mắt giống như động đen của hần.

Ai cũng không dời ánh mắt.

“Lớn mật, tỳ nữ nhỏ nhoi cũng dám nhìn thẳng thủ lĩnh!” Tổng quản hỗn hển đoạt được mâm thức ăn trong tay Tổng Ân Nhi, trực tiếp đem nàng đẩy đến phía sau. “Còn không mau ra đi...”

Trên cổ tay Tống Ân Nhi tổn thương do giá rét bị tổng quản tung như vậy, đau đến nằng dùng sức cắn môi, miễn cho đau khóc thành tiếng.

Thác Bạt Tư Công nhìn nằng ả nhẵn thống khổ, cả người bắt đầu phình lên tức giận không hiểu, hận không thể đem tổng quản loạn đao chém chết.

“Món điểm tâm này là người đầu bếp nữ nào làm?” Vương gia Lạc Ni Tắc nguyên bản đang hưng trí bưng bưng ăn bánh ngọt lúc này đột nhiên mở miệng lấy tiếng Tây Hạ hỏi.

Tổng quản vừa thấy Vương gia nhẵn lông mày lại, lập tức tìm đến quản sự đầu bếp nữ đứng ở ngoài cửa hỏi.

“Là nằng... Là nằng...” Quản lý đầu bếp nữ sợ gây tai họa, trực tiếp chỉ hướng Tống Ân Nhi.

Tống Ân Nhi nhìn quản lý đầu bếp nữ, không nói không phản bác — bánh bao trắng này là lúc trước nằng dạy quản lý đầu bếp nữ làm, không phải là nằng tự tay làm.

Thác Bạt Tư Công nhìn bánh bao trắng cắt thành hình vuông trên bàn cơm kia, biết đây không phải Tống Ân Nhi làm. Nằng nén bánh bao trắng chính tề như ngọc, lại mềm như bông, cắt miếng mỏng như giấy, không phải tay nghề người bình thường làm ra được.

“Làm tốt lắm! Mau mau lại đây! Bổng vương có thưởng!” Lạc Ni Tắc vỗ cái bàn, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Còn không mau đi lĩnh thưởng.” Tổng quản thúc giục Tống Ân Nhi tiến lên.

Tống Ân Nhi đi đến bên người Vương gia, thấp giọng dùng tiếng Tây Hạ không thuần thực nói: “Tạ vương gia.”

“Ta còn tưởng rằng mỹ nhân đều ngồi ở bên cạnh thủ lĩnh rồi, không nghĩ tới nơi này còn có một, đáng tiếc gầy chút!” Lạc Ni Tắc đánh giá nằng trên dưới một lát, cảm thấy nằng có một đôi mắt sáng to khác với nữ tử khác, xem ra có phần khiến vui mừng. “Không biết thủ lĩnh từ đâu tìm được mỹ nhân như thế, ta lấy hai mươi đầu Lạc Đà đổi với ngươi.”

“Không đổi.” Thác Bạt Tư Công nói.

“Năm mươi đầu.”

“Không đổi.” Tống Ân Nhi mơ hồ đã hiểu ý tứ, bật thốt lên nói.

“Một tỷ nữ nho nhỏ cũng dám tự nâng giá trị con người!” Lạc Ni Tắc nheo mắt ại, trong mắt lại hiện lên một tia hứng thú.

“Ta chỉ là một nô tỳ, không đáng người ra giá.” Tống Ân Nhi phòng bị lui về phía sau từng bước, không vui khi bị ánh mắt tà dâm của đối phương nhìn thẳng.

“Biết mình là tiện tỳ, còn không mau lại đây thay bổng vương rót rượu.” Lạc Ni Tắc một phen cầm cổ tay của nằng.

Tống Ân Nhi ăn một lần đau, trở bàn tay liền chế trụ cổ tay đối phương, đẩy ra bên ngoài.

“Nô tỳ lớn mật, dám ra tay với bổng vương!”

Lạc Ni tắc nặng nề vung nằng một bàn tay, Tống Ân Nhi bị đánh lui về phía sau hai bước, cả người nặng nề xuống đất.

Trong phòng nhất thời lâm vào hoàn toàn yên tĩnh.

Thác Bạt Tư Công ngồi ở trên đài cao, mặt không thay đổi nhìn Tống Ân Nhi.

Trong mắt Thái Vi vung qua một tia cười lạnh, Âu Dương Hương thì bất an cắn môi, sợ Tống Ân Nhi có gì sai lầm.

Thân mình chịu đông lạnh cứng ngắc của Tống Ân Nhi bị ném một cái, đau đến như là bị người rút gân bẻ xương, cuộc đời hận nhất là bị người khác đối với nàng vô lễ, lập tức cắn răng bắt buộc chính mình đứng dậy.

“Người dựa vào cái gì đánh người? Người là cho ta ăn mặc, hay là người nào của ta?” Nàng trừng mắt Vương gia, lớn tiếng dùng Hán ngữ nói.

“Dù ta muốn đánh chết người, cũng sẽ không có người thở một hơi, một nữ nhân còn không bằng một đầu Lạc Đà!” Lạc Ni Tắc cũng biết tiếng Hán giận mà lên tiếng, ngược lại dùng tiếng Hán nói, nhắc tay lại muốn tát nàng.

Tống Ân Nhi tránh ra cái công kích này, không khách khí cãi lại: “Nữ nhân không bằng Lạc Đà? Mẹ người nghe được người nói những lời này, tâm nhất định rất đau đớn.”

“Mẹ Bồn vương há cùng với loại người dân đen như người đánh đồng!” Lạc Ni Tắc dù sao luyện qua võ, lại là nam nhân, một phát bắt được tóc Tống Ân Nhi, túm mạnh đầu nàng hướng về phía tường.

Tống Ân Nhi mấy ngày nay ngủ thiếu, ăn thiếu, bắt đầu cũng không quá mạnh khỏe, nhất thời lại bầy không ra lực phản kháng, cả người hung hăng đánh lên mặt tường, đau đến nàng xụi lơ trên mặt đất, thật lâu không thể đứng dậy.

Tống Ân Nhi vẫn chưa lập tức mở mắt ra, bởi vì không nghĩ đối mặt với sự lạnh nhạt trong thính đường không người ra tay cứu giúp.

Nàng nuốt xuống mùi máu tươi trong môi, chờ sau khi một trận choáng váng qua đi, lúc này mới giương mắt trừng Vương gia, còn cố gắng muốn mở miệng.

“Người này —” đồ hỗn trướng!

“Tống Luân, đem tên làm cho Vương gia tức giận mang xuống.” Bàn tay của Thác Bạt Tư Công vung lên, lạnh lùng đánh gãy lời của nàng.

Tống Luân nhìn thủ lĩnh tay giơ lên tay hạ xuống, trong lòng nhất thời nhẹ nhàng thở ra. Hắn đi theo thủ lĩnh ra sống vào chết, giữa hai người có thể dùng dấu tay để nói chuyện.

“Ta muốn mang người phụ nữ này trở về quản giáo.” Hai mắt Lạc Ni Tắc sáng lên la hét, ra tay lại muốn tóm Tống Ân Nhi về.

Tống Luân che ở trước mặt Tống Ân Nhi, thân ảnh như người khổng lồ hoàn toàn che khuất nàng.

“Người của bộ lạc thác Bạt ta tự chúng ta quản giáo.” Thác Bạt Tư Công lạnh lùng nói, ánh mắt như băng nhìn Lạc Ni Tắc.

“Này...” Cảm giác sau của Lạc Ni Tắc nháy mắt thanh tỉnh không ít, lúc này mới nhớ tới chính mình tới tìm kiếm sự ủng hộ của Thác Bạt Tư Công, hảo đi lên vị trí viện chủ, nhưng bây giờ lại làm loạn ở địa bàn người ta.

“Cô nương, chúng ta đi thôi!” Tống Luân nâng Tống Ân Nhi dậy đi tới cửa.

Ánh mắt Tống Ân Nhi hờ hững nhìn về phía trước, từ đầu tới đuôi cũng chưa nhìn Thác Bạt Tư Công một cái nữa.

Nước mắt mặc dù ở trong hốc mắt đảo quanh, nhưng nàng thẳng lưng, thẳng đến đi ra cửa lớn, mới khiến cho nước mắt tuột xuống. Mà hai đầu gối nàng chợt mềm nhũn, ngất đi.

Tống Ân Nhi không biết lúc này mình ở chỗ nào, chỉ biết là nàng đã thật lâu không có cảm thấy ấm áp như thế, vì thế không muốn tỉnh lại, càng thêm hưởng trong đệm chăn chui vào.

Ngủ mơ, nàng lơ mơ nghe thấy được thanh âm của nương cùng Tống Luân.

“Nàng không nên tranh luận cùng Vương gia, Vương gia nổi tiếng là ngược đãi người hầu trẻ tuổi, phản kháng càng mạnh, hắn càng hưng phấn.” Tống Luân nói.

“Nàng chính là cồng xương a... Cũng không muốn nghĩ tới chúng ta là thân phận gì... Sớm nên phục tùng thủ lĩnh... Cũng sẽ không rơi vào...” Tần Thu Liên che miệng ho mãi liệt.

“Chúng ta đi ra ngoài để cho Tống cô nương nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Đúng a! Nàng hảo hảo nghỉ ngơi... Tốt nhất ngủ đến bất tỉnh nhân sự, như vậy chuyện gì cũng không cần quản, cũng không cần để ý tới Thác Bạt Tư Công vô tình khiến nàng thương tâm bao nhiêu.

“... Đồ hỗn trướng.” Tống Ân Nhi nỉ non một tiếng, lại tiếp tục chìm vào trong giấc ngủ.

Thác Bạt Tư Công đứng ở bên giường nhìn hai tay nàng núp ở trước ngực, thân mình cuộn thành một bộ dáng đáng thương.

Hai gò má sưng đỏ của nàng cùng tay vết thương chồng chất đều được bôi thuốc cẩn thận, bất quá đại phu nói trên đầu nàng bị đục phải không nhẹ, muốn nàng hảo hảo tĩnh dưỡng một thời gian ngắn..

Nữ nhân này gầy đến thừa xương cốt rồi, bất quá ánh mắt vẫn giống như tràn ngập tức giận.

Thác Bạt Tư Công vươn tay che ở mắt của nàng, muốn cướp lấy một ít sức sống của nàng...

Tống Ân Nhi bị tay băng che ở hai mắt, thân mình nàng chấn động, lập tức mở mắt ra, chống lại hai mắt giống như động đen của hắn.

Mới vừa rồi hắn hồ hững khiến nàng kinh hãi ngồi dậy.

“Người...” Một trận trời đất u ám hướng nàng đánh úp lại, làm cho nàng lắc lư xuống.

Hắn chế trụ cổ tay của nàng, ngón cái đối diện huyết lao công của nàng.

Tống Ân Nhi trừng mắt khuôn mặt lạnh lùng của hắn, cảm giác được có một dòng nước ấm đang từ đầu ngón tay hắn tiến vào trong cơ thể nàng, cảm giác muốn ói trong cơ thể nàng nhảy mất tan đi.

“Người có nội công.” Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Thác Bạt Tư Công thu tay lại, nhưng không có dời ánh mắt.

“Người...” Nàng cắn môi, đúng là vẫn thật sự bật thốt lên hỏi: “Tới nơi này làm gì?”

“Trong phủ này có nơi ta không thể đi sao? Huống hồ, nơi này là phòng của ta.” Hắn nói.

Tống Ân Nhi ngẩng đầu nhìn lên —

Nàng đang nằm ở trên một chiếc giường lớn phủ kín da lông đen, bốn phía dùng chậu đồng đốt lửa than, bốn vách tường khảm đầy lạc đà trắng giá trị trăm lượng vàng.

“Như vậy, ta đi.” Nàng xoay người muốn xuống giường.

Hắn cầm cằm của nàng, bình tĩnh nhìn mắt của nàng. “Bị đánh thành như vậy còn không chịu thua, không cầu ta bảo vệ, người đến tột cùng là đang kiên trì cái gì?”

“Mới vừa rồi ở trong phòng đối với ta chẳng quan tâm, hiện tại cần gì phải nói với ta những lời này...” Nàng ngẩng cằm lên, không muốn nhận thua.

“Nếu lúc ấy ta che chở người, đó là giáp mặt khiến Lạc Ni Tắc khó khăn, ta là thủ lĩnh Bộ Lạc, làm việc nguyên bản nên lấy Bộ Lạc làm đầu.”

Hắn đã liên lạc với Tam Vương gia đối địch với lạc Ni tắc, tỏ vẻ Thác Bạt Bộ Lạc đem toàn lực duy trì hắn trở thành viện chủ; cũng đem toàn bộ bằng chứng bệ bối mà nhiều năm qua thám tử Bộ lạc thu thập về Lạc vương gia Lạc Ni Tắc nộp ra, nói vậy tại tháng này Lạc Ni Tắc sẽ bị triệt hồ danh hiệu Vương gia.

“Người không cần giải thích những việc đó với ta.” Nàng biết tình cảnh của hắn không có khả năng tùy tâm sở dục, cũng càng ngày càng có thể hiểu được tất cả, nhưng nàng chính là không bỏ tư thái xuống được.

“Nhưng người muốn biết, không phải sao?” Đầu ngón tay của Thác Bạt Tư Công lướt qua hai gò má sưng đỏ của nàng

“Ta...” Nàng cầm bàn tay lạnh lẽo của hắn, muốn nói gì, ủy khuất gánh chịu mấy ngày nay lại làm cho nàng đỏ mắt trước. “Mặt của ta đau quá.”

Mây rậm của hắn nhú lại, lập tức từ trong tay áo lấy ra một cái hộp ngọc.

Tống Ân Nhi vụng trộm hít một hơi mùi hương từ túi hương trên người hắn bay ra, lỗ tai không khỏi hiện đỏ.

Thác Bạt Tư Công mở hộp ngọc ra, thoa một ít ngưng lộ lên mặt của nàng.

Hai má bị bông của nàng lập tức cảm thấy mát như băng tuyết, cảm giác đau đớn giống như châm cũng chợt hạ thấp một ít.

“Đây rốt cuộc là cái gì?” Nàng tò mò hỏi.

“‘Lãnh Ngọc cao’ do cao sơn tuyết và băng liên luyện ra.” Hắn thuận tay đem sợi tóc bên gò má nàng đẩy ra sau tai, nhìn mắt của nàng nói: “Ngày mai ta phải lên chiến trường.”

Tống Ân Nhi thở hắt vì kinh ngạc, hai tay chợt nhéo vạt áo của hắn.

“Tại sao ngươi phải ra chiến trường?” Đôi môi nàng run run nói.

Thác Bạt Tư Công nhìn vẻ sốt ruột trên mặt nàng, trong lòng lướt qua một trận thỏa mãn. Hắn muốn chính là được nàng quan tâm như vậy, mặc dù sự quan tâm của nàng sẽ làm lồng ngực lạnh lẽo của hắn như lửa đốt cháy, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

“Toàn dân và binh sĩ Tây Hạ, chỉ cần có chuyện, các bộ lạc liền muốn phái người xuất chiến, lúc này, hoàng thượng đặc biệt bổ nhiệm ta xuất chiến, dùng chấn sĩ khí.” Hắn ôm eo của nàng, kéo nàng đến trước người.

“Ngươi... Ngươi sẽ ở tiền tuyến sao? Hay là chỉ cần làm dáng một chút đứng ở hậu phương là có thể?” Lo lắng khiến nàng quên mất kháng cự, cả người nàng tựa đến trước ngực của hắn, bất an ôm cánh tay hắn.

“Thủ vệ quân mạnh nhất trong quân đội là do ta huấn luyện, ta đương nhiên phải làm gương cho sĩ tốt.” Hắn vỗ về tóc của nàng, lại ngửi đến hương vị túi hương trên người mình.

Bạc hà băng phiến lạng lùng cùng hổ phách cay đắng làm cho hắn cong môi lên, thấp mắt liếc nhìn nàng.

“Ta không muốn ngươi đi.” Tống Ân Nhi ôm cổ của hắn, đem mặt vùi sâu vào vai hắn.

“Ta nhất định phải đi.” Thác Bạt Tư Công nâng cằm của nàng lên, trầm giọng ra lệnh: “Cầu ta trước an trí ngươi tốt! Ngươi phải biết ra chiến trường phải có chết.”

“Ngươi sẽ bình an trở về.” Nàng bưng lấy gương mặt của hắn, đầu ngón tay còn đóng băng hơn khuôn mặt hắn vài phần.

Hắn nắm tay nàng áp vào bên môi hôn, mút lấy, cắn, thẳng đến hai gò má tái nhợt của nàng có thêm vài phần huyết sắc.

“Nếu ta không có trở về thì sao? Ngươi cứ tiếp tục làm đầu bếp nữ của ngươi, không để ý mẹ ngươi chết sống thế nào? Nếu nàng dùng một lượng lớn nhân sâm bổ khí, còn có thể sống tiếp ba tháng.” Hắn nói.

“Ba tháng...” Nàng thống khổ thở phì phò, biết nếu nàng càng sớm mở miệng, nương nàng có thể chịu khổ ít hơn một chút.

“Mạng người bất quá là việc nháy mắt, ba tháng cũng đủ ngươi hảo hảo hiếu thuận với nàng.” Hắn nói.

Tống Ân Nhi nhìn hắn, không hiểu nam nhân vì sao có thể coi sinh mệnh người khác như không có gì, nhưng đối với nàng cũng là mọi cách để ý? Nàng đem toàn bộ khuôn mặt chôn đến trước ngực của hắn, chỉ hy vọng thời gian ở khắc này dừng lại, hắn không cần ra chiến trường, mà nàng đáp án gì cũng không cần cấp.

“Cầu ta.” Bàn tay của hắn ở trên vai nàng dùng sức sờ.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, thấp giọng nói: “Ta không cầu ngươi, ta chỉ muốn ngươi đáp ứng ta — ngươi sẽ bình an trở về.”

Thác Bạt Tư Công nhìn ánh mắt ngóng nhìn của nàng, hấn nặng nề mà hôn lên môi của nàng, tất cả đều không nói lời nào.

Một đêm này, hai người gắt gao ôm nhau, chưa từng có một lát chia lìa, thẳng đến bình minh hấn choàng chiến giáp, ra khỏi phòng, tay hai người mới phải vội vã tách ra...

Sau khi Thác Bạt Tư Công xuất chiến, mỗi ngày Tống Ân Nhi đều nghe thấy người bên ngoài đàm luận chiến công của hấn. Cho nên nàng biết bởi vì chiến sự với người Tống căng thẳng, mà hấn là thủ lĩnh thiện chiến nhất trong bộ lạc, cho nên mới phải bị bổ nhiệm tới tiền tuyến.

Nhưng, khi người bên ngoài truyền tụng chuyện Thác Bạt Tư Công anh minh thần võ thì nàng luôn nghĩ đến việc giết người như ngóe của hấn, khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Vì thế, nàng vì người bị hấn giết chết cầu nguyện, thẳng đến nàng nhớ tới trên chiến trường nếu hấn không giết người, người bị giết có thể là hấn, nàng mới bắt đầu cầu nguyện chiến sự nhanh chút chấm dứt.

Một ngày này, thân mình Tống Ân Nhi đã hoàn toàn khỏi hấn, bởi vì ở trong phòng Thác Bạt Tư Công thật sự rất nhàm chán, quyết định tiến vào phòng bếp.

Nhóm đầu bếp nữ vừa nhìn thấy Tống Ân Nhi tiến vào, tất cả đều đứng trang nghiêm vững vàng.

Về phần quản lý đầu bếp nữ gián tiếp hại Tống Ân Nhi bị thương, lúc này căn bản ngay cả đầu cũng không dám nâng.

Ai có thể ngờ Tống Ân Nhi lại lần nữa được sủng ái, hơn nữa còn là việc xưa nay chưa từng có được vào ở trong phòng thủ lĩnh, hưởng thụ sự tôn quý chỉ có phu nhân thủ lĩnh mới có thể được hưởng, đi ở ngồi nằm đều có chuyên gia xử lý không nói chuyện, nghe nói thủ lĩnh nguyên bản còn đánh tính đem Tống Luân ở lại bên người Tống Ân Nhi.

Được sủng ái đến tận đây, còn có ai dám vô lễ với Tống Ân Nhi!

Tống Ân Nhi nhìn một nhóm đầu bếp nữ sợ hãi trước mắt, nàng nhướn lông mày, hứng đùa nổi lên vỗ xuống cái bàn thật mạnh.

“Mọi người nghe kỹ!”

Nhóm đầu bếp nữ giật mình lớn, người người sắc mặt trắng bệch nhìn nàng.

“Ta không phải cái loại người âm thầm mang thù, sẽ không bởi vì thái độ các ngươi đối đãi lúc ấy liền tìm các ngươi gây phiền toái; nếu lòng có áy náy với ta, về sau việc đối đãi chủ tớ mong các ngươi bao dung thật nhiều, chỉ là như vậy.” Tống Ân Nhi đi đến bên người quản lý đầu bếp nữ vỗ xuống bả vai của nàng. “Chúng ta bắt đầu làm việc đi!”

“Thân phận hiện tại của ngài, không thích hợp ở phòng bếp a!” Đôi môi quản lý đầu bếp nữ run run nói.

“Ta thích làm những việc này.” Thấy mọi người vẫn là vẻ mặt khấn trương, nàng đành phải mang danh hào Thác Bạt Tư Công ra. “Huống hồ, thủ lĩnh cũng yêu thích món ta tự mình làm, ta muốn làm thử món mới nhiều một chút, chờ hấn hồi phủ thì làm để chúc mừng hấn một phen.”

“Cô nương nói đúng a! Hôm nay cô nương muốn làm những thứ gì...”

“Bánh hương kia của các ngươi rất ngon miệng, nếu hòa tan đường bôi ở trên đầu, sau khi nướng cũng hấn là ngọt ngào ngon miệng, tuyệt không thể tả a!” Tống Ân Nhi mặc lên áo dài làm việc của phòng bếp, bắt đầu chế tác món điểm tâm ngọt, cả người liền rất nhanh quên chuyện khác.

Nhưng, nàng mới ở trong này nửa canh giờ, tổng quản liền đi vào phòng bếp, cười nói với nàng: “Tổng cô nương, bên ngoài có người tìm người, nói là sư phụ của người!”

“Sư phụ ta?!” Tống Ân Nhi buông côn, ngay cả áo dài làm việc cũng chưa cởi, liền giống con chim chạy vội đi ra ngoài.

Nàng ba bước làm hai bước vội tới cửa, phát hiện người đứng ở cửa thật sự là sư phụ Quách Đà của nàng!

Quách Đà nắm một con ngựa, hai tay giao ở trước ngực, quắc mắt nhìn hộ vệ Tây Hạ canh giữ ở cửa.

“Sư phụ! Sư phụ!” Tống Ân Nhi vọt tới trước mặt sư phụ, lôi kéo tay hắn vừa gọi vừa nhảy: “Sao người đến nơi này?”

“Sư phụ đợi không được người mời ta hưởng thanh phúc, bản thân tới trước. Nay đứng ở chỗ này, mới biết được người gả cho người khó lường.” Quách Đà cười lạnh một tiếng, trừng mắt liếc Thác Bạt phủ hừng vĩ.

Tống Ân Nhi bởi vì nhìn đến sư phụ thật là vui, hoàn toàn không chú ý tới hận ý trong mắt của hắn.

“Sư phụ đi tới có lạnh không? Hiện tại có đói bụng không? Muốn tiến vào nếm thử điểm tâm mới ta làm hay không, vật kia tên là hương...” Nàng dắt cánh tay sư phụ ngay lập tức la hét, nhưng hắn vẫn bất động như núi đứng tại chỗ.

“Đi cái gì đi! Thê tử Lão Tử ở biên giới bị Tây Hạ giết chết, ta cùng bọn họ không đội trời chung.” Quách Đà hướng phía cửa sổ một ngụm nước miếng.

“Đoạn đường này sư phụ khoẻ không?” Tống Ân Nhi không biết nên giải thích tất cả như thế nào đây, chỉ phải cười.

“Quốc thù gia hận chưa báo, Tây Hạ đang đánh trận với Đại Tống ta, ta làm sao có thể tốt!” Quách Đà tức giận kéo tay Tống Ân Nhi qua. “Lùi một bước nói chuyện.”

“Người Tống lớn mật, lại vô lễ với Tống cô nương.” Hai gã hộ vệ ở cửa tùy theo tiến lên, lớn tiếng nói.

“Phản rồi, phản rồi! Ta nói vài lời với đồ đệ của mình, còn phải chờ bọn súc sinh Tây Hạ cho phép sao?” Quách Đà dựng râu trừng mắt nhìn bọn họ, ra tay chuẩn bị độ sức với hộ vệ.

Tống Ân Nhi vội vàng che ở giữa bọn họ.

“Hai vị đại ca, đây là sư phụ của ta, ta và hắn đi vào khu rừng phía trước một chút, không quan trọng.” Tống Ân Nhi nói.

“Gọi đại ca gì! Rõ ràng chính là súc sinh Tây Hạ...”

“Sư phụ.” Tống Ân Nhi lôi kéo sư phụ đi về phía rừng cây, hạ giọng nói: “Người đừng tức giận, bọn họ chỉ là phụng mệnh làm việc.”

“Hay là người nam nhân kia muốn bọn họ giám thị người, sợ người đào tẩu?” Quách Đà thử hỏi.

“Hắn đối với ta tốt lắm.” Nàng không chút do dự nói.

Trên mặt Quách Đà hiện lên một trận thất vọng, rất nhanh nâng mặt quát trách móc nàng.

“Người nam nhân đối đãi người rất tốt kia, lúc này đang ở trên chiến trường giết binh lính Đại Tống ta, uống máu người Đại Tống ta. Người bây giờ đứng ở bên nào?”

“Ta đứng ở bên hi vọng vĩnh viễn không có chiến sự.” Nàng thấp giọng nói.

“Dã tâm xâm lược của Tây Hạ phiên quốc một ngày không ngừng, Đại Tống ta liên một ngày không thể yên!”

“Người Tống là người, người Tây Hạ cũng là người, vì sao phải bởi vì dã tâm của người trên mà chết thương vô số đây?”

Quách Đà nhìn ưu thương trên mặt Tống Ân Nhi, hắn sững sờ một chút, tiện đà tức giận nói: “Người thân là tử nữ Đại Tống, cũng dám vì súc sinh Tây Hạ nói chuyện!”

“Chúng ta không nói chuyện này! Sư phụ tới tìm ta, là vì cái gì?” Nàng cương chế giữ vững tinh thần, cười hỏi.

Quách Đà im lặng nhìn nàng trong chốc lát, tiện đà hướng nàng vẫy tay.

Tống Ân Nhi hướng sư phụ nhảy qua gần một bước.

“Vì này.”

Quách Đà một chưởng bổ về phía sau cổ của nàng.

Tổng Ân Nhi trừng to mắt, nháy mắt ngắt đi.

“Người đừng trách sự phụ vô tình, quốc thù gia hận trước mặt, tình yêu nam nữ nguyên bản nên vứt qua một bên. Người cực kì thông minh, nhất định có thể lý giải.” Quách Đà trầm trọng nói.

Hắn đến Tây Hạ tìm nàng thì gặp quân đội Đại Tống, ngoài ý muốn biết người nàng gả - Thác Bạt Tư Công dĩ nhiên là chủ soái Tây Hạ chiến tranh với Tống lúc này; mà trong truyền thuyết nàng hiển nhiên nhận được sủng ái, cho nên mới hướng quân sư đưa ra cái chủ ý này.

Hắn nghĩ, nếu Thác Bạt Tư Công để ý nàng, nhất định sẽ làm cho nàng toàn thân trở ra!

Quách Đà rất nhanh ôm lấy nàng lên ngựa, trước khi hộ vệ chưa phát hiện ra điều gì khác lạ, từ một bên khác trong rừng cây chạy ra, một đường hướng tới chỗ quân đội Đại Tống hạ trại chạy vội mà đi.

Đối Thác Bạt Tư Công mà nói, ở trên chiến trường giết người bất quá chính là đầu người rơi xuống đất. Ánh mắt sợ hãi của kẻ địch, binh lính trước khi chết rên rỉ, tội ác mạng người chết vào dưới tay hắn toàn bộ cùng hắn không quan hệ.

Hắn một thân chiến giáp sắt màu đen bảo vệ tứ chi, bởi vì hắn biết nếu chính mình bị thương, thân thể hắn sẽ bắt đầu tự lạnh, mà ma tính trong cơ thể hắn sẽ tùy theo tăng trưởng một chút.

Đến lúc đó, hắn sẽ ngay cả đồng bào Tây Hạ chết đi đều cảm thấy chết không có gì đáng tiếc; đến lúc đó, Tống Ân Nhi sẽ lại dùng cái loại ánh mắt vô cùng đau đớn nhìn hắn lần nữa...

Hắn không thích như vậy!

Cho nên, trận chiến dịch này, hắn chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, hắn cùng với tướng lĩnh thủ hạ tập qua lộ tuyến xông pha chiến đấu, giết người còn chưa giết ưỡn ngực run lên, cũng đã dễ dàng bắt được phó tướng Tống Triều, chờ đối phương giờ cờ đầu hàng.

“Thác Bạt Tư Công, chúng ta tiến hành gi—ao dịch cùng với người, đổi lại phó tướng của chúng ta.” Tống Triều khiêu chiến lớn tiếng nói.

“Không đổi.” Ánh mắt Thác Bạt Tư Công xuyên thấu qua mặt nạ màu đen đúc bằng sắt, vẫn lạnh đến mức làm cho người ta không rét mà run.

“Chờ người thấy rõ ràng người tới rồi nói sau!” Tên khiêu chiến quay đầu nhìn về phía Văn Tướng quân xuất thân quan văn.

Hai tay Văn Tướng quân dùng sức lôi một cái đầu nữ tử trong túi bố, nữ tử phát ra một tiếng mơ hồ rên rỉ, hiển nhiên là miệng bị nút khăn.

Thác Bạt Tư Công vừa nghe đến tiếng rên rỉ kia, liền biết đó là —

Tống Ân Nhi!

Văn Tướng quân kéo xuống khăn trùm đầu của Tống Ân Nhi, lộ ra khuôn mặt bị đông cứng thành xanh trắng của Tống Ân Nhi.

Răng nanh Tống Ân Nhi run lên nhìn về phía trước, hai quân giằng co, liếc mắt một cái liền nhận ra Thác Bạt Tư Công —

Hắn mặc một thân chiến giáp màu đen kín không kẽ hở, nhưng khí thế kia không lừa được người.

“Đây chính là thị thiếp Tống Ân Nhi người thích nhất? Người nhẫn tâm để nàng chết ở chỗ này? Hay là muốn chúng ta đem nàng đưa tới quân doanh làm kỹ, để nàng trải qua ngày sống không bằng chết?” Văn Tướng quân khiêu chiến nói.

“Đây là lễ phép của người Hán các người? Sở trường bắt nữ nhân tay không tắt sắc để uy hiếp?” Mặt Thác Bạt Tư Công không thay đổi nói.

“Nàng là thê thiếp của người tây hạ người, không phải người Tống ta!” Gương mặt tái nhợt của Văn Tướng quân tức giận đến đỏ bừng.

“Thân thể của ta là người Tống, cảm thấy xấu hổ cho loại tướng lãnh chỉ dám khi dễ phụ nữ và trẻ em như ngươi!” Tống Ân Nhi dùng ánh mắt khinh thường trừng trừng tướng quân, cùng sử dụng ngữ khí mơ hồ không rõ nói, ánh mắt chợt chống lại sự phụ đứng ở phía sau tướng quân.

Trong lòng nàng khó chịu, hốc mắt đỏ lên không mở rộng tầm mắt.

Quách Đà cúi đầu, không dám nhìn nàng nữa, chỉ ở nội tâm cầu nguyện Thác Bạt Tư Công mau mau đổi nàng trở về.

“Người một nữ nhân thì biết quốc thù gia hận là gì!” Văn Tướng quân trừng nàng một cái, mang tới một thanh kiếm dài đặt ở cần cổ của nàng. “Thác Bạt Tư Công, ngươi đổi hay không đổi?”

Thác Bạt Tư Công nhủ xuống mũ giáp, một đôi con ngươi đen lạnh lùng như quỷ vừa nhìn về phía Văn tướng quân, đôi phương liên sắc mặt tái nhợt lôi kéo Tống Ân Nhi lui về phía sau hai bước.

“Ta đếm tới mười, nếu ngươi không thả phó tướng, ta liền làm thịt nàng.” Văn Tướng quân lại khiêu chiến nói.

“Đây chính là trả lời của ta —”

Tống Ân Nhi nhìn Thác Bạt Tư Công giơ dao dài trong tay lên, cắt vào cổ phó tướng Tống Triều.

Tên phó tướng kia ngay cả kêu cũng không kịp kêu, máu tươi ở cần cổ giống như mưa rào phun ra.

Người Tây Hạ lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Hai đầu gối Tống Ân Nhi mềm nhũn, cả người quỳ trên mặt đất.

Văn Tướng quân đại Tống đột nhiên lớn tiếng nói: “Người, người, người... Người dừng lại đây!”

Tống Ân Nhi ngẩng đầu, nhìn Thác Bạt Tư Công cầm đại đao trong tay, hướng tới nàng chạy như điên.

Thác Bạt Tư Công đang cười, nhưng nụ cười này tà mị giống như quỷ, hơn nữa khuôn mặt xanh trắng của hắn cùng mắt lạnh như động đen, làm cho hắn rất giống người chết từ âm phủ đi tới.

Hắn hoàn toàn không ngại sống chết, đao trong tay giống như là hồng thủy, thổi quét, tất cả những người dám can đảm ngăn cản hắn đều đứt tay thiếu cánh tay ngã xuống.

“Người... Người dừng lại đây! Nếu không ta giết nàng...” Văn Tướng quân đại Tống gấp đến độ không biết như thế nào cho phải, quay đầu nhìn Quách Đà hiển kế.

“Ta sẽ không để cho ngươi giết chết nàng.” Thác Bạt Tư Công lại hướng Tống Ân Nhi nhảy vào từng bước.

“Người Phiên chết tiệt —” Quách Đà giơ kiếm dài lên, đâm về phía ót Thác Bạt Tư Công.

“Không!” Tống Ân Nhi giãy ra khỏi sự kiềm chế của Văn tướng quân, ra sức nhảy về trước, phá ra kiếm trong tay sự phụ.

Nhưng, nàng lại không có thể tránh Văn Tướng quân luống cuống tay chân bổ sung một kiếm kia, kiếm kia

Từ phía sau nàng thẳng tắp xuyên thấu đến trước ngực của nàng.

Tống Ân Nhi cúi đầu nhìn vết thương lớn trước ngực đang ồ ồ toát ra máu tươi, nàng đau đến chỉ còn lại có khí lực, ngược mắt tìm kiếm Thác Bạt Tư Công.

Cánh tay mạnh mẽ của Thác Bạt Tư Công ôm lấy nàng, nàng nghe thấy hắn thống khổ điên cuồng hét lên, ngửi đến hương khí túi hương trên người hắn, nàng mở miệng, máu tươi đồng thời phun ra.

“Người phải bình an...” Lời còn chưa dứt, nàng đã ở trong lòng ngực của hắn tắt thở.

Thác Bạt Tư Công không thể tin, trừng mắt nàng không còn thở.

“A!”

Hắn trong nháy mắt rống to một tiếng, sa mạc đồng thời nổi lên từng trận gió màu đen, tất cả mọi người bị hạt cát đâm vào mắt mở không ra.

Bởi vậy, không có người nhìn đến hai mắt Thác Bạt Tư Công bắn ra hào quang màu xám bạc, không có người nhìn đến một cổ ánh màu trắng trong cơ thể hắn chui vào trong cơ thể nàng, không có người nhìn đến vẻ mặt thống khổ như là bị khoét tim lấy phổi của hắn, không có người nhìn đến hắn bởi vì cứu nàng, có thể vì mất nhân tính mà không có ánh mắt đau lòng, không có người nhìn đến khóe mắt hắn chảy xuống nước mắt cùng ánh mắt càng thêm nguội lạnh của hắn...

Sau khi gió mạnh ở sa mạc qua đi, Thác Bạt Tư Công ôm Tống Ân Nhi đi trở về trận doanh Tây Hạ.

Quân Tống không có người có thể ngăn cản hắn đi tới —

Bởi vì những người đó xuất hiện ở nháy mắt, cũng đã trở thành thi thể.

9. Chương 9: Chương 8

Tống Ân Nhi không nghĩ tới chính mình cứ nhiên còn sống.

Tất cả mọi người nói là thủ lĩnh cứu nàng, mà khi nàng truy vấn thủ lĩnh làm sao cứu nàng thì bọn họ đều nói không ra đáp án.

Nàng biết trong chuyện này tất có điều kì quái, bởi vì một đao kia rõ ràng cắm ở lồng ngực của nàng, nàng nguyên bản hẳn là phải chết, nhưng hiện tại trên người ngay cả vết thương đều không có.

Nhưng, lúc này nàng thật sự không bận tâm nhiều thứ như vậy, nàng thậm chí ngay cả tin tức sau đó của sự phụ cũng không muốn hỏi; bởi vì từ sau khi Thác Bạt Tư Công cứu nàng rồi đi chiến trường, đã liên tục nôn ra máu bảy ngày, nay mặc dù đã không còn nôn ra máu, nhưng lại không hề hay biết, cả người giống như băng nằm ở trên giường.

Các đại phu thay Thác Bạt Tư Công chẩn mạch, đều nói khí huyết của hắn mỏng manh không giống người, lại không người nào dám chắc chắn hẳn có thể tỉnh lại hay không, bởi vì thân mình như băng tuyết của hắn thực sự làm cho người ta sợ hãi.

Lúc này, Tống Ân Nhi đã mấy ngày mấy đêm đều ở bên cạnh hắn, đang nhờ Tống Luân đem mấy chậu than trong phòng đốt nóng một chút, cũng dưới sự giúp đỡ của hắn dứt Thác Bạt Tư Công uống một ít cháo.

“Cô nương nghỉ ngơi đi, thủ lĩnh đã có ta chiếu cố.” Tống Luân nhìn Tống Ân Nhi sắc mặt không tốt hơn chỗ nào so với thủ lĩnh.

“Ta không mệt.” Tống Ân Nhi vỗ ngực, một bộ tư thái khí định thần nhàn. “Bất quá là trò chuyện với hắn, mệt mỗi gục ở một bên ngủ, không đáng phải nghỉ ngơi. Người nghỉ ngơi trước đi, nếu ta mệt mỗi, người còn có thể thay.”

Tống Luân biết lời này của nàng chính là sẵn sóc hắn, bởi vì mấy ngày nay, công việc chiếu cố thủ lĩnh, Tống cô nương cũng không mượn tay người khác.

Những ngày qua, có người nào trong phủ không vì bộ dạng Tống cô nương chiếu cố thủ lĩnh mà động dung? Thủ lĩnh ăn mặc rửa mặt chải đầu quần áo, nàng một tay toàn bộ ôm xuống, ban đêm cần mớm thuốc, cũng chưa bao giờ phiền toái người bên ngoài, luôn tự mình làm; thậm chí tối hôm qua các trưởng lão mới nhắc tới nếu thủ lĩnh cả đời hôn mê bất tỉnh như vậy, hẳn nên như thế nào cho phải thì Tống cô nương lập tức nói —

“Ta sẽ chiếu cố hắn cả đời, các người lo lắng cái gì?”

Tống Luân nhớ rõ có vài tên trưởng lão lập tức liền đỏ vành mắt.

“Người thay vì đứng ngăn người ở chỗ đó, không bằng nhanh đi nghỉ ngơi. Người đứng ở đó, ta muốn phát ngọc cũng không thể tận hưởng! Đi mau, đi mau!” Tống Ân Nhi cười thúc giục hắn.

Tống Luân gãi gãi đầu, nghiêm túc nói: “Ta đây đi mời phòng bếp nấu thêm chút thuốc canh bổ khí lại đây cho cô nương và thủ lĩnh.”

Thấy nàng gật đầu, lúc này hần mới rời khỏi cửa.

Tống Ân Nhi ngồi vào bên người Thác Bạt Tư Công, vắt cái khăn nóng lau mặt cho hần.

“Người a... Nguyên bản bộ dạng mặt lạnh mắt ác, hiện tại gầy đi, bộ dáng càng lộ vẻ bất thiện rồi, nếu sắc mặt trầm xuống, xác định vững chắc có thể đem đứa nhỏ, nữ nhân dọa khốc; may mắn ta là người trời sinh gan lớn, bằng không khi đó người cũng sẽ không ở trong đình gặp được ta...” Nàng kéo tay hần dán bên gò má, lằm bằm nói chuyện.

Mỗi khi nàng nắm tay hần thì hần sẽ có một chút nhiệt độ cơ thể, túi hương đeo trên người cũng sẽ phát ra cực nhạt, mùi cực nhạt, kia khiến nàng cảm giác hần biết nàng làm bạn hần.

“Có khi ta nghĩ, nếu người không phải bởi vì ăn qua bánh bao trắng kia, đối với ta có ấn tượng... Lúc này có lẽ ta còn ở Tây Hạ mang theo mẹ ta bỏ trốn; mà người nếu bắt lấy ta, nói vậy cũng sẽ không dễ dàng thả ta đi!”

Trước khi gặp hần, nàng chưa từng thích nam nhân khác, tình nguyện cả đời không lấy chồng, cũng không nguyện ở trong đàn thê thiếp. Cố tình vì hần nóng ruột nóng gan... Cố tình hần đối nàng lại là không để ý sống chết...

Vỗ về khuôn mặt lạnh như tuyết của hần, nước mắt của nàng không tự chủ mà rơi xuống.

“Các trưởng lão cùng mọi người trong Bộ Lạc Thác Bạt đang chờ người tỉnh lại, người không muốn làm cho bọn họ thất vọng chứ?” Nàng xoa ánh mắt, ghen ngào nói: “Ngốc tử, vì cứu ta biến thành như vậy có đáng không? Ta hay đối nghịch với người, tính tình lại kém, cũng không phải cái loại nữ nhân tam tòng tứ đức...”

Nàng đem mặt vùi sâu vào trước ngực hần, dùng sức hô hấp lấy hương khí khó ngửi của túi hương kia.

“Mau chóng tỉnh dậy đi, người muốn ta thế nào, ta đều đáp ứng.”

“Phải không?”

Tống Ân Nhi bỗng đứng ngẩn đầu, nhìn về phía Thác Bạt Tư Công —

Hần đã mở mắt ra, con ngươi đen sâu không thấy đáy yên lặng nhìn nàng.

Nàng bỗng đứng rùng mình một cái.

Ánh mắt của Thác Bạt Tư Công không có một tia vị người, như là sứ giả tới từ địa ngục, làm cho người ta không rét mà run; mà bộ dáng hần nhìn nàng giống như giữa bọn họ hoàn toàn không có can hệ...

Vui sướng nhìn thấy hần thanh tỉnh bị hồ hững dị thường của hần làm cho kinh sợ, Tống Ân Nhi liên tục nuốt vài khẩu nước miếng, mới dần dần khôi phục bình thường.

“Người đã tỉnh!” Nàng mừng rỡ kêu to ra tiếng, không thể tin cảm khuôn mặt của hần đánh giá. “Người thật sự không có việc gì rồi! Cảm ơn ông trời, ta đây phải đi kêu đại phu.”

Nàng nhảy xuống giường dài, xoay người muốn chạy ra bên ngoài.

“Không cần.” Thác Bạt Tư Công ôm chặt eo của nàng, kéo cả người nàng đến trước người.

Vừa tiếp xúc với thân mình lạnh như băng của hần, nàng lập tức lạnh run vài lần.

“Người lạnh thành như vậy, còn nói không cần đại phu!” Nàng vội vàng cầm qua áo lông chồn một bên thay hần phủ thêm, hai tay nho nhỏ bao vây lấy bàn tay của hần, cố gắng xoa bóp suy nghĩ làm cho tay hần ấm áp lên một ít.

Thác Bạt Tư Công nhìn khuôn mặt lo lắng của nàng, mảy rậm không khỏi nhíu lại.

Có nhiều thứ đụng chạm lồng ngực của hần, nhưng hần không làm rõ được đó là cái gì.

Hắn cố gắng mà nghĩ, nhớ tới bộ dạng nàng cười với hắn, nhớ tới nàng ở trên chiến trường vì hắn cản một đao kia; nhưng hắn nghĩ đến càng nhiều, lại càng hỗn loạn...

Những sự tình kia có quan trọng không? Hắn không cho rằng như thế, nhưng hắn vì sao phải hồi tưởng lần nữa?

Thác Bạt tư công nghĩ được túi hương truyền đến mùi thơm nhàn nhạt, hắn cúi đầu cầm nó, sao hắn còn có một chút nhân tính còn lại? Hắn vốn cho là sau khi cứu nàng, hắn đã không còn là người.

Ngực hiện lên khí nóng, hắn mở miệng muốn nói gì, nhưng khóe môi bấu một cái, liền khôi phục thần thái hờ hững.

“Có ám áp một chút hay không?” Nàng hỏi.

Hắn cầm cầm của nàng, đôi mắt lạnh lùng thẳng bức đến trước mặt nàng, bởi vì hiểu được nhân tính của hắn đối với nàng còn có điều cầu...

“Người mới vừa nói ta muốn người làm gì, người đều đáp ứng?”

Nhiệt độ của hắn lạnh đến hàm răng nàng run lên, dứt khoát nâng đôi tay của hai người lên, miệng nhỏ, cái miệng nhỏ thối khí.

“Ta nay có chút đổi ý.” Nàng thấy trong mắt hắn hiện lên một đạo hung ác, không khỏi phủ ở gương mặt của hắn. “Ta nói đùa. Ta sợ người về sau muốn ta làm chậu ấm của người, ta xác định vững chắc sẽ đông lạnh hồng trước.”

Bàn tay hắn che ở cổ của nàng, mơn trớn da gà nổi ở trên.

“Ta muốn người không chê không rời ở bên cạnh ta, mặc dù ta thành ma, giết người vô số, người cũng không thể rời đi, người có thể không?” Hắn nói.

Tổng Ân Nhi thở hắt vì kinh ngạc, bởi vì hắn tự bệnh vực mình, càng bởi vì sự nghiêm túc trong mắt hắn.

“Người điên rồi sao? Loại chuyện đó ta làm sao có thể?” Nàng chính khí nghiêm nghị lắc đầu, cao giọng nói: “Nếu người giết người vô số, ta làm sao có thể không chê không rời ở bên cạnh người? Ta hẳn là nên vì dân trừ hại mới đúng.”

Bên môi Thác Bạt Tư Công lộ ra vẻ mỉm cười, nụ cười kia làm cho Tổng Ân Nhi cảm thấy hắn chỉ là đang đùa nàng mà thôi.

Nàng xem xét hắn một cái, kéo chăn qua phủ ở thân thể hắn, chính mình thì lui đến trong lòng ngực của hắn.

Bàn tay của hắn vuốt về tóc của nàng, thấp giọng nói: “Chúng ta đây ước định như vậy, nếu ta giết người vô số, người liền một đao kết thúc tánh mạng của ta.”

“Người... Người...” Nàng một phát bắt được vạt áo của hắn, mở to mắt, bỗng dưng ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng.

Nàng nắm chặt nắm tay, cảm thấy sau khi tỉnh lại hắn khiến nàng cảm thấy bất an, như là trong cơ thể hắn một thứ gì đó bị rút đi, mà thay vào đó là một người xa lạ.

“Người điên rồi sao? Lão nương làm sao có thể thật sự động thủ giết người, người không nên ở chỗ này nói hươu nói vượn! Ta xem đầu óc người bệnh hồng rồi, hay là đi xem đại phu một lát cho an tâm.” Nàng lẩm bẩm đẩy hắn một phen, muốn ngủ lại.

“Ta muốn lời hứa của người.” Hắn cầm chặt cổ tay của nàng, không khách khí kéo nàng quay về trước ngực. “Nói người sẽ không để cho ta giết người vô số, nói người sẽ coi chừng ta thẳng đến ngày ta tử vong mới thôi.”

“Cái mạng của ta đây là người cứu trở về, coi chừng người là việc nguyên bản phải làm. Nhưng, bảo ta làm thịt người việc này liền hơi nghi ngờ quá, ta là đầu bếp nữ, cũng không phải đao phủ...”

Lạnh. Nàng run run đến nói không ra lời, bởi vì bàn tay như băng tuyết của hắn lại dán sát vào cổ của nàng.

“Người nguyên bản chính là của ta, cho nên ta mới cứu mạng người.” Con người đen của hắn lạnh lùng nhìn nàng.

“Cám ơn người đã cứu ta.” Tống Ân nhi ôm cổ của hắn, cảm giác thân thể hắn chấn động, nàng cho là hắn lạnh, càng thêm ôm chặt hắn. “Cũng cảm ơn người sống lại... Ta... Nếu người không có ở đây...”

Nàng cắn môi, nước mắt như trời mưa rầm rầm dừng ở trên da của hắn. Nàng là người ở thời điểm tử vong nhất về một mạng, hiện tại cho dù muốn nàng lấy mạng mình cho hắn, nàng cũng nguyện ý...

Thác Bạt Tư Công cúi đầu ngóng nhìn bộ dáng nho nhỏ vùi ở trong ngực khóc đến thảm hề hề, tâm hơi hơi thu lại; nhưng hắn mới định thần muốn tìm ra nguyên nhân, tia rung động kia liền theo hô hấp của hắn chạy trốn.

Hắn nâng cằm của nàng, nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, quả nhiên trong lòng lại thu xuống.

Hắn cúi đầu hôn đôi môi hơi lạnh của nàng, Tống Ân Nhi không đề phòng cử động lần này kinh ngạc đến thậm chí đã quên chính mình đang khóc.

Nụ hôn của hắn vừa hung mãnh, vừa cường thế, bàn tay của hắn thủ sẵn sau cổ của nàng, cùng môi lưỡi nàng quấn lấy nhau như là muốn nuốt vào nàng.

Nàng thở không nổi, dùng sức đẩy hắn.

Nhưng hắn chính là dùng cánh tay sắt của mình đem nàng ôm càng thêm gần sát thân thể hắn, nàng mở to mắt, mặt đỏ thở hổn hển phát hiện hắn cư nhiên đã hưng phấn.

“Người... Còn không thể...” Nàng ngẩng đầu mãnh liệt đỡ bờ vai của hắn, thân mình liều mình ngã ra sau. “Người hôn mê nhiều ngày như vậy, cần ăn cái gì, nghỉ ngơi.”

“Ta không sao.” Bàn tay của hắn ngăn eo của nàng, vạt áo của nàng thoáng chốc buông ra, lộ ra xương quai xanh gầy.

Bàn tay của hắn thăm dò vào vạt áo của nàng, trực tiếp cảm nơi mềm mại của nàng.

Nàng lên tiếng kinh hô, bởi vì bàn tay hắn lạnh như băng, cũng bởi vì hắn có ý định gây rối.

“Người không hỏi vết thương của ta phục hồi như cũ chưa sao?” Nàng ngăn chặn bàn tay của hắn, nhìn mắt của hắn.

“Ta biết người không có việc gì.” Hắn gỡ áo đơn của nàng, trực tiếp hôn lên nụ hoa non mềm trước ngực nàng.

Nàng thở hắt vì kinh ngạc, trực giác việc này có vấn đề.

“Người... Đợi chút...” Nàng thở phì phò, bắt lấy tóc phía sau của hắn, cố chấp nhìn hắn. “Ta rõ ràng nhìn đến một đao kia đâm vào ngực của ta, vì sao người cho rằng ta không sao?”

“Bởi vì ta cứu người.” Hắn kéo xuống hai cổ tay của nàng, một tay đem hai tay của nàng đặt lên đỉnh đầu.

Hắn cúi thấp người làm cho hai người hoàn toàn kề nhau, dục vọng trong cơ thể làm cho hắn chỉ muốn lập tức giữ lấy nàng. Hắn biết lúc này nàng đang toàn tâm toàn ý chú ý hắn, hắn có thể từ trên người nàng hấp thu đến năng lượng tốt nhất.

Chính là... Hắn trừng mắt nhìn về mặt trong đôi mắt long lanh trong sáng của nàng, chậm rãi thu hồi tay đang muốn đẩy ra hai chân của nàng, chính là để chúng nó phủ lên thân hình nhỏ nhắn của nàng, mà không có tiến thêm một bước hành động.

“Người cứu ta như thế nào?” Nàng rút lại thân mình, dè dặt cử động muốn đáp lại đụng chạm của hắn.

“Mẫu thân của ta đến từ một bộ tộc có được năng lực đặc thù, mà trong cơ thể ta có máu của nàng, giống nàng có được năng lực chữa bệnh khác người.” Hoặc là năng lượng của hắn càng nhiều một ít, bởi vì hắn có được lực lượng nhân tính càng nhiều.

“Như thế nào chữa khỏi người khác?” Nàng giãy dụa rút tay về, vỗ về gương mặt của hân, bất an mà nghĩ những thời giờ hân hôn mê cùng với những thay đổi sau khi thanh tỉnh.

“Người cho rằng thế nào?”

Hân nhìn nàng ở nháy mắt đôi mắt nước mắt lưng tròng, hân tự tay lau đi nước mắt ẩm áp của nàng.

“Người không phải là dùng mạng của người tới cứu ta chứ?” Nàng nháy mắt kinh ngạc ngồi dậy, đem cả người nàng đẩy ngã ở trên giường.

Thác Bạt Tư Công giương mắt nhìn nàng, áo nàng không ngay ngắn ngồi ở trên người hân, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn cùng trong tròng mắt lộ vẻ quan tâm hân.

“Không nghiêm trọng như vậy, ta còn sống.” Bất quá là bớt chút tình cảm có liên quan với người thôi.

Hân không muốn nói cho nàng biết về chuyện ma tính cùng nhân tính gi—ao chiến trong cơ thể hân, hân muốn nàng xem hân là người bình thường yêu hân, hân không cần ở trong mắt nàng nhìn đến một chút điểm sợ hãi — đây là yêu cầu mà nhân tính còn lại trong cơ thể hân muốn...

“Nhưng người trở nên hồ hững.” Nàng nắm cánh tay hân hỏi.

“Sau khi ta cứu người, sẽ không dễ dàng cảm nhận được hỉ nộ ái ố.” Hân tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Nếu người cứu rất nhiều người?” Nàng chu môi hỏi.

“Cho nên ta mới có thể biến thành bộ dạng như hiện tại.” Mặt hân không thay đổi nhìn nàng.

Nàng thở hốc vì kinh ngạc, mạnh mẽ ôm cổ của hân lên tiếng khóc rống.

“Người... Không nên cứu ta... Không nên hy sinh như vậy... Ta biết người là vì cứu người, nhưng ta hi vọng người cũng muốn cứu chính mình a... Người nếu thiếu tim không thể cảm thụ, cùng thi thể biết đi có cái gì khác biệt...” Nước mắt của nàng chảy như hồng thủy ở trên cổ hân, cảm động nhưng cũng đau lòng hân đối với nàng trả giá. “Người kẻ ngu này! Ta tình nguyện người không cần cứu ta... Tình nguyện người còn có thể cảm thụ càng nhiều hỉ nộ ái ố...”

Từ nhỏ đến lớn, nàng chính là nữ nhi cha hoàn toàn không cần; mà sư phụ đối nàng như nữ nhi, ở trước quốc thù gia hận, cũng chỉ đem nàng trở thành một con cờ.

Nhưng nam nhân muốn kết hôn hai thê tử này, lại dùng mạng của hân tới cứu nàng!

“Ta bất kể hỉ nộ ái ố gì, tóm lại ta chỉ muốn người ở bên người.” Hân nâng mặt của nàng lên, bàn tay lau đi nước mắt cho nàng.

Nàng đẩy bàn tay của hân, cả người đều vùi ở trước ngực hân, tự nói với mình từ nay về sau phải dùng càng nhiều tâm mà đối đãi hân, nhất định phải làm cho hân cảm giác được càng nhiều ôn nhu cùng yêu.

“Các trưởng lão biết người hy sinh một bộ phận của người cứu ta sao?” Nàng hỏi.

“Ta nói cho bọn hân biết ta ở trên chiến trường, cầu xin Chiến thần bảo hộ, hi vọng Chiến thần bảo hộ người ta yêu, cho nên người mới không có chết.”

“Loại mê tín này, bọn họ cũng tin tưởng?” Nàng không thể tin mở to mắt.

“Vì sao không tin? Trước kia cúng tế, quả thật đều đạt đến hiệu quả tránh né tai họa.” Bởi vì hân nương ở trong tế điển hấp thu lực lượng sợ hãi của nhân loại gia tăng ma tính, là có thể càng thêm tinh tường nhận thấy được luật động tự nhiên của sông núi, cho nên trước khi thiên tai tới, cảnh báo cho người trong tộc trước.

“Đây chính là nguyên nhân bọn họ mê tín như thế, người nhất định phải cưới nữ tử sinh nhật đặc biệt làm vợ?” Nàng hỏi.

“Người nói đúng đi...” Thác Bạt Tư Công xoay người một cái, khiến nàng lại nằm ở dưới thân hân lần nữa, không để nàng có cơ hội mở miệng liên hôn môi của nàng.

Nàng ôm cổ của hắn, đáp lại nụ hôn của hắn, khi đầu ngón tay của hắn hạ xuống cảm giác được khoái cảm giống như sóng triều, khiến nàng không tự chủ bắt đầu vong tình rên rỉ.

“Ta nghe đến bên trong có tiếng... Thủ lĩnh, ngài đã tỉnh sao?” Thanh âm của Thái Vi từ nơi không xa truyền đến.

“Có người đến đây.” Tống Ân Nhi thanh tỉnh toàn bộ, mãnh liệt đánh vai hắn. “Buông ra.”

“Mặc kệ nàng.” Đầu ngón tay của Thác Bạt Tư Công khuấy động lấy thân thể mềm mại của nàng, cố ý muốn nhắm trúng nàng xuân tâm nhộn nhạo.

“A...” Nàng rên rỉ ra tiếng, cũng vội vã kéo chăn phủ ở chính mình, sau đó lại cố ý muốn ngăn cản người bên ngoài tiến vào. “Chậm đã, chờ vào...”

“Thủ lĩnh!”

Thái Vi đẩy cửa vào, nhìn qua đúng là Thác Bạt Tư Công đem Tống Ân Nhi che dưới thân thể, mà hai vai loã lồ của Tống Ân Nhi thoáng nhìn đã thuyết minh tất cả.

“Đi ra ngoài.” Thác Bạt Tư Công lạnh lùng trừng mắt một cái.

Thái Vi cố gắng đứng thẳng hai chân đang phát run, đôi mắt đẹp khiển trách nhìn nàng. “Tống Ân Nhi, người thật to gan, thủ lĩnh tỉnh lại lâu như vậy, dám không bẩm báo với bên ngoài.”

“Hắn bắt quá là vừa tỉnh lại, ta cái gì cũng còn chưa kịp nói...” Tống Ân Nhi đỏ mặt, núp ở trong đệm chăn nói với thị nữ phía sau Thái Vi: “Phiền toái thay ta thông báo tổng quản, nói thủ lĩnh đã tỉnh lại, thuận tiện xin phòng bếp cho chút cháo lại đây.”

Thị nữ gật đầu nhanh chóng rời đi, ước gì nhanh chóng đem sự tình nhìn qua trước mắt nói với mọi người, thủ lĩnh vừa tỉnh dậy, muốn cũng là cùng Tống cô nương ân ái thế nào...

“Thấy ngài tỉnh lại, ta liền yên tâm. Những lúc này, ban đêm ta đều lo lắng đến không còn cách nào đi vào giấc ngủ.” Chân mày Thái Vi cau lại, hàm tình mạch mạch nhìn Thác Bạt Tư Công.

Thác Bạt Tư Công bình tĩnh nhìn nử tử đầu đầy châu ngọc, một thân hoa phục, khí sắc vẫn còn thắng Tống Ân Nhi không biết gấp bao nhiêu lần.

Tống Ân Nhi mặc trên người xiêm y tầm thường của người hầu, tóc đơn giản cột ở sau đầu, rõ ràng chính là một thân trang phục thuận tiện làm việc. Huống hồ, trong lúc hắn hôn mê, nghe thấy luôn là tiếng nói của Tống Ân Nhi, tâm hai người này đối hắn, cao thấp đều nhìn ra được.

Thái Vi thấy thủ lĩnh nhìn nàng chằm chằm, âm thầm đắc ý cho là một thân trang phục tử mỹ của mình chiếm được hiệu quả. “Tống cô nương, thân mình mẹ người tựa hồ không thoải mái đang tìm người!”

“Ta đi qua nhìn xem mẹ ta.” Tống Ân Nhi kéo áo mỏng lại, cố tình váy ngoài đã bị ném tới dưới giường, khiến nàng không còn cách nào khác mặc lại.

“Y phục của ta rách, thay ta nhặt!” Nàng nói vào lỗ tai hắn.

“Mẹ người không thoải mái, kêu đại phu đi thay mẹ người xem là được, người đi qua kết quả cũng giống như vậy. Ta nói rồi nàng nếu dùng trà sâm điều khí, nhiều nhất là chống đỡ được ba tháng.” Hắn lạnh lùng nói.

Tống Ân Nhi bởi vì sự vô tình trong lời nói của hắn mà nhú mày, nhin không được trừng hắn một cái.

“Thật là làm cho người tiếc nuôi, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?” Thái Vi giả bộ khổ sở nói.

“Đương nhiên là có.” Thác Bạt Tư Công yên lặng nhìn Tống Ân Nhi.

Tống Ân Nhi nhìn vào trong mắt hắn, thân mình chấn động, hiểu rõ ý tứ của hắn.

Nếu nàng sớm biết rằng hắn dùng cái loại phương thức này cứu người, nàng thà rằng hắn không cứu nàng, hiện tại làm sao có thể làm cho hắn hy sinh đây?

Nàng dùng sức lắc đầu, kiên định nói: “Tôi như vậy ta không đảm đương nổi, ta chỉ có cái mạng ta đây, mà mạng của ta đã bồi cho người.”

“Tốt lắm, sau hôm nay ta nói cái gì, người làm cái đó.” Thác Bạt Tư Công giơ lên áo lông chồn đen khoác đến trên người nàng, quay đầu nhìn về phía Thái Vi. “Người đi thay nương nàng kêu đại phu.”

Tươi cười của Thái Vi cứng đờ, bàn tay nắm chặt thành quyền.

“Nghe không hiểu sao?” Hấn hỏi.

“Thiếp thân tuân mệnh.” Thái Vi ngẩng cằm lên, bàn tay nắm chặt thành quyền, xoay người rời đi. Nếu Tống Ân Nhi thật có bản lĩnh, nên làm cho thủ lĩnh chuyên sủng một mình nàng, lập nàng làm chính thê. Tóm lại, Tống Ân Nhi bất quá là tỳ thiếp, nàng không cho rằng chính mình thật sự không cơ hội làm cho thủ lĩnh biết nàng tốt...

Tống Ân Nhi nhìn bóng lưng căm giận rời đi của Thái Vi, nàng ôm lấy áo lông chồn đen đứng dậy.

“Ta không hiểu người, nếu người không thích nàng, làm gì cưới đây? Người rõ ràng không phải người sẽ ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh trưởng lão.” Nàng nói.

“Ta có nguyên nhân của ta, người chỉ cần cùng ta liền tốt.”

Thác Bạt Tư Công cảm bả vai của nàng, con người đen nhìn chăm chăm nàng, bởi vì nàng là nguyên nhân hấn còn tồn tại một tia nhân tính cuối cùng, cũng là người duy nhất có thể làm cho hấn có cảm giác.

“Ta sẽ không rời xa người.” Tống Ân Nhi nâng mặt của hấn, bởi vì đầu ngón tay tiếp xúc với cái lạnh như băng mà nhả lông mày. “Nhưng người phải nhớ kỹ một sự kiện — ta là người của người, nhưng hằng ngày nghỉ ngơi của người thì về ta chăm sóc. Tay người lạnh như băng, thân mình nhất định có vấn đề, khi nên dùng cơm liền dùng cơm, được không? Trong chốc lát uống chút cháo nóng...”

“Ta không cần cháo, ta hiện tại muốn là này.” Thác Bạt Tư Công đáp lại là đem nàng kéo về trước ngực, ngăn chặn miệng của nàng, môi nàng cảm nhận được nóng rực của hấn.

Tống Ân Nhi đỏ mặt, nhẹ vỗ về lồng ngực của hấn.

“Đợi cho người dùng cơm xong, cho đại phu xem xong mạch, làm cho các trưởng lão biết người bình an không việc gì, người muốn như thế nào liền như thế ấy...” Hiện tại cả trái tim nàng đều treo ở trên người hấn, nào có cái gì không thuận theo hấn đâu?

“Đây chính là người nói.” Thác Bạt Tư Công trầm giọng nói, thế này mới buông tay tạm thời tha nàng.

Bất quá, vào lúc ban đêm Tống Ân Nhi liền hối hận, mà nàng đã không còn cách nào khác đối ý.

Đêm nay, Thác Bạt Tư Công dùng nhiều loại phương thức khiến nàng thổ không nổi yêu nàng, vài lần, nàng xấu hổ đến không còn cách nào khác ngẩng đầu, nhưng ánh mắt hấn không kiên nhẫn gì xem hồng nàng, nàng bắt đầu tham hoan, không thể tự kiềm chế...

Bọn họ tựa như hai con thú gi—ao hoan ở các nơi bên trong phòng phóng túng, từ đêm khuya đến sáng sớm, một đêm chưa nghỉ, thẳng đến nàng mệt mỏi vừa nhắm mắt lại liền ngủ, không có phát giác hấn ở sáng sớm rời phòng, tứ chi run rẩy nằm co trong đình viện, vẻ mặt lộ vẻ biểu tình thống khổ như tứ chi bị xé nứt...

10. Chương 10: Chương 9

Hôm sau Thác Bạt Tư Công tỉnh lại, liền khôi phục bộ dạng thường có.

Nhưng, hơn một tháng qua, hấn nhìn như giống với hấn trước kia, nhưng tất cả mọi người đều phát giác được hấn trừ bỏ khi đối mặt Tống Ân Nhi, vẻ mặt mới có chút biến hóa ra; còn bình thường, giống như là một khối đá điêu khắc đối bất cứ chuyện gì đều thờ ơ, chẳng qua khối đá điêu khắc này vẫn có được sức phán đoán tuyệt hảo, vẫn xử lý chuyện lớn nhỏ vì bộ lạc.

Trừ lần đó ra, thời gian nghỉ ngơi của Thác Bạt Tư Công cũng bắt đầu có biến hóa. Hắn luôn ở sau giữa trưa mới rời giường, sau khi mặt trời xuống núi thì con người đen trở nên phát sáng không giống người thường; bởi vì rất ít đụng chạm ánh nắng, sắc mặt của hắn chuyển thành một loại trắng nhạt vô tình, thoạt nhìn càng thêm không gần nhân tình.

Mà tất cả thay đổi này, chỉ có Thác Bạt Tư Công biết nguyên nhân chân chính.

Trải qua một kiếp này, ma tính trong cơ thể hắn bắt đầu ý đồ muốn khống chế thân thể hắn, mà kết quả hắn cố gắng đối kháng với ma tính chính là thân thể càng thêm suy yếu.

Cố tình một khi thân thể suy yếu, ma tính trong cơ thể hắn càng thêm điên cuồng. Bởi vậy, hắn đối đãi bất cứ chuyện gì đều không có cảm xúc, hắn không muốn trông nom bất luận kẻ nào chết hay sống, hắn không cần người khác chết sống.

May mắn, hắn còn có Tổng Ấn Nhi, chỉ có nàng có thể nhắc nhở hắn, hắn còn là một con người.

Lúc này, Thác Bạt Tư Công mặc áo dài màu xanh vàng hình rồng cổ tròn tay áo hẹp, dây thắt lưng bằng gấm, ngồi ở bên cửa sổ đánh lông cừu, ngoài cửa sổ bông tuyết dày đặc đang rơi xuống.

“Mười ngày sau, đó là ngày đại hôn. Sau hai ngày đại hôn, đó là ngày tốt để hiến tế người sống năm nay, không biết thủ lĩnh có thể có bất cứ chuyện gì muốn phân công?” Thập Hải trưởng lão hầu hạ qua hai đời thủ lĩnh bẩm báo nói.

“Chuyện đó liên gi—ao cho các ngươi làm.” Thác Bạt Tư Công lạnh lùng nói: “Hiện tại ta muốn biết là, nếu dùng biện pháp của ta để chấp hành, các ngươi cần bao lâu thời gi—an mới có thể tiêu diệt hiệu thuốc bắc Tổng Ký?”

“Nếu ngài muốn dùng loại giá ở chỗ cách người Tổng mở ‘Như Ý Dược đường’, đừng nói hiệu thuốc bắc Tổng Ký, ngay cả các tiệm thuốc khác cũng sẽ bị tiêu diệt toàn bộ!” Thập Hải trưởng lão nhíu mày nói.

“Đều bị tiêu diệt, chẳng phải rất tốt? Ngày sau giá dược liệu nơi đó là từ một tay ta nắm trong tay, sinh tử ốm đau của người Tổng liền từ chúng ta nắm trong tay.” Thác Bạt Tư Công lạnh lùng nói.

Nói thực ra, hắn không cần “Hiệu thuốc bắc Tổng Ký” sống hay chết; nhưng cha Tổng Ấn Nhi khiến nàng không vui, khiến tối hôm qua nàng còn ôm nường nường rơi nước mắt, hắn không thể tha cho Tổng Vạn Lợi.

“Còn có, ta xem qua báo cáo thám tử viết, trong quân đội bắt đầu xuất hiện dịch bệnh. Cho nên, từ giờ trở đi nghiêm cấm bán Đại Hoàng ra nữa, ta muốn trừ hàng đến giá cao nhất mới bán ra.” Thác Bạt Tư Công nhìn ánh mắt kinh ngạc cùng bất an của các trưởng lão phía dưới, ngữ khí vẫn không có một chút khoan nhượng.

“Như vậy quân đội sẽ chết rất nhiều người, nhóm người nghèo cũng sẽ không còn cách nào khác chữa bệnh, những thương nhân thuốc nhỏ khác cũng sẽ không cơm ăn...” Đa La trưởng lão khản trương nói.

“Vậy có can hệ gì với bộ lạc chúng ta? Ta sẽ đảm bảo mỗi người trong bộ lạc đều có đủ dược liệu để dùng.”

Thập Hải trưởng lão ngẩng cằm lên, vẻ mặt chính khí nghiêm nghị nói: “Người đại mặc thỉnh cầu hướng tới phát tài có câu, có thể nào không để ý người trong nước chết sống? Không lưu phần cơm cho người khác ăn?”

Thác Bạt Tư Công nhìn Thập Hải trưởng lão, bàn tay đem công văn và bút đẩy lên trước.

“Vậy chúc thủ lĩnh liên gi—ao cho người tới đảm đương.” Thác Bạt Tư Công lạnh lùng đứng dậy đi xuống chỗ ngồi cao của thủ lĩnh.

“Thủ lĩnh bớt giận, Thập Hải trưởng lão là có lòng từ bi...” Đa La trưởng lão khản trương trước mắt.

“Từ bi?” Thác Bạt Tư Công cười lạnh một tiếng. “Có thể làm cơm ăn sao?”

“Người trước kia không phải đứa nhỏ như thế, người chính trực dũng cảm, đối với người nào đều vươn tay viện trợ.” Thập Hải trưởng lão nhìn gương mặt lạnh lùng của Thác Bạt Tư Công, khuôn mặt hiền lành kích động trưởng thành đỏ bừng.

Đôi mắt giống như động đen của Thác Bạt Tư Công nhìn thẳng Tháp Hải trưởng lão, thẳng đến sau khi đối phương quay đầu mới thôi. Hắn chính là cứu một đồng người không quan trọng như vậy, hiện tại mới có thể trở nên hồ hững như vậy.

Mà bây giờ người chuyện gì cũng không biết, lại chỉ biết một mặt trách cứ hắn không có nhân tính!

“Nếu người đồng ý với ta, cứ tiếp tục đảm nhiệm trưởng lão; nếu không đồng ý, người liền tự lập môn hộ khác, hoặc là lấy danh hiệu thủ lĩnh của ta đây.” Thác Bạt Tư Công đứng ở trước mặt Tháp Hải trưởng lão, thân ảnh cao lớn làm cho hắn liên tiếp lui về phía sau.

Sắc mặt Tháp Hải trưởng lão nhất thời trắng bệch, ngẩng đầu nhìn hướng các trưởng lão khác muốn tìm kiếm sự trợ giúp, mọi người đều cúi đầu tránh đi tầm mắt của hắn. Hắn sụt vai, vô lực nói: “Ta... Từ đi chức trưởng lão.”

“Tốt.” Thác Bạt Tư Công nhìn về phía Tống Luân, mặt không thay đổi nói: “Tiễn khách. Đây là hội nghị trưởng lão, người không phải trưởng lão đều rời đi cho ta.”

Tháp Hải trưởng lão nhịn xuống lão lệ (nước mắt người già), kéo thân mình tuổi già, đi qua bên người các trưởng lão cúi đầu này, đi ra khỏi lều nghị sự. Hai đầu gối hắn mềm nhũn, quỳ xuống trên cát, ngẩng đầu đối với bầu trời rên rỉ ra tiếng, khóc đến không thể tự kiềm chế.

“Tháp Hải cả đời này vì Bộ Lạc cúc cung tận tụy, ngay cả thể tử yêu mến đều tể trời, kết quả đổi lấy là cái gì?”

Trong lều nghị sự nghe thấy thanh âm kêu khóc của Tháp Hải trưởng lão, đều bị động lòng, đỏ mắt.

“Ngày mai các người họp tuyển ra trưởng lão kế nhiệm.” Thác Bạt Tư Công nhìn người phía dưới, chỉ muốn mau chóng chấm dứt hội nghị. “Không còn chuyện để nói... tất cả đều lui ra.”

Các trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, không người nào dám nói thêm một câu nữa.

“Lui ra.” Thác Bạt Tư Công vung tay lên, bảo toàn bộ bọn họ rời đi.

Hắn rút ra tờ giấy phía dưới nghiền mực Đoan Khê (1 tỉnh ở TQ), đó là một phương án khác mà buổi chiều hôm qua Tống Ân Nhi cùng hắn dùng bữa trưa thì hắn suy nghĩ ra. Đem Đại Hoàng đưa cho hoàng thượng, đợi cho sau khi quân đội áp chế tình hình bệnh dịch, Bộ Lạc Thác Bạt liền có thể được hoàng thất khen ngợi, lấy lợi ích cho đời sau của Bộ Lạc.

Chẳng qua, hắn không muốn làm cho Tháp Hải trưởng lão nghĩ đến có thể nghi ngờ quyết định của hắn, chuyện trong bộ lạc chuyện. Hắn nói phải tính.

Hắn cầm lấy tờ giấy kia, đưa tới trên ngọn nến bên cạnh thiêu hủy.

“Thủ lĩnh, mời dùng điểm tâm.” Tống Luân đứng ở cửa nói.

“Không cần.” Hắn mím chặt đôi môi nói.

Hắn tự biết thể chất trở nên khát mảy nặng rượu, nhưng mà quá nhiều rượu thật lại làm cho hắn buồn nôn, cảm thấy buồn nôn đối với khối thân mình này của mình, cho nên cự tuyệt ăn nhiều cơm, trừ bỏ đồ nướng tự tay nấu nướng ra...

“Là Tống cô nương gi—ao cho ta đưa tới, nàng biết người không dùng bữa trưa, nên đặc biệt làm điểm tâm.” Tống Luân nói.

“Lấy vào đi!”

Thác Bạt Tư Công nhìn Tống Luân đem Lưu Kim Đoàn Hoa Bát Lãng Bạc Liêm nàng chuẩn bị cho hắn đặt lên bàn.

Hắn mở tầng thứ nhất của chiếc hộp bạc lên, bên trong là mấy cái bánh bao trắng mềm. Hắn cắn một cái, thơm mát trơn mềm trong miệng làm cho hắn cảm giác ấm áp cùng thoải mái, rất nhanh liền ăn xong rồi.

Hắn mở ra tầng thứ hai của chiếc hộp bạc, bên trong đựng là trứng luộc trong nước trà. Trứng luộc này lúc trước hắn ăn qua một hồi, biết là nằng dùng trà Diệp, muối, rượu, trứng bỏ vào trong nồi lớn nấu mà thành. Hắn cắn một miếng trong miệng đầy mùi lá trà thơm ngát, trong chốc lát liền ăn xong.

Tầng thứ ba của hộp bạc, lại là vài miếng bánh quế hương vừa nướng đến, phía trên có trét đường tuyết trắng, còn có mặt nhân sâm thoa khắp, hương giòn ngon miệng.

Thác Bạt Tư Công đem tất cả điểm tâm ăn vào bụng, trong bụng cũng theodó mà ấm áp lên.

“Tổng cô nương còn thay người chuẩn bị một chén canh.” Tổng Luân vội vàng đưa lên một chén súp khác.

Thác Bạt Tư Công nhìn màu sắc chén kia vàng óng ánh, trong suốt như nước canh, hắn một ngụm, một ngụm nuốt, ném đến rất nhiều tư vị rau dưa ngon, cảm giác toàn bộ thể xác và tinh thần đều giống như được rửa qua.

“Gọi nằng tiến vào.” Hắn nói.

Gần đây bệnh tình của mẫu thân nằng không lạc quan lắm, nằng đã nhiều ngày luôn canh giữ ở bên giường, ngay cả thức ăn của hắn cũng không cách nào ăn được nhiều lắm, thế nào cũng phải là hắn gọi người mới có thể lại đây.

“Vâng!” Tổng Luân rất nhanh lui ra.

Chỉ chốc lát sau, Tổng Ân Nhi liền tới, trong tay còn bưng một mâm nho đã lột vỏ.

“Nói là nho Bộ Lạc khác đưa tới, rất thơm ngọt đấy!” Nằng tự đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, một viên, một viên cho hắn ăn.

Hắn ăn mấy trái liền xoay đầu.

“Ta lột thật lâu đấy!” Tổng Ân Nhi cong môi lên, lại đưa mấy trái đến bên môi hắn.

Bị đôi mắt long lanh của nằng liếc, hắn đành phải ăn mấy trái nữa, quả nhiên đôi mắt nằng cười chói lọi của nằng.

“Mẹ người làm sao vậy?” Hắn hỏi, bởi vì biết nằng sẽ hi vọng hắn hỏi.

“Ngày một, hai ngày uống vào nhân sâm ngàn năm người bảo người ta đưa tới, tình trạng tựa hồ khá hơn một chút; nhưng tỳ nữ nói ban đêm nằng vẫn ho rất nhiều, sẽ lại uống thuốc cha ta đưa.” Nằng cau mày, thở dài. “Biết rõ thuốc kia đối với nằng không tốt, cũng không muốn nằng ăn, lại cảm thấy nằng đáng thương ”

Hắn đánh gãy lời của nằng, một châm trúng tim nói: “Phương thuốc cha người cho kia, nằng muốn ăn như thế nào liền ăn đi! Không cần khổ thân, dù sao nằng sống thêm cũng chỉ là một tháng hơn.”

Tổng Ân Nhi phát hỏa, hai tay chống thắt lưng trừng mắt hắn. “Ta cảm tạ người dùng tới thuốc nhân sâm tốt cứu mẹ ta, nhưng người có thể không cần luôn nhắc nhở ta chuyện đó.”

“Ta không muốn người rất quan tâm đối với người khác.” Hắn cầm tay nằng, đem nằng kéo lại.

Nằng cầm mặt của hắn, nghiêm trang nói: “Nằng là mẹ ta.”

“Thì tính sao?” Hắn hỏi.

Nằng nhìn con người đen sâu không thấy đáy của hắn, trong lòng hiện lên một trận bất an.

Nằng biết hắn đối với nằng có thể rất tốt, nhưng hắn ngay cả đối với nương nằng cũng không có lòng trắc ẩn, lại như thế nào đem người Bộ Lạc để vào trong lòng đây?

Hắn trước kia là hạng người n—hư vậy sao? Không... Là từ sau khi hắn cứu nằng một mạng...

“Mười hai ngày sau, ta muốn đi dò xét rừng cầu kỷ, ta muốn người theo cùng ta, không được lấy chuyện của nương người trở thành lý do không đi.” Hắn không hy vọng nằng thấy người sống hiển tế trong bộ lạc, cũng cảnh báo toàn bộ Bộ Lạc không được rò một chút thông tin nào.

Người vi phạm, chết.

“Không được, người khi đó mới đại hôn có hai ngày a!” Nàng lắc đầu, lông mày nhíu càng chặt hơn.

Ngày đại hôn, là chuyện nàng vẫn không muốn suy nghĩ. Hiện tại nàng là duy nhất của hắn, nhưng mười ngày sau, nàng cũng chỉ là một trong thê thiếp...

“Thì tính sao? Đêm tân hôn, nên làm việc nối dõi tông đường, ta sẽ làm cho xong, tất cả chỉ là như thế mà thôi.” Hắn lạnh lùng nói.

“Ta không muốn nghe.” Nàng dùng sức che lỗ tai, ngay cả ánh mắt đều nhắm lại.

Thác Bạt Tư Công nhìn thân mình nàng dùng sức đến run run, trong mắt hiện lên một chút ý cười nhàn nhạt.

Hắn ôm chầm thân thể nàng, vỗ về phía sau lưng của nàng, ở bên tai nàng nói: “Đợi sau khi các nàng sinh ra con nối dòng, ta sẽ không gặp mặt các nàng nữa.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, lớn tiếng nói: “Ta không muốn nhìn đến nữ nhân khác sinh ra hài tử của người. Ta từ nhỏ chịu khổ trở thành khỏe mạnh, thân thể so với hai nàng hoàn hảo thập bội, vì sao không cho ta...”

“Người không được sanh con.” Hắn từ trong hàm răng bật ra lời nói, răng ngà hung ác như là muốn cắn người.

“Vì sao?” Nàng kinh ngạc nhảy xuống, cố chấp phải biết nguyên nhân.

Hắn ngay cả mí mắt cũng chưa từng động, chỉ là thản nhiên nói: “Các nàng có thể chết, người không được.”

Nàng dồn sức đánh nhiều cái lạnh run, nhéo vạt áo trước ngực hắn, mắt theo dõi hắn hỏi: “Sanh con không nhất định sẽ chết.”

“Tóm lại, ta không cho người mạo hiểm phiêu lưu một chút, chuyện những nữ nhân khác, ta không muốn để ý tới.” Hắn không chút để ý nói, cầm qua áo lông hồ khoác lên vai của nàng, liền muốn đi ra ngoài. “Người mấy ngày hôm trước không phải nói muốn đến trong sa mạc cưỡi ngựa đi một chút sao? Ngày hôm nay gió không lớn, có thể đi. Quay đầu thuận tiện lại đến chỗ săn bắn, nhìn xem có phải săn được đủ hồ rồi không, ta bảo bọn họ làm cho người thêm một cái áo lông hồ trắng.”

“Không cần.” Tống Ân Nhi bị ôm vào bên người hắn, áo lông hồ ấm áp bọc thân thể của nàng, nhưng lòng của nàng thế nào cũng đều cảm thấy bất an.

Từ khi nàng biết dưới áo lông hồ trắng này đây là những bộ lông hồ trắng hợp lại mà thành, mỗi cái áo lông trắng đều phải dùng đến mấy trăm mạng con hồ ly, nàng liền thế nào cũng không nguyện mặc vào.

“Rõ ràng sợ lạnh, vì sao không cần? Bất quá chỉ là mấy con hồ ly thôi.” Hắn nói.

Tống Ân Nhi nhìn đôi mắt giống như đêm tối của hắn, biết hiện nay ai nói hắn cũng không nghe, duy chỉ có đối với nàng đặc biệt, lời nói của nàng hắn còn nguyện ý lọt vào tai; cho nên, nàng lại có thể nào đối với việc hắn khinh thường mạng sống nhìn như không thấy? Luôn bắt cơ hội muốn nhắc nhở hắn.

“Mạng hồ ly cũng là mạng, ta mặc áo lông hồ trắng, gần đây trong lòng không thoải mái, thứ hai người cũng đã cho ta một cái này, đã đủ.” Nàng hỏi.

“Mạng của người mới là mạng.” Con người đen của hắn nhíu lại, muốn nhìn đến trên mặt nàng có thần thái vui mừng hay không.

Tống Ân Nhi vỗ về khuôn mặt kiên cường của hắn, nghĩ tới hắn trở nên lạnh như thế là vì cứu nàng một mạng, nàng liền khó chịu, liền vì hắn mà đau lòng. Cho nên, nàng mới càng muốn cùng hắn, càng phải làm lương tâm của hắn a...

“Ta thích áo lông chồn đen của người, người đem món đó của người cho ta, không phải được sao?” Nàng làm nũng nịu lấy cánh tay hắn nói.

“Ta bảo bọn họ ngày mai liền sửa lại cho vừa với người.” Thác Bạt Tư Công vuốt tóc của nàng nói.

Tổng Ân Nhi nhìn đôi mắt nhìn chăm chú không hề chớp mắt của hấn, nàng dựa vào trong lòng của hấn, hai tay ôm lấy hông của hấn.

Hấn đem cằm tựa vào tóc của nàng, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp chậm rãi trở nên vững vàng.

Nàng dùng chóp mũi khẽ chạm vào túi hương dưới vạt áo hấn, sau khi dùng sức hít một hơi thật sâu, thật vất vả mới lại nghe thấy được mùi hổ phách cùng băng phiến kia.

Hương vị túi hương trở thành nhạt rồi, giống như tâm tình của hấn...

Hay là túi hương này thay đổi mùi có quan hệ với tâm tình của hấn? Ngực nàng cứng lại, bỗng nhiên mở mắt ra, giương đầu nhìn về phía hấn

Hấn đang an tường nhắm mắt, bộ dáng cực kỳ bình tĩnh.

Nàng mềm lòng cắn môi, không đành lòng quấy rầy, chỉ ở trong lòng lặng yên tự nói với mình

Chỉ cần nàng quan tâm thật nhiều với hấn, một ngày nào đó, hấn sẽ là hấn như trước kia.

Hướng hồ, chỉ cần có nàng ở bên người nhìn hấn, hấn tổng không làm ra chuyện giết người phóng hỏa, làm ra chuyện tội ác tày trời! Nàng thật sự tin tưởng như thế...

Ngay tại lúc Tổng Ân Nhi bất an, ngày cứ như vậy mà qua đi.

Bộ lạc Thác Bạt bởi vì Thác Bạt Tư Công sắp đại hôn mà náo nhiệt không thôi. Người Bộ Lạc đối với việc thủ lĩnh muốn cưới ba thê thiếp, hiển nhiên cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ là nong nóng liệt liệt làm việc vui.

Tổng Ân Nhi không hiểu bọn họ vì sao đem Thác Bạt Tư Công trở thành giống thần mà kính yêu, tuy rằng nàng biết hấn rất chân thành kinh doanh kiếm sống cho bộ lạc, thường xuyên treo đèn đánh đèn nghiên cứu như thế vận chuyển hàng hóa đến Trung Nguyên, thậm chí còn làm cho người ta ở biên giới hai nước tìm kiếm nơi nông canh. Hấn nói, trừ bỏ được liệu cùng chăn nuôi ra, hấn cũng hi vọng đem mấy trăm gia đình ở Bộ Lạc từ bộ phận du mục chuyển thành định cư.

Nhưng, Tổng Ân Nhi có khi không khỏi hoài nghi, hấn là thiết tình quan tâm những người đó sao?

Trừ bỏ không chút nào giấu diếm thiên vị với nàng ra, hấn đối với sống chết của người khác đều không để vào mắt. Sau khi nàng nghe chuyện Tháp Hải trưởng lão bị trục xuất trưởng lão liền mắc bệnh mấy ngày, tự mình đi trước an ủi, sau khi trở về cũng đề cập qua việc này với Thác Bạt Tư Công, nhưng hấn không để ý tới, chỉ là qua loa đuổi nàng.

Nàng có khi nghĩ, đã biết cái mạng là của Thác Bạt Tư Công, nên quen cuộc sống như vậy, không nên nghĩ nhiều lắm.

Nay hấn bận việc công sự, nàng ở phòng bếp chế tác điểm tâm cho hấn; hấn ra ngoài tuần tra, nàng liền ở một bên; nếu hấn ra tiếng tìm người, nàng liền tùy gọi tùy đến. Bọn họ là vợ chồng tâm thường, nhưng so với vợ chồng tâm thường lại dính càng chắc hơn.

Thác Bạt Tư Công không có cử chỉ thân mật gì với nàng trước mặt người khác, nhưng ai cũng có thể biết nàng với hấn mà nói là không giống.

Có đôi khi, Tổng Ân Nhi chỉ muốn như vậy sống cũng không có cái gì là không tốt. Nếu, ngày đại hôn của Thác Bạt Tư Công có thể vĩnh viễn không đến, đó đương nhiên là tốt nhất.

Ba ngày trước đại hôn, sáng sớm Tổng Ân Nhi đã tỉnh lại, bên nàng vừa nhìn

Thác Bạt Tư Công lại không ở trên giường.

Sáng sớm những giờ này, hấn luôn không thấy bóng dáng.

Hỏi hấn làm cái gì, hấn đều nói là xử lý công sự, nhưng mỗi khi nàng tỉnh lại, hấn sẽ lại tới trên giường ngủ, thẳng đến gần tới mới có thể tỉnh lại.

Bất quá, sáng sớm hôm nay hân tịa hồ có người phải tiếp kiến, bây giờ không có ở trong phòng, cũng là việc bình thường!

Tổng Ân Nhi không muốn nghỉ nhiều, sau khi rửa mặt chải đầu xong, nàng liền trực tiếp tiến vào phòng bếp – nữ đầu bếp trong phòng bếp thức dậy sớm, bên trong sớm có tiếng người ồn ào.

“Tổng cô nương sớm.” Nhóm đầu bếp nữ vừa thấy nàng, đều thả tay ngừng làm việc cười chào hỏi.

“Sớm.” Tổng Ân Nhi cười đáp.

“Tổng cô nương hôm nay tính làm những thứ gì?” Nhóm đầu bếp nữ thân thiện tiến lên trước hỏi.

Từ sau khi Tổng Ân Nhi triển lộ trù nghệ, hiện tại đã không ai dám khinh thường nàng, chỉ cần nàng vừa ra tay, mọi người liền vội suy nghĩ theo một bên học tập.

“Ta còn chưa quyết định định đâu, hân...” Tổng Ân Nhi bận tâm đến tôn kính của mọi người với Thát Bạt Tư Công, sửa miệng nói: “Thủ lĩnh dùng cơm chưa?”

“Uống một chút canh sáng sớm hôm qua Tổng cô nương hầm.” Đầu bếp nữ lớn tuổi nhất che miệng, khách khách cười. “Ai da, cũng sắp đám cưới, nên đổi giọng gọi Tam phu nhân.”

“Đúng vậy a, hi vọng Tam phu nhân nhanh chóng thay thủ lĩnh sinh một tiểu tử béo. Thủ lĩnh chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ là thiếu đứa bé...” Nhị đầu bếp nữ đang nói nhiệt liệt, lại bị đầu bếp nương đụng một cái liền ngừng lời nói.

Ý cười bên môi Tổng Ân Nhi phai nhạt, bởi vì nàng còn đang uống thuốc tránh thai là chuyện cả phòng bếp đều biết.

Nhị đầu bếp nữ cúi đầu thì thào nói rõ thật có lỗi.

“Phu nhân đừng lo lắng, chính thất của thủ lĩnh rất nhanh sẽ...” Tế thiên. Đầu bếp nương bỗng nhiên đình chỉ nói, miễn cưỡng bài trừ tươi cười. “Tóm lại, chính thất của thủ lĩnh tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của ngài, dù sao ngay cả mèo chó bộ lạc cũng biết thủ lĩnh sủng ái ngài a!”

“Ha ha ha! Ngay cả mèo chó cũng biết chuyện, ta đương nhiên cũng biết!” Tổng Ân Nhi cười ha ha vỗ vỗ bả vai đầu bếp nương. “Cho nên, tối hôm qua ta bắt đầu thay hân chuẩn bị cháo thần tiên này cam đoan làm cho hân cả đời khó quên.”

“Nghe nói tối hôm qua ngài hầm cháo nhện một đêm, nhện đến thủ lĩnh tự mình đến phòng bếp tìm người!”

“Đúng vậy a, hiện tại chỉ cần đem gà bỏ vào trong tô cháo, chờ thêm mấy canh giờ, đem gà bẻ bỏ rồi, đem xương cốt lấy ra, đem da thịt cắt nhỏ bỏ vào cháo lại, lại thêm vào dầu gừng, hành thái, rau thơm... Hương vị sẽ ngon ngay cả thần tiên đều phải gơ chân...”

Tổng Ân Nhi bắt đầu thuyết minh làm sao nấu xong cháo thần tiên với các nàng, việc này cũng mất mấy canh giờ, hơn nữa nàng lại lang thang nơi nào đó ngồi mấy canh giờ, đợi cho nàng quay về phòng bếp thì cũng là lúc mặt trời sắp xuống núi.

Tổng Ân Nhi đứng trước nồi súp, khẩn cấp xốc cái nồi lên, hương khí xông vào mũi làm cho tất cả mọi người không khỏi hít sâu một miệng khí lớn.

“Ta đây liền mang bữa tối cho hân, các người cũng mỗi người múc một bát, thử tự vị xem thế nào.” Tổng Ân Nhi nói.

“Không được, không được! Đây chính là đồ thủ lĩnh ăn...” Nhóm đầu bếp nữ vội vàng lắc đầu.

“Đã nói là ta cho các người ăn. Các người không thử hương vị, ngày sau ta dạy cho các người làm thì các người như thế nào phân rõ ngon dở đây?” Tổng Ân Nhi nháy mắt mấy cái với các nàng, đem cháo thần tiên bỏ vào trong bát sứ, mang theo đi ra phòng bếp.

Mới đi hai bước, nàng lại quay đầu, hạ giọng dặn dò: “Cũng giúp ta đưa một chén cho Thập Hải trưởng lão, nghe nói thân thể của hân còn chưa hoàn toàn khỏi hân.”

Lúc này, Tống Luân đang hướng nơi này đi tới, vừa nhìn thấy nàng liền chào đón tiếp nhận bát sứ trong tay nàng.

“Tống cô nương, thủ lĩnh ở lều trại nghị sự, đã ngẩng đầu nhìn cửa hai lần.”

“Biết con người Thác Bạt Tư Công, chỉ có Tống Luân a! Ngay cả hắc nạng cái đầu, người cũng biết hắc đang tìm ta.” Tống Ân Nhi cười hì hì nói.

“Thủ lĩnh để ý cô nương, là việc mọi người đều biết.” Tống Luân gãi gãi đầu nói.

“Trăm ngàn đừng làm cho kẻ địch của hắc biết việc này.” Tống Ân Nhi le lưỡi, cười nói, ý cười lại không dừng lại ở bên môi lâu lắm, bởi vì nàng nhìn thấy Thái Vi đang hướng về phía nàng đi tới.

Vừa quay về liền thấy Thái Vi, tựa như có cây châm hung hăng đâm vào trong lòng, nhắc nhở nàng Thác Bạt Tư Công không phải một mình nàng sở hữu.

Lúc này Thái Vi đã là một thân trang phục phu nhân Tây Hạ, trên đầu đội một cái mũ Đào Kim Phượng thật lớn, Tống Ân Nhi vừa thấy liền đau đầu.

“Trên đầu đội một đồng quả đào, cảm giác rất sung sướng sao?” Tống Ân Nhi thấp giọng hỏi Tống Luân bên cạnh.

Sẹo trên mặt Tống Luân bởi vì cổ nén ý cười mà vặn vẹo lên.

“Người mau mau đem cháo đưa cho thủ lĩnh, đỡ cho Thái cô nương cũng chê người cười đến không đủ tiểu thư khuê các.” Tống Ân Nhi thè lưỡi với Tống Luân.

Tống Luân không cẩn thận cười ra tiếng, vội vàng xoay người rời đi.

Ngày hôm qua Tống Ân Nhi đang cùng nhóm tôi tớ nói giỡn vui vẻ thì Thái Vi lại đột nhiên lại đây nói một đồng tiểu thư khuê các gì... Nói, mọi người hoàn toàn mất hứng trí.

Khi Thái Vi đi qua sát bên người nàng thì thấp giọng nói: “Bất quá là một đầu bếp nữ lỗ mãng, người không được thể lâu lắm.”

“Nhưng ta dù sao bây giờ còn đắc thế, người không biết là nói những lời này không đủ thông minh sao?” Tống Ân Nhi nhú mày nói xong.

“Người cũng biết mỗi sáng sớm thủ lĩnh đều đã đến nơi của ta sao?”

Sắc mặt Tống Ân Nhi cứng đờ, đau rứt xuống thân thể, nhưng nàng không tính làm cho Thái Vi đắc ý.

“Hắc tính kết hôn ba thê tử, phân phối thời gian như vậy cũng là phải làm.” Tống Ân Nhi bắt chước tư thái hồ hững của Thác Bạt Tư Công, sau khi lạnh lùng nhìn nhau với nàng, đi nhanh lên phía trước.

Nàng nhìn phía trước, trong đầu thoáng chốc trống rỗng.

Thác Bạt Tư Công cho nàng tất cả bảo hộ của hắc, hắc yêu cầu là nàng toàn tâm toàn ý, nhưng nàng lại không biện pháp yêu cầu hắc như vậy.

Bi thảm nhất là, mặc dù hiện tại nàng đau lòng đến muốn đâm ngực dậm chân, trái tim cũng thuộc về của hắc, nàng vẫn phải là đi lên phía trước.

Mặt Tống Ân Nhi không thay đổi đi qua đường mòn hoa viên trong phủ, bước chân cũng càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh, nhanh đến nàng rốt cục nhịn không được chạy như điên lên phía trước.

Gió lạnh ác thảo mạnh khuôn mặt của nàng, ngực bởi vì đột nhiên chạy mà đau đến thở không nổi, miệng bởi vì khí trời lạnh như băng mà phun ra sương trắng, đều là hò hét nàng kêu không ra miệng.

Rốt cục, nàng chạy tới một gian phòng không người phía tây, chân chạy trốn đau rồi, vô lực rồi, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Nàng che kín mặt, trong đầu càng không ngừng nhớ lại lời nói của Thái Vi.

Thác Bạt Tư Công vì sao phải vụng trộm thừa dịp rạng sáng đi tìm Thái Vi? Hắn đều phải cười nàng vào cửa rồi, không phải sao?

Tổng Ân Nhi hít một hơi thật sâu, tự nói với mình phải bình tĩnh, không thể tin lời từ một phía của Thái Vi.

“Tổng cô nương, xin nói chuyện một chút.”

Nàng kinh ngạc ngẩng lên đầu, rõ ràng phát hiện người đứng trước mặt là Tháp Hải trưởng lão.

“Tháp Hải trưởng lão, người hôm nay làm sao tới rồi?” Nàng thấy hai gò má gầy yếu đến lồm xồm của Tháp Hải trưởng lão, cứng rắn bài trừ một cái tươi cười. “Ta vừa mới kêu phòng bếp đưa thần tiên cháo cho người! Thân mình người có khỏe không?”

Tháp Hải trưởng lão nghiêm túc nói: “Đa tạ Tổng cô nương quan tâm, hôm nay Tháp Hải, là có chút chuyện không nói không được.”

“Trưởng lão mời nói.”

“Người và thủ lĩnh sớm chiều ở chung, chẳng lẽ không từng phát hiện hần nay đã khác rất lớn với lúc trước?”

Nàng không gật đầu cũng không còn lắc đầu, chỉ là nhìn Tháp Hải trưởng lão.

“Ta vốn không nên nhiều chuyện, nhưng gần đây thủ lĩnh lạnh lùng, khiến cho ta lão nhân này không thể không đứng ra tìm phương pháp.” Tháp Hải trưởng lão không đợi nàng đáp lời, liền mở miệng nói tiếp: “Cô nương cũng biết mẫu thân thủ lĩnh vốn là nữ nhân Ma tộc? Nàng che giấu tung tích giả vào Bộ Lạc Thác Bạt, vì bảo trụ huyết mạch Ma tộc, người của Ma tộc xem mạng người như cỏ rác, đem hiến tế trở thành thủ đoạn hấp thu năng lượng.”

Tổng Ân Nhi nghe vậy, sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, nhưng nàng không muốn tin tưởng, vì thế thanh âm run run nói: “Người... Làm sao biết tất cả?”

“Mười năm trước, ta bởi vì quay về trốn trong hang ở núi băng, ngoài ý muốn nghe được những lời này của mẫu thân thủ lĩnh trước khi mất. Sau, ta chung quanh sưu tập mọi việc Ma tộc, thật vất vả mới gom góp được những việc này. Nguyên bản còn hi vọng máu Ma tộc khát máu trong cơ thể thủ lĩnh có thể sẽ không xuất hiện, ai biết sau khi hần từ sa trường cứu người trở về, đã mất đi nhân tính bởi vì hần đem nhân tính trong cơ thể hóa thành năng lượng, cứu sống người. Nay trừ bỏ dùng giết chóc tàn bạo đến cường đại năng lượng ma tính trong cơ thể, không chế lòng người ra, hần đã là thi thể biết đi.” Tháp Hải trưởng lão đồng dạng nói.

“Không...” Tổng Ân Nhi lắc đầu, không muốn tin tưởng lời nói của Tháp Hải trưởng lão, nhưng lời nói của Tháp Hải trưởng lão lại giải thích rất nhiều chuyện nàng không rõ.

“Trên người thủ lĩnh có một cái túi hương, đại biểu nhân tính của hần, hương khí càng nhạt, nhân tính càng ít. Người là người thân cận nhất của hần, phải biết túi hương kia sớm không có hương khí.” Tháp Hải trưởng lão nói.

Quả nhiên, việc này giống với suy nghĩ của nàng... Tổng Ân Nhi sụt xuống hai vai, đôi môi không ngừng run rẩy.

Nàng không muốn tin Tháp Hải trưởng lão, nhưng lại không thể không tin tưởng. Bởi vì chuyện túi hương, trừ phi thân cận như nàng, nếu không là không có biện pháp biết.

“Không... Túi hương kia còn có mùi hương.” Chỉ là cực nhạt thôi.

“Cám ơn trời đất.” Tháp Hải trưởng lão nói, không buông tha một điểm thần sắc biến hoá trên mặt nàng.

“Tháp Hải trưởng lão nói cho ta biết việc này, là muốn ta làm cái gì?” Nàng xoắn hai tay, chỉ sợ cảm xúc mình hồng mắt.

“Tổng cô nương chính là người thông minh, ta muốn xin cô nương không để cho thủ lĩnh tạo nhiều sát nghiệp nữa.”

“Việc này ta sớm để ở trong lòng, xin người yên tâm.” Đôi môi Tống Ân Nhi run run nói, nắm tay nắm thật chặt.

Tháp Hải trưởng lão hỏi: “Vậy Tống cô nương cũng biết vì sao hần không cưới người làm vợ không?”

Nàng lắc đầu, ôm chặt hai tay, làm cho chúng nó không cần run run lợi hại như vậy.

“Bộ Lạc mỗi khi vào đông, đó là lúc hiến tế sống, nếu thủ lĩnh không có chính thất, sẽ lấy chính thất của trưởng lão làm đối tượng hiến tế. Ngày tốt lúc này, đúng là sau hai ngày đại hôn, bởi vì sẽ dâng lên chính thất của thủ lĩnh tế quỷ thần, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao một lần thủ lĩnh cần cưới hơn một thê tử.”

“Trời!” Khó trách Thác Bạt Tư Công không lập nàng làm chính thê! Khó trách hần muốn dẫn nàng rời xa Bộ Lạc, bởi vì hần không muốn làm cho nàng biết tất cả!

Tống Ân Nhi run run đến không còn cách nào khác đứng thẳng, nàng ngồi xổm trên đất, che khuôn mặt, bình tĩnh như vậy là có thể làm bộ tất cả đều là giấc mộng.

Nhưng bóng đèn vẫn không chịu buông tha nàng, cùng nhau ở bên tai nàng nói: “Vợ của ta năm đó cũng vì vậy mà bỏ mình. Ta chịu đựng cơn tức này tiếp tục đảm nhiệm chức trưởng lão, chỉ là bởi vì thấy Bộ Lạc hưng thịnh, không nghĩ tới hần đem lời nói của trưởng lão như gió thoảng bên tai; một ngày kia, hần sẽ huyết tẩy Bộ Lạc Thác Bạt!” Tháp Hải trưởng lão kích động nói: “Nay, chỉ có Tống cô nương có thể ngăn cản tất cả.”

Tống Ân Nhi buông hai tay, ngẩng đầu nhìn Tháp Hải trưởng lão vẻ mặt chính khí nghiêm nghị.

“Làm sao ngăn cản?” Nàng run giọng hỏi.

“Người có thể giết thủ lĩnh...” Trong mắt Tháp Hải trưởng lão hiện lên một đạo hào quang.

“Không!” Tống Ân Nhi bỗng nhiên đứng dậy, không muốn đối mặt tất cả nữa, vì sao bọn họ đều phải bảo nàng giết Thác Bạt Tư Công? Ngay cả Thác Bạt Tư Công cũng muốn nàng khi hần không thể tự kèm chế thì giết hần...

Tống Ân Nhi thở không nổi, xoay người trốn ra ngoài hoa viên, nàng xem thấy một mảnh trời cao xanh thăm phía trước, cũng cảm thấy trông gà hoá cuốc, không đường có thể trốn.

“Nếu Tống cô nương không dám động thủ đối với thủ lĩnh, vậy mang theo hai cô nương khác đào tẩu đi! Nếu người không tin lời nói của ta, ở thời khắc sáng sớm, xem xét thủ lĩnh khi đó có phải đang đứng ở thời điểm người ma luân phiên thống khổ hay không...” Tháp Hải trưởng lão đi theo phía sau nàng càng không ngừng nói.

Tống Ân Nhi ôm môi, thống khổ nôn khan ra tiếng, bước chân đột nhiên một cái đạp không, cả người té lăn trên đất.

“Tống cô nương, người ở đâu? Thủ lĩnh tìm người!” Thanh âm từ chỗ không xa phía trước truyền đến.

Tống Ân Nhi ngẩn ra, đứng nguyên chỗ, rối loạn tay chân.

“Ta hiện tại liền đi qua.” Tống Ân Nhi rất nhanh đứng lên, liều mạng hít sâu, bước chậm rời đi nơi này.

Tháp Hải trưởng lão nhìn lưng của nàng, bên môi giương lên một đạo ý cười.

Năm đó, thê tử của hần bị phu nhân thủ lĩnh trước lựa chọn đưa lên tế đàn thì hần vì bảo trụ địa vị trưởng lão, nhịn đau đưa lên thê tử. Nhiều năm qua, mỗi khi các trưởng lão khác rưng rưng đưa lên chính thất tế thiên hần, thân là trưởng lão mà có thể tự mình xem lễ, trong lòng sẽ cảm thấy một trận an ủi

Chính thất của mọi người đều phải hy sinh vì Bộ Lạc, không chỉ một mình hần.

Hần cũng vẫn đợi Thác Bạt Tư Công cưới vợ, chờ đợi nhìn đến một khắc Thác Bạt Tư Công đem chính thất đưa lên tế đàn!

Không nghĩ tới Thác Bạt Tư Công lại bởi vì lời can gián của hắn, mà tan mất chức trưởng lão của hắn, chẳng những làm cho hắn sau này không có mặt mũi ở Bộ Lạc, cũng chặt đứt cơ hội hắn nhìn đến những cô gái kia bị đưa lên tế đàn lửa tế sống.

Năm đó, Thác Bạt Tư Công muốn bãi bỏ mỗi năm một lần hiến tế người sống thì hắn lén thanh toán vài tên nữ tử, mới thành công ngăn cản hiến tế người sống bị phế dừng lại, kia đại biểu hắn có được năng lực ngăn cản Thác Bạt Tư Công!

Cho nên, lần này, hắn tiến hành trả thù với Thác Bạt Tư Công cũng nhất định sẽ thành công.

Hắn muốn cho Thác Bạt Tư Công ném đến thống khổ mất đi Tổng Ân Nhi bởi vì tất cả mọi người không nên có được nữ nhân yêu mến, những nữ nhân kia đều đáng chết, đều nên bị tế sống!

11. Chương 11: Chương 10

Thác Bạt Tư Công ngồi trên ghế chủ vị trong lều trại, đem đường đi đưa thuốc Tổng đã nghị định qua một bên, nghe các trưởng lão thủ hạ tự quản hơn bốn mươi hộ báo cáo mọi việc trong Bộ Lạc.

Kiến trúc trong phủ của Thác Bạt Tư Công kì thực đã giống như người Hán, chỉ có cái lều lớn nghị sự chính giữa của phủ vẫn bảo tồn, tượng trưng tinh thần du mục của tổ tiên.

“Vừa rồi Bộ Lạc sinh ra một đứa nhỏ, sinh ra canh giờ đại hung, sinh ra cũng chưa từng khóc nỉ non một tiếng, cha và nương hắn thực sợ hãi, nói đến buổi tối ngay cả gà mèo cũng không an bình, muốn đứa nhỏ tế thiên cầu bình an.” Đa La trưởng lão nhíu mày lắc đầu. “Có lẽ cũng bởi vì lòng người bất an, cho nên gần đây người bị nhiễm phong hàn cũng đặc biệt nhiều.”

“Gần đây người bị lây phong hàn biến nhiều, là vì thời tiết giá lạnh rồi, năm rồi vào lúc này cũng có hơn phân nửa một trăm hộ bị lây phong hàn, lần này cũng không ngoại lệ.” Thác Bạt Tư Công nói.

“Nhưng, mọi người đều thực sợ hãi, bởi vậy muốn mời thủ lĩnh chỉ thị nên xử lý việc này như thế nào...”

“Quấy rầy.” Tổng Ân Nhi đồng hành với Tổng Luân đi vào lều trại, thanh âm nghị sự nhất thời đình chỉ.

Thác Bạt Tư Công nhìn Tổng Ân Nhi

Nàng vẫn chưa giống như bình thường đi đến bên cạnh hắn, chỉ là cười hì hì nói với các vị trưởng lão: “Các vị trưởng lão sớm, hôm nay phòng bếp nấu thần tiên cháo, ăn vui vẻ giống như thần tiên, mọi người có rảnh đi ăn một chén.”

“Lại đây.” Thác Bạt Tư Công bình tĩnh nhìn Tổng Ân Nhi nói.

Thân mình Tổng Ân Nhi cứng đờ, cũng không thèm nhìn hắn một cái. “Các người đang bận, ta quấy rầy không tốt, lát nữa ta lại tới.”

Con người giống đêm tối của Thác Bạt Tư Công nhìn chằm chằm nàng, thẳng đến nàng không thể không ngẩng đầu chống lại hắn mới thôi.

“Sự kiện vừa rồi liên gi—ao cho nàng, từ nàng quyết định xử lý như thế nào.” Thác Bạt Tư Công hí mắt nói.

Trưởng lão đều đứng dậy lớn tiếng phản đối: “Thủ lĩnh, đại sự như thế sao có thể gi—ao cho Tổng cô nương quyết định...”

“Chuyện gì xảy ra?” Tổng Ân Nhi nhíu mày hỏi.

Đa La trưởng lão tiến lên, rất nhanh nói tình huống.

“Các người điên rồi sao? Đó là một hài tử vô tội, đó là một mạng a!” Tổng Ân Nhi trừng mắt bọn họ, hận không thể miện ra lời ác, chửi tất cả những người này một chút.

“Kia không giống với! Đó là hung thần, cho nên mới làm cho lòng người bất an a!” Đa La trưởng lão không thể tin nhìn nàng.

“Hắn là một đứa nhỏ ngay cả nói cũng chưa nói, tại sao có thể là hung thần? Nếu các người sát hại đứa bé này, các người mới là hung thần!” Tống Ân Nhi rống to ra tiếng, trừng mắt trưởng lão không biết đáp lại như thế nào.

Nàng rút cuộc biết lúc trước vì sao Thác Bạt Tư Công phải đem lực quét dọn mê tín của bộ lạc, nếu không trừ gió này, một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến lòng người bàng hoàng.

Tống Ân Nhi cắn môi, nhìn phía Thác Bạt Tư Công tầm mắt vẫn đứng ở trên người nàng, một trận mũi chua lại làm cho nàng bỗng dưng nhắm mắt

Nếu theo lời nói của Thập Hải trưởng lão, ma tính trong cơ thể Thác Bạt Tư Công sẽ làm hắn muốn dùng giết chóc tàn bạo để cường đại năng lượng ma trong cơ thể, khống chế lòng người, vậy hắn cần gì phải cải cách tất cả?

Đó là bởi vì hắn cũng không muốn ma tính trong cơ thể hắn bao trùm nhân tính, cho nên mới làm tất cả cải cách; làm như vậy là để giảm bớt giết chóc, hắn mới là có nỗi khổ, người khổ nhất a! Tống Ân Nhi nắm chặt nắm tay, lại giương mắt nhìn về phía Thác Bạt Tư Công lần nữa

Nàng quyết định đứng ở bên cạnh hắn.

“Các vị trưởng lão,” Tống Ân Nhi bước đi đến trước mặt trưởng lão, lớn tiếng nói: “Các người tuyển ra Thác Bạt Tư Công làm thủ lĩnh, hắn cho các người ngày thay đổi tốt hơn, đại biểu bói toán vẫn là không bằng người trị a! Về phần đứa bé kia, có thể cho là thân mình không thoải mái, trước phải đại phu đi chữa bệnh cho hắn, rồi tìm người đi nhìn xem gần chỗ đứa nhỏ, buổi tối có tiếng vang gì quấy nhiễu đứa nhỏ hay không, mới là việc quan trọng nhất.”

Thác Bạt Tư Công nhìn bộ dáng chậm rãi mà nói của nàng, ngực như là bị người nhét vào một cỗ nhiệt lưu, mà đạo nhiệt lưu lên trong cơ thể rét lạnh của hắn, nơi đi qua liền nhắc lên đau đớn kịch liệt ngập trời.

Hắn biết ý đau này là như thế nào mỗi khi nhân tính còn sót lại trong cơ thể hắn có phản ứng thì ma tính sẽ vô đến mà lên, kêu gào muốn bỏ tất cả phản ứng của hắn; hậu quả thiên nhân giao chiến như thế, làm cho thể xác và tinh thần hắn đều mệt, làm cho hắn...

Thác Bạt Tư Công hít vào một hơi thật sâu, cố gắng áp lực ngấm máu tươi sắp phun ra trong cổ họng, bởi vì nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tống Ân Nhi.

Lúc này, tất cả các trưởng lão trong chốc lát nhìn Tống Ân Nhi, trong chốc lát nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết làm quyết định như thế nào.

“Lời nói của Tống cô nương, quả thật cũng có vài phần đạo lý...”

“Đứa bé kia không thích khóc, là một đứa nhỏ tốt sẽ không tranh cãi âm ỉ cha mẹ, cho nên hắn xác định vững chắc là tới báo ân, nếu các người tùy ý xử quyết đứa nhỏ này, nếu ngày sau oan hồn hắn không tan, chứ vị làm sao lại có phúc báo đây?” Tống Ân Nhi nghiêm trang nói.

Các trưởng lão vừa nghe lời này cũng có đạo lý, đều gật đầu nhận lời.

“Đa tạ Tống cô nương chỉ điểm.” Đa La trưởng lão cười nói, vui mừng lui ra.

Thác Bạt Tư Công nhìn nàng, toàn bộ đầu óc bắt đầu đau không thôi.

Nàng chấp nhất sống chết của một đứa bé như vậy, khi hắn xem ra là việc cực kỳ buồn cười, nhưng vì sao hắn cảm thấy bọn họ làm như vậy làm cho hắn cảm thấy rất vui vẻ đây?

“Tất cả các người đều lui ra, người lại đây.” Thác Bạt Tư Công mệnh lệnh nói.

Các trưởng lão rất nhanh liền rời đi, nhưng Tống Ân Nhi chính là đứng ở tại chỗ bình tĩnh nhìn hắn.

“Không cần để cho ta nói một lần nữa.” Thác Bạt Tư Công lạnh lùng kêu.

Tống Ân Nhi chậm rãi lên trước, cắn chặt đôi môi, sợ nước mắt tràn mi mà ra.

Ngàn lời vạn chữ khiến nàng nhất thời không biết nên nói cái gì, đành phải nâng lên cái bát Tống Luân để trên bàn.

Nàng xúc cái nắp lên, múc một muỗng cháo, cẩn thận thổi nguội, đưa đến bên môi hần.

Thác Bạt Tư Công nuốt xuống một ngụm, nếm đến miệng đầy hương khí, còn không kịp nói thêm cái gì, nàng liền đưa lên ngụm thứ hai, ngụm thứ ba, thẳng đến hần ăn nửa bát mới thôi.

“Cháo có thể bổ dưỡng thân thể, bảo dưỡng tính khí, kéo dài tuổi thọ.” Nàng lầm bầm nói.

“Phải không?” Hần cầm qua thìa bát trong tay nàng, cũng dứt nàng uống một muỗng.

“Uống ngon thật, tay nghề của ta quả nhiên không bị át.” Nàng cố gắng cười đến sáng lạn, sợ hần phát hiện bất thường của nàng.

Nếu hần biết mới vừa rồi Thập Hải trưởng lão nói cho nàng những chuyện kia, có lẽ sẽ bắt lợi với Thập Hải trưởng lão, dù sao, nếu hần mong nàng biết chuyện ma tộc, đã sớm nói cho nàng biết.

“Tại sao muốn ta gọi ngươi vài lần, ngươi mới nguyện ý lại đây?” Hần nắm chặt cầm nàng, trên mặt cũng không tức giận, chỉ là nhìn chằm chằm mắt của nàng.

Nàng cau mày, bưng lấy khuôn mặt của hần. “Ta nghe các trưởng lão nói cứ nhiên đơn giản là đứa nhỏ không khóc náo loạn, đã muốn giết hần, trong lòng ta không yên, sợ ngươi cũng đồng ý bọn họ quyết định như vậy.”

“Sống chết của đứa bé kia, ta không để ý.” Hần nói.

“Không! Ngươi thân là thủ lĩnh bộ tộc, nên để ý sống chết của mỗi người.” Nàng bật thốt lên nói.

“Để ý sống chết của bọn họ, chỉ khiến cho ta lại càng khó sống, ta cần gì phải.” Hần thản nhiên nói.

Nàng nhìn khuôn mặt không có cảm xúc của hần, trong lòng giống như một chậu nước đá, lạnh đến nàng rùng mình một cái.

“Ngươi sợ ta rồi?” Bàn tay của hần cầm cổ khéo léo của nàng.

“Ngươi quả thật làm cho ta rét run.” Nàng rõ ràng kéo qua một bàn tay lạnh của hần để vào trong vạt áo của mình, liền đánh ba cái rùng mình. “Tứ chi của ngươi so với ta còn lạnh, ngươi còn mua bán thuốc Đông y, kỳ quái, ngươi trước kia không phải như thế.”

Nàng ngửa đầu nhìn hần, nhìn đến một tia thống khổ trong mắt hần.

Nàng không dám nhìn nhiều, sợ đồng tình trong mắt sẽ làm hần đoán ra chân tướng, vì thế đem mặt dán tại lồng ngực của hần, dùng sức hô hấp một ngụm hương khí nhàn nhạt. “Trong túi hương này đến tột cùng là hương vị gì vậy?”

“Hương vị người.” Hần không muốn nàng hỏi nhiều hơn nữa, rất nhanh hỏi ngược lại: “Mẹ ngươi hiện tại thế nào?”

“Như cũ.” Nàng thở dài, giả bộ lơ đãng hỏi: “Vì sao ngươi chưa từng đề cập với ta về cha và nương ngươi?”

Thân mình Thác Bạt Tư Công chấn động, con ngươi đen híp lại.

“Mọi người đã chết, có gì đâu.” Hần rút về hai tay bị nàng đặt tại trong vạt áo, chế trụ bả vai của nàng, tới gần mắt của nàng. “Vì sao hôm nay ngươi hỏi nhiều vậy, ngươi đến tột cùng muốn hỏi cái gì?”

“Ngươi...” Nàng cắn môi dưới, bật thốt lên hỏi: “Vì sao sáng sớm ngươi không ở trong phòng?”

Mắt của hần hiện lên một đạo khí lạnh, đầu ngón tay đâm vào bả vai của nàng.

Sáng sớm từ trước đến nay là thời điểm hần thống khổ nhất ma tính trong cơ thể thích hắc ám, mỗi khi mặt trời mọc dương khí vừa ra thì tổng yếu giường nanh múa vuốt một phen, đau đến ngũ tạng lục phủ của hần đều nhúu chặt thành một đoàn, đau đến hần ngay cả một tia nhân tính cuối cùng cũng muốn bỏ đi, ma tính mới bằng lòng dần dần rút đi.

Cố tình bởi vì hắn không bỏ nàng nổi, gắng phải lưu lại đạo nhân tính kia, vì thế làm sao cũng không muốn để nàng phát hiện hắn thiên nhân gi-ao chiến ở lúc sáng sớm.

“Người thấy được cái gì?” Bàn tay của hắn phút chốc cầm cổ họng của nàng, thanh âm như băng hỏi.

Tống Ân Nhi ngẩng cổ họng càng gần sát bàn tay của hắn, nhưng nàng si ngốc nhìn mắt của hắn, nhưng chỉ là thuần túy nhìn.

Nàng tin ma tính tồn tại trong cơ thể hắn, nhưng nàng cũng tin tưởng tình cảm hắn đối với nàng vẫn còn; cho nên hắn không thể trở mắt nhìn hắn lấy Âu Dương Hương trở thành tế phẩm người sống hiến tế, mà không đi ngăn cản hắn phạm phải sát nghiệp a!

“Mở miệng nói chuyện!” Thác Bạt Tư Công buông tay ra, sửa kiểm lấy cầm của nàng.

“Thải Vi nói người sáng sớm đều đến chỗ nàng.” Nàng bật thốt lên nói, không muốn làm cho hắn nổi lên lòng nghi ngờ.

“Ta không có.”

“Dù sao người sớm muộn gì đều sẽ thành thân với nàng.” Nàng khàn giọng nói, bởi vì nhớ tới chuyện hiến tế theo như lời Thập Hải trưởng lão, mà không tự chủ run rẩy.

“Nếu không bởi vì sinh nhật nữ nhân kia, ta sẽ không chạm vào nàng một chút; ngày sau đợi nàng mang thai, ta liền sẽ không gặp mặt nàng.” Hắn đánh giá nàng, chỉ cảm thấy hôm nay nàng có chút dị thường.

“Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới người sẽ ôm nàng, ta liền sẽ thống khổ, sẽ ghen tị.” Nàng nhắm mắt lại, cắn môi, không dám làm cho hắn nhìn đến càng nhiều sự bất an của nàng.

Khuôn mặt nàng thống khổ làm cho hắn nhíu mày, giống như đang suy tư từ “Ghen tị”.

“Ta thích người ghen tị.” Thác Bạt Tư Công cắn môi của nàng, không để nàng có cơ hội trả lời, liền dây dưa môi lưỡi với nàng.

Bàn tay của hắn giật vạt áo của nàng ra, đầu ngón tay hơi lạnh chạm vào da thịt ấm áp của nàng, khoe môi giờ lên một ý cười nhàn nhạt.

Hắn cởi tất cả quần áo của nàng, ở trên da thịt của nàng tung hoành.

“Ta sẽ không đối với nàng như vậy.” Đầu ngón tay của hắn biết mong của nàng mãi cảm nhất, dùng một loại lực đạo không cho nàng đau nhéo vặn quanh nàng.

“Ta sẽ không đối với nàng như vậy,” Môi của hắn mút ở trước ngực mềm mại của nàng thì đầu lưỡi cường thế mút gặm cắn ở trên nàng, khiến nàng nhin không được rên rỉ ra tiếng.

“Ta sẽ không hôn nàng như vậy...” Hắn từ thân thể của nàng trượt xuống, bàn tay chế trụ hai chân của nàng, ở giữa hai chân nàng suông sã tứ phía dùng môi và ngón tay khiến nàng vì hắn mà lộ ra tư thái kiêu mỹ.

Tống Ân Nhi khóc hô dưới môi hắn, đạt tới vui thích cực hạn.

Còn chưa có lấy lại tinh thần, cả người nàng liền bị hắn ẵm lên bàn dài, mặt bàn lạnh lẽo khiến nàng run lên, nhưng hắn lại như lửa khảm trong cơ thể nàng. Mỗi một lần kết hợp, nàng liền cắn môi, mới có biện pháp không bởi vì quá nhiều mừng như điên mà khóc hô lên tiếng.

“A... A...” Ở sau hai lần hoan ái lên đỉnh liên tiếp, nàng ở môi hắn rên rỉ ra tiếng. “Đủ... Đủ...”

Thân mình nàng run rẩy, đôi mắt đã là nửa khép.

“Không đủ.” Hắn xoay thân thể của nàng qua, ôm thân hình hắn vẫn yêu cầu được thỏa mãn.

Nàng chống cự vô về chơi đùa thuần thực không ngừng của hắn, chỉ có thể ngồi ở trên người hắn, nắm cả cổ của hắn, tùy ý bàn tay của hắn cùng thân hình lại đem nàng mang tới thất thần.

Rốt cục, ở sau khi Thác Bạt Tư Công hơi cảm thấy thỏa mãn, đêm đã qua hầu hết.

Hắn thay nàng mặc quần áo, sau khi ôm lấy nàng một hồi bất tỉnh nhân sự trở lại phòng nằm ngủ, hắn mới xoay người ngồi dậy, mở cửa đi hướng trong phòng Thải Vi.

Thải Vi nguyên bản ở trong lúc ngủ mơ, lại bởi vì cảm giác bị người nhìn chăm chú mà tỉnh lại.

“Ai ở nơi nào?” Thải Vi mở mắt ra, lại bởi vì tất cả chứng kiến trước mắt mà thét chói tai ra tiếng. “Có ai không! Có quý!”

“Câm miệng.” Thác Bạt Tư Công đang đứng ở trước giường xoa tóc dài, con người đen ác trùng mắt nàng.

Ánh nến đang đưa ở phía sau hắn, như là hắn mở ra cánh chim màu đen thật lớn, tùy thời muốn đoạt tánh mạng người.

Thải Vi định thần nhìn lại, đã phát hiện người tới chính là Thác Bạt Tư Công.

“Thủ lĩnh, người muốn đi qua sao không thông báo cho ta trước một tiếng...” Thải Vi một tay che ngực, làm cho hắn chú ý tới ngực như ẩn như hiện của nàng.

Thác Bạt Tư Công kéo lấy cổ áo của nàng, đem cả người nàng nhấc lên trên.

Thải Vi thở hốc vì kinh ngạc, cổ họng bị áo ghì chặt sợ hãi, cùng với bộ dáng muốn lột da người của hắn, khiến nàng sợ tới mức ngay cả nói đều nói không được.

“Người ở sáng sớm thấy cái gì?” Hàm răng trắng của hắn loé sáng, muốn cắn gãy cổ họng thấy máu của nàng.

“Ta... Cái gì cũng không thấy...” Nàng khó thở nói.

“Cái gì cũng không thấy? Cái gì cũng không thấy, nhưng lại dám nói huyền thuyên với Tống Ân Nhi.”

Con người đen của Thác Bạt Tư Công chợt lóe hung ác, quăng nàng ra phía sau.

Thải Vi nặng ngã trên mặt đất, đau đến khóc hô lên tiếng. Nàng không nghĩ tới bất quá là đem chuyện tỳ nữ nhìn đến Thác Bạt Tư Công rồi phòng ở sáng sớm, tự tiện ở trước mặt Tống Ân Nhi thêm mắm thêm muối một phen, lại sẽ chọc cho thủ lĩnh tức giận lớn như vậy.

Nàng rút lại thân mình, chột vạt lui về sau, áo mỏng trượt xuống bả vai.

Thác Bạt Tư Công nhìn đường cong nữ tính của nàng, bộ phận ma tính trong cơ thể làm cho hắn dừng bước ở trước mặt nàng.

Không... Hắn không thể đụng vào nữ tử này... Hắn không thể để cho Ân Nhi thương tâm. Đầu óc hắn hiện lên một trận đau đớn bén nhọn, cả người lui về phía sau từng bước.

Vì sao không thể? Ngày kia người sẽ cưới nữ tử này làm vợ rồi! Tống Ân Nhi biết việc này, không cần cố kỵ nàng, người có thể tận tình cùng tất cả thể thiếp gi—ao hoan. Ma tính trong cơ thể giết giây hắn.

Thác Bạt Tư Công đứng ở tại chỗ bất động, chỉ là trừng mắt nàng.

Thải Vi nhìn ánh mắt của hắn đăm đăm, cho là hắn có chút mê đối với mình.

“Thủ lĩnh, chỗ này của ta đau quá...” Thải Vi một tay che ở trước ngực, cũng là thừa cơ mở mạnh áo mỏng, lộ ra bộ ngực đầy đặn.

Đôi mắt của Thác Bạt Tư Công chợt lóe ánh sáng lạnh, hắn nghe thấy ngoài cửa truyền đến thanh âm thở hốc vì kinh ngạc

Đó là thanh âm của Ân Nhi!

Hắn quay đầu đang muốn đuổi theo, bước ra cửa thì bị đạo ánh rạng đông thứ nhất sáng sớm bắn vào trong mắt.

Hắc ám trong cơ thể gào thét không chịu rời đi, chúng nó kéo ngũ tạng lục phủ của hắn, làm cho hắn thống khổ cúi người xuống.

“Ân Nhi...” Hắn lắc lắc thân mình đi lên phía trước từng bước.

“Thủ lĩnh, ngài không thoải mái sao? Mau mau ngủ lại ở chỗ này của ta đi!” Thái Vi thấy có cơ hội, vội vàng đem bộ ngực áp vào bên người hắn.

Con người đen của Thác Bạt Tư Công lóe ánh sáng, hắn trừng mắt nàng, hướng nàng vươn tay

Tống Ân Nhi chạy như điên trong buổi sáng đủ để đông chết người, nàng không biết mình có thể đi đâu, chỉ biết là nàng muốn trốn đến một cái góc không người có thể tìm.

Bởi vậy, nàng không chút nghĩ ngợi liền nhằm Đông Nam giác phía trong phủ nơi đó có những phiến gỗ lớn cao hơn người vây quanh, mọi người Bộ Lạc nói nơi đó không Cát Tường, chưa từng có người nào đi qua.

Nàng chạy một vòng dọc theo hàng rào, tìm được một cái cửa gỗ có khoá, đang nhụt chí mà muốn rời đi thì lại phát hiện ổ khoá sớm vỡ ra.

Nàng đẩy cửa vào, xoay tay đóng cửa gỗ, cả người tựa vào trên cửa gỗ.

Ngẩng đầu nhìn lên, toàn thân nàng lập tức nổi lên nổi da gà.

Nặng mênh mông, nàng xem đến một đồng đất hình tam giác cao bằng người, trải rộng ở trong bãi cát, gió lạnh sáng sớm thổi qua đồng đất này, phát ra tiếng rít thê lương.

“Bất quá là gió thổi qua đồng đất thôi, có cái gì phải sợ! Bộ Lạc bọn họ dùng người sống hiến tế mới là chuyện đáng sợ nhất.” Nàng lớn tiếng nói, thay mình bơm hơi.

Nhưng, lời vừa mới dứt, nước mắt của nàng liền chảy ra.

“Đáng sợ nhất là Thác Bạt Tư Công đại lừa gạt kia...” Bởi vì trời rất lạnh, nước mắt bị đông cứng thành hai cột băng, mà nàng đã ở lúc này phát giác chính mình lạnh bao nhiêu.

Nàng đem mình lui đến phía sau một đồng đất, hàm răng run lấy bầy, thân mình liều mạng phát run, nhưng đầu óc lại không biện pháp không thêm nghĩ nữa.

Sáng sớm, nàng dùng hết khí lực làm ình giả bộ ngủ trong lòng hắn, trên thực tế cũng không phải thật sự ngủ.

Nàng giả bộ ngủ không phải không tin tưởng Thác Bạt Tư Công có thể thật sự đi tìm Thái Vi, nàng chỉ là muốn chứng thật cách nói của Tháp Hải trưởng lão. Kết quả, Thác Bạt Tư Công lừa nàng, hắn thật là đi tìm Thái Vi.

Gió lạnh điên cuồng gào thét ngoài cửa khiến nàng không nghe thấy bọn họ nói gì đó, nàng chỉ biết là khi nàng đứng ở cạnh cửa thì Thác Bạt Tư Công đang không hề chớp mắt nhìn nửa thân ngực trần của Thái Vi.

“Đáng giận, đáng giận, đáng giận! Một khi đã như vậy, làm gì miệng đầy lời ngọt, nói cái gì chỉ cần một mình ta!” Tống Ân Nhi muốn khóc, tuy lạnh đến ngay cả nước mắt đều chảy không được.

Nàng nhìn mặt trời phương xa, đứng dậy dùng sức mãnh liệt nhảy trên mặt đất, thân mình thật là ấm áp.

Nhảy, nhảy, chân của nàng vừa trượt, cả người gục ở một cột gỗ khác.

Lúc này, sắc trời dần sáng, Tống Ân Nhi nheo mắt lại, phát hiện trước một đồng đất hình tam giác cao bằng người tựa hồ có bia nhỏ.

Nàng tiến lên vừa thấy, phát hiện phía trên viết

Tháp Hải trưởng lão chi chính thất, sống ở giờ lành, giờ gặp sâu bệnh, nên vào ngày tốt mùa đông xả thân tế thiên...

Trời ạ! Nàng sợ tới mức lão đảo lui về phía sau, thân mình lại đụng vào một bia nhỏ khác, nàng nhìn lại

Đa Lợi trưởng lão chi chính thất, sống ở giờ lành, khi bò đụng người, nên vào ngày tốt mùa đông xả thân tế thiên....

Những cái này là cho nữ nhân bị tế thiên!

Sắc trời trong một nháy mắt sáng ngời lên, Tống Ân Nhi thấy rõ ràng tất cả mộ bia trước những đồng đất, da đầu run lên, phía sau lưng nháy mắt toát ra mồ hôi lạnh.

Nàng đang đứng ở trong phần mộ! Có thật nhiều đồng đất, chôn đều là nữ tử bị hiến tế!

Những cô gái này có điểm giống nhau là sinh ở giờ lành, cũng đều là chính thất các trưởng lão.

Tháo Hải trưởng lão không lừa nàng, Bộ Lạc Thác Bạt quả nhiên là hàng năm lấy người sống hiến tế!

Tống Ân Nhi muốn đứng lên, hai đầu gối lại trống rỗng mềm nhũn vô pháp chống đỡ nàng, nàng đành phải dùng hai tay hai đầu gối nghiêng ngả lao đảo bò lên trước, thẳng đến chạy ra khu mộ mới thôi.

Tuy rằng Thác Bạt Tư Công và người Bộ Lạc Thác Bạt, không đem mạng người làm mạng, nhưng nàng vẫn không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Nàng muốn tìm Thập Hải trưởng lão thương lượng, ít nhất phải nghĩ ra phương pháp mang theo Âu Dương Hương và Thái Vi thoát đi địa phương không bình thường này.

Dù sao, là nàng tiến cử Âu Dương Hương làm chính thất, nàng cũng không thể trơ mắt nhìn Âu Dương Hương đi chịu chết a!

Ánh nắng chiếu sáng lên cả tòa Thác Bạt phủ, nhưng vẻ ảm áp này lại không soi sáng người bên trong.

Thác Bạt Tư Công sắc mặt xanh mét đứng ở trong phòng dùng lông cừu che lại cửa sổ, tay cầm roi dài, mắt lạnh nhìn mười tên hộ vệ lưng bị roi đánh đến chảy máu.

“Bên trong phủ là chân trời góc biển sao? Ngay cả một người cũng tìm khắp không được sao?” Thác Bạt Tư Công trên cao nhìn xuống nhìn bọn hộ vệ, lạnh lùng nói.

“Chúng ta tìm khắp tất cả phòng lớn nhỏ, trừ bỏ hàng rào gỗ Tế Tụ phía đông nam ra, Bộ Lạc quy định nơi đó không cho người bình thường tiến vào.” Hộ vệ nhịn đau, lớn tiếng nói.

Sắc mặt Thác Bạt Tư Công trầm xuống, phát hiện hấn giận công tâm, chứng thật là có điều sơ sẩy, Tống Ân Nhi có thể thật sự trốn ở nơi đó.

Mới vừa rồi hấn cũng không có đi vào trong đó tìm người bởi vì linh lực người chết nơi đó quá mạnh mẽ, hấn sẽ bị hấp dẫn, làm ra chuyện tình ngay cả hấn cũng không biện pháp khống chế.

“Ngay bây giờ các người đến nơi đó tìm người cho ta.” Thác Bạt Tư Công nói.

“Vâng!”

Bọn hộ vệ lập tức đứng dậy, chỉ chốc lát sau, một gã hộ vệ chạy lại đây phục mệnh.

“Báo cáo thủ lĩnh, chúng ta ở hàng rào gỗ bên cạnh tìm được Tống cô nương.”

Hộ vệ mới nói xong, Tống Ân Nhi đã ở dưới vài tên hộ vệ khác bao vây đi tới.

Thác Bạt Tư Công nhìn khuôn mặt đông lạnh thành xanh trắng của nàng, nhìn tầng băng tuyết trên lông mày nàng, biết nàng đông lạnh hổng rồi, nhưng hấn lo lắng hơn là chuyện khác.

“Người đi vào bên trong rồi?” Hấn nghiêm giọng hỏi.

“Ta không tìm thấy cửa, không có cách nào khác đi vào.” Hàm răng Tống Ân Nhi run lên nói.

“Toàn bộ các người lui ra.” Thác Bạt tư công nói.

Sau khi bọn hộ vệ lui ra, Thác Bạt Tư Công ngồi ở tại chỗ, nhìn nàng kinh hoàng cổ run rẩy không thôi. “Người đang sợ cái gì?”

Nàng giương mắt nhìn về phía hấn, trong đầu nghĩ đến cũng là mấy đồng đất san sát, tim không khỏi đập nhanh hơn.

“Nói ” hấn mệnh lệnh.

“Ta sợ nói dối người!” Nàng nắm chặt nắm tay tròng mắt hắn, quyết định hoàn toàn phát huy bộ phận đau lòng này của nàng, làm cho hắn không còn đa tâm. “Người rõ ràng chính là đi tìm Thái Vi, tại sao muốn gạt ta? Người là đại lừa gạt!”

Nàng xoay người muốn chạy trốn, nhưng một chiếc áo lông đen trong nháy mắt đã phủ lên vai nàng, cả người nàng đồng thời bị bàn tay của hắn lôi kéo ra sau, ôm vào trong lòng dày rộng.

Tống Ân Nhi bị xoay người, quay mặt về đôi mắt băng đen của hắn.

“Tránh ra, ta không muốn cùng một chỗ với kẻ lừa đảo!” Nàng đem hai tay che ở trước ngực hắn, liều mạng kháng cự.

“Ta không có lừa người.” Hắn khiến khuôn mặt nàng áp vào trước ngực của hắn, không nói lời gì đem nàng ôm đến bên hố lửa.

Nàng nghĩ được hương khí nhàn nhạt bay ra từ trong ngực hắn, hốc mắt lại đỏ lên có thể nào trách hắn nhẫn tâm đây? Nếu không phải hắn dùng hết nhân tính cứu sống nàng, nàng còn có cơ hội thuyết phục hắn hủy bỏ hiến tế người sống hay sao...

Thác Bạt Tư Công cầm chặt cằm của nàng, không cho nàng nhắm mắt. “Ta đi tìm Thái Vi, là muốn cảnh cáo nàng không được lừa miệng với người.”

“Nhưng nàng rõ ràng quần áo không chỉnh tề.” Điểm ấy nàng xem thật sự rõ ràng.

“Đó không liên quan tới ta, bất quá, trong khoảng thời gian nếu nàng muốn quần áo chỉnh tề, chỉ phải dựa vào người khác.”

Nàng kéo vạt áo của hắn một cái, sốt ruột hỏi: “Người, người... Người làm gì nàng?”

Hắn cúi đầu nhìn cử động của nàng, khóe môi giương lên cười như không cười.

“Cũng chỉ có người không sợ ta.” Hắn cầm tay nàng đến bên môi hạ xuống nụ hôn.

“Nàng làm sao vậy?” Nàng rút tay về, lại bắt lấy cổ áo của hắn một lần nữa.

“Ta muốn rời đi, nàng dám vịn ta không buông; ta đẩy nàng ra, nàng vẫn không buông tay, tay phải gãy xương.” Thần thái của hắn hờ hững đến tựa là chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Nàng thở hốc vì kinh ngạc, vội vã hỏi: “Nàng không sao chứ?”

“Ta đã kêu đại phu xem nàng. Nhưng thật ra người ” hắn nhìn chằm chằm mắt của nàng. “Người tin tưởng ta sao?”

“Nàng gãy xương, ta còn có thể không tin tưởng sao?” Nàng cười khổ nói: lại một lần nữa phát hiện nam nhân này trừ bỏ đối với nàng ra, thật sự là không huyết không nước mắt.

“Ồ bên ngoài đợi nửa canh giờ, đông lạnh hỏng rồi sao? Ta bảo đại phu sang đây xem xem...”

“Ta không sao, nhưng mặt và tay đều đau, đau quá, người thay ta bôi thuốc thì tốt rồi...” Tống Ân Nhi đem mặt dán vào cổ hắn, nhìn như làm nũng, kì thực là không để cho hắn thấy bất an trong mắt nàng.

“Mặc ít như thế cũng dám ở bên ngoài lâu như vậy.” Hắn lạnh giọng nói. Lấy ra lãnh ngọc cao ở cửa hàng.

Hắn cúi đầu chuyên chú xức thuốc thay nàng, chuyên chú đến ngay cả ánh mắt cũng chưa chớp.

Tống Ân Nhi ngóng nhìn hắn, muốn ôm hắn, an ủi hắn, lại tự nói với mình không được mềm lòng đối với hắn.

Hôm nay hắn làm cho người ta gãy xương, như vậy ngày mai thì sao? Có chuyện nàng phải làm!

“Tốt lắm.” Thác Bạt Tư Công ở nàng sinh ra kẻ hờ hạ xuống nụ hôn, ôm lấy nàng đến một bên giường dài nằm xuống.

Tống Ân Nhi dựa vào trong lòng ngực của hắn, lôi kéo cánh tay hắn vây quanh nàng, rất nhanh nhắm mắt lại.

Thác Bạt Tư Công nhìn bộ dáng nàng xem hần như người duy nhất để dựa vào, trong mắt kiên cường hiện lên một tia trù ối. Bàn tay hần vỗ về lưng nàng, nhẹ giọng nói: “May mắn người không có việc gì rồi, ta còn tưởng rằng...”

Nếu nàng đã biết chân tướng, hần nhất định sẽ

Mất đi nàng!

Thác Bạt Tư Công mới hạ quyết tâm, cảm giác có một cổ chất lỏng ấm áp từ giữa ngực và bụng xông lên, xông lên cổ họng.

Hần lấy tay áo che khẩu ấm áp kia, hần cúi đầu nhìn, lại nhìn đến máu tươi ở trên.

“Người nói người cho là cái gì...”

Tống Ân Nhi mở mắt ra, không nghĩ tới lại thấy bên môi hần nhuộm máu tươi, tay áo cũng bị lây máu loang lổ, nước mắt lập tức liền rớt ra.

“Người học máu! Tại sao có thể như vậy? Ta đi kêu đại phu!” Nàng vươn tay dùng tay áo lau vết máu ở khoe môi hần, xoay người muốn đi gọi người.

“Không cần...” Thác Bạt Tư Công cảm giác được sự quan tâm của nàng, trong lòng mới lướt qua một trận vui mừng, một ngụm máu tươi lại đảo quanh trong cổ họng, lại nôn ra máu lần nữa.

Thác Bạt Tư Công rất nhanh khôi phục trấn định, bởi vì hần biết đây là ma tính trong cơ thể không cho hần có quá nhiều nhân tính, nhưng hần không còn cách nào ngăn cản khoe môi mình giờ lên, nhất là đang nhìn đến khuôn mặt lo lắng của nàng.

“Người nằm xuống, mau nằm xuống!” Tống Ân Nhi khóc đem khuôn mặt của hần ôm vào trước ngực, muốn xoay người chạy ra bên ngoài, lại không đành lòng rời đi hần, đành phải kêu to với bên ngoài. “Tống Luân... Tống Luân...”

“Tống cô nương, làm sao vậy?” Tống Luân lập tức đứng ở cửa đợi mệnh.

“Không có việc gì, người lui ra.” Thác Bạt Tư Công thấp giọng nói.

“Cái gì không có việc gì, người rõ ràng đều...”

Thác Bạt Tư Công che môi của nàng, không cho nàng nhiều lời.

“Ta không sao, chỉ là kích động.”

“Ta mỗi ngày cũng kích động, sao chưa thấy qua ta nôn ra máu!” Nàng khóc nói, giãy dụa muốn cách hần chạy đi tìm đại phu.

“Ta cam đoan để cho ta ngủ một giấc liền không có việc gì.” Hần đem nàng nạp vào trong ngực, từ từ nhắm hai mắt điều chỉnh hơi thở.

“Vì sao người không có việc gì? Người rõ ràng nôn ra máu.” Nàng nhìn hần chằm chằm, chính là không tin.

Hần nhếch dưới môi, không tình nguyện mở mắt ra.

“Ta nay không nên có nhiều hi vọng lắm.”

“Cho nên, người nôn ra máu là bởi vì ta...” Biết hần nôn ra máu là kết quả thiên nhân gi—ao chiến trong cơ thể hần, nàng gấp đến độ nước mắt làm sao cũng không cách nào con dừng lại.

Thác Bạt Tư Công lau đi nước mắt của nàng, bình tĩnh nhìn nàng. “Không được tự trách bản thân mình, cũng không cho người lo lắng chuyện này, người chỉ cần quan tâm ta, chỉ cần ở bên cạnh ta một đời một thế, biết không?”

Nàng méo miệng, nhin khóc, ước gì có thể thay hần chịu tất cả khổ này, ước gì có thể chui vào trong thân thể của hần ôm hần trong lúc hần thống khổ giãy dụa.

Nhưng nàng cũng không thể nói gì, chỉ có thể dựa vào trong lòng ngực của hần, cầm chặt lấy túi hương ở cổ hần, rứt lại thân mình cảm giác mình đau lòng sắp chết!

Hắn thật không có đáng sợ như Tháp Hải trưởng lão nói, ít nhất trái tim hắn yêu nàng thuộc về nhân tính, nhưng phần nhân tính này lại làm cho hắn chịu khổ.

“Sao đột nhiên không nói?” Hắn hỏi, bởi vì muốn nghe thanh âm của nàng.

Ta tình nguyện mình có thể thay người chịu khổ! Nàng muốn nói như vậy, lại sợ tác động tâm tình của hắn lần nữa, vì thế, nàng nhẹ nói: “Ta muốn ôm người ôm thật lâu, thật lâu như vậy.” Nói xong, bụng của nàng phát ra tiếng ùng ục lớn.

“Xem ra bụng của người không nghĩ như vậy.” Hắn nghiêng người cầm qua chiếc hộp bạc tám tầng khắc hoa văn bằng vàng, biết bên trong luôn trang bị đầy đủ điểm tâm nàng tự mình làm cho hắn.

Nàng đỏ mặt, mở hộp bạc ra, lấy lên một cái bánh bao trắng đưa tới bên môi hắn. “Nhất thời ngứa tay, nghĩ còn có rất nhiều thứ không có làm cho người ăn qua, cho nên dứt khoát làm tất cả.”

Hắn bởi vì mỹ vị vào miệng mà thần thái nhu hòa, nhưng nàng xem thấy bộ dáng hắn nhắm mắt, nhin không được lại đỏ mặt.

Nàng biết hắn có rất nhiều bất đắc dĩ, biết hắn sẽ đi đến nước này, đơn giản cũng là bởi vì cứu người.

Nàng so với những người khác luyện tiếu hắn nhất, nhưng nàng sao có thể trở mắt nhìn người khác chịu chết?

“Ăn thêm một chút, ta muốn đem người trở thành đại mập mập.” Nàng lại dứt hắn một cái bánh bao trắng.

Hắn vỗ về mặt của nàng, cũng nhặt một món điểm tâm hình hoa sen đưa tới bên môi nàng.

Một đêm kia, bọn họ ăn cơm ăn đủ hai canh giờ. Sau đó, hắn ôm nàng nằm xuống trên giường dài bên cửa sổ, nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ với nàng.

Hắn nghe thấy tiếng cười của mình, nhin không được liền muốn cười nữa.

Nhưng mỗi khi cười, hắn liền muốn nôn ra máu.

Hắn đành phải trấn định tâm thần, đành phải lẳng lẳng ôm nữ tử hắn chung thủy yêu, yên lặng dùng mắt của hắn, hai tay của hắn, đôi môi không nói gì nói cho nàng biết quyến luyến của hắn đối với nàng.

Mà nàng ôm thân thể hắn, thế nào cũng không nguyện buông tay.

Dù sao, ngày đại hôn sắp tới, thời khắc hiển tế người sống cũng sắp triển khai, thời gian nàng có thể ở bên cạnh hắn đã không nhiều lắm.

Nàng nhất định phải tìm Tháp Hải trưởng lão, nàng muốn dẫn Âu Dương Hương và Thái Vi trốn thoát.

Sau đó, nàng sẽ trở lại bên người Thác Bạt Tư Công, trở thành nữ nhân duy nhất của hắn, nàng cực hắn sẽ không nhẫn tâm đem nàng đưa lên tế đàn hiến tế người sống!

12. Chương 12: Chương 11

Gần tới trước đại hôn một ngày, chỗ Thác Bạt Bộ Lạc cư trú đột nhiên kịch liệt náo động một chút.

Tất cả người Bộ Lạc đều lâm vào khiếp sợ, các trưởng lão bắt đầu dâng hương bái trời, chỉ hy vọng ngày tế sau đại hôn có thể làm cho thần không hề sao động.

Thác Bạt Tư Công phái thám tử ở các nơi tuần tra đầy đủ các khu vực, sau khi hướng hắn xác định chấn động lần này vẫn chưa mang đến nhiều ảnh hưởng lắm, ngay sau đó hắn liền cùng thương nhân Trung Nguyên thảo luận việc nông canh có ích.

Hắn không biết lúc trước mình làm việc này là vì cái gì? Nay hắn làm như vậy, chỉ là vì muốn cho người Bộ Lạc đối với hắn càng thêm phục tùng mệnh lệnh của hắn, chỉ là muốn làm cho Tổng Ân Nhi khen ngợi hắn, nếu không hắn làm sao muốn trông nom những người này chết hay sống?

Thác Bạt Tư Công nhìn chăm chăm các trưởng lão ngồi dưới, gần tối trời âm u làm cho ánh mắt không có nhân tính của hắn càng thêm vô tình.

“Nếu không có chuyện muốn bẩm..., tất cả đều lui ra, ngày mai đại hôn, còn có rất nhiều chuyện phải làm.” Thác Bạt Tư Công nói.

Lúc này, Tống Luân đi vào lều trại nghị sự, ở bên tai Thác Bạt Tư Công nói nói mấy câu.

Các trưởng lão nhìn sắc mặt Thác Bạt Tư Công trầm xuống, tất cả đều không hện mà cùng cúi đầu.

Thác Bạt Tư Công trừng mắt Tống Luân, lạnh giọng hỏi: “Nói lại lần nữa xem.”

Tống Luân xem quen lạnh nham những năm gần đây của thủ lĩnh, cũng vẫn dõn sức đánh rùng mình. Chẳng biết tại sao, mấy ngày nay thủ lĩnh trở nên càng thêm làm cho người ta sợ...

“Ta y chỉ thị của ngài đi tìm Tống cô nương, kết quả toàn bộ trong ngoài phòng cũng chưa tìm được người; vừa vặn gặp tỳ nữ hầu hạ Âu Dương cô nương cùng với Thải cô nương, cũng đang tìm các nàng, không nghĩ tới hai người này cũng đều không thấy bóng dáng.” Tống Luân nói.

“Đồ đạc của các nàng đâu?” Thác Bạt Tư Công từ trên cao đi xuống, những chỗ đi qua đều bị chịu từng trận ý lạnh.

“Quần áo của Tống cô nương thiếu vài món.” Tống Luân thấp giọng nói.

Thác Bạt Tư Công giật cửa chính ra, toàn bộ lều lớn bởi vậy lay động một cái.

“Hộ vệ cửa không ngăn các nàng lại?” Hắn hỏi.

“Tống cô nương nói ba người các nàng muốn đi dâng hương cầu phúc, hộ vệ không nghi ngờ gì.” Tống Luân nói.

“Dâng hương cầu phúc sao lại không mang theo hộ vệ, tỳ nữ tại bên người? Dem hộ vệ kia giết.” Mắt Thác Bạt Tư Công cũng không chớp một chút nói, trừ bỏ phần nộ đối Tống Ân Nhi ra, hắn không có cảm xúc gì.

“Thủ lĩnh, trước người không nói với hộ vệ, đám người Tống cô nương không thể tùy ý ra vào.” Tống Luân vội vàng nói.

“Mang Tống Luân xuống.” Thác Bạt Tư Công đi nhanh bước về chuồng, cũng không quay đầu lại nói.

Tống Luân giật mình sững sờ ở tại chỗ, sắc mặt trắng bệch.

“Thủ lĩnh, trăm triệu không thể.” Các trưởng lão xông lên, lộn xộn nói: “Tống Luân đối Bộ Lạc trung thành và tận tâm, nhiều lần thủ hộ thủ lĩnh không bị thích khách...”

Thác Bạt Tư Công nhìn về phía các trưởng lão, tuần nhan không có nhân tình đáng nói kia, làm ọi người lui về phía sau từng bước.

“Người trái ta, chết.”

Thác Bạt Tư Công nhìn Tống Luân nói, thanh âm kia thậm chí không giống từ miệng người nói ra.

Toàn bộ các trưởng lão nổi lên nổi da gà, không ai dám tiến lên thay Tống Luân biện hộ nữa.

Sắc mặt Tống Luân tái nhợt nhìn bóng lưng thủ lĩnh xoay người rời đi, ngoài ý muốn phát hiện tay phải thủ lĩnh nắm chặt thành quyền, tay trái lại là năm ngón tay buông ra rũ xuống bên cạnh người, đó là ám hiệu thủ lĩnh quen dùng ở trên chiến trường, đại biểu muốn hắn làm ra chuyện tương phản với mệnh lệnh của thủ lĩnh

Thủ lĩnh muốn tha mạng cho hắn, muốn hắn đi mau.

Tống Luân thừa dịp các trưởng lão còn đang nghị luận, một cái bước xa nhằm phía hộ vệ, thừa lúc không chuẩn bị đoạt lấy cơ hội, hướng tới bên ngoài phủ Thác Bạt chạy vội mà đi.

Mạng của hắn là thủ lĩnh cứu! Đời này đều phải thay thủ lĩnh bán mạng, bởi vậy hiện tại hắn phải thay thủ lĩnh tìm được Tống cô nương!

Thác Bạt Tư Công không rảnh ngăn cản Tống Luân rời đi, hắn ngay lập tức cuồn nộ đi nhanh về phía trước, núi đổ hải đau trong cơ thể trở mình làm cho hắn co rúm lại thân mình, máu tươi bắt đầu như một luồng sóng nảy lên cổ họng, hắn tự tay lau đi máu tươi, bước chân lại chưa từng tạm dừng.

Tống Ân Nhi phản bội hắn, chút lời ngon tiếng ngọt tối hôm qua đều là gạt người. Hắn không cần nhân tính, hắn muốn bóp cổ họng của nàng, hỏi nàng vì sao phải đào tẩu.

Nàng nhất định là thấy phần đất trong hàng rào gỗ, cho nên mới mang theo hai nữ nhân kia đào tẩu.

Nàng nghĩ đến như vậy có thể cứu được hai nữ nhân kia sao?

Nếu quả thật lòng từ bi như vậy, mượn nàng đến tế thiên đi!

Thác Bạt Tư Công mỗi bước đi, cỏ cây một bên liền tùy theo cuộn lại, dưới chân cũng nổi lên từng trận gió xoáy màu đen.

Bên môi của hắn chảy xuống máu, hắn cũng không vì thế mà thay đổi tiếp tục đi lên phía trước, thân ảnh rất nhanh biến mất ở trong chuồng.

Một đám trưởng lão sinh lòng sợ hãi đứng ở bên ngoài lều, lại không người nào dám lên đuổi kịp bước chân của hắn.

Đa La trưởng lão thấp giọng nói: “Tháp Hải trưởng lão nói không sai, thủ lĩnh gần thành ma.”

“Nhưng phu nhân của tiên nhiệm thủ lĩnh từng nói, lúc thủ lĩnh lãnh tình, đó là lúc Thác Bạt Bộ Lạc của ta hưng thịnh!” Một tên trưởng lão khác nói.

Các trưởng lão nhìn nhau, nay chỉ cần chú ý tốt được liệu, đúng giờ gi—ao ra hàm muối, mỗi ngày có thể ăn hương uống lạt, thê thiếp thành đàn, ai ngờ lại trở về cái loại cuộc sống du mục này.

“Hiện tại hắn làm sao cho phải?” Đa La trưởng lão hỏi.

“Triệu tập nhân thủ đem đoàn người Tống cô nương đều tìm trở về, đem tất cả các nàng tế thiên, để trên trời phù hộ Thác Bạt Bộ Lạc ta hưng thịnh!” Một gã trưởng lão hô to ra tiếng.

“Trên trời phù hộ Thác Bạt Bộ Lạc ta hưng thịnh! Trên trời phù hộ Thác Bạt Bộ Lạc ta hưng thịnh! Trên trời phù hộ Thác Bạt Bộ Lạc ta hưng thịnh...” Các trưởng lão đều đi theo lớn tiếng kêu, sau đó đều tự phân công nhau triệu tập nhân mã, chuẩn bị đem đoàn người Tống Ân Nhi tróc quay về tế thiên.

“Có thể lên đường không? Không đi nữa sẽ không kịp!”

Trong hoang mạc có sáu con Lạc Đà đào tẩu, Tống Ân Nhi ngồi ở trên một con trong đó, không ngừng thúc giục dừng Âu Dương Hương và Thái Vi sau khi dừng lại nghỉ ngơi liền chậm chạp không muốn lên đường.

Sáng sớm hôm nay, Tống Ân Nhi giống như bình thường tới trước phòng bếp thay Thác Bạt Tư Công xử lý đồ ăn sáng, nàng thêu dệt lý do mang theo Âu Dương Hương cùng Thái Vi rời đi Thác Bạt phủ.

Tháp Hải trưởng lão thì mang theo hai gã hộ vệ, ở một chỗ cách Bộ Lạc không xa buộc ngựa cùng các nàng hội hợp, cùng các nàng đào vong.

Hộ vệ lôi kéo dây cương lạc đà của Thái Vi cùng Âu Dương Hương, một đường đi hướng biên giới hoang mạc.

“Ta không đi! Người vì sao nói cái gì người có bảo thạch lớn bằng nắm tay, lừa chúng ta đi ra?” Hai má Thái Vi bị gió lạnh chà xát đến đỏ bừng, rốt cuộc bắt chắp lãnh ngạo gì, chỉ cảm giận trừng mắt Tống Ân Nhi. “Người cùng Tháp Hải trưởng lão hợp mưu, đến tột cùng là muốn đem chúng ta đến chỗ nào? Ngày mai sẽ là ngày đại hôn rồi!”

“Tại sao người muốn gạt chúng ta?” Âu Dương Hương ở trên lạc đà đến đau lưng, trợn lên suy nghĩ nói.

Thái Vi mệnh lệnh nói: “Các người tốt nhất nhanh chóng quay đầu, nếu không nếu để cho thủ lĩnh tìm được các người, không thể không muốn mạng của các người!”

Tháp Hải trưởng lão cười lạnh liếc nhìn nàng một cái.

“Chúng ta không thể trở về, Tháp Hải trưởng lão là vì cứu mạng chúng ta.” Tống Ân Nhi nói.

“Ai muốn tin tưởng lời người nói..., người ghen tị ta...”

“Nếu ta nói lời thật, các người sẽ ngoan ngoãn phối hợp?” Tống Ân Nhi không kiên nhẫn đánh gãy lời của nàng.

“Đúng.” Âu Dương Hương gật gật đầu.

“Chính thể của thủ lĩnh Bộ Lạc Thác Bạt sẽ bị tế thiên, phía sau Bộ Lạc có một mảnh mồ mả tổ tiên...” Tống Ân Nhi đơn giản nói ra tất cả ngày đó nàng thấy.

“Cái gì...” Âu Dương Hương bị hù đến toàn thân run run, cả người ôm chặt bấu lặc đà mới có biện pháp không rơi xuống.

“Vậy người làm gì đem ta cuốn tiến vào? Chính thất của thủ lĩnh là Âu Dương Hương, người bị tế thiên cũng là nàng.” Thái Vi không khách khí nói.

Tống Ân Nhi phát hỏa, không khách khí quát về: “Nếu lão nương chỉ đem Âu Dương Hương đi, chính thất ngày mai thành hôn là Thái Vi người rồi, nếu người muốn chết như vậy, sớm nói một tiếng, lão nương mới mặc kệ người đại lừa gạt này.”

“Vậy sao người không nói sớm? Ít nhất để cho ta mang hết châu báu này đi ra, người ta không có đồng nào như vậy, trở về Trung Nguyên, muốn ta làm sao kiếm sống?”

“Người bây giờ nói thêm một câu nữa, ngay cả cơ hội trở về cũng không có, người không đi, ta đi!” Tống Ân Nhi tức đến đỏ bừng mặt, tự kéo Lạc Đà liền hướng đi về trước vài bước.

Lúc này, Tháp Hải trưởng lão thủy chung chưa phát một câu, nhìn một chỗ bụi mù đằng trước sa mạc.

“Tính toán thời giờ—an cũng nên đến.” Tháp Hải trưởng lão thì thào tự nói.

“Hắn... Bọn họ đuổi tới sao?” Âu Dương Hương khẩn trương hỏi.

Tháp Hải trưởng lão nháy mắt với hai gã hộ vệ, bọn họ từ trên Lạc Đà nhảy xuống, thả dây thừng trói Âu Dương Hương cùng Thái Vi.

“Trưởng lão, người không đánh các nàng...” Tống Ân Nhi kêu to ra tiếng.

“Câm miệng.” Tháp Hải trưởng lão rút kiếm dài bên hông ra chỉ về cổ Tống Ân Nhi, đợi cho bọn hộ vệ trói hai nữ tử khác, liền làm cho bọn họ đem hai tay Tống Ân Nhi trói ở sau người.

“Đây là ý gì?” Phía sau lưng Tống Ân Nhi toát ra mồ hôi lạnh, đôi môi trắng bệch run run phun ra lời.

“Ta cả đời lao lực cho Bộ Lạc, bất quá là khuyên răn thủ lĩnh vài câu, liền lọt vào kết cục trục xuất. Ta ngay cả vợ đều hiến cho Bộ Lạc tế trời rồi, ta hy sinh còn chưa đủ nhiều sao? Hôm nay ta sẽ cho hắn biết thống khổ mất đi nữ nhân yêu mến!” Trong mắt Tháp Hải trưởng lão lộ vẻ chờ mong nhiệt liệt đối với hình phạt riêng sắp vận dụng.

Phương xa đến đây một đoàn ngựa thồ mười người, Tống Ân Nhi trừng mắt nhìn người nam nhân dẫn đầu phía trước, phát hiện đúng là Lạc Ni Tắc Vương gia ngày ấy muốn mang nàng đi.

“Tiểu nhân cung nghênh Vương gia.” Tháp Hải trưởng lão cong người hành lễ.

“Thác Bạt Tư Công vì ta ngày ấy quăng người một cái tát, ngược lại đại lực duy trì Tam ca của ta, ta bị hai người bọn họ biến thành phế nhân hai bàn tay trắng, may mắn Tháp Hải trưởng lão là người thông minh, đợi sau khi chúng ta liên thủ trừ bỏ Thác Bạt Tư Công, Bộ Lạc Thác Bạt là của ta để như chơi, ngay cả Tam ca của ta cũng muốn đến nịnh bợ ta!” Lạc Ni Tắc hưng phấn thở sôi sục, khi xuống ngựa thịt béo cũng lay động theo.

Tống Ân Nhi trừng mắt Lạc Ni Tắc, cảm thấy trong đầu một trận mắt hoa.

“Tiền phương chính là ba trăm sáu mươi lăm tòa lăng mộ quốc vương khai quốc của Tây Hạ ta dựng nên, ta muốn ở bên kia đem ba người bọn người đều tế thiên; nguyên lai Bộ Lạc Thác Bạt cũng là bởi vì dùng người sống hiến tế, mới có thể có tài có thế như thế. Hiện tại ta đối chiếu công việc sau, thần linh sẽ chúc phúc ta, ta liền có được cùng phú quý ngang Thác Bạt Tư Công.” Lặc Ni Tắc ngửa đầu cười ha ha, cười làm cho bọn hộ vệ áp các nàng leo lên, bầu vú qua một gò đất.

Trong đại mạc màu vàng, mấy trăm tòa lăng mộ, đồi mộ ở dưới ánh trăng lóa hào quang lạnh lùng.

Tổng Ân Nhi sụt vai, nàng co rúm lại thân mình, thấp giọng nói: “Âu Dương cô nương, thực xin lỗi, ta không biết Tháp Hải trưởng lão...”

“Thủ lĩnh để ý người như vậy, nhất định sẽ rất nhanh phái người đuổi theo chúng ta...” Âu Dương Hương run run nói.

“Tất cả đều là phiên toái người rước lấy...” Thái Vi vừa thấy ánh mắt Vương gia dừng ở trên người mình, lập tức rơi nước mắt như mưa nhìn hẩn. “Vương gia tha mạng, tướng mệnh sư từng nói ta có tướng mệnh vương giả chi vợ, gả cho ai cũng có thể bá quyền một phương, ai biết hôm nay làm cho người ta đập hư như vậy...”

Lặc Ni Tắc nhìn Thái Vi một cái, trong lòng thật ra có chút mềm lòng, một mỹ nhân nũng nịu như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn đem nàng đưa lên trời...

“Vương gia, không thể mềm lòng, đại cục làm trọng, đợi cho ngài làm tới Vương, muốn bao nhiêu mỹ nữ còn không có sao?” Tháp Hải trưởng lão nghiêm nói.

“Đúng vậy!” Lặc Ni Tắc hướng tới bọn hộ vệ lớn tiếng quát. “Đem tất cả các nàng trói đến trên cột gỗ.”

“Không cần! Không cần! Ta muốn tìm ta nương a... Nương a...” Âu Dương Hương lên tiếng khóc lớn.

“... Vương gia cứu mạng a!” Thái Vi đáng thương rơi nước mắt với Vương gia.

Tổng Ân Nhi nhìn các nàng, cũng là nói cái gì đều nói không ra miệng, nàng không rõ hảo ý của nàng giúp người, tại sao lại rơi vào kết cục như vậy?

Nàng vốn là muốn giúp trợ các nàng đào tẩu, sau đó trở về bên người Thác Bạt Tư Công bởi vì nàng là người duy nhất có thể ngăn cản hẩn tái tạo sát nghiệp a!

Ai biết lúc trước Thác Bạt Tư Công tạo nghiệp, lúc này tất cả trở về, không chỉ có khiến nàng không giúp được hẩn, cũng gián tiếp thương tổn hai nữ tử khác.

Tổng Ân Nhi mặt không thay đổi bị cột vào trên ba cây gỗ đứng sừng trong sa mạc với các nàng dưới mặt cọc gỗ chất đầy vô số củi lửa.

Tổng Ân Nhi nhìn về phía trước, nhớ tới mẫu thân số khổ nay đã hôn mê bất tỉnh của nàng, nàng vốn cho là nàng có thể cùng nương nàng đến một khắc cuối cùng...

Nàng cảm giác mình bất hiếu đến cực điểm, muốn rơi lệ lại không muốn chịu thua trước mặt những người này.

“Vương gia, Bộ Lạc chúng ta có một tập tục bói toán, Vương gia có thể biết mình có phải là vương giả chi mệnh hay không?” Tháp Hải trưởng lão nhìn Tổng Ân Nhi, trong đầu đều là vui sướng khi Thác Bạt Tư Công nhìn thấy nữ tử yếu mền chết thảm.

“Dĩ nhiên muốn.”

“Thầy bói bình thường dùng tim dê bói toán, sau khi dâng hương cầu nguyện, liền làm thịt dê mổ lấy tim, nếu là trong lòng dê có máu còn lại là triệu chứng xấu, nếu tim dê không máu, thì là mừng rỡ. Thầy bói nói qua, nếu có thể lấy lòng người bói toán, hiệu quả càng tốt. Trước mắt Vương gia không phải đã có sẵn lòng người có thể dùng sao? Đừng lãng phí.” Tháp Hải trưởng lão cười nói.

Lặc Ni Tắc bản tính tàn bạo vừa nghe, toàn bộ ánh mắt phát sáng. “Đương nhiên, đương nhiên, liền lấy tim người để bói toán.”

Tổng Ân Nhi nhìn hận ý trong mắt Thập Hải trưởng lão, nàng không rõ người như vậy cùng ma có gì khác biệt?

Lúc này, Thái Vi nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, bị dọa ngất.

Âu Dương Hương là bởi vì khóc đến quá lợi hại, hoàn toàn không nghe thấy bọn họ nói gì đó.

Mà Tổng Ân Nhi hít một hơi thật sâu, sắc mặt xanh trắng trừng hướng Thập Hải trưởng lão, lớn tiếng nói: “Moi tìm bói toán chỉ cần một người là được, vậy chọn ta đi!”

Khi Thác Bạt Tư Công triệu đến thám tử tám phương, nghe được Thập Hải trưởng lão và Lạc Ni Tắc đều có động tĩnh thì hắn thay đổi kế hoạch nguyên bản muốn tìm đến biên giới Tây Hạ cùng Tổng đón người.

Hắn theo thám tử một đường chạy về phía hoàng lăng giữa núi Hạ Lan và bình nguyên Ngân Xuyên.

Dọc theo đường đi, hắn nôn máu gay gắt, ma tính trong cơ thể một lần lại một lần bùng nổ năng lực của hắn. Hắn nay đơn giản là không cam tâm với Tổng Ân Nhi, mà chống lại một tia nhân tính cuối cùng.

Vài lần, quần đau trong ngũ tạng lục phủ của hắn đều thiếu chút nữa làm cho hắn ngất, nhưng hắn bắt buộc mình chống đỡ lên trước, chính là vì bắt được Tổng Ân Nhi, hỏi nàng một câu “Vì sao”!

Thác Bạt Tư Công ghé vào trên cổ ngựa, thúc giục ngựa nhanh đuổi theo.

Thập Hải trưởng lão bị triệt hồi danh hiệu trưởng lão cùng Lạc Ni Tắc thất thế liên thủ bắt người, còn có chuyện tốt gì sao?

Đối với người Tây Hạ mà nói, có cừu oán là nhất định phải báo! Hắn không sợ ai báo thù đối với hắn, nhưng hắn chỉ cần vừa nghĩ tới đối phương sẽ gây bất lợi đối với Tổng Ân Nhi, tim của hắn liền thống khổ khó nhịn giống như bị người dùng hình ép hỏi.

Thác Bạt Tư Công há mồm dùng sức hít lấy không khí lạnh như băng, cố gắng muốn bảo trì thanh tỉnh, nhưng không biết thể lực của hắn còn có thể làm cho hắn duy trì tâm bình thường bao lâu.

“Thủ lĩnh, bọn họ ở phía trước.” Thám tử lớn tiếng nói.

Thác Bạt Tư Công gạt đầu, kéo cương ngựa, một người một ngựa bay vượt đến sa mạc chứa đầy mấy trăm hoàng lăng.

Hắn thấy

Tổng Ân Nhi bị treo ở trên cột lửa, một cây đao đang chống đỡ ở ngực Tổng Ân Nhi.

“Nàng là người của ta! Ai dám động đến nàng chính là chết!” Thác Bạt Tư Công rống to ra tiếng, ánh mắt giống như thú cuồng loạn.

“Thác Bạt Tư Công, nếu ngươi muốn bảo vệ nàng một mạng...” Lạc Ni Tắc lớn tiếng nói.

Thác Bạt Tư Công không đợi hắn nói xong, hắn hét lớn một tiếng, giục ngựa liền nhào về phía nàng.

Ngay tại lúc hắn tiến lên, kiếm bén bên người Lạc Ni Tắc, toàn bộ tên dài bay về phía hắn.

Cánh tay Thác Bạt Tư Công bị đâm thủng, đùi bị cắt đứt thịt tươi, nhưng hắn nhảy xuống ngựa bị giết chết, kéo thân hình đổ máu, cố chấp đi đến bên người nàng.

Khí thế của Thác Bạt Tư Công, làm cho bọn họ vệ bên người Vương gia đều sợ, cũng theo đó động dung, hán tử không sợ chết như vậy, mới thật là anh hùng...

“Người đi mau! Đừng cho bọn họ thương tổn người!” Tổng Ân Nhi vừa nhìn thấy Thác Bạt Tư Công mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, cũng cố chấp muốn chạy vội tới bên người nàng, nàng khóc hô rống to ra tiếng.

“Cùng đi.” Thác Bạt Tư Công chỉ thiếu chút nữa muốn ôm thân thể của nàng.

“Ta thành toàn các người.” Thập Hải trưởng lão lấy ra chủy thủ, một đao đâm về ngực Tổng Ân Nhi.

Đôi mắt nàng xanh lại, phần môi nôn ra máu tươi. “Thác...”

“Không!”

Thác Bạt Tư Công gào thét lớn, ôm lấy thân mình Tống Ân Nhi.

Tống Ân Nhi giơ tay lên muốn sờ mặt của hắn, lại chỉ bắt lấy túi hương ở cổ hắn, nằng dùng sức nắm, lại xé đứt vòng trang sức, đem túi hương giữ tại trong lòng bàn tay.

Thác Bạt Tư Công không chút nghĩ ngợi liền vận khí đem tất cả khí lực truyền đến trên người nàng.

Nhưng nàng bị thương quá nặng, khí lực của hắn đều như đẩy vào chỗ không đáy, chỉ đổi đến nàng ngẩng đầu miễn cưỡng cười đối với hắn.

“Người đã nói người không hề trốn, muốn ở bên cạnh ta một đời một thế...” Hắn lạnh lùng trừng mắt nàng.

“Ta không muốn... Người lại giết người tạo nghiệp... Ta không thể để cho người hại chết các nàng... Cho nên mới trốn... Chúng ta đi sinh... Lại...”

Tống Ân Nhi xem xét nhìn hắn, khoe môi giương lên, nhắm mắt lại, tắt khí.

Thác Bạt Tư Công trừng mắt nắm chặt túi hương, Tống Ân Nhi tắt thở ở trong lòng hắn, một câu cũng nói không nên lời.

Hai mắt Lạc Ni Tắc sáng lên rút kiếm dài ra, thừa cơ đem kiếm đâm vào ngực Thác Bạt Tư Công.

“Ta giết chết Thác Bạt Tư Công rồi!” Lạc Ni Tắc hưng phấn mà kêu to.

“Vương gia, lại đâm hắn một đao, khi hắn không có năng lực tự lành thì hắn sẽ...” Tháp Hải trưởng lão trừng mắt Thác Bạt Tư Công vừa quay người đem kiếm dài đâm vào bộ ngực hắn. “Chết...”

Tháp Hải trưởng lão nháy mắt dứt khí, Lạc Ni Tắc sợ tới mức thả kiếm dài trong tay xuống, xoay người muốn chạy trốn.

“A!”

Thác Bạt Tư Công một tay bóp cổ Lạc Ni Tắc, miệng phát ra một tiếng rống to như sấm, toàn bộ mặt đất đều lâm vào chấn động không thôi.

Tóc của hắn nháy mắt dựng lên, trong tròng mắt đen lộ vẻ sát khí muốn đẩy người vào chỗ chết.

Sắc mặt Lạc Ni Tắc trở nên xanh mét, trừng mắt nhìn Thác Bạt Tư Công, ánh mắt xông ra, đầu lưỡi hộc thật dài, chung quy đứt khí.

Thác Bạt Tư Công mặt không thay đổi nhìn Lạc Ni Tắc chết ở trong tay hắn, cánh tay dài vung lên liền ném hắn đi.

Hắn vươn tay mở dây thừng trói Tống Ân Nhi, ôm lấy Tống Ân Nhi, đoạt lấy ngựa của Lạc Ni Tắc, nhảy lên, nghênh ngang rời đi.

Trong đêm tối tuyết lớn bay tán loạn, dừng ở trên mặt Thác Bạt Tư Công, ngưng kết ra một tầng băng mỏng.

Hắn cưỡi ngựa nhanh chạy gấp về trước, vết thương trước ngực đang từ từ khép lại, nhưng một tia ấm áp cuối cùng trong cơ thể hắn cũng dần dần rút đi.

Hắn cúi đầu nhìn Tống Ân Nhi, trừng mắt nhìn nàng thật lâu sau, thật lâu sau, cũng không nhớ ra được chính mình vì sao phải ôm nàng.

Hắn biết hắn yêu nữ nhân này!

Nhưng vì sao hắn không thể cứu sống nàng?

Thác Bạt Tư Công cúi đầu mút môi của nàng, ý đồ muốn đem hơi thở của mình cho Tống Ân Nhi.

Nhưng nàng vẫn không có hơi thở nằm ở trong lòng ngực của hắn, chỉ có tay trái nắm chặt túi hương kia, như là nàng còn sống.

Thác Bạt Tư Công vỗ về mặt của nàng, trong đầu nhớ lại lời của mẫu thân

Hắn dùng hết một phần nhân tính cuối cùng nên càng bị thương, hắn hiện tại hẳn là không có cảm giác.

Nhưng....

Hắn đâm ngực, chính là cảm thấy bên trong mọc cây gai.

Hắn nhăn lại lông mày, tròng mắt hai má dán tại trước ngực hắn nàng.

“Tại sao muốn đào hôn?” Hắn hỏi nàng.

Nàng buông lỏng mắt, bộ dáng đứng như ngủ say.

“Nói chuyện!” Hắn giận trừng mắt nàng, nghiêng răng nghiêng lợi quát.

“Nói chuyện!” Hắn lay động vai của nàng.

Ba!

Bàn tay nàng bị hắn dao động buông ra, túi hương rớt xuống đất.

Hắn dừng ngựa lại, ẵm nàng xuống ngựa, nhặt lên túi hương, đem nó nhét về trong tay của nàng.

“Nắm chặt.” Hắn ra lệnh.

Hắn mới buông tay nàng ra, túi hương lại rơi trên mặt đất lần nữa.

Thác Bạt Tư Công phụng phịu, đem nàng để nằm ngang ở trên mặt tuyết, làm cho nàng nằm thẳng giữa hai chân hắn.

Hắn đem túi hương bỏ vào trong vạt áo của nàng, trầm giọng nói: “Cất xong, không được rớt nữa.”

Thấy nàng không trả lời, Thác Bạt Tư Công cúi đầu nhìn nàng lỗ máu bởi vì tuyết lớn mà khô cạn của nàng, hắn thông thả trừng mắt nhìn, chần chờ dùng bàn tay phủ hai má lạnh như băng của nàng.

Nàng đã chết... Tựa như cha nương hắn, tựa như Thập Hải trưởng lão và Lạc Ni Tắc; nhưng cái chết của nàng, tựa hồ có điểm không giống với bọn họ...

Thác Bạt Tư Công đang cảm hai má, nghĩ lời nàng mới vừa nói.

Nàng nói: “Ta không muốn... Người lại giết người tạo nghiệp... Ta không thể để cho người hại chết các nàng... Cho nên mới trốn... Chúng ta đi sống... Lại...”

“Người đã nói, nếu ta không giết người tạo nghiệp, người sẽ sống lại.” Thần sắc hắn hồ hững nhìn nàng, đôi môi lạnh lùng phun ra lời. “Ta đây liền đời đời kiếp kiếp như ăn chay, ít sát sinh nghiệp chướng, đời đời kiếp kiếp không cười, thẳng đến ngày cùng người gặp lại mới thôi. Như vậy người hài lòng chưa!”

Nàng không trả lời.

“Vì sao không nói lời nào?” Mày của hắn càng nhíu chặt, chung quy từ ngực phát ra một tiếng hét điên cuồng chấn động thiên địa.

Thân thể của nàng bởi vậy chấn động.

Hắn vội vàng cúi đầu nhìn về phía nàng

Đầu nàng hướng về một bên, cánh tay rủ xuống đến trên mặt tuyết.

Hắn sợ nàng đông lạnh, cầm tay nàng, bắt chước nàng chưởng khí vào tay nàng, nhưng trong miệng của hắn cũng phun ra từng ngụm máu tươi.

Máu tươi từ cánh tay của nàng chảy xuống, chảy xuống một giọt ở phần môi nàng, nhiễm chút màu máu lên môi của nàng.

Rốt cục, nàng xem ra tựa như bình thường.

“Chúng ta đi thôi!” Thác Bạt Tư Công hài lòng bế nàng đứng dậy, lại nhảy lên ngựa lần nữa.

Vù vù vù...

Một trận gió lạnh thổi qua, bí mật mang theo từng trận tiếng kêu của oan hồn quỷ mị.

Thác Bạt Tư Công ngẩng đầu nhìn Tháp Hải trường lão, Lạc Ni Tắc cùng với những hồn phách chết vào dưới tay hắn, tất cả đều đứng ở ngoài một mũi tên mở to quỷ nhãn trống rỗng trừng mắt với hắn.

Hắn hồ hững nhìn lại bọn họ, thấp giọng nhớ kỹ chú thuật hắc ám mẫu thân truyền cho hắn, nháy mắt đem tất cả lực lượng quỷ mị này thu về dùng, cảm giác thể lực mới vừa rồi tiêu hao cũng chậm chậm trở lại trong cơ thể.

Hắn nâng lên khuôn mặt lạnh lùng run sợ nhìn nàng ở trong lòng một cái.

Nàng mới vừa rồi không trả lời hắn, hắn không biết nàng nghe thấy được lời thề hứa hẹn của hắn hay không “Đời đời kiếp kiếp ăn chay, ít sát sinh nghiệp chướng, đời đời kiếp kiếp không cưới, thẳng đến ngày cùng nàng gặp lại mới thôi”.

Bất quá, hắn biết trong Ma tộc có một chú thuật tế máu tìm người, chỉ cần người hứa nguyện cắt lấy một trăm lễ tám khối thịt trên người, phối hợp thêm chú thuật triệu hồi quỷ sai, cũng lấy huyết thư làm thẻ, bởi một nửa dương thọ, cuối cùng, tái tạo một tòa mộ không, đem huyết thư vùi sâu vào, ngày sau liền có thể ở đời đời kiếp kiếp tìm được người muốn tìm...

Thác Bạt Tư Công một tay ôm chặt Tống Ân Nhi, một tay giơ roi ngựa lên, ngựa chạy nhanh vào sa mạc phía trước, từ nay về sau, không hề quay đầu...

Tám năm sau

“Sau đó thủ lĩnh lại đi đến nơi nào rồi?” Tống Bảo Nhi bảy tuổi màu da ngăm đen ngồi ở trên người cha nàng, nóng vội hỏi.

“Sau đó không có người gặp thủ lĩnh nữa.” Tống Luân đang kể chuyện ngày xưa cho nữ nhi, vỗ vỗ đầu nữ nhi, giật cái nói dối.

Năm đó, khi hắn đuổi tới hoàng lăng thì chỉ nhìn thấy Âu Dương Hương cùng Thái Vi bị trói ở trên giá gỗ, cùng với Tháp Hải trường lão và Lạc Ni Tắc Vương gia đã tắt thở.

Âu Dương Hương sợ tới mức bệnh nặng một hồi, hắn trải qua vô số ngày đêm chiếu cố mới cứu được một mạng; mà ngày ý thức của nàng thanh tỉnh, đúng là ngày Tống cô nương mất.

Sau khi Âu Dương Hương tỉnh lại, cái gì cũng không nói, ở tại bên cạnh hắn, sau đó không lâu liền gả cho hắn.

Mà Thái Vi thì gả cho trưởng lão gia tộc Thác Bạt, nàng tự cho là thủ lĩnh đã chết, bằng sắc đẹp này có thể không rơi vào vận mệnh tế thiên; không nghĩ tới, sau một hồi động đất tế thiên vẫn là chọn trúng nàng, nhưng, sau khi tế, thiếu Thác Bạt Tư Công, Bộ Lạc như trước chưa gượng dậy nổi, tựa như “Hiệu thuốc bắc Tống Ký” đã cửa nát nhà tan...

Sau đó, hắn bởi vì Âu Dương Hương nhớ nhà, liền dẫn nàng trở lại Trung Nguyên, một năm sau sanh ra tiểu oa nhi Tống Bảo Nhi này; sau đó, vào trăng tròn thì hắn ở thành phố tình cờ gặp qua một lão giả bán bánh bao trắng.

Sau khi tán gẫu, ngoài ý muốn phát hiện lão giả đúng là sư phụ Quách Đà của Tống Ân Nhi.

Lúc ấy Quách Đà gầy như que củi, bởi vì tự trách hại chết Tống Ân Nhi, thu hồi một thân trù nghệ, chọn cái đôn gánh, ngồi xổm bên đường bán bánh bao trắng.

Hắn không đành lòng để trưởng bối này chịu đủ nội tâm dày vò, nói cho hắn biết việc Tống Ân Nhi không chết tại chiến trường, rồi sau đó Quách Đà liền mang bọn họ đến gần đó định cư, cũng truyền thụ Âu Dương Hương cách làm bánh bao trắng.

“Cha, làm sao người biết việc thủ lĩnh có huyết mạch Ma tộc?” Tống Bảo Nhi tò mò hỏi.

“Cha ở nhà Tháp Hải trưởng lão tìm được một quyển sổ, viết năm đó Tháp Hải trưởng lão ở trong núi băng chờ sẵn bắt con chồn bạc, ngoài ý muốn nghe được lời trước khi chết của phu nhân thủ lĩnh trước; hơn nữa bên trong còn kể lại thân thế thủ lĩnh, từng tí đặc tính Ma tộc, còn có oán hận của Tháp Hải trưởng lão đối với phu nhân thủ lĩnh trước vì tể sống vợ hắt.” Bất quá, Tháp Hải trưởng lão đã ghi lại toàn bộ cuồng nhiệt của hắt đối với hiền tể ở bên trong.

Chuyện cuối cùng, Tống Luân cố kỵ nữ nhi còn nhỏ, vì thế đề xuống không đề cập tới.

“Vậy thủ lĩnh cùng Tống cô nương thật sự lại gặp lại sao?” Tống Bảo Nhi hỏi.

“Uh.” Tống Luân gật đầu.

Tống Bảo Nhi hài lòng nhảy xuống đùi cha, bản thân đến trước cửa chơi bừa đây.

Kỳ thật, ba ngày sau khi hắt cứu Âu Dương Hương về, chỉ thấy đầu núi Hạ Lan toát ra từng trận khói trắng.

Hắt bởi vì trong lòng có dự cảm bất hảo, vì thế lên núi xem xét, hắt nhìn đến

Thủ lĩnh mặt không chút thay đổi ở trong lửa lớn hùng hực ôm thật chặt Tống cô nương, cùng nàng bị đốt thành tro tàn.

Lập tức, hắt đã hiểu nguyên nhân người Tây Hạ yêu nhau đến cực điểm điểm thì vì sao phải ước hẹn tự sát. Bởi vì quá yêu nên cố chấp, cho nên không còn cách nào khác nhìn phía trước mà tự mình rời đi.

Sau, hắt thay thủ lĩnh và Tống cô nương thu hài cốt, tạo ngôi mộ, cũng đem túi hương không bị huỷ chút nào kia, cùng với hộp bạc tám tầng hoa văn vàng mà Tống cô nương chuẩn bị điểm tâm cho thủ lĩnh mà hắt từ Thác Bạt phủ lên lấy ra trở thành kỷ niệm, cùng dẫn tới Trung Nguyên.

Sau đó, trần trọc nghe nói Thái Vi đang đắc ý thì còn từng để cho người phá hư mấy ngôi mộ này, bất quá, hắt nghĩ thủ lĩnh cùng Tống cô nương đã sớm đầu thai chuyển thế, cũng không kén một ít phần đất.

“Chủ nhà, ăn cơm.” Âu Dương Hương đứng ở cửa phòng bếp gọi Tống Luân sững sờ. “Hiện tại ta làm bánh bao trắng, người ném thử hương vị xem, xem hương vị có giống sư phụ Quách Đà hay không, có thể gửi bán ở khách điểm hay không?”

“Nha!”

Tống Luân lên tiếng, đứng dậy ôm lấy tiểu nữ nhi ngồi chồm hồm trên mặt đất chơi con quay, cười đi về phía bàn ăn.

Hắt nhìn thê nữ của hắt, ở trong lòng yên lặng hứa nguyện

Bất luận nay hồn phách của thủ lĩnh cùng Tống cô nương là ở phương nào, nếu thật có kiếp sau..., đều nguyện bọn họ có thể gặp lại lần nữa, một cái kết cục dặt tay đến già...

PHẦN II

Văn án

Trầm ăn uống thần bí, lại vì cách làm điểm tâm truyền nữ không truyền nam của Tống gia và túi thơm, nguyện ý lấy cô?!

Càng khoa trương chính là, người nhà vì cửa hàng sắp phá sản, lại không để ý ý kiến của cô, đồng ý việc hôn sự này.

Vì từ hôn, cô bay qua ngàn dặm đi tìm vị hôn phu chưa từng gặp mặt,

Đến một ngày kia, cô tại một tiệc tối bán hàng từ thiện gặp một người đàn ông cao lớn uy mãnh.

Cô không sợ trời không sợ đất, vừa thấy được anh, toàn thân cô run lên, sợ tới mức xoay người chạy trốn.

Anh đuổi theo cô, nguyện ý dùng giá ua xuống khu nhà cấp cao, để được cùng cô một ngày.

Ánh mắt anh nhìn cô như là loại si chấp đợi cô mấy trăm năm, khiến lòng cô chưa xót không hiểu;

Trên người anh toát ra cô đơn mãnh liệt, làm cho cô muốn ôm chặt anh, cho anh ấm áp.

Cô không biết mình làm sao, lại đáp ứng cùng anh một ngày, một ngày này tình cảm đột nhiên phát sinh, mãnh liệt không thể ngăn cản.

Nhưng mà một đêm này, cô lại mộng thấy anh thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô tan nát cõi lòng chết đi,

Cô không tin kiếp trước kiếp này, lại trực giác anh nhất định sẽ làm cho cô tan nát cõi lòng, vì vậy cô chạy thoát.

Nhưng có thể chạy trốn tới đâu? Mới tìm được vị hôn phu, liền phát hiện người đàn ông muốn lấy cô đúng là anh!

13. Chương 13: Phần 2 - Chương 1

Không!

Tống Ân Nhi mở mắt ra, bỗng đứng từ trong mộng bừng tỉnh.

Cô dùng sức hít sâu một hơi, lại phát hiện mình hít không đến không khí.

“Tổn thọ, khóc đến chảy nước mũi kiêu ngạo mũi, mày cho rằng mình đang diễn phim tám giờ sao? Tốt nhất là đừng có thương tâm như vậy a!” Cô vừa nguyền rủa ngồi dậy, vừa kéo giấy dùng sức lau nước mũi.

Được rồi, cô vừa thức tỉnh không lâu, có thể ở trong mộng khóc đến tỉnh không tỉnh là thái quá, nhưng, gần đây ở trong mộng liên tiếp làm cho cô khóc chính là người đàn ông kia, cũng không phải Chu Đa Luân bạn trai trước của cô, đây mới là điều kỳ quái nhất a!

Chu Đa Luân bạn trai trước của cô là thầy coi tướng có chút danh tiếng, tướng mạo nhã nhặn, mà ngay cả yêu cầu chia tay, đều có lễ phép như đang hỏi thăm mười hộp bánh bao trắng của cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương có thể giảm giá hay không.

Nhưng, người đàn ông trong mộng của cô có một đôi mắt sâu như động đen không thấy đáy, làm cho người ta nhìn qua liền rất sợ. Cô nghĩ, đàn ông có được đôi mắt như vậy, “Hẳn là” diện mạo cao lớn uy mãnh mà lại có được khí phách quân lâm thiên hạ và hình dáng cương mãnh?

Được rồi, cô thừa nhận chính mình tuy đã mộng thấy qua anh ba lượt, nhưng thủy chung chỉ có thể nhìn thấy con người đen của anh, cho nên chỉ có thể không có căn cứ suy đoán tướng mạo người ta.

“Tám phần là tiền bối cô phụ người ta, nếu không chính là thiếu nợ người ta, người ta mới đến báo mộng cảnh cáo! Nhưng, cho dù muốn báo mộng, anh cũng nên nói rõ ràng một chút a! Mỗi lần đều chỉ dùng một đôi mắt lạnh lạnh lùng nhìn cô, cô làm sao biết anh muốn gì?” Tống Ân Nhi lầm bầm một tiếng, cảm một cái túi thơm chạm rỗng dưới áo ngủ của cô để an tâm.

Túi thơm này là di vật bà ngoại truyền cho cô, tiếp nhận túi thơm cũng đồng nghĩa tiếp được cách điều chế bánh bao trắng tổ truyền của “Cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương”, cùng trọng trách nhận chức tổng sư phụ của cửa hàng bánh kẹo.

Nói cô ngay từ đầu là vì cái túi thơm này mà học điểm tâm với bà ngoại, cũng tuyệt không quá; bằng không, khi những cô gái tầm thường khác còn đang mơ những giấc mộng thiếu nữ ngây thơ, cô làm chi muốn ở trong phòng bếp từ bình minh tiếp nhận đặc huấn, nhào bột, luyện đao pháp, chuyển bánh vào khuôn...

Nghĩ đến quá khứ vất vả của cô, Tống Ân Nhi liếc đồng hồ báo thức một cái, quyết định trở lại trên giường tiếp tục ngủ, bổ sung giấc ngủ bị thiếu của cô từ nhỏ đến giờ.

Nhưng, đôi mắt của người đàn ông trong mộng vẫn đang dây dưa như hình với bóng trong đầu cô.

“Đi chết đi, bỏ đi a! Một giấc mộng giống nhau khiến cho cô mộng N ngày, anh muốn suy nghĩ đi ra hay không? Nếu không phải lão nương gan lớn, sớm bị anh hù đến đi thu kinh ngạc.” Tống Ân Nhi ngủ không đủ giấc, tính tình kém, một cái tung người nhảy xuống giường liền xông vào trước bồn rửa tay trong phòng tắm.

Trong gương trên bồn rửa tay là hình ảnh một cô gái mặc đồ ngủ có dẫn ống tay áo màu vàng nhạt, tóc xoã tung, một đôi mắt to.

Chu Đa Luân nói cô cũng chỉ có bộ dáng như phụ nữ, ngôn hành cử chỉ đều không có một điểm nữ tính.

“Làm ơn! Chẳng lẽ người nói chuyện nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ như anh thì kêu đàn ông sao? Anh ta có bản lĩnh hơn cái khay nướng bánh của cô sao! Hừ!” Tống Ân Nhi cười lạnh một tiếng, đối với lý do bạn trai trước chia tay với cô vẫn không thể tiêu tan.

Theo đuổi cô thì nói tướng mạo cô nên vợ nên chồng, vượng phu ích tử, sáng sủa hào phóng, tri kỷ hiểu chuyện; muốn chia tay thì nói mạng của cô thích hợp với người đàn ông có vận mệnh lớn hơn, trong lời nói còn bất chợt đề cập cô không chú ý cách ăn mặc, không biết làm nũng, rất giống các anh em bằng hữu của anh ta. Tuy nhiên, cô đoán rằng nguyên nhân lớn nhất anh ta yêu cầu chia tay, bất quá là bởi vì sức hấp dẫn của cô em mới tới kia quá mạnh mẽ...

“Trên đầu chữ sắc có cây đao, anh ta sớm muộn gì cũng sẽ bị chọc hai đao! Lão nương trời sinh đã có bộ dạng tính tình này, chẳng lẽ muốn một sự phụ bán ngọt trang điểm đậm sao? Không biết thưởng thức vẻ đẹp tự nhiên.” cô cong môi lên, nhin không được nho nhỏ oán trách.

Như anh trong mộng của cô, xem xét chính là loại hình phóng khoáng vừa bay lên trời, bay xa vạn dặm, xác định vững chắc sẽ không phải cái mũ nhỏ, mắt nhỏ, không biết thưởng thức cái tốt của cô.

“Ngừng, ngừng, ngừng!” Cô dùng sức vỗ cái trán, trong miệng nhắc đi nhắc lại chính mình. “Không cần phải lấy nhân vật hư cấu kia so sánh với đàn ông thật nữa, bằng không mày sẽ bị bệnh tâm thần!”

Tống Ân Nhi nhìn xem mình trong gương, dùng sức nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng.

“Tống Ân Nhi, người là phụ nữ hiện đại, không có đàn ông cũng có thể sống được rất đặc sắc, biết không?” Cô nói.

“Biết rõ.” Cô tự hỏi tự đáp, cộng thêm dùng sức gật đầu ba cái.

“Ha! Bệnh tâm thần lắm lắm lâu lâu!” Tống Ân Nhi chỉ vào mình trong gương, cười ha ha lên.

Cô nghĩ cô hẳn là để mình nghỉ vài ngày, đi ra ngoài du lịch, giải sầu, có lẽ sẽ không mơ tới người đàn ông kia nữa, khiến cho thần kinh cô thối loạn.

Dù sao, tuy cô không ở trong tiệm, nhưng chỉ cần trước đó điều chế tốt dầu trơn tổ truyền, những đồ đệ kia của cô liền có thể nghiêm chỉnh huấn luyện làm ra hương vị ngon tám, chín phần mười.

Mà cô phải trang điểm xinh đẹp đi ra ngoài, trêu hoa ghẹo nguyệt mang về một ít chuyện xưa diễm ngộ trở thành chủ đề cần răn! Đầu óc Tống Ân Nhi mới chuyển qua ý nghĩ này, lập tức ngáp một cái.

Nghe mệt mỏi quá, cô hay là tự mình làm thì tốt rồi. Dù sao, Chu Đa Luân không biết thưởng thức, tổng hội có người thưởng thức cô.

Ít nhất, “Anh” trong mộng hẳn là yêu mến a!

Đối Thác Bạt Tư Công thân là cô nhi mà nói, khách sạn cùng nhà cũng không có khác biệt quá lớn.

Lúc này, anh vừa khảo sát hết những nơi cung cấp nguyên liệu nấu ăn, xuống xe trước hành lang “Khách sạn Hans” mới thành lập tại Hongkong, quản lý khách sạn đã cười đón chào.

“Thác Bạt tiên sinh, buổi tối khỏe, hoan nghênh trở về.” Quản lý khách sạn đi ở phía trước anh, dẫn anh đi về hướng cửa thang máy.

“Tự mình lên là được.”

Thác Bạt Tư Công nhìn không chớp mắt đi nhanh lên phía trước, dáng người ột trăm tám mươi cm cộng thêm tây trang màu đen vừa người, gương mặt hình dáng rõ ràng cùng với khí thế kiên cường đầy người, mọi người nhường đường qua đều nhin không được muốn nhìn nhiều hơn.

“Chúc ngài có một buổi tối tốt đẹp.” Quản lý khách sạn tiến lên thay anh đề xuống tay cầm tầng trệt thang máy, cũng ấn lên khoá mở cửa cho anh.

Thác Bạt Tư Công nhìn hai cánh cửa cứng trong mắt không có biểu tình gì, trên mặt không hề có bất luận tư thái chuẩn bị cần nghỉ ngơi hay thư giãn gì.

Bởi vì nguyên nhân làm ăn, anh coi bốn biển là nhà, ở vài nơi trên thế giới cũng đều mua phòng ở, nhưng thân là người phụ trách “Tập đoàn ăn uống Liên Toả”, và cổ vấn đặc biệt của “Tập đoàn khách sạn Hans”, nơi anh thường xuyên ở nhất lại là ‘phòng cho tổng thống’ các nơi.

Thác Bạt Tư Công đến tầng cao nhất đi ra khỏi thang máy, đi đến trước phòng anh đã ở mười ngày nay, ấn chuông điện.

“Thác Bạt tiên sinh.” Lâm thư ký mở cửa thay anh.

“Chuyện làm như thế nào?” Thác Bạt Tư Công cởi áo khoác tây trang để xuống trên ghế sa lon, bờ vai vận động khô cứng làm cho quần áo mới màu đen nhiều hơn vài phần dã tính.

“Đồ cũng đã đưa đến, hiện tại bày ở phòng bếp.” Lâm thư ký nói ra.

“Chuyển đến thư phòng.” Anh đi về hướng thư phòng, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không giao nhau với Lâm thư ký.

“Đúng rồi, viện cô nhi Nội Mông chúng ta quyết giúp tháng sau cũng sắp hoàn thành, quản lý quan hệ xã hội hỏi ngài muốn tự mình qua cắt băng hay không?” Lâm thư ký hỏi.

“Tuần sau sắp xếp thời gian để cho tôi qua nghiệm thu, điển lễ hoàn thành để cho quản lý quan hệ xã hội đại biểu tham gia.”

Thác Bạt Tư Công ngồi vào trước bàn làm việc có thể nhìn thấy cảnh Vic-to-ria Hongkong — phía trước cửa sổ cảnh đêm sáng chói, những ngọn đèn laser to lớn làm nổi bật các kiến trúc đặc sắc trong cảnh.

Nhưng, lúc này Thác Bạt Tư Công xem không phải cảnh đêm được xưng là một trong tam đệ cảnh đêm ở Hongkong ngoài cửa sổ, anh xem chính là xấp ảnh chụp bày ở trên bàn ‘phòng cho tổng thống’.

Ảnh chụp chính là một cái hộp bạc tám tầng hoa văn vàng lỗi thời, thực phẩm thì bày ở nhà mới tại Đài Loan của anh.

Anh chưa bao giờ là người tâm tình pháp phòng quá lớn, nhưng anh vĩnh viễn nhớ rõ, khi một tháng trước anh ở trong tiệm đồ cổ nhìn đồ cổ Tống Triều này thì trái tim của anh lại khấn trương đập nhanh đến giống như là muốn nhảy ra cổ họng.

Sau đó, mỗi ngày chỉ ngủ bốn tiếng đồng hồ, từ trước đến nay anh đều là một đêm không giấc mơ, nay bắt đầu nằm mơ.

Trong mộng anh mặc áo dài màu xanh vàng cổ tròn thêu hoa văn hình rồng, ôm một cô gái ngồi ở bên giường, trên bàn bày biện chính là cái hộp bạc tám tầng hoa văn vàng này; mà cô có một đôi mắt hoạt bát trong lòng ngực của anh, đút anh ăn một loại điểm tâm màu trắng anh không biết tên, giữa đầu cười với anh.

Anh đương nhiên không tin kiếp trước kiếp này gì, nhưng anh cũng không cách nào giải thích vì cái gì anh biết rõ dưới quần áo của mình trong mộng đeo một cái túi hương chạm rồng.

Thác Bạt Tư Công vươn tay vuốt ảnh chụp, giống như anh có thể vươn tay đi vào bên trong ảnh chụp, tìm được một ít vị điểm tâm màu trắng có thể làm cho anh mỉm cười ở trong mộng.

Một hồi khát vọng hiện lên lòng ngực của anh, mà là lần đầu tiên trong đời anh ném đến tư vị khát vọng — anh muốn thử xem tư vị món điểm tâm ngọt trong mộng.

Giới truyền thông đưa tin anh là trùm ăn uống Đông Phương, nói anh thành công dùng kiểu dáng Tây Âu kết hợp ăn uống Đông Phương, thành công đánh vào Luân Đôn, Newyork, Tokyo. Anh mở “Nhà hàng M” tại toàn bộ thế giới đã có mười sáu tiệm kinh doanh, mà chút ít nhà hàng còn chưa kể ở trong mười cái khách sạn Hans lớn.

Anh đã dừng lại ở Hongkong sắp nửa tháng, mục đích đúng là chuẩn bị nhà hàng M trong “Khách sạn Hans”. Sau, anh muốn bay đến Ngân Xuyên, hợp tác cùng khách sạn nghỉ phép xa hoa của tập đoàn Hans ở đó, làm cho “Nhà hàng M” tiến vào chiếm giữ trong đó.

“Thác Bạt tiên sinh.” Lâm thư ký xách năm hộp bánh cắt đứt trầm tư của anh. “Đây là nhóm điểm tâm đầu tiên dựa theo bộ dáng ngài miêu tả tìm được, bảy hộp đến từ Hongkong, mười ba hộp đến từ Đài Loan.”

Lâm thư ký qua lại ba lượt, mới đưa hai mươi loại điểm tâm xếp thành một hàng tại trên bộ cửa sổ đá cẩm thạch màu trắng dài hai trăm cm.

“Rất tốt. Anh trước xuống dưới nghỉ ngơi đi!” Thác Bạt Tư Công gật đầu, đi đến bên cạnh bộ cửa sổ.

Anh trước xem qua một hàng bánh hộp kia, ánh mắt dừng lại tại trên một hộp giấy trắng, trên hộp giấy có ấn “Cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương”, mà thương phẩm LO—GO thì là —

Túi thơm chạm rỗng anh có được trong mộng!

Phía sau lưng Thác Bạt Tư Công toát ra mồ hôi lạnh, không thể chờ đợi được mở ra hộp bánh màu trắng

Mười cái bánh bao trắng khéo léo bằng nhau bày ở hàng ngói vuông Ger—ry, trên bánh bao trắng đều được ấn LOGO túi thơm.

Anh dùng tay run rẩy cầm lấy một cái bánh bao trắng cho vào miệng.

Bánh bao trắng mềm ngọt như tuyết đồng dạng hòa tan trong môi anh, mùi gạo nếp thơm ngát, đường cát mảnh ngọt, cùng với dầu trơn tốt nhất tại đầu lưỡi phát tán vào miệng liền tan ra, làm cho anh nhận không được nhắm mắt lại, thường thức cảm giác mùi thơm theo mỗi một lần nhắm nuốt của anh chui vào trong máu anh.

Đây chính là hương vị anh một mực tìm!

Thác Bạt Tư Công giống như bị đầu độc cứ ăn một cái lại một cái, cảm giác mình như đã chờ đợi hương vị này mấy trăm năm rồi; đợi cho anh thành linh giật mình trong tay còn lại một cái cuối cùng thì anh mới đột nhiên ngừng tay.

“Đi điều tra tư liệu của cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương cho tôi, ngày mai ta phải biết túi thơm trên LOGO của bọn họ là vật gì? Còn có bối cảnh của cửa hàng này, cách điều chế điểm tâm, khi cần thiết ra giá ua xuống.” Anh ấn xuống nút trò chuyện điện thoại, nói với Lâm thư ký.

Thác Bạt Tư Công nhìn một cái bánh bao trắng cuối cùng trong hộp, nhận không được cầm lấy đưa tới bên môi, hết lần này tới lần khác hương khí bay vào mũi, anh lại không nỡ nuốt vào.

Giữ lại một cái này, trước khi bánh ngọt mới tới, anh ít nhất còn có thể ngửi được khí thơm như vậy.

Thác Bạt Tư Công buông bánh bao trắng, ngón tay dài vuốt ve LO—GO túi thơm trên hộp bánh —

Anh tìm được bánh bao trắng trong mộng rồi, kế tiếp anh sẽ tìm được cô gái có hai con người trong treo kia sao?

Ngực Thác Bạt Tư Công cứng lại, cảm giác được động mạch cổ của mình kịch liệt nhảy lên.

“Thay tôi đặt vé máy bay đến Đài Loan ngày mai.” Anh xoay người cầm lấy điện thoại nói ra.

Những năm gần đây, anh ngoại trừ mở rộng sự nghiệp ra, một mực đều trải qua cuộc sống ngăn cách. Anh cảm giác, cảm thấy lòng của anh như thiếu một thứ, nhưng thật muốn anh xác thực nói ra thứ đó là cái gì, anh cũng không biết; thẳng đến khi nhìn thấy hộp bạc tám tầng hoa văn vàng kia, lòng của anh mới như có nhiệt độ; thẳng đến anh mộng thấy nữ tử này, anh mới biết rõ —

Nguyên lai, cảm giác nhiệt huyết bành trướng như vậy, mới gọi là sống.

Chín giờ chiều, trong văn phòng lầu một phía sau cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương, lúc này không có bất luận sự yên lặng gì sau khi đóng cửa nên có.

“Con ngựa, tất cả các người đều điên rồi sao? Chúng ta sống ở tây viên hai? Bây giờ, không phải cổ đại a! Cái gì gọi là người ta nguyện ý gi—ao ba trăm ngàn sinh lễ, mua bí phương tổ truyền của chúng ta, túi thơm, còn có con?”

Tống Ân Nhi trừng mắt với người nhà, không nghĩ tới cô mới đi một chuyến lữ hành phía Đông vừa về đến nhà, hành lý còn chưa có mở ra, người nhà đã cho cô một phần quà lớn như vậy.

“Em không cần phải mắng thô tục, không có trình độ.” Anh Tống Ân Nhi - Tống Lập một thân tây trang hàng hiệu nói ra.

“Người không có trình độ là anh! Hết ăn lại nằm còn chưa tính, còn tự cho là đúng quản lý tài sản, mượn tiền đi chơi tài chính, cổ phiếu, đem tất cả đồ ba mẹ tích góp trong tiệm trả hết không quan trọng, năm trước còn vụng trộm cầm cửa hàng để vay mấy ngàn vạn! Anh có bản lĩnh dùng tiền của mình đi chơi, làm chi liên lụy mọi người!” Tống Ân Nhi trừng mắt anh trai du côn tự xưng thanh nhã kia, giọng cô càng nói càng cao, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng đến đỏ bừng.

“Nói nhỏ thôi, làm cho hàng xóm nghe được thì mất mặt.” Mẹ Tống Ân Nhi — Cổ Thu Hà dắt cánh tay của cô nói ra.

“Gặp quỷ, nếu như người thật sự cảm thấy mất mặt, không nên để cho Tống Lập làm bừa làm càn rồi!” Tống Ân Nhi trợn mắt, tiếp tục phóng hỏa.

“Mẹ chỉ là thấy con làm việc rất vất vả, mới muốn cho con gả vào nhà tốt. Mẹ lên mạng điều tra, Thác Bạt Tư Công kia cũng không phải là một người đơn giản.” Cổ Thu Hà vỗ bả vai con gái, cố gắng đưa ra một cái khuôn mặt tươi cười.

“Làm sao mẹ biết anh ta thật sự là Thác Bạt Tư Công? Hiện tại lừa đảo nhiều như vậy.” Tống Ân Nhi liếc mắt, nhìn hai người một già và một đại thiếu gia chưa từng ra ngoài làm việc này.

Cổ Thu Hà và Tống Lập nhìn nhau, bà lúng túng nói ra: “Cái kia... Xem xét cũng biết là thật sự.”

Tống Ân Nhi vừa nhìn thấy ánh mắt chột dạ của mẹ, lập tức biết rõ có chuyện không ổn; khi bọn họ cào hết thể tín dụng, hay là lại làm chuyện thực có lỗi với cô thì chính là bộ dạng này.

“Con ngựa, hai người đã cầm tiền của anh ta?” Mặt Tống Ân Nhi bốc lửa, bật thốt lên nói ra.

Cổ Thu Hà và Tống Lập sóng vai mà đứng, hai người đồng thời lui về phía sau một bước dài.

“Ông trời của tôi!” Tống Ân Nhi vỗ lên trán một cái, dùng sức dậm chân ba lượt tại chỗ. “Hai người rõ ràng cầm tiền anh ta! Rõ ràng cầm tiền anh ta! Hai người cầm bao nhiêu?”

Cô tới gần một bước về phía anh trai.

“Thác Bạt Tư Công tiên sinh đáp ứng cho ba ngàn vạn sinh lễ.” Tống Lập thấp giọng nói ra.

Tống Ân Nhi cảm thấy đầu óc choáng váng một hồi, có một phút nói không ra lời.

“Hai người rõ ràng thu tiền sinh lễ của một người đàn ông mà con còn chưa gặp mặt! Hai người những người này tất cả đều có bệnh!” Cô từ trong hàm răng tóa ra lời nói.

“Thác Bạt tiên sinh xem qua hình của con, lại nhìn thật lâu, hẳn là rất hài lòng a!” Cổ Thu Hà vội vàng nói.

“Như vậy cũng không đúng! Bây giờ đàn ông dùng tiền mua vợ, nhất định có vấn đề.”

“Diện mạo anh ta tuần tú lịch sự.” Cổ Thu Hà nói ra.

“Mặc tây trang định chế (quần áo đặt làm), giày da, đồng hồ đeo trên tay rất giống Athen bạch kim số lượng có hạn toàn cầu, một cái có thể mua một căn nhà.” Tống Lập lộ ra biểu lộ hâm mộ, hoàn toàn không thấy khuôn mặt tối tăm của em gái. “Tóm lại... Chính là rất có khí thế, rất giống kẻ có tiền, xứng với cô gái nhỏ như em coi như cho em trào cao. Anh ta muốn phải là cách điều chế bánh bao trắng tổ truyền cùng

túi thơm kia, nhưng nghe được hai đồ vật đó bà ngoại đều chỉ truyền cho em, cho nên mới bất đắc dĩ quyết định muốn kết hôn với em.” Tống Lập châm chọc khiêu khích ngấm em gái không biết tốt xấu này.

“Tốt, nếu anh hợp ý anh ta như vậy, vậy anh đi chuyển giới tính, em đem cách điều chế truyền cho anh, anh đi cùng một chỗ với Thác Bạt tiên sinh tuần tú lịch sự là tốt rồi.” Hai tay Tống Ân Nhi chống nạnh, không khách khí trừng mắt anh trai.

“Ân Nhi, con không cần phải cố tình gây sự.” Cổ Thu Hà nói ra.

Tống Ân Nhi không thể tin nhìn hai người vừa ăn cướp vừa la làng này, cô thở sâu, hít sâu, thở sâu, hít sâu, cố gắng lấy ra cô lớn nhất.

Trời ạ! Nếu không bởi vì bà ngoại cùng cha mất trước, ngàn công đạo, vạn dặm dò, muốn cô trông coi cái nhà này, chiếu cố hai người kia, cô thật sự muốn lật bàn rồi đi, chẳng cần quản xem bọn họ làm cái gì gió gì!

“Được, chúng ta luận sự.” Tống Ân Nhi nắm chặt nắm tay, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn xem bọn họ. “Lão nương không lấy chồng, các người đem tiền nhỏ ra trả lại cho anh ta!”

Cổ Thu Hà và Tống Lập hai người sống vai đứng chung một chỗ, cúi đầu như hai hài tử làm sai chuyện.

“Các người có nghe hay không?” Mị mắt Tống Ân Nhi nhảy xuống, cảm giác có loại dự cảm không tốt.

“Không có tiền.” Tống Lập chột dạ nói.

“Ba trăm ngàn cũng bị mất? Anh đang nói đùa à? Đó là ba trăm ngàn, không phải một cái rắm a!”

Tống Ân Nhi vô lực chìm vào trong ghế bên cạnh, mặc cho cô ở nhà trứ danh tức trí đa mưu, gặp được loại sự tình này, cô còn có thể làm sao?

“Cổ phiếu trong ba ngày nếu như không có gửi tiền vào, anh liền phải gặp nạn; cộng thêm nhà này đã không thể cho vay rồi, cũng không thể muốn anh bảo mẹ bán nhà cửa a!” Tống Lập nhún vai, một bộ dáng không thể làm gì được.

“Gặp quỷ, anh đó là thái độ gì! Anh còn có mặt mũi già vô tội sao? Đồng cho vay kia lúc đó chẳng phải anh làm ra tới sao?” Tống Ân Nhi buông đuôi ngựa, cảm thấy da đầu đã đau nhức.

Năm đó, bà ngoại nói muốn chuyển tên nhà sang cho cô thì cô không muốn vì nghĩ tâm tình mẹ, đơn giản chỉ cần bà ngoại trước sang tên ẹ. Hiện tại tốt lắm, tất cả việc vợ vẫn đều xảy ra.

“Lão nương mặc kệ! Hai người muốn đem cửa hàng bánh kẹo phá đổ, muốn đem nhà bán, con cũng không sao cả!”

Một cơn tức bay thẳng ngực, Tống Ân Nhi cầm lên hành lý cô còn chưa có mở ra, lao ra khỏi văn phòng, ra ngoài cửa tiệm.

“Ân Nhi... Ân Nhi...” Cổ Thu Hà đau khổ đuổi theo.

Tống Ân Nhi nghe mà coi như không nghe thấy lao ra cửa ra vào cửa hàng bánh kẹo, bắt xe taxi, một cái lắc mình liền lên xe.

“Đứng lại!”

Thác Bạt Tư Công vừa vịn đi đến chỗ rẽ cửa hàng bánh kẹo lớn tiếng ra lệnh, nhưng xe taxi vẫn nghênh ngang rời đi.

Anh vọt tới cửa ra vào cửa hàng, theo cửa sổ phía sau xe taxi nhìn xem bóng lưng của cô, toàn thân nổi lên da gà, thật lâu không kèm chế được.

Không có sai! Đó là Tống Ân Nhi anh nhìn qua trong tấm ảnh, cũng chính là người con gái trong mộng của anh! Thác Bạt Tư Công nhìn chằm chằm xe taxi, thẳng đến khi cô biến mất trong tầm mắt

Anh vốn chỉ là từ quán ăn tản bộ tối, muốn nhìn một chút xem cô du lịch về nhà chưa. Bởi vì người nhà cô nói cô không có điện thoại, trước từng nói qua mấy ngày nay về đến nhà. Không nghĩ tới, thật đúng là để cho anh thấy được cô —

Cô là “Cô”, chỉ là đôi mắt của cô càng sáng ngời có khí!

Hoặc là, là vì cô đang nổi nóng a! Khuôn mặt tươi cười xinh đẹp thoát nhìn có vài phần tức giận.

“Ẩn Nhi!” Cổ Thu Hà đứng ở cửa ra vào, không tìm được con gái, lại chứng kiến Thác Bạt Tư Công. Bà đầu tiên là sững sờ, rồi lại lập tức cười nói ra: “Thác Bạt tiên sinh, sao tiên sinh lại tới đây, thật sự là không khéo, Ẩn Nhi vừa đi...”

“Tôi nhìn thấy cô ấy.” Thác Bạt Tư Công không có tính nhẫn nại, cắt đứt lời của bà hỏi: “Về chuyện kết hôn, cô ấy nói như thế nào?”

“Con gái mới lớn nha, luôn thẹn thùng...” Cổ Thu Hà miễn cưỡng đưa ra mặt cười.

“Cô ấy không muốn.” Thác Bạt Tư Công lạnh lùng nói ra, nhìn về phía phương hướng Tống Ẩn Nhi rời khỏi.

“Nó chỉ là một giờ không thể tiếp nhận mà thôi... Thanh niên tài tuấn như Thác Bạt tiên sinh...” Cổ Thu Hà kêu to với trong tiệm: “Tống Lập, Thác Bạt tiên sinh đến đây.”

Thác Bạt Tư Công nhú mày, không muốn nói lời vô nghĩa với mẹ con có thể vì tiền mà bán con gái này nữa.

Bọn họ là công cụ anh có thể lợi dụng để được đến cửa hàng bánh kẹo và nhìn thấy Tống Ẩn Nhi, như thế mà thôi.

“Tôi đáp máy bay rời đi ngày mai, bảo cô ấy tới tìm tôi, các người có điện thoại của thư ký tôi.” Thác Bạt Tư Công xoay người nhanh chóng rời đi.

“Thác Bạt tiên sinh, tôi lái xe đưa ngài trở về a...” Tống Lập đuổi theo sau lưng anh nói ra.

Thác Bạt Tư Công cũng không quay đầu lại tiếp tục đi lên phía trước, bóng lưng lãnh tuyệt đến làm cho Tống Lập không dám đuổi theo nữa.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đen nhánh, không rõ chính mình tại sao lại chấp nhất đối việc trong mộng như thế, giống như anh cũng không biết khi anh chứng kiến ảnh chụp Tống Ẩn Nhi thì loại cảm giác tâm can bị vặn căng, chóp mũi mỗi nhử đến tột cùng từ đâu mà đến. Dù sao, lúc trước anh vẫn cho rằng anh đối những người khác một chút hứng thú cũng không có.

Cẩn thận ngẫm lại, tất cả tựa hồ cũng bắt đầu từ lúc anh chứng kiến cái hộp bạc tám tầng hoa văn vàng trong hội đấu giá kia.

Chỉ là, khát vọng trong máu của anh một khi bị khơi mào, anh nhất định phải tìm được!

Đây là nguyên nhân sự nghiệp của anh thành công. Cho nên, anh tin tưởng Tống Ẩn Nhi sẽ trở thành người của anh, bất quá là chuyện thời giờ—an sớm muộn mà thôi.

Thắng lợi, vĩnh viễn đều là ở bên anh.

14. Chương 14: Chương 2

Một tuần lễ sau —

Sau khi Tống Ẩn Nhi mặc áo khoác lông lớn màu vàng nhạt chuyển máy bay, rốt cục đi ra sân bay phía đông Trữ Hạ Hà, cô đối với khung cảnh lạ lẫm trước mắt, sắc mặt rất khó nhìn.

Cô sở dĩ đứng ở chỗ này, chủ yếu là bởi vì đại thiếu gia nhà cô “Hảo tâm” “Đề nghị” cô, chỉ cần cô có thể thuyết phục Thác Bạt Tư Công sửa cái gọi là “Tiền cưới” biến thành mượn tiền, cô có thể không cần gả.

Cho nên, cô mới có thể sau khi thông qua điện thoại với thư ký của Thác Bạt Tư Công, tự trả tiền vé máy bay, khách sạn còn có hành trình đưa đón của khách sạn, tự mình đi một chuyến.

“Gặp quý, Tổng Lập đời này không có kiếm qua một khối tiền, sau khi mượn mấy ngàn vạn, còn trông cậy vào việc cô sẽ thay anh ta trả!” Tổng Ân Nhi buông lỏng va ly, nhìn không được cảm giận lắm bầm một tiếng.

Hai người kia có nghĩ tới hay không, Thác Bạt Tư Công và bọn họ không thân chẳng quen, làm gì vay tiền cho bọn họ? Anh ta làm là có quan hệ chuyện nghiệp cùng ăn uống, trọng điểm anh ta là vì bí phương bánh bao trắng tổ truyền a!

Nhưng, bí phương thật sự có đáng giá như vậy sao? Hay là trong túi thơm tổ truyền có bảo tàng gì... Gì đó? Tổng Ân Nhi vừa đi vừa nghĩ, thẳng đến một hồi gió lạnh rét thấu xương đánh thức cô.

Muốn chết, trong lúc này nhiệt độ ít nhất so với Đài Loan thấp hơn mười độ! Hàm răng cô run lên lòi ra khăn quàng cổ, quần quanh cổ vài vòng, bước đi về phía chỗ đón máy bay, sau đó rất nhanh đi đến bên cạnh người đàn ông cao lớn giơ lên bằng tên cô chờ cô.

“Tôi là Tổng Ân Nhi.” Tổng Ân Nhi cười với tài xế cường tráng có thể làm tuyển thủ quyền anh này.

“Ngài khỏe chứ, tôi là La Luân tài xế mấy ngày nay cho ngài. Ngài có thể gọi tôi Tiểu La.” La Luân lễ phép gật đầu, dẫn cô đi ra sân bay.

“Ha, anh lớn lên cao như vậy, bảo anh Tiểu La thật đúng là làm cho người ta có áp lực a!” Tổng Ân Nhi ngửa đầu nhìn xem người gần như gấp đôi thể trọng của cô, vừa cười nói ra.

“Ngài có thể sửa gọi tôi thành Đại La.”

“Không sao, tôi khó được làm lão đại lần thứ nhất, kêu anh Nhóc La tốt lắm.” Tổng Ân Nhi thấy La Luân đứng ở trước một cỗ xe Mer—cedes-Benz. “Không thể nào?! Cao cấp như vậy, phục vụ chu đáo như vậy?! Tôi đặt ‘Khách sạn Đại chúng’, không phải là ‘Khách sạn Hans’ cao cấp của các người, các người không có tính sai xe đưa đón chứ?”

Tổng Ân Nhi đánh giá trước sau cỗ xe đỏ sáng bóng loáng này một lần, giảm thanh âm xuống hỏi: “Không phải là sơn trại bản[2] a?”

“Xe nhập khẩu vừa ráp xong, xin Tổng tiểu thư yên tâm. Sau đó, bởi vì khách sạn Tổng tiểu thư đặt và khách sạn của chúng tôi là cùng một tập đoàn, ngài là người khách một trăm vạn của chúng tôi, cho nên chúng tôi đã đổi khách sạn mà lúc trước ngài đặt thành ‘Khách sạn Hans’.” La Luân nói.

Tổng Ân Nhi nhìn La Luân, lông mi thật dài nháy hai cái, đôi môi tô son đỏ mỏng bắt đầu nhếch.

“Chuyện tốt chưa bao giờ từng rơi vào trên đầu tôi.” Hai tay cô chống eo, ngữ khí bắt đầu có chút gây sự.

La Luân đứng ở tại chỗ, không biết phản ứng như thế nào, thân hình cao lớn có vẻ có chút chân tay luống cuống.

“Nếu như anh là người của tập đoàn lừa dối, tôi khuyên anh ngay bây giờ có thể rời đi. Tôi hai tay không, lớn lên coi như có nhân duyên, nhưng khẳng định không phải là mỹ nữ tuyệt thế, hơn nữa rất âm ỹ, cận kề cái chết cũng muốn đòi công đạo, tuyệt đối sẽ không gi—ao nhiều thêm một khối tiền!” Đôi mắt cô sáng lên như phóng hỏa, một bộ dáng tính sổ muốn nắm cổ áo của anh.

“Tổng tiểu thư yên tâm, chúng tôi sẽ không thu bất cứ phí tổn gì của ngài. Ngài đến khách sạn, sẽ phát hiện tất cả thật là đặc biệt chuẩn bị cho vị khách quý như ngài.” La Luân nghiêm túc nói ra.

“Mẹ nó, thật sự trúng giải thưởng lớn rồi! Vạn tuế!” Tổng Ân Nhi đầu tiên là giơ hai tay lên cao, tiện đà dùng sức bật lên trên mặt đất. “Bản thân đời này tính đến hôm nay là may mắn nhất! Nhanh lên xe, nhanh lên xe, tôi đây còn chưa có ngồi qua Mer—cedes!”

La Luân giúp cô mở cửa xe chỗ ngồi phía sau ra, cô lắc đầu, nhảy lên ghế lái phụ.

“Ngồi phía trước tầm mắt tinh tường hơn.” Cô tự thắt dây an toàn lên, nhìn qua phong cảnh hoàn toàn khác phía trước.

“Tổng tiểu thư có đặc biệt muốn đi nơi nào một chút hay không?” La Luân hỏi.

“Nếu có nói, phải là đi xem hoàng lăng được xưng là Đông Phương Kim Tự Tháp ở dưới núi Hạ Lan, còn có Thanh Đồng một trăm lẻ tám tháp gì a! Đúng rồi, nghe nói chỗ này lúc trước là Tây Hạ, có phong tục đặc thù gì của dị quốc hay không?” Cô tò mò hỏi, giống như cô tính ở trong này mười tám ngày.

Trước khi cô đặt vé máy bay tới nơi này, đã xác nhận hành trình mấy ngày nay của anh ta với thư ký Thác Bạt Tư Công, nhưng cô lại không có tiến một bước xác định thời gi—an; bởi vì cô còn chưa có nghĩ đến có thể dùng biện pháp gì thuyết phục Thác Bạt Tư Công vô duyên vô cớ cho nhà bọn họ mượn tiền, cho nên cô tính toán ra khỏi nhà du lịch trước.

“Nữ Sách.” La Luân nói ra.

“Nữ Sách?” Tổng Ân Nhi vừa nói ra từ này, cảm giác toàn thân nổi da gà. “Đó là cái gì?”

“Nếu như nam nữ Tây Hạ rất yêu nhau, sẽ hẹn nhau đến trên núi tự sát. Sau, người nhà của bọn họ sử dụng vải màu sắc rực rỡ bao tốt thi thể của bọn họ, sau đó lại dùng cỏ khô quấn ở trên giá gỗ, dùng lửa đốt. Tập tục như vậy tục xưng là ‘Nữ Sách.’” La Luân lái xe bên cạnh nói.

Tổng Ân Nhi mãnh liệt xoa da gà nổi trên cánh tay, khuôn mặt nhỏ nhắn linh lung vo thành một nắm.

“Bọn họ làm cái quỷ gì a! Bởi vì rất yêu nhau cho nên muốn cùng chết? Thời gi—an trôi qua quá tốt, không có bị khổ, hay là độ ngắn trở khoan dung thấp?” Cô không thể tưởng tượng nổi lắc đầu, ước gì vươn tay đi gõ đầu những người kia. “Nếu như rất yêu nhau nên đem tình yêu chia xẻ ra ngoài sao! Trên thế giới có nhiều người cần trợ giúp như vậy.”

Thanh âm Tổng Ân Nhi xuyên thấu qua Mi—cro—phone thu âm gắn trên cổ La Luân, rơi vào trong thư phòng ‘phòng cho tổng thống’ trong “Khách sạn Hans” —

Thác Bạt Tư Công đang ngồi ở trước bàn, nghe tiếng nói nhẹ nhàng bay lên của cô nhìn cô.

Anh từ từ nhắm hai mắt, tưởng tượng Tổng Ân Nhi an vị ở bên cạnh anh, tưởng tượng bộ dáng mi phi sắc vũ, hai tay bay múa của cô, hình dáng nghiêm nghị của anh nổi lên một tầng vui vẻ nhàn nhạt.

Muốn gặp mặt a — Tổng Ân Nhi người con gái trong mộng của anh!

Nếu như Tổng Ân Nhi có hoài nghi gì với lời nói của La Luân, trước khi cô bước vào khách sạn, những hoài nghi kia tất cả đều tan thành mây khói.

Nhân viên phục vụ mặc tây trang màu đen, vừa thấy được cô liền tất cung tất kính xưng hô cô là “Tổng tiểu thư”, còn an bài cô đến một tầng lầu chỉ có hai hộ ‘phòng cho tổng thống’, hơn nữa phái Tiểu La làm tài xế riêng cho cô.

Tổng Ân Nhi bởi vậy miệng cười đến mỗi nhừ, hơn nữa sau khi vào gi—an phòng, chân cũng trở nên rất mỗi nhừ.

Bởi vì gi—an phòng này không khí rất thơm mát, bài trí đa số là gia cụ cách thức tiêu chuẩn cho ‘phòng cho tổng thống’ chỉ ít cũng phải sáu mươi mét vuông, lớn đến cô nếu như muốn từ bên này chạy đến bên kia, có thể mất đến mấy phút — bởi vì từng góc sofa bài trí thoải mái, mỗi một cái từ đó có thể thưởng thức được phong cảnh bên dưới khách sạn thông qua cửa sổ, mỗi một gi—an đá cẩm thạch lại trang bị một phòng tắm, tất cả đều khiến cô vui sướng đến kêu to.

May mắn trong phòng chỉ có một mình cô, cô có thể không để ý hình tượng thét lên, có thể nhảy múa ba-lê xoay quanh xoay vòng trở lại phòng ngủ chính lớn đến mức cô có thể dùng để đóng quân dã ngoại.

Tổng Ân Nhi cởi áo khoác, hưởng thụ hệ thống sưởi ấm áp như trong tiệm cơm. Cô từ trong tủ lạnh lấy ra Coca món cô yêu nhất, ôm bó hoa hồng tím nhạt đặt trên giường lớn màu trắng, đem mặt chôn cả vào.

Hả?

Tổng Ân Nhi phát hiện trong bó hoa ly có tấm thiệp, cô kéo lên xem —

Tám giờ đêm nay tại sảnh lầu một có tổ chức tiệc, ca kịch từ thiện, có đầu bếp Lâm Tam Tinh phục vụ tại chỗ. Ngài là khách quý của chúng tôi, làm ơn đến tham gia. Trong tủ treo quần áo đã chuẩn bị lễ phục tiệc tối cho ngài, nếu không vừa người, xin đến quầy phục vụ liền có chuyên gia lập tức sửa chữa cho ngài.

“Oa! Lâm Tam Tinh đầu bếp chính ăn một bữa phải trả giá rất nhiều tiền a...” Tổng Ân Nhi nuốt ngụm nước miếng, đã nhớ không nổi mình ăn vào mỹ thực cao cấp là chuyện năm nào tháng nào.

Huống hồ, thân là sự phụ bánh ngọt, nhắm nháp mỹ thực các nơi, đem hương vị ghi tạc trong đầu là chuyện rất quan trọng, cho nên tiệc như vậy, cô sao có thể vắng?

Tổng Ân Nhi đi vào phòng thay quần áo, trong một loạt lễ phục, lấy ra một bộ lễ phục màu vàng.

Cô đứng ở trước gương to, có loại muốn tại trong phòng tìm kiếm xúc động thần tiên giáo mẫu.

Có thể là trên trời thương cảm cô phải hứng lấy trăm ngàn nợ nần của mẹ cùng anh trai, cho nên mới cho cô may mắn như vậy a!

Trên thực tế, cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương làm ăn không tồi, một năm thu vào năm, sáu trăm vạn không phải việc khó, nếu không phải mẹ cùng anh trai cô phá sản, cô cũng không cần vừa nghĩ tới tương lai liền ủ rũ...

Có phải là cô khiêng quá nhiều trách nhiệm, cho nên mới tạo thành kết quả như vậy? Người ta nói “Mẹ nuông chiều thì con hư”, mẹ của cô cứng chiều khiến anh trai trở lên hoang phí, nhưng hết lần này tới lần khác người gánh chịu trách nhiệm luôn là cô.

Cô cũng muốn có một bản vai có thể dựa vào.

Tổng Ân Nhi sụt vai, ôm bó hoa ngồi ở trên sàn nhà, đột nhiên cảm thấy thật cô đơn; nếu như người đàn ông trong mộng của cô xuất hiện, anh sẽ gánh tất cả trách nhiệm cho cô!

Trời, cô bùm lấy cái trán, đoán rằng mình thật là gánh trách nhiệm gánh đến quá mệt mỏi, cho nên mới phải liên tiếp chấp nhất cặp ánh mắt kiên định ở trong mộng!

Dù sao, đời này cô chưa từng gặp qua một người đàn ông nào làm cho cô cảm thấy có chỗ nương tựa —

Ba của cô mất sớm, anh trai không ra gì, nhiều lần quen bạn trai cũng không một ai tài cán phân ưu giải lao cho cô... Ai!

“Tính, nằm mơ đều tốt đẹp hơn; làm không tốt nếu như tên kia tại trong hiện thực, sẽ là Tổng Lập khác, cô đây chẳng phải hồng bét?” Cô lớn tiếng tự nói với mình, lại nhin không được cúi đầu nhìn xem túi thơm.

Cô muốn bán đi bí phương tổ truyền, từ nay về sau lưu lạc chân trời, được tự do tự tại.

Nhưng, nếu như cô bán đi bí phương tổ truyền, sau khi cô chết làm sao nói chuyện với bà ngoài ở thế giới bên kia? Không được, cô Tổng Ân Nhi chính là tuyệt không chịu thua!

Tổng Ân Nhi buông bó hoa, quyết định đêm nay trang điểm inh thành đại mỹ nữ vô địch vũ trụ, sau đó ăn đủ no, ngủ một giấc, như vậy kế tiếp cô mới có ý chí chiến đấu cùng Thác Bạt Tư Công trùm ăn uống thần bí ở trên in-ter-net truyền thông đều tìm không được ảnh chụp —

FIGHT!

Tổng Ân Nhi cảm thiệp mời, tiến vào phòng ca kịch thiết lập ở hội trường tiệc tối từ thiện trong khách sạn, vừa nhìn thấy khách cả phòng ăn mặc giống như là muốn đi tham gia vũ hội hoàng gia, tròn mắt của cô không ngừng chuyển động qua lại.

Oa! Kim cương châu báu tròn tròn loè loè toả sáng trên người những phụ nữ kia, dĩ nhiên cũng là thật a! Làm không tốt cô còn có thể nhặt được mảnh vỡ trên mặt đất!

Tổng Ân Nhi rất không chịu thua kém nhìn trên mặt đất, lại chỉ thấy một đôi giày cao gót làm cho cô nhìn chân đau. Cô le lưỡi, hồn nhiên chưa phát giác ra bộ dáng mình mặc lễ phục đã hấp dẫn một ít ánh mắt.

“Tổng tiểu thư.” La Luân đứng ở trước mặt cô.

“La Luân, anh khoẻ a!” Cô xem đến người quen, nhẹ nhàng thở ra.

“Tổng tiểu thư dùng cơm chưa? Tôi đi lấy một ít món ăn và điểm tâm được ưa thích thay ngài — hương thảo hoa quả thấp, con hào nấu cam quýt tương ớt, cùng với cá hồi hun khoai chiên, được không?” La Luân hỏi.

“Nghe toàn bộ đều ăn ngon đó!” Cô nuốt ngụm nước miếng. “Ăn không hết có thể đóng gói mang đi sao?”

“Tôi bảo người đưa đến trong phòng ngài.” La Luân hạ giọng nói ra.

“Tiểu La, người thật sự là thiên sứ!” Cô trợn mắt suy nghĩ, chấp tay ở trước ngực, vẻ mặt chứng kiến Thiên Sứ.

La Luân không có ý tứ cười cười, dẫn cô đi đến ghế lô ở trong. “Tổng tiểu thư mời bên này, chúng tôi chuẩn bị một cái chỗ ngồi ở trong rạp cho ngài.”

Tổng Ân Nhi đi theo La Luân, hoàn toàn không có chú ý tới đám phu nhân danh gia sau lưng nhìn cô đi hướng đến ghế lô thì trong nháy mắt tập trung tầm mắt hỏa lực.

“Tôi cảm thấy được mình hình như là công chúa.” Tổng Ân Nhi đi vào cánh cửa dùng màn nhung che đậy, vừa cười vừa nói.

Trần rạp nửa mở, bài trí cực kỳ đơn giản, trên mặt thảm êm dày màu đen bày biện sô pha nhung, trên tường thì treo vài tấm hình.

Cô xoay người đánh giá ảnh chụp trên tường, ánh mắt liếc định trên tấm ảnh hộp cơm vàng tám tầng.

Trong đầu của cô oanh địa một tiếng hiện lên trăm ngàn hình ảnh, hình ảnh nhiều đến cô không cách nào phân biệt rõ, chẳng qua là cảm thấy đầu đau muốn nứt.

Tổng Ân Nhi lắc đầu, toàn thân nổi da gà, phía sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, cô bối rối đi nhanh lui về phía sau, bước chân lảo đảo xuống.

Một đôi bàn tay ôm eo của cô, ổn định thân thể của cô, giọng nam hùng hậu tại bên tai cô nói ra: “Đó là hộp bạc tám tầng hoa văn vàng đồ cổ thời Tống, khi anh chứng kiến ở hội đấu giá thì phản ứng cũng giống em bây giờ.”

Tổng Ân Nhi quay đầu lại, chống lại —

Đôi con ngươi cô thấy trong mộng!

Cô bụm lấy môi, không thể tin tưởng lớn mắt.

Cô liền rung mình mấy cái, thân thể không tự chủ được lui về phía sau, nhưng bị bàn tay của anh đặt ở bên hông ngăn trở.

Cô ngơ ngác nhìn anh, cảm giác nhiệt độ cơ thể của anh cùng với một cổ hương lạnh bạc hà chiếm lĩnh hô hấp của cô, làm cho cô không thể động đậy.

Rất cực, cô biết rõ “anh” trong mộng có được gương mặt dạng gì.

Diện mạo anh giống con lai, có hốc mắt thâm thúy, mũi cao thẳng, mà cặp con ngươi ngăm đen kia đang yên lặng nhìn cô —

Như là chấp nhất đã đợi cô mấy trăm năm.

Một hồi lòng chua xót phun lên cổ họng Tổng Ân Nhi, cô đầu vầng mắt hoa, cả người lâm vào trong kinh hoảng, xoay người muốn chạy trốn —

“Không cho phép đi.” Anh cầm cằm của cô, bắt buộc cô nhìn anh.

Tổng Ân Nhi nắm chặt nắm tay, đau lòng giống như có nắm lửa đang đốt cháy.

Cô cúi đầu xuống, cần bản không cách nào nhìn nhau, chỉ có thể liếc mình hít sâu, để mình không cần phải run rẩy giống như gặp quỷ.

Không có việc gì rồi, tất cả chỉ là trùng hợp! Tâm tình của cô thật sự quá buồn cười.

Tống Ân Nhi tự nói với mình, bắt đầu tìm việc để phân tán chú ý, cô giương con mắt ngăm lầy người đàn ông trước người —

Anh mặc một bộ tây trang màu đen xem ra mắc đến hũ chết người, mang theo một cỗ khí phách cách ăn mặc mới cũng vô pháp che dấu, xem ra cũng không phải là nhân vật tốt; càng đừng nói đôi bàn tay ở tại bên hông cô thủy chung không buông ra —

Bọn họ mới “Lần đầu” gặp mặt a, dạng này tính “Quấy nhiễu tình dục” a?

Nhưng trái tim của cô đang thỉnh thoảng đập loạn là sức lực gì a! Bên hông bị bàn tay anh ôm, giống như lửa đang thiêu đốt lên...

“Vì cái gì không nói lời nào?” Anh khàn giọng hỏi, cả con mắt đều không nỡ nháy.

“Bởi vì suy nghĩ phải thế nào mới có thể giật ra đôi tay của anh, buông ra!” Tống Ân Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hung ác trừng mắt anh, nhưng nhìn một đôi con ngươi đen của anh, trái tim lại bị nhéo xuống.

Nhìn xem cô cố lấy dạng quai hàm bốc hỏa, bộ ngực anh cứng lại, ánh mắt lại càng không nguyện rời đi mắt của cô.

Chỉ là, bởi vì không muốn lưu lại ấn tượng xấu cho cô, cho nên anh bắt buộc mình buông tay ra.

Bàn tay của anh mới rời đi, Tống Ân Nhi liền cắn môi dưới, cảm thấy có chút hối hận.

Mẹ nó, cô chẳng lẽ là thời kỳ đang động dục, bằng không làm sao lại muốn kéo tay anh trở về? Trong nội tâm Tống Ân Nhi rất khỉ ho hếu, tình huống phát giác được người này đối với cô có lực ảnh hưởng cực kỳ quái.

Cô liếc một cái mở miệng, liếc mình cầu nguyện Tiểu La nhanh trở về.

“Trước kia em gặp qua hộp bạc vàng tám tầng này?” Anh di động thân thể, hoàn toàn ngăn trở lối ra.

“Không có.” Cô đi nhanh lên phía trước một bước, đơn giản chỉ muốn anh nhường một con đường.

Gặp quỷ, anh ta không có việc gì lớn cao như vậy làm gì vậy? Cô mang giày cao gót, độ cao rõ ràng chỉ đến bờ vai của anh.

“Nhưng, vừa rồi biểu lộ khi em chứng kiến ảnh chụp rất kích động.” Anh cũng đứng không nhúc nhích, có chủ tâm không cho cô rời đi.

Khóe miệng của anh giương lên, ánh mắt nhìn biểu lộ sinh động trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Ánh mắt anh mỉm cười làm cho lỗ tai cô ửng hồng, thực sự làm cho cô ý thức được cái gì.

“Chết tiệt, mình không nên nói ‘cái rắm’.” Cô áo nã dậm chân, túi thơm đeo ở cổ cũng tùy theo nhảy lên xuống.

Anh nhìn túi thơm kia, đầu óc choáng váng một lát.

“Đây là cái gì?” Anh bỗng đứng ra tay cầm túi thơm kia.

Bàn tay anh lạnh lùng khẽ chạm vào xương quai xanh của cô, Tống Ân Nhi dồn sức đánh vài cái run rẩy, lại không làm rõ được mình là bởi vì lạnh, hay là rất có cảm giác đối với anh.

“Đây là đồ gia truyền bà ngoại tôi để lại cho tôi.” Tống Ân Nhi cố giữ vững trấn định mở to một đôi mắt hung ác trừng mắt anh. “Còn có, nếu người còn dám tùy tiện đụng người như vậy..., tôi liền mời người của khách sạn đi tới xử lý.”

“Anh đối với em không phải tùy tiện, mà là kim lòng không được.” Anh vuốt gương mặt của cô, cúi thấp người càng thêm tới gần khuôn mặt của cô.

“Tất cả ma cô biến thái giết người đều nói như vậy.”

Tống Ân Nhi hừ lạnh một tiếng, lấy xuống tay của anh; nhưng đầu ngón tay của anh lại trượt theo lòng bàn tay của cô, đơn giản đem tay hai người biến thành tình huống mười ngón gi—ao nhau.

Anh một mực nắm chặt, cả người cô bỗng dừng chân động.

“Em không biết là cái túi thơm này và hộp bạc vàng tám tầng trên tường, nhất định cùng một chỗ đấy sao?” Anh nói nhỏ, nếu như lửa trong mắt có thể đả thương người, sớm đem cô đốt thành tro bụi, nuốt vào trong thân thể hợp lại làm một.

Tay Tống Ân Nhi cầm túi thơm, ánh mắt dừng ở trên tấm hình lần nữa.

Bộ não cô nóng hừng hực phát nhiệt, một cái hình ảnh đột nhiên hiện lên trong đầu của cô —

“Cô” trong miệng nôn máu, trong tay cầm chặt lấy túi thơm, đứt hơi...

“Không!” Tống Ân Nhi không có cách nào khác khổng chế tâm tình của mình, hai tay cô đẩy, thừa dịp anh không chú ý thì cực kỳ nhanh chạy ra khỏi ghế lô.

Cô lao xuống cầu thang, xông qua phục vụ sinh mặc áo bành tô[3], xuyên qua một đám người ghé mắt nhìn cô, cô đẩy ra cái cửa sân thượng ở gần cô nhất, chạy ra ngoài phòng.

Cô nắm lấy lan can sân thượng, toàn thân càng không ngừng phát run, nước mắt như trân châu bị cắt đứt liều mình rơi xuống.

Cô mở to mắt, dùng sức hít sâu, không cho phép mình quá kích động.

“Mày khóc cái gì khóc, bắt quá chỉ là trong đầu hiện lên một cái hình ảnh mà thôi, có thể là một cảnh trong bộ phim đột nhiên chạy đến mà thôi!” Cô nói đầu đầu khiến mình nhớ kỹ, cố gắng muốn làm bình trấn định, chỉ là —

“Cô” chết đi một mực nán ná trong đầu của cô, ngực cô chính là lỗ máu kia...

“Không cho phép nghĩ nữa rồi! Giả dối, giả dối, tất cả đều là giả dối!” Tống Ân Nhi ôm đầu đau nhức kêu ra tiếng.

Cửa sân thượng sau lưng bị đẩy ra, cô bỗng dừng quay đầu lại.

La Luân cầm một chiếc áo gió màu đen đi tới.

“Tổng tiểu thư, bên ngoài trời lạnh, xin mặc áo khoác.” La Luân nói ra.

Tống Ân Nhi vừa nhìn thấy áo khoác, lúc này mới phát giác mình đã lạnh đến gò má cứng ngắc, cô tiếp nhận áo khoác khoác lên người, liền nghe đến một cổ vị bạc hà nhàn nhạt — đây là mùi thơm của người đàn ông kia.

“Michael.”

“Michael là ai?” Cô cầm lấy áo khoác, không tự chủ ngừng thở.

“Anh ấy là chủ tịch cổ vấn của khách sạn chúng tôi.”

Tống Ân Nhi cúi đầu dùng áo khoác che kín mình, cảm giác hàng len ấm áp một mực bắt lấy cô, làm cho cô không tự chủ rút vào ở giữa, hơn nữa hít sâu hương vị của chủ nhân chiếc áo —

Sau khi hít mùi hương lạnh nhàn nhạt này vào mũi, đầu tiên là hơi lạnh, tiện đà ở trong cổ họng nổi lên mùi bạc hà cay thơm ngát, cuối cùng cảm giác mát này liền không kiêng nể gì cả chui vào trong nội tâm cô.

Thân thể cô chấn động, không phải không thừa nhận cô sợ người đàn ông tên là Michael kia, càng sợ chính mình phản ứng đối với anh!

“Tổng tiểu thư muốn trở lại bên trong ăn một chút gì hay không? Đầu bếp giúp ngài đặc chế tô hùm tá tùng lộ song vị[4].”

Tổng Ân Nhi mở to mắt, đã không biết ngày hôm nay còn có chuyện gì có thể làm cho cô cảm thấy kinh ngạc nữa hay không. “Các người làm sao biết tôi thích ăn tôm hùm?”

La Luân chỉ là cười, liền thay cô đẩy cửa sân thượng ra.

Tổng Ân Nhi ôm lấy áo khoác, đi vào trong phòng ấm áp, mới ngồi xuống ăn một miếng tôm hùm, cô liền không có cách nào khác nghĩ nhiều hơn nữa, tất cả tinh thần đều đặt ở trước cái bàn này, có thể đây là những món mỹ vị ngon nhất mà cô được ăn trong đời.

“... Cảm tạ các vị khách quý đã đến hội trường, hôm nay mục đích tụ hội lớn nhất là vì quyền góp tiền xây dựng trường học cho những trẻ em vùng xa...” Người điều khiển chương trình hơn 40 tuổi mặc áo bành tô, thắt cái nơ màu đen, mang theo khuôn mặt cười sáng lạn nói.

Ăn ngon, ăn ngon! Tổng Ân Nhi thỏa mãn để mắt, hoàn toàn không có chú ý tới tất cả phụ nữ giàu có bên cạnh đều bắt đầu sửa sang lại dung nhan, cô chỉ vội vàng ăn tôm hùm nướng đến bắn ra răng, tổng từng ngụm vào miệng.

“Bởi vậy, mời các vị phu nhân, tiểu thư ở đây theo những người phục vụ dẫn đường, từng người đi đến trên đài.”

Một miếng tôm hùm còn đang nghẹn trong cổ họng Tổng Ân Nhi, cô trừng lớn mắt, hai tròng mắt trợn lên như cá vàng nhìn chằm chằm người phục vụ đứng ở trước mặt cô.

Cô đang nghĩ lung tung cắn hai cái liền nuốt thức ăn vào bụng, hết lần này tới lần khác thức ăn quá mỹ vị, đầu lưỡi của cô không muốn cho nó rời đó. Vì vậy, liền như vậy phồng má cùng người bán hàng nhìn nhau 30 giây.

“Làm gì vậy?” Cô thật vất vả nuốt vào thức ăn rồi hỏi.

“Xin tiểu thư đến trên đài tham dự từ thiện đấu giá đêm nay.” Người bán hàng giơ lên khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, cười lại cười.

“Tôi bỏ lỡ cái gì sao?” Tổng Ân Nhi quay đầu nhìn về phía La Luân thủy chung đứng ở một bên.

“Đêm nay có một từ thiện đấu giá, hiện trường đấu giá hẹn hò một ngày với con gái chưa lập gia đình, thời giờ—an buổi trưa, bữa tối. Đấu giá từ một nghìn đô la trở lên, đoạt được sẽ khởi công xây dựng một trường học cho trẻ em vùng xa.”

“Quyên thì quyên, làm gì chơi trò này? Kể có tiền thật sự là nhàm chán!” Cô không cho là đúng nói, thành công đánh rớt vẻ tươi cười cuối cùng của người phục vụ. “Tôi không đi.”

“Tổng tiểu thư có chỗ không biết, ở trong trường hợp thế này, đàn ông vì mặt mũi, phụ nữ vì để cho đàn ông ấn tượng mình, hàng năm bán hàng từ thiện như vậy cũng có thể quyên tiền đến hơn một ngàn vạn đài tệ.” La Luân vô cùng có kiên nhẫn giải thích.

“Nguyên lai sĩ diện còn có chỗ tốt nha, bất quá...” Tổng Ân Nhi nhún vai, giơ lên đĩa ăn chuẩn bị tiếp tục tiến công thức ăn. “Vậy cũng không thiếu mình tôi.”

“Khách Tổng Ân Nhi, xin tiểu thư nhanh chóng lên đài.” Người điều khiển chương trình trên đài nhìn quanh, hưng phấn mà quơ tờ giấy trong tay. “Có vị khách thần bí nói muốn đấu thầu ngài một ngày, thời giờ—an buổi trưa, bữa tối, trước mắt nâng giá mười vạn Đô-La.”

Mười vạn Đô-La?! Nói đùa gì vậy a! Tổng Ân Nhi thở hắt vì kinh ngạc, trực giác cái giá này chính là Michael ra. Anh ta cho rằng mười vạn Đô-La thì có thể làm cho cô thay đổi cách nhìn sao?

Tổng Ân Nhi nuốt ngụm nước miếng, không phải không thừa nhận, mình quả thật lại một lần bị anh làm cho rung động.

Cô cực kỳ nhanh liếc La Luân, cô hạ giọng nói ra: “Không cho phép đi mật báo, nói tôi trong này.” Cô quyết định giả chết đến cùng.

“Tổng Ân Nhi? Xin tiểu thư nhanh lên đài.” Người điều khiển chương trình còn nói.

Cô tiếp tục ăn thức ăn ngon của cô.

“Khách thần bí ra giá hai mươi vạn Đô-La!” Người điều khiển chương trình tuôn ra một tiếng hô to.

Tổng Ân Nhi thiếu chút nữa bị nghẹn chết. Hai mươi vạn Đô-La — dài tẽ sáu trăm vạn — mua cô một ngày?!

Cô thật sự không biết nên cảm thấy may mắn thay cho vị chủ sự bữa tiệc, hay là bởi vì người đàn ông kia chấp nhất đối với cô mà đổ mồ hôi lạnh.

“Khách thần bí ra giá 30 vạn Đô-La! Nếu trong vòng một phút Tổng tiểu thư không lên đài, khoản tiền này sẽ hủy bỏ. Bọn nhỏ vùng xa thiếu một số tiền lớn như vậy, thiếu nóc nhà che gió che mưa, Tổng tiểu thư, ngài nhần tâm a?” Thanh âm người điều khiển chương trình như khóc như kể khuyên bảo.

Tất cả mọi người ở hiện trường đang tìm kiếm bóng dáng người Tổng tiểu thư này.

“Đếm ngược 30 giây...”

Tổng Ân Nhi cắn giận cắn hạch đào[5] trong miệng, ước gì mình cắn xuống chính là đầu của khách thần bí kia.

“Đến hơn mười giây...”

“Chờ một chút!” Tổng Ân Nhi đứng dậy, hướng người điều khiển chương trình quát to một tiếng. “Gọi khách thần bí kia đi ra đi ra.”

“Ngài là Tổng tiểu thư sao?” Ánh mắt người điều khiển chương trình sáng lên.

“Đúng vậy.”

“Khách thần bí tiên sinh nói, nếu ngài tiếp nhận giá này, mười giờ sáng ngày mai anh ta sẽ mang theo chỉ phiếu hiện thân tại trước cửa phòng ngài.”

“Tôi có thể không tiếp thụ sao?” Tổng Ân Nhi phụng phịu, hai tay bắt đắc dĩ đưa ra, bởi vì cô tuyệt không muốn trở thành hung thủ ảnh hưởng việc xây dựng trường học vùng xa.

“Như vậy chúng ta liền chúc mừng vị khách thần bí tiên sinh này dùng giá 30 vạn đô la thắng thầu.” Người điều khiển chương trình lớn tiếng tuyên bố.

Hiện trường âm ỉ, mỗi người đều nhìn đông nhìn tây muốn nhìn đến khách thần bí kia, chỉ có Tổng Ân Nhi không muốn.

Cô bước ra hội trường, phát giác được sau lưng có một đạo tầm mắt đang như hình bóng theo sát cô, nhưng cô không muốn quay đầu lại.

Dù sao, thời gi—an gi—ao dịch là từ sáng sớm ngày mai mới bắt đầu, mà cô có thể trốn một đêm chính là một đêm.

Có lẽ qua đêm nay, cô lại sẽ là Tổng Ân Nhi trời không sợ, đất không sợ rồi!

Tổng Ân Nhi cầm túi thơm ở cổ, bước chân nhanh hơn xông ào vào trong thang máy...

~~

15. Chương 15: Chương 3

Tổng Ân Nhi bởi vì trải qua một đêm không bình thường, tiêu hao thể lực, sau khi trở lại phòng trong khách sạn, liền chìm vào giấc ngủ thiếp đi.

Hết lần này tới lần khác cảnh trong mơ của cô đêm này, đặc sắc giống như diễn phim.

Trong mộng cô mặc cổ trang, có khi đang làm bánh bao trắng, có khi bị người áp lên chiến trường, có khi lại bị người ôm ở trên ngựa chạy như điên trong sa mạc, sau đó, túi thơm vốn nên đeo trên người cô, lại đang đeo trên cổ người đàn ông cổ trang khác —

Mà người đàn ông kia có diện mạo giống như Michael.

Sau khi Tống Ân Nhi tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, hoàn toàn không có cảm giác ngủ.

Cô vào phòng tắm rửa, thay đổi y phục, mới ngồi vào trên ghế sa lon, chuông cửa đã vang lên.

Cô mở cửa —

Michael mặc một bộ trang phục bình thường màu đen đứng ở cửa ra vào.

Cô một mực cảnh giác lui về phía sau một bước.

Anh thì thuận thế đi vào trong phòng, đem một tờ chi phiếu đặt vào trong tay cô.

Tống Ân Nhi trừng mắt nhìn số tiền trên chi phiếu, cô tiếp nhận chi phiếu, đối với bờ vai của anh nói ra: “Vì cái gì tôi không hề ngoài ý muốn cảm thấy anh chính là khách thần bí kia?”

“Chẳng lẽ em hy vọng là người khác?” Anh chạm vào vòng trang sức ở cổ cô, nhìn chằm chằm mắt của cô.

Thân thể cô run rẩy, bởi vì chỗ da thịt mà ngón tay dài của anh xẹt qua đều rung động đòi nhiều cảm giác hơn.

“Em sợ anh?” Anh buông túi thơm ra, dùng ngón cái cùng ngón trỏ nắm cằm của cô, ngón tay còn lại thì nhẹ vỗ về ở cổ của cô.

Thân thể Tống Ân Nhi nổi lên da gà, nhưng cô giả bộ không thèm để ý, cố ý hung ác cãi lại, kéo tay của anh xuống.

“Những tên sỡ người lung tung trước công chúng như anh, ai không sợ?”

“Em xem ra không giống như là thật sự sợ anh.” Anh mơn trớn đôi môi mềm mại của cô, yêu mến sáng rọi không chịu thua trong mắt cô.

“Anh có phải quá tự...” Tống Ân Nhi còn chưa nói xong, liền bị anh hôn lên môi.

Nụ hôn của anh không phải thử, trực tiếp giữ lấy.

Môi lưỡi của anh không để cho cô bất luận thời cơ—an tự hỏi gì, trực tiếp thôn tính tất cả của cô, muốn cô tiếp nhận tất cả của anh. Hết lần này tới lần khác anh mãnh liệt triển miên với môi lưỡi của cô, lại ở trong cơ thể cô khiến cho cô trôi qua trận trận khoái cảm chưa từng tưởng tượng qua.

Kịch liệt hôn như vậy làm cho hai đầu gối Tống Ân Nhi mềm nhũn, nhưng bàn tay của anh ở cổ cô làm cho cô duy trì liên tục tư thái dán sát thân mật với anh.

Rất nhanh, cô phát hiện mình dựa lưng vào trên ván cửa, ngẩng cổ lên mặc anh mút lấy da thịt của cô: mà thân thể của anh chìm vào giữa hai chân cô, dùng một loại phương thức làm cho cô muốn càng ôm chặt hơn của anh đụng chạm cô.

Rõ ràng là lần đầu tiên hôn môi với anh, nhưng trong lòng cô lại sinh ra quen thuộc, khổ sở, không muốn, còn có khát vọng như sóng bị che dấu bình thường.

Cô ôm cả cổ của anh, ở trong nhiệt tình như lửa của anh, nước mắt lại rơi xuống như vũ dề...

Thác Bạt Tư Công phát giác được nước mắt của cô, anh cứng đờ thân thể, bị một giọt, một giọt nước mắt rơi xuống của cô, làm sợ tới mức có vài giây đồng hồ đều không thể động đậy.

Tại sao cô phải khóc? Bọn họ thật vất vả mới ‘lại’ gần nhau nữa!

Thác Bạt Tư Công cau mày, bị ý nghĩ hiện lên trong đầu anh dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Bọn họ thật sự từng gần nhau sao? Những cảnh trong mơ kia là kiếp trước chân thật sao?

Anh không biết tình cảnh trong mộng là thật là giả, mà đoạn ngắn anh mơ tới cũng chỉ có thể cho anh biết trong mộng ‘anh’ quan tâm ‘cô’. Về phần ‘anh’ và ‘cô’ có phải là anh và cô hiện tại không, anh cũng không chứng thật.

Anh chỉ biết là khi mình nhìn thấy cô thì thế giới của anh liền phong vân biến sắc (thay đổi lớn).

Cô là của anh, chỉ có thể là của anh!

“Không cho phép khóc.” Anh đau lòng ôm cô khóc đến thê lương bi ai, luống cuống tay chân lau nước mắt của cô.

Tổng Ân Nhi nhìn người đàn ông mắt lạnh mày lạnh này, bộ dáng lòng nóng như lửa đốt, nước mắt lại càng rơi càng dữ, nước mắt nhiều đến mức cô thậm chí sắp nhìn không rõ ràng lắm bộ dáng của anh.

Nếu không phải gần đây thân thể cô khỏe mạnh, cô sẽ hoài nghi mình có tâm bệnh, nếu không tại sao có thể đau lòng đến lợi hại như vậy... Tổng Ân Nhi bỗng dừng cúi người xuống, đem mình co lại thành một đoàn.

“Đừng khóc nữa!” Anh ra lệnh.

Cô dừng không được nước mắt, đành phải lấy tay che kín khuôn mặt.

”Anh cảnh cáo em, không cho phép khóc nữa.” Sắc mặt anh nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nghiêm nghị nói ra.

Bởi vì khó chịu bị cảnh cáo, tốc độ cô rơi nước mắt có xu thế biến chậm, nhưng cô vẫn che mặt, làm bộ khóc đến thê thảm thảm.

“Chỉ cần em không khóc, điều kiện gì anh đều đáp ứng em.” Anh tâm phiền khí nóng nói.

“Vậy anh cho tôi chi phiếu hai trăm vạn.” Cô ghen ngào nói, theo giữa kẽ tay nhìn lên anh —

Anh từ trong tây trang lấy tờ chi phiếu ra, lấy ra một cây bút máy thoạt nhìn rất sang quý, bắt đầu ký tên.

“Này, anh thật đúng là đưa chi phiếu à!” Tổng Ân Nhi nhảy người lên, mở to mắt đoạt lấy chi phiếu của anh. “Tôi chỉ nói giỡn với anh thôi.”

Anh nhìn xem con mắt cùng cái mũi đỏ rưng rục của cô, nhìn xem ánh mắt tức giận bông bột của cô.

“Em không có việc gì sao?” Anh kéo eo của cô qua, đem cô kéo đến trước người.

“Nếu như tôi có việc, anh thật sự đưa chi phiếu cho tôi? Hai trăm vạn, không phải hai trăm đồng à!” Cô vươn tay đâm bờ vai của anh, bật thốt lên dạy dỗ: “Có tiền cũng không thể không xem tiền là tiền à!”

“Giá trị của tiền là xem bọn chúng được dùng ở chỗ nào.” Anh nhàn nhạt nói.

“Những lời này nói không sai, bất quá, lần tới không cần phải dễ dàng bị lừa như vậy; phụ nữ nói khóc sẽ khóc, như anh rất dễ dàng bị lừa.” Tổng Ân Nhi dùng tay áo lau đi vệt nước mắt trên mặt, nhìn xem bộ dáng rần rỗi của anh, không hiểu cúi đầu. “Thật là quái rồi, anh rõ ràng là bộ dạng rất khó bị đánh động, sao tôi vừa rơi nước mắt, anh đã hết lạnh rồi?”

Anh ôm bờ vai của cô, thấp giọng nói ra: “Bởi vì đó là nước mắt của em.”

“Hmmm!” Tổng Ân Nhi dùng sức dậm chân, bởi vì cô cảm giác lại có đạo sóng nhiệt phóng vào trong mắt.

“Em... Em không phải lại muốn khóc à?” Anh khấn trương hơi nhếch môi.

“Tôi không sao à! Chỉ là kỳ sinh lý sắp tới rồi, tùy tiện một con chó nhỏ đáng yêu cũng có thể khiến cho tôi khóc thảm hề hề.”

Cô lung tung tìm lý do, còn cố ý dùng sức nhếch miệng cười cho anh xem.

Sau khi khóc xong, cô cảm thấy tâm tình khá, đã có thể tương đối bình tĩnh mà đối diện anh. Dù sao, chỉ là thời gian một ngày mà thôi, cô không cần quá kích động, hạo hạo cùng anh vượt qua một ngày này là được...

“Vậy vừa rồi em khóc vì cái gì?” Anh nắm cằm của cô, không để cho cô bất luận cơ hội né tránh gì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vo thành một nắm, thật sự không biết giải thích như thế nào — dù sao cô không biết nguyên nhân, như thế nào nói rõ với anh? Có thể là do trông mắt sâu như động đen kia cứ như vậy thẳng bức đến trước mặt cô, như là không được một đáp án tuyệt không bỏ đi.

“Nói cho anh biết.”

“Bởi vì lão nương thu chi phiếu của anh làm từ thiện, không có nghĩ là sẽ bị anh giở trò, tôi cảm thấy khuất nhục, như vậy có thể sao?” Hai tay cô chống eo lớn tiếng nói ra.

“Em thích anh hôn em, vì sao phải cảm thấy khuất nhục?” Anh khó hiểu cau mày, nhìn qua đôi môi bị hôn đỏ của cô nói ra: “Em sớm muộn đều nằm ở trong ngực của anh.”

“Anh, anh, anh...” Cô như là nuốt vào thiên hạ đệ nhất cay, cả khuôn mặt đều cay đỏ lên, nhưng vẫn cố giữ vững trấn định nói: “Anh một người đàn ông nói ra loại lời như ngôn tình tiểu thuyết này, không biết thẹn thùng?”

“Người thẹn thùng là em...” Anh kéo qua eo của cô, cúi đầu dùng môi lướt qua lỗ tai nóng rực của cô. “Anh muốn ở trên ghế sa lon này, bỏ đi áo của em, nuốt hết em vào trong cơ thể của anh như ngày hôm qua em thường thức mỹ thực.”

Tống Ân Nhi dùng hai tay ôm chặt lấy mình, cảm giác toàn thân như bị anh vuốt ve qua mẫn cảm không thôi. “Anh giả heo ăn cỏ, bề ngoài là con người rần rở, kỳ thật căn bản là thánh thủ tán tỉnh, anh rõ ràng nói những lời này với một phụ nữ mới quen hai ngày, thật sự rất khủng bố!”

“Anh đã...” Chờ em đã lâu rồi!

Những lời này nghẹn trong cổ họng của anh, nhưng anh cứng rắn nuốt xuống, chỉ sợ dọa cô.

Tống Ân Nhi nhìn qua con người đen nóng bỏng của anh, càng xem càng cảm thấy không cách nào tự kiềm chế.

Cô không cách nào khống chế tim đập của mình tăng lên, không cách nào mệnh lệnh tâm tình mình không nên kích động, cô thậm chí chỉ muốn vùi đầu vào trong ngực của anh —

Mà cô căn bản không biết tất cả là vì cái gì?

Tống Ân Nhi cúi đầu nhắm mắt lại, dùng sức thở, muốn xoay người rời đi.

“Anh không tính đứng ở chỗ này xem tôi cả ngày chứ?” Cô nắm chặt nắm tay nói ra.

Thác Bạt Tư Công nhìn thân thể cô căng thẳng, biết rõ cô cũng cảm giác được ở giữa bọn họ không giống người thường: nhưng cô hiển nhiên còn không muốn thừa nhận những điều này, cho nên, anh vẫn không thể làm cho thật chặt...

“Em muốn vượt qua ngày này như thế nào?” Anh giả bộ thoải mái mà nói ra.

“Tùy anh muốn như thế nào, ra tiền chính là đại gia.” Cô vừa mới dứt lời, liền phát hiện sơ hở trong lời nói, cô bỗng dừng ngắc đầu, quả nhiên phát hiện trông mắt của anh hiện lên ánh tình dục. Cô cay đỏ mặt lớn tiếng đối giọng: “Không cần để ý tới lời nói nhắm vừa rồi của tôi! Tôi mới tới đây, đương nhiên hẳn là phải ra ngoài hạo hạo ngắm cảnh du lãm một phen, chúng ta nhanh ra cửa, một ngày này đều phải ở bên ngoài vượt qua!”

Cô nắm ba lô lên liền xông ra ngoài, nhưng anh cây gỗ lớn này lại ngăn ở trước mặt cô.

Anh hướng cô vươn tay.

Cô nhìn bàn tay dày rộng cơ hồ gấp đôi tay cô của anh, do dự một hồi — người bị hôn, cầm tay có quan hệ gì?

Tổng Ân Nhi vươn tay bỏ vào trong tay của anh.

Anh đầu tiên là một mực nắm chặt, tiện đà cổ tay vừa chuyển mười ngón giao nhau với cô.

Tim Tổng Ân Nhi đập ngừng một nhịp — muốn chết đó, anh ta ngay cả nắm tay đều muốn mập mờ như vậy sao?

“Đi mau. Đi mau! Bụng của tôi sắp đói đẹp rồi!” Cô sợ chuyện phiền phức lại càng không thể văn hồi lần nữa, vì vậy lôi kéo anh cực kỳ nhanh lao ra cửa. “Ngày tốt đẹp chính là bắt đầu từ bữa sáng!”

Anh nhìn cô, bóng dáng của cô đắm chìm trong ánh mặt trời ở cửa sổ sát đất hành lang, lóe sáng đến làm cho anh không cách nào dời tầm mắt, nguyên lai, đây là cảm giác yêu mến một người.

Rời đi ‘phòng cho tổng thống’, anh dẫn Tổng Ân Nhi đến quán ăn trong hoa viên khách sạn Hans dùng cơm.

Anh bảo người ta điều tra tư liệu của cô, biết rõ bữa ăn cô yêu nhất chính là bữa sáng, cho nên khi bọn họ đến quán ăn thì bánh mì vừa nướng xong, xốp giòn, còn có xà lách bày như đoá hoa xinh đẹp, còn có Lat-te nóng cô thích, cũng đã bày sẵn ở trên bàn trưng hoa hồng trắng.

Tổng Ân Nhi trượt vào chỗ ngồi, nghe anh nói một câu “Nhanh ăn đi.” Sau, lập tức bắt đầu ăn.

Sau đó, cô ăn vào liền hai chữ ‘ăn ngon’ đều không nở mở miệng nói, chỉ là liếc mình một ngụm đón lấy một ngụm mà đem bánh mì thơm giòn, xốp mà không ngán, rau xà lách mỹ vị, cùng với ly Lat-te nóng hổi toàn bộ nuốt xuống bụng.

Anh ngồi ở bên người cô, uống cà phê đen nhìn xem cô ăn ngon, cảm giác mình chưa bao giờ từng cảm thấy mỹ mãn như vậy.

Cuối cùng, Tổng Ân Nhi ăn cơm xong, hài lòng thở dài ra một hơi.

“Bữa sáng này thiếu chút nữa đã kích đến tự tin của một vị sư phụ điểm tâm như tôi.” Cô vẫn chưa thỏa mãn hít vào một hơi.

“Anh đã ném qua ‘Bánh bao trắng Thiên Hương’ ở Đài Loan của các em, chúng nó so với những thứ này còn mỹ vị hơn.”

“Oa!” Hai mắt Tổng Ân Nhi sáng ngời, kinh nhảy người lên, lập tức cầm tay của anh, dùng sức đung đưa lên xuống.

“Bản thân chính là truyền nhân thế hệ này của ‘Bánh bao trắng Thiên Hương’, cảm tạ cổ động cùng lời nói ngọt của anh.”

Cô cảm thấy chỉ là nắm tay còn không đã ghiền, dứt khoát làm ra một cái khom người chín mươi độ với anh.

“Anh không biết câu nói kia tựa như thưởng mười giải Oscar, không uống công tôi từ nhỏ đi theo bà ngoại ở phòng bếp bị phồng, bị chửi, bị ép làm việc cực nhọc a! Còn có, chỉ là ném thử những tổ hợp dầu khác nhau kia, tôi liền bị đánh bại qua tám trăm lần a!” Nhắc tới chuyện cũ, cô mi phi sắc vũ khoa tay múa chân lên. “Anh biết không? Khi còn bé mỗi cái lò nướng, lồng hấp đều cao hơn tôi, tôi thường xuyên bị hơi nước làm phồng...”

“Em bị phồng ở đâu?” Anh nhíu mày hỏi.

Cô vung ống tay áo lên, làm cho anh nhìn xem vết sẹo nhạt không thể nhận ra trên cánh tay —

“Ở đây, ở đây, ở đây... May mắn lão tổ tông lưu lại một vị thuốc Đông y ‘ba hoàng tán’ a! Bằng không, mẹ của tôi sớm đã bị hoại nghi bà hành hung tôi...” Cô nói, nói lại đột nhiên bị một con chim sẻ chỉ chỉ tra tra hấp dẫn chú ý, quên lời muốn nói.

Lúc này cô mới chú ý tới bọn họ đang ngồi ở dưới một cái lồng hoa thủy tinh, bốn phía có thổ trắng giống như trong tiên cảnh của Alice lạc vào xứ thần tiên, binh sĩ, binh lính bài xì phé, nói nơi này là xứ thần tiên, tuyệt đối không đủ.

“Ồ đây đẹp như vậy, sao đều không có người, làm ăn kém như vậy à? Tôi trước kia tại in—ter—net xem qua lời bình về khách sạn Hans, nói cần phải đặt trước nửa năm mới có chỗ, nguyên lai là gạt người à...” Cô hạ giọng nói ra.

Anh khoe môi nở nụ cười, thật là không biết làm sao trả lời.

“Hơn nữa một người phục vụ đều không có.” Cô đột nhiên phát hiện việc này, rất nhanh liền khôi phục âm lượng bình thường.

“Anh không thích bên cạnh có người không quen biết.” Ánh mắt của anh yên lặng nhìn cô.

Tổng Ân Nhi nhìn ánh mắt chắt nhắt của anh, trong lúc đó biết rằng nguyên nhân bọn họ có thể độc hưởng cảnh sắc tuyệt đẹp này — người đàn ông này đã bao cái chỗ này, vì không bị quấy rầy, cũng vì muốn cùng cô một chỗ.

Tuy nhiên việc này so với việc vung tiền như rác tối qua cũng không tính xa hoa, nhưng cô lại càng thêm biết rõ khí phách của anh đối với cô, cũng cảm giác được anh dụng tâm đối với cô.

Biết rõ, Tổng Ân Nhi đối với việc này chẳng những không có thụ sủng nhược kinh, ngược lại cảm thấy có chút bất an, cô không rõ — tại sao là cô?

“Đang suy nghĩ gì?” Anh muốn cầm tay của cô.

Cô cố ý duỗi lưng một cái, tránh đi đụng chạm của anh.

“Anh không thích ở chung với người như vậy, không phải là con trai độc nhất trong nhà?” Cô hỏi, muốn biết hoàn cảnh của anh nhiều hơn.

“Anh không có người thân.”

“... Nói chuyện nhà của anh?” Cô không ngừng cố gắng mà hỏi thăm.

“Anh bốn phía là nhà.”

Tổng Ân Nhi nghe anh trả lời một cách bình thản, cô bình thường thích cùng khách nói chuyện phiếm, tất cả ý chí chiến đấu đều bị kích phát.

Cô bày hai khuỷu tay ở trên bàn, nghiêng thân về trước nhìn anh, “Này, ít nhất nói tên tiếng Trung của anh à!”

Ánh mắt của anh chăm chú nhìn thẳng mắt của cô.

“Em rất nhanh sẽ biết đến.” Anh khàn giọng nói ra.

Cô từ trên ghế nhảy người lên, oa oa kêu to nói: “Aiii — anh căn bản chính là một người thích diệt chủ đề. Như anh, chúng ta làm sao trò chuyện?”

“Tùy tiện trò chuyện.”

Tổng Ân Nhi bị đánh bại, giả ra bộ dáng trúng đạn ‘phanh’ một tiếng ngã vào trên bàn.

“Làm sao vậy? Ở đâu không thoải mái!” Anh lập tức ngồi vào bên cạnh cô, cầm chặt tay của cô.

Cô kinh ngạc giương mắt lên, phát hiện anh lại khấn trương đến sắc mặt đại biến.

Cảm giác được người quan tâm làm cho trái tim cô ấm áp, không tự giác vỗ vỗ mu tay của anh.

“Tôi không sao, chỉ là không có gặp qua loại người như anh.” Cô nhíu mày, phát hiện tay của anh lạnh giống như băng. Theo phản xạ xoa bóp hai cái. “Không nghĩ tới anh người cao lớn, thân thể lại lạnh như vậy, nên hảo bồi bồi!”

Anh cúi đầu nhìn xem cử động của cô, cổ họng khó chịu như nghẹn vật lạ — anh thậm chí cảm thấy được cô từng ở thật lâu, thật lâu trước đã làm cử động như vậy đối với anh, chỉ là anh không biết đó là chuyện tình bao lâu trước.

Tổng Ân Nhi đột nhiên nhăn nhăn cái mũi, ngửi đông, ngửi tây, quai hàm hình cầm tựa như chuột tìm hoa.

“Anh có ngửi được một loại hương khí nhàn nhạt, lành lạnh?” Cô hỏi.

Anh nhắm mắt lại, hít một hơi dài, cố gắng tìm kiếm nơi phát ra hương khí.

Tổng Ân Nhi nhìn lông mi dài của anh, cảm thấy người đàn ông này nhất định bên kia có vấn đề — vóc người đẹp mắt có hình, túi tiền có tiền, cộng thêm là cổ vấn của khách sạn nổi danh; người không có khả năng thấp toàn thấp mỹ, sẽ bị trời ghét.

“Đây là mùi thơm bằng phiến trong tủ quần áo của anh, khả năng vẫn còn lưu trên quần áo.” Anh giương con mắt nói ra.

“Bằng phiến là cái gì?” Cô nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, cảm thấy như bị hút vào một mảnh cát lún, rốt cuộc không bỏ dậy nổi.

“Là một loại hương long não tinh luyện ra từ nhựa cây thuốc Đông y, lại nâng cao tinh thần tỉnh táo.” Cô dùng sức hít sâu một cái, đột nhiên phát hiện hương vị đúng là từ túi thơm ở cổ cô phát ra.

Cô cau mày, không thể tin cỏi bỏ vòng trang sức, đưa túi thơm đến trước mũi ngửi.

“Quá khoa trương đi! Tôi mới mặc áo khoác của anh một lát, mùi thơm liền thấm vào bên trong!” Cô xoa xoa cái mũi, trong lúc đó không tin khứu giác của mình rồi, cô nhét túi thơm vào trong tay của anh, “Anh giúp tôi ngửi xem.”

Anh nhìn xem túi thơm kia, cảm giác tay đang phát sốt, anh nắm chặt nắm tay, đưa nó đến mũi —

Mùi thơm bằng phiến ung dung từ trong túi thơm chui vào hô hấp của anh.

“Quái... Mùi thơm càng ngày càng đậm.” Tổng Ân Nhi dùng sức hít sâu một cái, nhìn xem anh đem túi thơm giữ tại trong lòng bàn tay ôm ở trước ngực.

Trong đầu của cô hiện lên một hình ảnh —

Anh mặc áo dài màu vàng lục cổ tròn tay áo thêu rồng, mà túi thơm treo ở phía trước y phục của anh.

Tổng Ân Nhi bỗng dừng lại, hình ảnh trong đầu lập tức biến mất vô tung, nhưng toàn thân cô nổi da gà không có lui, cô bỗng nhiên lùi về sau mấy bước.

Tay anh nắm túi thơm, ngồi ở tại chỗ, lẳng lặng nhìn xem cô thất kinh.

Cô nắm chặt nắm tay, dời mắt đi chỗ khác, chỉ sợ trong đầu sẽ chạy ra quá nhiều chuyện tình cô không có biện pháp tiêu hóa.

“Tôi thấy được thoáng cái gì đó... Anh mặc cổ trang...” Cô khó chịu vò tóc, không biết nên hình dung cụ thể cái loại cảm giác này như thế nào, trong miệng càng không ngừng nói thầm. “Trời ạ, đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra...”

“Em tin tưởng kiếp trước kiếp này sao?” Anh hỏi.

“Tôi chưa từng nghĩ tới loại chuyện đó.” Cô nhớ tới một màn vừa rồi, còn có hình ảnh tối hôm qua rõ ràng không quan hệ với cô, rồi lại sợ tới mức cô thiếu chút nữa tè ra quần.

“Trước khi anh chưa thấy chiếc hộp bạc tám tầng hoa văn vàng kia, anh cũng không tin.” Anh nói.

Linh Linh linh, Linh Linh linh, Linh Linh linh...

Điện thoại trong túi Tổng Ân Nhi kinh thiên động địa vang lên, cô dời tầm mắt khỏi mắt anh, cúi đầu nhìn về phía điện thoại — Phương mẹ đồ đệ trong tiệm nà gọi tới.

“Thật có lỗi, tôi nghe điện thoại chút.” Cô quay lưng lại, nhìn về hoa viên mê cung sắc màu rực rỡ phía trước, không tự chủ đi đến địa phương có ánh mặt trời, hi vọng có thể phơi nắng sưởi ấm toàn thân lạnh buốt của cô.

“Sư phụ, tôi nghe được một bí mật rất lớn, điện thoại quốc tế rất mắc, tôi nói nhanh một chút, hôm nay lúc tôi muốn đi phòng bếp lấy nguyên liệu thì phát hiện được khăn lau ở phòng bếp bị thay đổi vị trí, bị cầm lấy lau cà phê, ta biết rõ biết làm loại sự tình này chỉ có anh trai sư phụ, cho nên chạy đi tìm anh...”

“Nói chủ đề chính đi.” Tống Ân Nhi nghe được thanh âm thờ nhẹ hỏi thăm của mình.

“Kết quả, ta nghe lên mẹ và ca của sư phụ tìm thám tử tư đi điều tra Thác Bạt Tư Công, tra được trước tạp chí nào đó ở Hongkong đề cập qua phú hào ăn uống thần bí này, nói vị hôn thê còn có nữ thư ký lúc trước của anh ta đều chết vì tự sát, nói anh ta mệnh cứng sẽ khắc chết phụ nữ bên cạnh.” Phương mẹ một hơi cũng không thở gấp nói hết tất cả lời.

Sau lưng Tống Ân Nhi lạnh lẽo, thanh âm run rẩy mà hỏi thăm: “Mẹ của ta khi nào thì biết đến?”

“Trước khi sư phụ bay đi đại lục, bọn họ đã biết.”

Tống Ân Nhi cầm chặt lấy điện thoại, sắc mặt của cô xoay biến thành trắng bệch, dùng sức nuốt mấy ngụm nước miếng, cố gắng nuốt xuống nghẹn ngào trong cổ họng — vì tiền, mẹ và anh trai có thể không để ý sống chết của cô đến loại tình trạng này; bọn họ ít nhất có thể nhắc nhở cô chú ý việc này!

“Sư phó, người không phải muốn đi nơi nào tìm Thác Bạt Tư Công sao? Làm việc phải cẩn thận a!” Phương mẹ nói ra.

“Ta biết rồi, cảm ơn người, người so với người nhà ta còn tốt với ta hơn.” Cổ họng Tống Ân Nhi nghẹn ngào nói.

“Người đối với chúng ta cũng rất tốt!” Phương mẹ hì hì cười, “Tốt lắm, ta tắt điện thoại, tạm biệt!”

“Bai.” Tống Ân Nhi cầm điện thoại, mờ mịt nhìn về phía trước.

“Làm sao vậy?” Anh chuyển thân thể của cô qua, phát hiện toàn thân cô lạnh như băng.

Anh nhúu mày cởi áo khoác che ở thân thể của cô, cũng thuận thể đem cô kéo đến trước người.

Cô đã nắm tay của anh, đẩy ra lòng bàn tay của anh, cầm lại túi thơm đeo trở lại cần cổ, cũng một mực giữ anh ở trong lòng bàn tay — ở trong nhà đó, một mực chỉ có bà ngoại là chân chính quan tâm cô.

Việc này, cô sớm đã biết, hiện tại cần gì phải vì thế mà khổ sở?

“Làm sao vậy?” Anh nâng cằm của cô, nhìn con mắt ướt nước của cô.

Tống Ân Nhi nhìn xem anh cau lại mi tâm, biết rõ người đàn ông này quan tâm cô, cô đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, cảm thấy bộ ngực của anh thoát nhìn rất đáng dựa vào.

“Cho tôi mượn ba giây đồng hồ.” Cô tiến một bước về phía lòng ngực của anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn nương đến trên ngực của anh.

“Tùy thời hoan nghênh.” Anh ôm thân thể run rẩy của cô, để cằm tựa ở đầu của cô.

Tống Ân Nhi một tay ngăn ở vạt áo của anh, trực giác muốn cầm cái gì đó, nhưng bàn tay nắm không.

Cô nhúu nhẹ lông mày, chỉ phải nắm chặt cổ áo của anh.

Anh cúi đầu nhìn xem cô nhúu mày, tóm quần áo của anh, anh cười khẽ một tiếng.

“Bộ dáng này của em giống như là muốn tìm người tính sổ.” Anh nói.

“Tôi sẽ tìm người đàn ông khác tính sổ.” Cô lẩm bẩm một tiếng, đột nhiên lui về phía sau một bước, nghiêm trang mà hỏi thăm: “Tôi hỏi anh, anh biết một người đàn ông tên là Thác Bạt Tư Công sao?”

“Như thế nào đột nhiên hỏi cái này?”

“Bởi vì kẻ có tiền bình thường đều biết kẻ có tiền.” Cô lại muốn tóm cổ áo anh, “Anh đến tột cùng có biết hay không?”

“Rất quen.” Thác Bạt Tư Công nhàn nhạt nói ra.

Anh còn chưa muốn thổ lộ thân phận với cô, bởi vì muốn biết bỏ tên ‘Thác Bạt Tư Công’ ra, cô đối với anh đích thực phản ánh cái gì, tựa như lúc trước anh ở chỗ này làm việc thì anh cũng làm cho tất cả mọi người cho là anh sẽ không nói Trung văn, cho nên đoạt được tiên cơ.

Anh không muốn cô có sẵn lập trường đối với anh, hoặc là có chỗ phòng bị đối với anh.

“Thật tốt quá, anh và anh ta rất quen!” Tống Ân Nhi xoa tay lên, lớn tiếng hỏi: “Anh ta là một người bình thường sao?”

“Với anh mà nói, anh ta rất bình thường.”

Tống Ân Nhi nhìn xem gương mặt nghiêm trang của anh, cô hì hì một tiếng bật cười, “Đúng rồi, đối với một người đàn ông dùng 30 vạn Đô-la tiêu tôi một ngày mà nói, còn có chuyện tình không bình thường gì.”

“Đây là lần thứ nhất anh quen tiền mời người như vậy.” Thác Bạt Tư Công nói ra.

“Vậy anh biết rõ vị hôn thê và nữ thư ký tiền nhiệm của Thác Bạt Tư Công vì cái gì đều là tự sát? Tại sao anh ta phải dùng tiền...” Mua tôi làm vị hôn thê?

Vấn đề cuối này, cô nuốt xuống, bởi vì dù sao chuyện này quá không thể tưởng tượng.

“Những sự tình kia, anh ta cũng không biết nguyên nhân.” Thác Bạt Tư Công run sợ nghiêm mặt nói ra.

“Vậy anh ta là hạng người gì?” Cô hỏi.

Anh nhìn qua biểu lộ vừa khấn trương, vừa tức giận, lại không biết làm sao của cô, anh nắm túi thơm biểu lộ, gần hơn thân thể của cô, khóa lại mắt của cô.

“Em muốn biết có thể ngay mặt hỏi anh ta.”

“Này, này, này... Không phải một chút anh sẽ mang tôi đi dùng cơm với anh ta chứ? Tôi không muốn, tôi còn chưa có làm chuẩn bị tốt.” Cô kéo túi thơm lại, nhảy lui về sau. “Tôi chỉ thuận miệng nói anh ta mà thôi, tôi không muốn ăn cơm với anh ta, anh đã nghe chưa?”

“Em muốn như thế nào thì như thế nào.” Thác Bạt Tư Công ôm eo của cô, một tay vuốt khuôn mặt khấn trương của cô. Trần an nói: “Không phải mới vừa nói muốn ngắm cảnh du lãm bốn phía sao? Chúng ta đi thôi. Xe đã chờ chúng ta ở bên ngoài.”

Đến khi bọn họ không hiểu sao hấp dẫn mà đề cập việc hôn ước, anh nghĩ anh có thể vì không cho cô khấn trương mà tạm thời buông tay một ít. Dù sao, bọn họ còn có thời giờ—an rất lâu có thể dây dưa. Bởi vì —

Anh đối với cô, là tuyệt đối sẽ không buông tay.

16. Chương 16: Chương 4

Trạm thứ nhất của bọn họ, là di tích hoàng lăng được xưng Kim Tự Tháp Đông Phương ở dưới núi Hạ Lan.

Tống Ân Nhi đang ngồi trong một chiếc xe dài dùng kính màu đen cách ly, nhìn xem vô số lăng mộ mini rất giống Kim Tự Tháp trong sa mạc cát vàng.

Một lượng cát vàng lớn bị gió xoáy lên, tràn ngập ở từng góc ngoài lăng mộ, đập vào mắt có thể nhuộm hết toàn bộ thành vàng óng ánh.

Cô không tự chủ ôm lấy hai tay, nhú mày, nghe thấy Michael bên cạnh dùng thanh âm trầm thấp nói ra —

“Hoàng lăng Tây Hạ này là quân vương khai quốc Lý Nguyên Hạo xây. Nghe nói anh tàn bạo thành tánh, gây thù hằn vô số, bởi vậy xây rất nhiều tòa hoàng lăng, làm cho kẻ địch của anh không tìm thấy thi thể của anh, những ngôi mộ nhỏ bên cạnh là mộ chôn cùng.”

Cô vòng hai tay, thì thào tự nói: “Tôi đã xem sổ tay du lịch giới thiệu thấy nói tựa hồ rất đặc biệt, không nghĩ tới cái chỗ này khiến cho tôi nổi cả da gà.”

“Vậy trở lại chỗ anh ở.” Thác Bạt Tư Công nói ra, cầm lấy áo choàng đã chuẩn bị cho cô ở trên xe bao lấy cả người cô, tự nhiên thuận thế ôm cô vào cạnh người.

“Chỗ đó của anh còn nguy hiểm hơn ở chỗ này.” Cô liếc anh, nhin không được lắm bấm một tiếng.

Anh sững sờ, nhìn đôi mắt đen lúng liếng của cô, trong khoảng thời gi—an ngắn cũng không biết nên hưởng ứng như thế nào.

Cô nháy mắt, ngoài ý muốn phát hiện anh rõ ràng nói không ra lời, mà bộ dạng hồ hững khác bình thường này của anh, kỳ thật còn đầy ý tứ, đầy đáng yêu.

“Anh bình thường rất ít chạm mặt với người?” Cô thử tính mà hỏi thăm.

“Chuyện công thường cần gặp rất nhiều người.”

“Nhưng, bọn họ sẽ không hàn huyên, mò mẫm với anh, đúng không?” Cô cũng không cho rằng đối phương sẽ có can đảm này.

“Đúng.” Thác Bạt Tư Công gật đầu, nhưng đã quen tất cả vấn đề cũng phải có đáp án nên tiếp tục hỏi: “Cho nên em bây giờ là muốn ở lại chỗ này? Hay là muốn đến nhà của anh? Hoặc là muốn tới địa điểm khác?”

Sự chu đáo của anh làm cho cô cười khẽ một tiếng.

“Để tôi suy nghĩ đã.” Cô quỳ gối trên chỗ ngồi, đem mặt dán tại cửa sổ xe nhìn xem phiến đá trải thành lăng mộ — mỗi một chỗ mặt tường và giác đài, cũng làm cho cô nhú mày. “Tôi cảm thấy được cái chỗ này giống như đã từng quen biết, không biết là có xem qua trên phim hay ở chỗ khác chưa. Nói không chừng, kiếp trước tôi chính là chết ở trong sa mạc, cho nên mới phải cảm thấy không thoải mái...”

Cô quay cửa xe xuống, gió khô bên ngoài phút chốc thổi vào, cô bỗng dừng rùng mình một cái.

Thác Bạt Tư Công quay cửa xe lên, không nói hai lời tiếp nhận trà nóng đã được chuẩn bị tốt cho cô, cũng khép áo choàng lông dê trên người cô lại chặt hơn chút

“Anh có vẻ rất quen chiếu cổ tôi?” Cô ngửa đầu nhìn anh, cảm giác mình giống như đã quen anh thật lâu, thật lâu.

Anh cúi đầu nhìn tư thái bảo vệ của mình đối với cô, nhú mày đoán rằng động tác của mình là từ đâu học được.

“Anh chưa có chiếu cổ người, cũng chưa từng được chiếu cổ.” Anh thấp giọng nói ra.

“Anh cũng không phải con khỉ từ trong viên đá bỗng xuất hiện, phải có ba mẹ chiếu cổ...” Cô nói còn chưa dứt lời, mình lại trước đau lòng đánh ngừng.

Anh nói qua anh không có người nhà, hơn nữa trên người anh có cảm giác xa cách, cũng không giống sinh từ gia đình bình thường...

“Anh ba tuổi đã bị ném ở cửa ra vào của một cô nhi viện ở Mĩ quốc, anh lớn lên ở đó, lão sư trong viện đúng giờ cho anh áo cơm, anh không có đói bụng, đông lạnh, còn có sách đọc, rất không tồi, xem như được chiếu cổ.” Anh bình tĩnh nói.

Tổng Ân Nhi nhìn qua mặt mày tỉnh táo của anh, đoán rằng anh lạnh lùng có lẽ là bởi vì thường ngày cũng không quen có quá nhiều hoạt động với người.

Tinh tế tưởng tượng, hai ngày này, anh cùng một chỗ với cô thì ngoại trừ La Luân ra, lại chưa từng gặp qua những người khác. Anh đối với đám người, hiển nhiên chọn lựa thái độ lẩn tránh.

Tổng Ân Nhi vỗ vỗ tay của anh, ra vẻ thoải mái mà nói ra: “Cô nhi viện tạo cho anh bây giờ, rất tốt, rất đáng được cảm ơn a! Mấy tuổi anh rời đi cô nhi viện? Bây giờ còn trở về chỗ đó không?”

“Rất ít. Nhưng anh giúp bọn họ thành lập một cái quỹ, làm cho kinh tế của bọn họ không lo.” Anh gần cô, hơi thở không khách khí nhả đến trên khuôn mặt của cô.

“Tôi thích nhất là người có ơn lo đáp.” Cô khẩn trương nói, đôi môi không tự chủ đau đớn.

Mỗi khi anh nhìn cô thì nội tâm cô đều xảy ra gi–ao chiến — muốn đầu nhập trong lòng ngực của anh ôm chặt anh, rồi lại muốn xoay người né ra, cách anh xa xa.

“Chuẩn bị phải đi về sao?” Anh vuốt gương mặt của cô, chỉ muốn cùng một chỗ.

“Không cần phải thúc tôi, tôi còn muốn xem nhiều chút.” Tống Ân Nhi xoay người lại ghé vào bên cửa sổ, một tay không tự chủ ngăn chặn ngực kinh hoàng.

Thác Bạt Tư Công ngó nhìn cô, thấy thần thái khấn trương trên mặt cô, biết rõ cô dù sao không giống mình, đã mộng cô quá lâu, suy nghĩ cô quá lâu, vì vậy đối với cô chỉ có ý nghĩ liễu lĩnh mà muốn có được. Cô sẽ bởi vì giữa hai người quá cường liệt hấp dẫn mà sợ hãi, cũng là chuyện bình thường.

“Em muốn xem bao lâu thì xem bao lâu a!” Anh vuốt tóc của cô nói ra.

“Anh không biết là ta bộ dáng hoài cổ của tôi rất có khí chất sao?” Cô kéo ra tay của anh, cố gắng muốn cho hào khí không cần phải thân mật đến làm cho người không thở nổi như vậy.

“Không biết.” Xem cô nương quai hàm, anh sờ môi của cô, nhẹ nói: “Anh thích nhìn em cười, bộ dạng em cười lên, giống như ánh nắng mặt trời.”

Nhìn xem gương mặt luôn luôn lạnh lùng nghiêm túc của anh nói mấy lời này, Tống Ân Nhi nắm chặt nắm tay, tâm đều tan ra.

Cô đương nhiên biết yêu, làm mất đi tình yêu sẽ làm cô mất đi lý trí, trước kia yêu cũng coi như nhiệt liệt, nhưng cái gì là sự thật, khi nào thì nên tỉnh táo, cô vẫn chia rất rõ ràng, không nghĩ tới vừa gặp phải Thác Bạt Tư Công, anh như một ngọn lửa lớn đánh tới trước mặt cô, đốt sạch lý trí của cô.

Nếu như nói “Anh” trong mộng sẽ làm cô hoài niệm, mà người đàn ông trước mắt này thì làm cho cô đau lòng: cô thậm chí cảm thấy được nhìn nhau với anh ở phòng tiệc thì lòng của cô cũng đã không hề thuộc về mình.

“Anh...” Cô nhìn anh, vài lần muốn mở miệng, lại bởi vì không biết nên nói cái gì để hình dung tâm tình của mình, đành phải che ngực, dùng âm điệu khoa trương để che dấu tâm tình chân thật. “Đây là lời ca ngợi hay nhất đời này tôi nghe được. Đầu tiên là bỏ tiền lớn bao tôi một ngày, sau đó còn nói tôi cười rộ lên như mặt trời, tôi có chút lý giải tâm tình bay lên trời của cô bé lọ lem tham gia vũ hội đêm đó.”

“Em đồ mặt.” Anh nói.

“Ôi, bị phát hiện.” Cô le lưỡi, hai tay bụm lấy khuôn mặt đỏ lên, không có ý tứ chống lại tầm mắt như hình với bóng của anh, vì vậy chuyển mắt nhìn về phía cát vàng ngoài cửa sổ.

Cái chỗ này, cô thật sự chưa từng tới, nhưng cô chỉ cần vừa nhìn thấy tất cả mấy trăm tòa Kim Tự Tháp lớn nhỏ, trong nội tâm có cỗ bất an mãnh liệt, như là đang sợ hãi chuyện đã từng xảy ra trong đại mạc này.

Nhưng, cô chưa từng tới chỗ này, làm sao biết rõ nơi này đã từng xảy ra chuyện gì chứ?

“Anh bảo La Luân lái xe ở gần đây thêm vài vòng, chúng ta lại trở về.” Anh vuốt mái tóc ngắn chạm vai của cô, cũng không cách nào không đụng vào cô.

“Được.” Cô gật đầu, lúc này không có đẩy tay của anh ra nữa.

Dù sao, cô đẩy anh ra, anh vẫn theo sát như hình với bóng.

“Em đã quen anh đụng chạm.” anh hài lòng mỉm cười.

“Nếu người khác dám sờ loạn tôi, tôi sẽ khiến anh hối hận. Nhưng, như người làm, tôi chỉ nghĩ...” Tống Ân Nhi khàn giọng nhếch miệng duỗi ra mười ngón dò xét tóc dài đen nhánh của anh, nắm loạn một trận.

Thác Bạt Tư Công ngậy người, nhìn xem cô như hài tử sờ lộn tóc của anh, lại xoa tóc ở trước trán anh; sau đó, càng nắm càng hăng say quỳ gối trên nệm lót, chuyên tâm bài bố cho anh.

“Oa, làm thử tóc che nửa cái trán, như vậy có vẻ nhẹ nhàng a! Lại cởi bỏ vài cúc áo, dựng thẳng cao cổ áo sơ–mi, lộ ra cơ thể cường tráng của anh, phối hợp thêm thần sắc lãnh khốc mang theo dã tính của anh, tùy

ý nằm ở đây. OH, bài quảng cáo FU rất nổi danh đó! Tôi chưa bao giờ biết rõ tôi đây biết hình dung, nói không chừng tôi có thể đổi nghề...”

Thác Bạt Tư Công bỗng đứng chế trụ phía sau cô, hôn cái miệng lưỡi nhai của cô.

Cô chống lồng ngực của anh, nhìn thẳng vào mắt của anh. “Anh không thể mỗi lần cũng không trải qua sự đồng ý của tôi...”

“Có thể chứ?” Anh khóa mắt của cô, trong tròng mắt đen sâu không thấy đáy có khát vọng, như là đã đợi chờ cô trăm ngàn năm.

Cô bị anh ngóng nhìn như vậy, cảm giác anh không chỉ là người xa lạ, cảm giác tim mình đập nhanh đến thở không nổi, cảm giác hốc mắt đang nóng lên, cảm giác mình muốn ôm lấy anh không bao giờ để cho anh rời đi nữa...

Cô ôm cổ của anh, hoàn toàn không cách nào ngăn cản mình hưởng ứng nụ hôn của anh.

Môi lưỡi của bọn họ quấn lấy nhau, như thế nào cũng ngại dấn không đủ chặt chẽ.

Anh như là đã hôn qua cô trăm ngàn lần, luôn biết rõ phải như thế nào kích thích cô; mà cô ôm chặt anh, cảm giác mình bởi vì anh mà hóa thành một vũng nước, nhưng cô không muốn bại trận ở trước mặt anh...

Vì vậy, cô không chịu thua ngồi ở hông của anh, hôn cổ của anh, bàn tay nhỏ bé thăm dò vào vạt áo của anh, khi nghe thấy anh kêu lên tiếng thì cô tỉnh ngịch cười.

“Em đã làm những chuyện này với người đàn ông khác? Nếu không làm sao có thể quen như vậy?” Anh bắt lấy tay của cô, thân hình bởi vì cố nén dục vọng mà căng cứng, càng bởi vì nghĩ đến cô từng cùng người khác thân mật mà cắn chặt răng, có loại xúc động muốn chém người.

Tổng Ân Nhi nháy mắt, cúi đầu nhìn anh, lúc này mới phát hiện mình rõ ràng như phụ nữ phóng đảng ngồi ở trên người anh.

Cô kinh hách nhảy dựng ra sau, cái ót binh một tiếng đánh lên cửa sổ xe.

“Đau quá đau quá đau quá...” Cô oa oa kêu to, vừa xoa đầu, vừa co mình lại thành con tôm nhỏ.

“Có bị sao hay không?”

Anh bỗng đứng ngồi dậy, bắt lấy thân thể của cô, làm cho cô ghé vào khuỷu tay của anh, kiểm tra cái ót của cô.

Gò má nóng rát của cô tựa vào trước ngực của anh, cảm thấy như ngã vào một cái ổ ấm áp. Nếu như không phải tư thế bò của cô, vừa vặn làm cho cô trùng hợp ngồi ở bộ vị vẫn đang rất “kích động” của anh..., cô rất nguyện ý được anh thủ hộ như vậy.

“Tôi không sao...” Cô cương thân thể, tránh đi bộ vị mẫn cảm của anh, chuyển mình đến một bên, cố gắng giả ra bộ dạng điềm nhiên như không. “Cái kia... Cái kia... Tôi muốn đi vài vòng gần đây... Tăng rộng kiến thức... Bác học thấy nhiều biết rộng... Dạy và học cùng tiến bộ... Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường...”

Anh nhìn xem bộ dáng cô hồ ngôn loạn ngữ khẩn trương, khéo môi giương lên, đè xuống bộ đàm nói ra: “Lái xe đi thêm vài vòng gần đây.”

Xe bắt đầu thích ứng ánh nắng, đi vài vòng dọc theo hoàng lăng Kim Tự Tháp.

Tổng Ân Nhi nhìn ngoài cửa sổ, nhưng lại càng xem càng không nỡ dời tầm mắt. Khó trách người Nhật Bản cảm thấy sợ hãi đối với nơi này, dù sao trong đại mạc Lạc Nhật, cảnh tượng tràn đầy phong tình dị quốc nồng đậm.

Trong lúc đó, xe chậm rãi ngừng lại.

“Có một đoàn người bao vây xe.” La Luân xuyên thấu qua bộ đàm nói ra. “Tôi lập tức thông tri...”

Pằng!

Ba ba ba...

Một viên lại một viên đá hướng phía xe ném đến.

Tổng Ân Nhi đã quên đám người kia cùng mình còn cách một tầng cửa sổ thủy tinh, trực giác liền cúi người xuống.

Thác Bạt Tư Công thì đem cô kéo đến trong ngực, phòng bị hơn mười vệ sĩ chờ ngoài xe.

Ba ba ba —

Những viên đá giống như mưa ném về phía xe.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô từ khuỷu tay của anh ngẩng đầu ra bên ngoài xem, trông thấy ngoài cửa sổ lần lượt từng gương mặt phản nộ đang tới gần bọn họ.

Thác Bạt Tư Công vuốt phía sau lưng của cô nói ra: “Có người muốn uy hiếp anh.”

“Đã thông tri người bên khách sạn và chính phủ tới xử lý.” La Luân nói ra.

“Làm sao vậy?” Tổng Ân Nhi nhìn rống giận trong miệng những người kia qua cửa sổ xe cách âm, thanh âm —

“Cút ngay! Cút ngay!”

Cô không nói gì ngẩng lên đầu nhìn anh, muốn biết chuyện gì xảy ra.

“Anh hợp tác với khách sạn Hans, mua một gian nhà cũ tám trăm năm trước bên cạnh khách sạn muốn đổi thành nhà hàng, những người này ở bên trong, nhưng cũng không có quyền sở hữu; hiện tại nhà phải xây, bọn họ lại đi ra muốn ta bồi thường.” Anh lạnh lùng nói ra.

“Nếu như bọn họ đã ở hơn nhiều năm, anh căn cứ vào đạo đức thì nên bồi thường, tôi nhớ được Đài Loan trước kia hình như từng có tin tức cùng loại, nói là nếu như bất động sản không có quyền sở hữu đăng ký, nếu có người ở hơn mười năm, thì không thể đuổi —”

“Quyền sở hữu khối đất là quốc gia của bọn họ, mà bọn họ chiếm diện tích là chính xác sao? Mượn gió bẻ măng là đúng sao?” Anh cắt đứt lời của cô, mặt không thay đổi nhìn đoàn người ngoài cửa sổ.

Một cái trứng gà đánh trúng cửa sổ xe, Tổng Ân Nhi kinh hãi nhảy dựng lên, không tự chủ được nắm chặt cánh tay của anh.

“Đi ra giải quyết chuyện!” Có người bắt đầu tiến lên gõ cửa sổ xe.

Tổng Ân Nhi khấn trương kéo căng người, cảm giác những người kia giống như là muốn đoạt cửa mà vào rồi đánh người đau đớn nằm bẹp dí.

Thác Bạt Tư Công cau mày, chán ghét loại cảm giác bị người xa lạ vây quanh.

“Tôi đi ra ngoài đàm phán với bọn họ.” La Luân thông qua bộ đàm nói ra.

“Để tôi đi.” Thác Bạt Tư Công trầm giọng nói ra, ôm chặt bờ vai của cô, thấp giọng ra lệnh: “Em ngoan ngoãn ngồi.”

“Tôi đi với anh.” Cô cầm cánh tay của anh không chịu buông.

“Không cho phép.” Thác Bạt Tư Công nâng cao âm lượng, con ngươi đen sắc bén trừng mắt cô.

“Tôi không muốn một mình ở bên trong, tôi ở bên cạnh anh yên tâm hơn.” Đôi mắt cô trông mong nhìn anh.

“Không được!” Anh trừng mắt cô, hoàn toàn không muốn cô có bất kỳ khả năng bị thương tổn nào. “Chỗ đó chỉ ít có mười mấy người, ngộ nhỡ bọn họ ra tay thương tổn anh...”

Lòng ngực của anh đau đớn như bị người đâm một đao, lông mày của anh hung ác vặn lên, căn bản không dám nghĩ nữa.

“Nếu như bọn họ muốn thương tổn anh, trong xe, ngoài xe đều giống nhau; hơn nữa có anh ở bên cạnh tôi, tôi không có việc gì.” Cô cầm bàn tay của anh, mười ngón giao nhau với anh, bình tĩnh nhìn mắt của anh. “Cho nên, để cho tôi cùng anh, được không?”

Thác Bạt Tư Công nhìn thần sắc trong mắt long lanh của cô, hô hấp lập tức trở nên dồn dập —

Cô tin nhiệm anh, hơn nữa muốn làm bạn ở bên cạnh anh cùng anh giải quyết chuyện.

Anh đã quen một mình, năng lực từ trước đến nay cũng mạnh đến không ai cho rằng cần giúp anh một phen, nhưng cô nói —

Cô muốn cùng anh.

Anh cầm tay của cô, đặt ở bên môi hôn, anh dè xuống bộ đàm nói với La Luân: “Tôi đi ra ngoài đàm phán với bọn họ, cậu ở bên trong dùng máy quay phim ghi hình. Gọi điện thoại liên lạc với Lâm thư ký, nói với cậu ta trong vòng năm phút nếu những nhân viên liên quan không đến, tôi liền bỏ tất cả tài chính của chỗ này.”

Thác Bạt Tư Công nói xong, nắm chặt tay của cô.

“Chuẩn bị xong chưa?” Anh hỏi.

Cô gật đầu, càng thêm dùng sức cầm tay của anh.

Anh mở cửa xe —

Đám người kháng nghị ngoài xe vừa nhìn thấy Thác Bạt Tư Công khôi ngô thân ột trăm tám mươi cm đứng dậy, lập tức dừng lại tất cả động tác.

Tổng Ân Nhi một cước giẫm lên tảng đá trên mặt đất, cả người thiếu chút nữa trượt té.

“Chú ý.” Thác Bạt Tư Công vội vàng ôm eo của cô.

Tổng Ân Nhi che ngực, ánh mắt ngăm đến có mấy phụ nữ đứng ở giữa đám người, có một người còn ôm một đứa bé, đang dùng ánh mắt cầu xin thương xót nhìn cô.

“Nguy hiểm thật không có té ngã, em bé trong bụng không có việc gì là tốt rồi.” Tổng Ân Nhi ngẩng đầu cười với Thác Bạt Tư Công, liên kết kéo bàn tay của anh.

Thác Bạt Tư Công nhìn cô nháy nhanh mắt, hiểu được dụng tâm diễn tuồng vui này của cô, cô muốn dùng sự đồng tình của mọi người đối phụ nữ có thai để né qua một kiếp này.

“Em đứng vững chút ít.” Thác Bạt Tư Công ôm chặt cô ở bên người, đầu vừa nhắc trường hướng hơn mười người phía trước. “Các người đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

Khí thế của Thác Bạt Tư Công vẫn mạnh mẽ, hiện tại thần sắc lại hung ác, trong lúc nhất thời làm cho đám người kia không biết phản ứng như thế nào.

“Đại Quách, cậu nói, cậu nói.” Mọi người đẩy một người lên trước.

“Anh... Anh... Chúng tôi không phải cố ý muốn hại vợ anh trượt... Chúng tôi chỉ là muốn lấy lại nhà ở của chúng tôi...” Đại Quách cao giọng nói chuyện, dùng trợ khí thế.

“Nhà ở là mua từ chính phủ của các người.” Thác Bạt Tư Công mặt không thay đổi nhìn cậu ta.

“Chúng tôi ở đó đã mười năm, vài hộ nhà già trẻ cũng đều tại đó, nếu như không có chúng tôi, bên trong đã sớm hư hết, anh không thể cứ như vậy đuổi chúng tôi ra.” Đại Quách bị anh nhìn da đầu sợ hãi, nhưng vừa nghĩ tới hài tử, vẫn kiên trì nói xong.

Tổng Ân Nhi dựa vào bên người Thác Bạt Tư Công, lẳng lặng đánh giá những người này — bọn họ mặc y phục sạch sẽ mà chất phác, trên y phục đều có dấu từng may vá, trên mặt không có khí tham lam, chỉ có nóng vội và lo lắng...

Ánh mắt của cô dừng trên một người phụ nữ đứng cuối đám người, bà ôm hài tử, đứa bé kia cực kỳ nhỏ gầy, sắc mặt tái nhợt không giống bình thường.

“Bây giờ còn là thời kỳ của vua có thể chiếm diện tích sao? Cho rằng tự tiện ở vài thập niên có thể uy hiếp tôi muốn bồi thường, sao không đi tìm chính phủ của các người tính sổ?” Anh nhìn ánh mắt tất cả mọi người đều tránh đi, không dám nhìn thẳng anh, vì vậy lạnh lùng cười. “Đoán chắc tôi là người ngoài, dễ dàng xảo trá, xác định vững chắc sẽ trả tiền dần xếp ổn thỏa sao?”

Thác Bạt Tư Công dời tầm mắt, không hề nhìn bọn họ nhiều hơn nữa.

“Chúng tôi cũng muốn tìm phần công việc, nhưng chúng tôi không có đi học, cũng không có ruộng có thể trồng, nhiều nhất là giúp người làm việc kiếm ít tiền, nuôi sống mẹ của tôi cùng đứa bé một tuổi. Trong bụng vợ của anh cũng có em bé, không thể suy bụng ta ra bụng người sao?” Mặt Đại Quách đỏ lên nói ra.

“Xuất thân của tôi không thể tốt hơn nhiều so với cậu, cho nên tôi biết rõ chỉ cần nguyện ý liều mình, nhất định có thể thoát khỏi nghèo khó. Cho nên, các người đừng mơ tưởng dựa dẫm vào tôi không làm mà muốn tới hưởng một đồng tiền.” Thác Bạt Tư Công lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống đám người.

Tống Ân Nhi trông thấy người phụ nữ ôm đứa bé bắt đầu rơi lệ, cô không tự chủ được cắn môi.

“Anh không trả tiền, chúng tôi sẽ không chuyển, chúng tôi không có gì cả, chỉ có mạng!” Đại Quách nhanh chóng đỏ mắt, dậm ngực dậm chân nói.

Tống Ân Nhi đánh giá Đại Quách và người phụ nữ nước mắt, còn có vài tên không tự chủ được mà đưa ánh mắt nhìn về phía đứa bé — cô nghĩ cô ước chừng có thể đoán được nguyên nhân bọn họ đều đến đòi tiền.

“Mạng của các người không quan hệ với tôi, tóm lại, việc này tôi sẽ gi—ao cho chính phủ các người xử lý, bọn họ hẳn là sẽ đến trong ba phút.” Thác Bạt Tư Công ôm eo Tống Ân Nhi, xoay người muốn trở về trong xe.

“Chờ một chút.” Tống Ân Nhi dắt tay của anh, thấp hô một tiếng.

Thác Bạt Tư Công nhíu mày liếc nhìn cô một cái, theo thế tay của cô, cúi người xuống để cô ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói ra: “Sau khi nhà hàng của naanh xây xong, luôn cần công nhân viên? Tôi thấy thân thể bọn họ không tồi, hẳn là người có thể làm việc.”

Thác Bạt Tư Công đứng thẳng người, nhưng tay của cô vẫn chăm chú lôi kéo cánh tay của anh, yêu cầu một đáp án.

“Cô ấy muốn tôi cho các người cơ hội làm việc.” Anh rất nhanh nhìn bọn họ, lại mở rộng tầm mắt.

Mặt tất cả mọi người tất cả đều phát sáng lên, Đại Quách kích động tiến lên một bước.

Thác Bạt Tư Công từ trước đến nay không thích thân cận quá với ai, anh lui về phía sau một bước, dùng ánh mắt ngăn cản đối phương đi tới nữa.

“Chúng tôi đây có thể nhận tiền lương trước không? Bây giờ chúng tôi rất cần mười vạn nhân dân tệ.” Đại Quách nói ra.

“Lòng người không đủ rắn nuốt voi (lòng tham vô bờ bến).” Thác Bạt Tư Công cười lạnh lên tiếng, quay đầu nhìn về phía mắt long lanh của Tống Ân Nhi. “Bây giờ em biết không nên đồng tình bọn họ?”

Tống Ân Nhi nắm chặt tay của anh, nhìn Đại Quách dẫn đầu, thử hỏi thăm: “Là vì đứa bé kia sao? Nó sinh bệnh sao?”

“Dạ, dạ, phải” Đại Quách liên tục gật đầu vài chục cái. “Bác sĩ nói mỗi người chúng ta có hai tâm thất và tâm nhĩ[6] ở tim, có thể tách ra máu tốt và máu xấu; nhưng đứa bé này chỉ có một tâm thất, một tâm nhĩ, cho nên toàn bộ máu tốt, máu xấu xen lẫn trong cùng một chỗ, sắp xếp không ra.”

“Phí giải phẫu là mười vạn nhân dân tệ?” Cô hỏi.

“Đây chẳng qua là phẫu thuật đầu tiên...” Đại Quách vừa nói vừa rơi nước mắt. “Chúng tôi lấy tiền ở đâu, ngay cả tiền để hài tử xem bác sĩ, cũng là những người lớn bán máu mà ra.”

Tống Ân Nhi ngửa đầu nhìn về phía Thác Bạt Tư Công, trong mắt có khẩn cầu không tiếng động.

Cô biết rõ số tiền kia với anh mà nói, chỉ là chín trâu mất sợi lông, anh cũng có thể tiêu tốn 30 vạn Đô-la, chỉ vì mua cô một ngày, không phải sao?

Thác Bạt Tư Công nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn cầu của cô hỏi: “Em muốn anh trợ giúp bọn họ?”

“Nhà hàng còn chưa mở, anh cứu một sinh mệnh nhỏ, đây là rất nhiều phúc báo a!” cô dùng hai tay nắm bàn tay của anh, hai mắt sáng long lanh, mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn anh.

“Anh không cần phúc báo, anh không làm chuyện không có hồi báo.” Thác Bạt Tư Công nhàn nhạt nói, không hề bận tâm tới không lâu anh tài trợ cô nhi viện.

“Tôi đây giúp anh tìm phóng viên, giúp anh đưa tin tức này, khiến hình tượng của anh tăng lên lớn.” Cô lôi kéo tay của anh, cười đến rất sáng lạn đối với anh.

“Anh không quan tâm người khác nhìn anh thế nào, tốt nhất không có người biết anh là ai.”

Tống Ân Nhi gấp đến độ giơ chân rồi, cô thoáng nhíu mày, thoáng cắn môi, thoáng kéo tóc, hoàn toàn không biết nên đối anh như thế nào cho phải, đành phải nắm chặt vạt áo của anh, liếc mình nhón mũi chân thẳng bức đến trước mặt anh hỏi: “Bằng không, anh trực tiếp nói cho tôi biết, chúng tôi phải làm như thế nào, mới có thể tìm được tài trợ của anh?”

Chúng tôi? Thác Bạt Tư Công nhìn cô nhanh như vậy đã đứng cùng một trận tuyến với người khác, anh chỉ cảm thấy kỳ quái.

“Em chỉ cần nhớ rõ em nợ anh một nhân tình, anh liền giúp bọn họ lúc này.” anh nói.

“Không có vấn đề.” Tống Ân Nhi gật đầu, cũng rất nhanh bật thốt lên nói: “Nhưng tôi bán rẻ tiếng cười không bán thân... Ý của tôi là...Anh đừng tưởng rằng như vậy tôi sẽ...”

Anh đến gần lỗ tai cô nói: “Cùng anh một đêm?”

Cô đỏ mặt, nhìn anh.

Lúc này, phía trước bay tới trận trận cát bụi, mấy chiếc xe cực kỳ nhanh hướng bọn họ chạy tới, một chiếc trong đó đúng là xe công an, hù một đám người tiến đến kháng nghị, trong khoảng thời gi—an ngắn không biết như thế nào cho phải.

“Này, anh đừng hại bọn họ đi ngồi tù a...” Tống Ân Nhi mãnh liệt kéo cánh tay của anh, muốn anh thu thập giải quyết tốt hậu quả.

Thác Bạt Tư Công mở ra cửa xe ngồi trước, sau khi nói rõ tình huống với La Luân, làm cho cậu ta xuống xe xử lý tất cả kế tiếp.

“Bởi vì cô ấy cầu tình giúp các người, tôi sẽ gi—ao hết tất cả tiền thuốc men giải phẫu thay đứa bé kia; các người cũng đều tự viết xuống sổ trường, chờ sau khi nhà hàng thành lập, tôi sẽ làm người bảo lãnh để bọn họ dùng các người nửa năm, nếu như các người làm không tốt, nửa năm sau cũng phải rời đi.” Thác Bạt Tư Công hướng La Luân gật đầu, xoay người kéo cửa ghế lái phụ ra, đẩy Tống Ân Nhi vào bên trong.

“Cám ơn! Cám ơn!” Đại Quách kích động đỏ mặt lên, hai đầu gối quỳ xuống đất.

Người phụ nữ ôm đứa bé khóc nói ra: “Thái thái, đại ân đại đức của ngài, cả đời chúng tôi không quên, chúc các người sinh một em bé bình an lại khỏe mạnh!”

“Muốn cảm ơn thì cảm ơn anh ấy đi...” Tống Ân Nhi còn chưa nói dứt lời, Thác Bạt Tư Công cũng đã dùng sức đóng cửa xe bên phía cô.

Tay chân cô vội vàng loạn muốn hạ cửa sổ xe xuống để nói chuyện, hết lần này tới lần khác Thác Bạt Tư Công đã đạp xuống chân ga đi qua sát bên cạnh đoàn người trước mặt, tiện đà gia tốc rời đi, biến mất ở giữa trong đại mạc cát vàng.

~

17. Chương 17: Chương 5

Thác Bạt Tư Công mang theo Tống Ân Nhi tiến vào trong biệt thự trăm mét vuông của anh đã xây xong nửa năm trước nhưng rất ít khi ở.

Từ sau khi Tống Ân Nhi ở cảnh cửa chính màu trắng như tường đồng vách sắt, bị vài tên cảnh vệ cao lớn nghiêm túc trong đình đẩy ra, miệng chưa từng khép lại.

Tiến vào sau bức tường đá cao lớn, hình ảnh đập vào mắt đầu tiên chính là một toà suối phun kiểu Hy Lạp và hoa viên tực rỡ hai bên đường xe chạy.

Một tòa kiến trúc màu trắng ba tầng đứng sừng sững trên những bậc thang xây bằng đá đỏ.

Anh ngừng xe ở cửa trước xong, để cho cô xuống xe.

Cô thấy cột trụ La Mã hai bên cửa trước, tiến vào trong phòng, lập tức tự động giữ chặt tay của anh, bởi vì gi—an phòng này lớn đến mức cả đi đường đều có hồi âm, hại cô có chút hơi sợ.

Ai kêu quỷ trong phim thường xuyên xuất hiện ở mấy khu nhà cao cấp màu trắng này...

“Một mình anh ở căn nhà lớn như vậy?” cô nhỏ giọng hỏi, cảm thấy có chút lạnh.

“Đúng.”

“Anh không sợ?”

“Cảnh vệ ở cửa ra vào đều là hạng nhất thế giới, không có gì phải sợ.” Anh dẫn cô đi một vòng ở phòng khách lầu một.

Trong phòng đồ dùng trang hoàng cực giản dị, từ đèn treo thủy tinh tạo hình đơn giản, sofa lớn gần cửa sổ, chiếc tủ gỗ trắng, lò sưởi đá cẩm thạch trong tường, mỗi một vật xem ra đều là tinh phẩm, thực sự mỗi một vật đều có vẻ lạnh như băng vô tình.

Cô càng xem càng gần anh hơn, trong miệng không ngừng trầm thấp đọc —

“Tôi nói sợ không phải là sợ cái kia, bên cạnh sa mạc không có căn nhà nào, trong sa mạc lại có một đồng phần mộ bị xem như cổ tích...” Cô dùng sức xoa bóp trên cánh tay nổi da gà, dùng sức dậm chân mấy cái cho ấm người.

“Ý của em là chỉ quỷ sao? Quỷ không phải đều là người trở thành sao? Mọi người đã chết, có cái gì phải sợ? Huống chi những người bên ngoài kia đã chết mấy trăm năm rồi.” Anh bấm điều hoà trên tường, vì cô đem nhiệt độ hai mươi bốn độ ổn định trong phòng điều chỉnh đến hai mươi sáu độ hợp lòng người.

“A! Tôi cũng biết rõ người không cần sợ quỷ, không cần sợ phần mộ, dù sao, chúng ta mỗi ngày ăn nhiều gà thịt cá như vậy, thân thể chúng ta chính là một bãi tha ma của động vật.” Cô tự động chấp tay trước ngực, rồi lại thè lưỡi. “Nhưng, tôi bởi vì lúc trước xem phim kinh dị bóng tối, trong nội tâm chính là chấp bóng.”

“Anh ăn chay.” Anh nghiêm túc nói ra.

“Anh... Ăn chay?!” Cô trừng lớn mắt, không thể tin dò xét dáng người cao lớn khôi ngô của anh một lần nữa. “Tôi cho rằng đàn ông đều là động vật ăn thịt.”

“Anh khi còn bé đã không có biện pháp ăn thịt, ăn một lần liền ói. Một lần dinh dưỡng không đủ, còn bị cứng ngắc nhét thịt, nhưng anh nói không có cách nào khác nuốt xuống; về sau anh tự mình đọc sách, dựa vào cây yến mạch, các loại đậu bổ sung dinh dưỡng, mới lớn như vậy.” Thác Bạt Tư Công lạnh nhạt nói ra, không biết là chính mình có chỗ nào kỳ quái.

“Từ nhỏ không sát sinh, có thiện căn a!” Cô vỗ vỗ bờ vai của anh, đầu óc lại có thể tưởng tượng một hài tử không có song thân, lại cần ẩm thực đặc biệt chiếu cố, trong một đại đoàn thể có thể gặp những gì.

Trừ phi anh gặp được giáo viên hoặc nhân viên tốt đối anh đặc biệt, nếu không anh nhất định là lọt vào ánh mắt không kiên nhẫn nhiều hơn những người khác. Cô khi còn bé cũng từng bởi vì ác mộng không giải thích được, bệnh qua một thời gian ngắn, nhưng bà ngoại thương cô, mỗi đêm ôm cô ngủ, ác mộng gì, không cát tường cũng toàn bộ không thấy.

“Từ nhỏ anh đã rất độc lập, đúng hay không?” Cô vuốt khuôn mặt của anh, nhẹ giọng hỏi.

“Uh, anh không thích phiền toái người khác.” Anh gật đầu.

Cô nhìn qua gương mặt cương nghị của anh, ngực buồn buồn co rút đau đớn.

“Cho nên, anh luôn độc lai độc vãng sao?” cô ôn nhu hỏi.

“Một mình tự tại hơn.” Anh trầm giọng nói ra, cũng không tự giác nhíu mày.

“Người sống tại trên thế giới, vẫn cần người khác ủng hộ.”

“Anh không cần ai quan tâm, tự mình có thể sống rất khá. Kinh tế của anh không lo, mặc dù sau này sinh bệnh, cũng sẽ có có một đoàn chữa bệnh giỏi chăm sóc.”

Tống Ân Nhi nhìn qua hình dáng kiên cường giống như dùng dao khắc ra của anh, cô thở dài, cầm tay của anh, thấp giọng nói ra: “Anh nếu quả thật là người lạnh như vậy, cũng không đối với tôi như vậy.” Cô nghĩ, anh còn có cảm tình, có chỗ cầu.

Thác Bạt Tư Công nâng cằm của cô, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào đáy mắt của cô.

“Em khác với tất cả mọi người. Em khiến cho anh cảm thấy trên thế giới thực sự có chuyện ‘mệnh trung chú định (số mệnh đã sắp đặt)’.” Anh nói.

Cô nhìn qua đôi mắt giống trong mộng, lại càng thêm nóng bỏng hơn trong mộng của anh, lúc này chỉ muốn một mực ôm anh, không bao giờ chia lìa với anh nữa.

Trời! Cô đang suy nghĩ gì, bọn họ bắt quá là mới quen a!

Nhưng... Nhưng... Huyệt Thái Dương của Tống Ân Nhi trong nháy mắt trường đau.

“Làm sao vậy?” Anh ôm mặt của cô, lo lắng hỏi.

Cô không dám nghĩ nhiều hơn nữa, chỉ định thần nhìn xem anh, đầu óc trường đau nhức lúc này mới dần dần rút đi.

“Buổi tối tôi nấu món chay cho anh ăn, được không?” Cô đưa ra một cái tươi cười, nắm tay của anh, chỉ muốn tìm chuyện đến phân tán chú ý.

Thác Bạt Tư Công cúi đầu nhìn cô, khóe môi giương lên, hôn lên lòng bàn tay cô.

“Anh bảo bọn họ lập tức đưa đồ ăn tới.”

“Tôi nghĩ, tôi làm bữa tối này chắc chắn là nguyên liệu đắt tiền nhất mà anh từng nếm qua, 30 vạn Đô-la a!” Tống Ân Nhi lôi kéo cánh tay của anh, quyết định đêm nay xem anh như người nhà mà chăm sóc.

“Tiền là vật ngoài thân.” Khóe môi anh không tự chủ giật lên, cảm giác mình chưa từng vui vẻ như thế.

“Đúng, tiền là vật ngoài thân, nhưng sẽ bức chết người a!” Cô bắt đắc dĩ nói ra, nhớ tới anh trai hư của cô, còn có đoàn người vừa rồi phấn đấu vì tương lai hải tử kia.

Anh vén những sợi tóc trên mặt cô đến sau tai, thấp giọng nói ra: “Anh sẽ không để cho tiền bức em.”

Cô nhìn qua mình mờ mịt trong mắt anh, biết mình kỳ thật có chút sợ anh, sợ hấp dẫn không hiểu giữa bọn họ, sợ khí khắc nghiệt trên người anh, sợ tính chất đặc biệt làm cô nhìn không thấu trên người anh. Cô biết rõ anh quan tâm cô, nhưng cô cũng sợ phát hiện anh kỳ thật không phải anh như trong suy nghĩ của cô... Người —

Bởi vì cặp mắt lạnh như băng trong mộng kia!

“Chúng ta tiếp tục đi thăm a! Phòng này là của anh?” Cô chỉ vào một cái cửa chính màu trắng, nhìn xem giống như là màn hình công nghệ cao hay xuất hiện ở trong phim ảnh ở trên. “Đây là cái gì?”

“Nơi này là thư phòng, đó là hệ thống nhận mặt người, chỉ có anh mới có thể giải trừ hệ thống an ninh, đi vào thư phòng.”

“Oa!” Cô giả làm mặt quỷ với cái màn hình kia, cảm giác mình như Hai lúa vào thành. “Sao thư phòng phải đặt thiết bị phức tạp như vậy? Trừ phi — Anh có bí mật không muốn người biết.”

Cô xoay tròn người, trừng lớn hai mắt nhìn anh.

“Anh làm chuyện nghiệp hợp pháp.” Anh hơi nhếch môi, hai vai không tự chủ căng thẳng lên.

“Nhưng trên mặt anh rõ ràng viết ‘không được tự nhiên.’” Cô đánh giá gương mặt bởi vì khăn trương mà cang lộ vẻ nghiêm khắc của anh, còn có tư thế co quắp mà thân thể anh biến hoá.

“Không phải nói muốn làm món ăn cho anh ăn sao?” Anh cầm tay của cô.

“Đó, chú ý gì đó mà nói, rõ ràng có vấn đề.” Cô xem thấy mây rậm của anh nhả thành hai đạo núi nhỏ, một bộ không biết nên phản ứng như thế nào, nhin không được cười ra tiếng. “Tha cho anh một mạng, phòng bếp tại nơi nào?”

Cô khoác tay qua cánh tay anh, đi theo bước chân anh trong phòng màu trắng có hồi âm lúc ẩn lúc hiện này, ở bên trong bối rối, một đường sáng ngời tiến vào trong phóng bếp siêu sáng siêu lớn.

Tống Ân Nhi tiến đến phòng bếp liền điên rồi, cô vòng quanh bộ đồ làm bếp màu trắng kia —

“Oa! Bếp thật lớn, thiết nhiều tủ đựng. Oa! Còn có lò nướng, có thể nướng ba cái bánh ngọt tám tác, phòng bếp của kẻ có tiền quả nhiên khác.” Cô mơn trớn cái bàn bếp một chút, hưng phấn mà quay đầu lại nhìn anh. “Ở đây có thể bày ba cái bàn nướng, so với bếp trong tiệm chúng tôi còn lớn hơn!”

“Em rất yêu mến phòng bếp?” Anh thích xem cô nói chuyện, yêu mến bộ dạng cô đi lại trong phòng bếp, yêu mến cô làm cho anh cảm giác mình nhiều có thêm nhiều cảm giác.

“Tôi là bà ngoại một tay nuôi lớn, bà là đại sư phụ của cửa hàng bánh kẹo chúng tôi, từ lúc tôi còn nhỏ xíu, đã bị đặt ở giường đồ chơi trong phòng bếp, nhìn xem mọi người rất bận rộn, năm tuổi đã cầm phương pháp làm bếp ép khuôn bánh đó!” Tống Ân Nhi cười le lưỡi. “Bà ngoại tôi thích nhất lấy điều này để khoe.”

“Điểm tâm em thích làm nhất là cái gì?”

“Đương nhiên là ‘Bánh bao trắng Thiên Hương’ của nhà chúng tôi, danh tự nghe mặc dù có điểm đất, nhưng nhà chúng tôi dựa vào bán món này mà lời mấy căn nhà.” Sau đó, mẹ cô và anh trai cô đã thua sạch toàn bộ chúng nó.

Cô cúi đầu xuống che giấu một tiếng thở dài.

“Làm cho anh ăn.” Anh nâng cằm của cô, bình tĩnh nhìn cô.

“Hiện tại? Không có khả năng a, ở đây không có thiết bị, tôi ít nhất cần ống trúc, lồng hấp, còn có gạo nếp tôi thường dùng...”

“Viết xuống những thứ em cần, anh bảo bọn họ ngày mai đưa tới.”

“Nhưng...” Cô cắn môi, mình cũng cảm thấy có chút phiền muộn. “Ngày mai tôi sẽ không có nghĩa vụ giúp anh, tôi còn có việc muốn đi xử lý...”

“Em có thể một mực lưu lại.” Anh nhả lông mày lại, bàn tay ôm eo của cô, ôm cô đến trước người.

“Không được, tôi chỉ đi một tuần, nếu không trở về trong tiệm sẽ có sai lầm, hơn nữa tôi còn có một đồng việc phải xử lý.” Kể cả vị hôn phu chưa từng gặp mặt có tin đồn làm cho người ta sợ hãi, vị hôn thê và thư ký lần lượt tự sát, và ba trăm ngàn nợ nần.

Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cương nghị như là trời sập xuống đều có thể nâng lên của anh, cô bấu môi một cái, tựa trán vào trước ngực anh, thở dài một hơi.

Trọng trách thật sự nặng nề a!

“Có anh ở đây, em có thể cái gì đều không cần lo lắng.” Anh tựa cằm vào trên tóc của cô, bàn tay vuốt sau lưng cô, ôm cô vào trong ngực, khoe môi cương nghị không tự chủ phóng mềm đường cong, mỉm cười lên.

“Tôi không thể ỷ lại anh.” Cô lắc đầu, thói quen cầm lấy túi thơm trước ngực.

“Vì cái gì?”

“Vì cái gì?” Cô kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn anh. “Chúng ta mới quen bao lâu? Đây là nhân chi thường tình (chuyện thường trong đời) a!”

“Anh không biết cái gì là nhân chi thường tình.”

Tổng Ân Nhi nhìn con người đen cô đơn của anh, ngực lập tức cứng lại.

Trong mắt của anh chỉ có cô, cũng chỉ để cho cô thân cận. Giống như trải qua một ngày ở chung này, cô phát hiện ngoại trừ cô ra, anh thậm chí rất ít cùng bất luận kẻ nào bốn mắt nhìn nhau vượt qua ba giây đồng hồ.

“Anh bất kể nhân chi thường tình, anh chỉ biết rõ ta muốn em.” Anh cầm bàn tay nhỏ bé nắm túi thơm của cô, cho rằng tất cả đều nên thuộc về anh.

Tổng Ân Nhi biết rõ mặt của cô đang nóng lên, nhưng cô không có biện pháp khống chế, ai bảo người đàn ông này thô lỗ luôn quá trực tiếp!

“Em không biết là chúng ta quen nhau đã lâu rồi sao?” Trán của anh tựa vào cô, con người thâm thúy như đêm tối thẳng tắp nhìn vào trong mắt của cô.

Anh thâm tình nhìn cô, khiến cô chỉ cảm thấy mình mơ màng nặng nề giống như say rượu, trừ anh ra, chuyện gì cũng nhớ không nổi. Nhưng... Nhưng... Giống như có một số việc cô không thể không nghĩ...

Đôi môi của anh mút lấy cô, ở trên môi cô nói nhỏ: “Em là của anh...”

“... Tôi ngay cả anh kết hôn hay chưa cũng không biết...” cô níu lấy vạt áo của anh, không biết mình nên gần hơn anh, hay là đẩy anh ra.

“Hộ chiếu, chứng minh thư các quốc gia đều ở trong thư phòng. Em còn muốn biết gì nữa?” Anh ôm gáy cô, nóng bỏng hôn vào môi của cô.

Một hồi khoái cảm theo cử động của anh mà kích xạ đến toàn thân của cô, cô thấp thỏm hể hể một tiếng, hai mắt nhắm lại, tùy ý chính mình đắm chìm trong nụ hôn này.

Mặc kệ... Giờ khắc này cái gì cô cũng không muốn quản. Cô trông nom đông trông nom tây, trông nom toàn gia đình, trông nom đến chỉ thiếu chút nữa muốn bán mình trả nợ; có thể gặp được một người đàn ông làm cho cô liêu lĩnh, cô không xen vào nhiều như vậy!

Cô vươn tay ôm cổ của anh, nghiêm túc muốn đáp lại nụ hôn của anh.

Anh nhẹ nếm môi của cô, cười khê nói: “Bộ dáng của em giống như là muốn hùng hồn vì nghĩa.”

“Tôi đã quyết định rồi!” Cô đỏ mặt, dùng sức cầm tay của anh. “Giường cách nơi này gần nhất ở nơi nào?”

Thác Bạt Tư Công cúi đầu nhìn gương mặt đỏ rùng rục của cô, anh cười nhưng không cười cong khoe môi, thân thể hơi gấp, ôm cô lên, bước về phía phòng cách bọn họ gần nhất.

Cô đem mặt chôn ở trước ngực của anh, nghe thấy thanh âm đập của trái tim mình.

“Tôi có thể tùy thời đổi ý sao?” Cô níu lấy y phục của anh, trong lòng bàn tay khăn trương đến chảy mồ hôi ra.

“Em sẽ không đổi ý.” Nụ hôn của anh rơi vào trán của cô, ấn đường, chóp mũi, cuối cùng trở xuống phần môi cô.

Khi anh nếm đến đôi môi ngọt mềm của cô, tất cả nhu tình tại trong nháy mắt hóa thành dục vọng giữ lấy. Anh buông thân thể của cô, đem cô đặt tại trên tường bên cạnh cửa chính thư phòng, nhiệt liệt hôn cô một hồi, thẳng đến hai người dán chặt lấy nhau đều không thể thoả mãn tiếp xúc như vậy, anh mới buông cô ra.

Anh lôi kéo tay của cô, gương mặt nhắm ngay máy nhận dạng ở cửa thư phòng.

Một giây sau, cửa chính thư phòng liền mở ra, ngọn đèn ở trong nháy mắt khởi động, chiếu sáng cả trong phòng.

Tống Ân Nhi xem xét bài trí trong thư phòng, miệng liền hoàn toàn không ngậm nổi.

Làm cho cô kinh ngạc không phải trong phòng âm này, không phải xem ra sô pha thoát nhìn siêu cấp xa hoa; làm cho cô há to mồm chính là chừng trăm tấm hình trên tường đối diện mặt bàn làm việc!

Trong tất cả tấm ảnh đều là nét mặt tươi cười ngây thơ của trẻ con.

Da đầu Tống Ân Nhi run lên một hồi, cô rút về tay của mình, liền tiếp lui về phía sau hai bước.

Anh mím đôi môi, con ngươi đen híp lại như đang ẩn nhẫn tâm tình nào đó.

“Ông trời của tôi... Khó trách anh không cho người tiến vào... Anh, anh...” Cô chỉ vào những ảnh chụp nét mặt tươi cười sáng lạn của trẻ con, đột nhiên cảm thấy khó thở. “Anh yêu thích trẻ con!”

Sắc mặt Thác Bạt Tư Công đầu tiên là một hồi xanh trắng, tiện đà lại là một hồi đỏ lên.

“Đây là những ảnh chụp viện trưởng viện cô nhi gửi về.” Thác Bạt Tư Công vừa nói, cảm giác sắc mặt mình chưa bao giờ đặc sắc như thế.

“Bọn họ làm chi gửi ảnh chụp cho anh?” Cô thấy vẻ mặt anh không được tự nhiên, lại chứng kiến một ít tấm bằng lớn đặt trên bàn như là cảm tạ gì đó, cô bưng tỉnh hiểu ra dùng sức gật đầu. “Bởi vì anh trợ giúp bọn họ.”

Anh không có nói tiếp, chỉ là lẳng lặng đứng ở tại chỗ, cố gắng duy trì lấy mặt không biểu lộ của anh.

“Trợ giúp trẻ em là chuyện tốt a, anh làm chi một bộ dạng vi phạm pháp lệnh?” Cô oa oa kêu to, vọt tới trước mặt anh đánh cánh tay của anh. “Hại tôi sợ tới mức chết khiếp!”

“Dem ảnh chụp dán cả mặt tường, như là rất để ý việc này. Anh không quen để ý cái gì, trừ em ra...” Thác Bạt Tư Công cầm túi thơm ở cổ cô, chậm rãi kéo cô đến trước người. “Em và tất cả mọi người khác nhau —”

Tống Ân Nhi nhìn người đàn ông làm việc thiện không muốn người biết, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trong ánh mắt nhìn cô có ngọn lửa làm cho tim cô đập không thôi.

“Anh xem những đứa trẻ kia là người nhà của anh sao?” Cô suy đoán hỏi thăm.

Anh không có trả lời, chỉ là giạt môi dưới, trông mắt nhìn túi thơm bị anh nắm ở trong tay.

Cô không tự chủ vuốt tóc của anh, mà anh —

Nhẹ nhàng mà gật đầu.

Hốc mắt Tống Ân Nhi phát ra ánh nước mắt, bị anh triệt để đả bại, đau lòng đối người đàn ông này như sóng biển vọt tới, làm cho ngực cô tưởng đau đến giống như là muốn nổ tung.

Anh cô đơn bao lâu nay, ánh mắt của anh như là chờ đợi cô mấy trăm năm.

Đối mặt người đàn ông như vậy, cô còn đang cố kỵ cái gì? Tống Ân Nhi kéo về túi thơm trong tay anh, cả người bay thẳng vào trong lòng anh.

Thác Bạt Tư Công không lường được cử động lần này lui về phía sau hai bước mới đứng vững bước chân, miễn cưỡng nghiêng người làm cho hai người ngã vào trên sô pha.

Anh một tay đỡ sau đầu cô, đầu của mình lại hung ác đụng xuống.

“Sao đột nhiên xông về phía trước như vậy? Em không phải trẻ con, cẩn thận một chút.” Thác Bạt Tư Công nhú mày nhìn về phía cô, giọng lớn lên.

“Thực xin lỗi. Đầu của anh không có sao chứ...”

“Ngộ nhờ đụng vào đầu làm sao bây giờ?” Thác Bạt Tư Công ôm lấy đầu của cô, kiểm tra cô có bị đụng đau hay không.

Tống Ân Nhi nhìn anh, cảm động đến cổ họng đều nghẹn ngào, người đàn ông như vậy nếu như hiện tại cầu hôn với cô, cô thật sự sẽ lập tức gật đầu đáp ứng.

“Ngốc, em không có đụng vào đầu, người đụng vào đầu là anh.” Cô xoa đầu của anh, trong nội tâm cảm động, trong miệng lại nhịn không được nói thêm: “Tối hôm qua anh không phải cũng đụng vào đầu, cho nên mới phải vừa thấy đã yêu em? Mới có thể tiêu nhiều tiền như vậy, tìm em cùng...”

“Em quá ồn.”

Thác Bạt Tư Công hôn môi của cô.

Tống Ân Nhi ôm cổ của anh, đáp lại nụ hôn của anh, mỗi một lần bị anh hôn, ôm lấy, cô thật sự rất vui.

Trước khi gặp anh, cô thậm chí không biết mình sẽ cần một người, khát vọng một người như vậy; cô cảm giác mình như là chờ đợi anh hồi lâu.

Cô ở bên môi anh thở dài hạnh phúc, ôm cổ của anh, đáp lại nụ hôn của anh, thẳng đến bàn tay của anh bắt đầu nhóm lửa lên ở trên da thịt cô, thẳng đến môi của anh bắt đầu mang cô lên cực lạc cô chưa từng cảm thụ qua.

Hình thể hai người sai biệt khiến cho anh tìm rất nhiều thời giờ—an làm cho cô tại thở gấp rên rĩ đã quên khản trương, chỉ vội vã muốn thỏa mãn tình cảm mãnh liệt không an phận trong cơ thể.

Sau khi vượt qua lần đầu đau đớn, Tống Ân Nhi rất nhanh liền ở giữ lấy của anh đạt đến một luồng sóng cao phong, cô nắm lấy cánh tay của anh, cần vai của anh, cho là mình sẽ chết ở trong luật động mà khoái cảm của anh mang đến.

Nhưng, mỗi khi cô nhìn qua con người đen của anh thì cô sẽ không nghe sai khiến, nước mắt của cô sẽ không tự chủ mà rơi, lại ôm anh càng gần, càng chặt hơn.

Cô không rõ đau lòng như vậy từ đâu mà đến, nhưng anh vẫn hiểu được tâm ý của cô, luôn hôn nước mắt, tại bên tai cô nói ra lời tình yêu không chia lìa của bọn họ.

Vì vậy, bọn họ một lần lại một lần luân hãm vào nhu cầu của nhau, thẳng đến cô rốt cục vô lực thừa nhận cầu xin tha thứ, anh mới dưới một cái kết hợp thật sâu tìm được cực lạc lần nữa, lúc này anh mới không tình nguyện buông tha cô.

Cô nhắm mắt lại, mới tiến sát khuỷu tay của anh, vốn vì mệt mỏi cực mà lập tức thiếp đi.

Thác Bạt Tư Công nhìn xem thân thể núp ở trước ngực anh, cô như đoá hoa nửa nở.

Anh hôn tóc của cô, nhắm mắt lại, cũng rất nhanh chìm vào trong mộng đẹp, hoàn toàn không biết cơn ác mộng sẽ ở sau đó tiến vào trong mộng cô đang dựa vào...

Trước bình minh, gió lạnh, cô mặc một bộ quần áo mỏng màu nhạt, đứng ở trước một đồng hồ mả hình sừng.

Cô mị suy nghĩ dựa vào ánh sáng nhạt nhìn chữ trên mồ mả —

Chính thất của Thập Hải trưởng lão, sống ở giờ lành, giờ gặp sâu bệnh, vào giờ lành mùa đông xả thân tế thiên....

Chính thất của Đa Lợi trưởng lão, sống ở giờ lành, giờ gặp bỏ dâm người, đặc biệt tại giờ lành vào đông dùng tế thiên...

Cô đứng ở trước phần mộ của một đồng nữ tử bị tế thiên!

Cô xoay người bỏ chạy, chạy đến thở không nổi, chạy đến không biết mình chạy đến đâu, chạy đến không biết vì cái gì cô lại bị cột vào giá gỗ, dưới giá gỗ còn thiêu đốt củi...

Cô muốn reo hò, nhưng cô kêu không ra tiếng, bởi vì —

Một cây dao đâm vào lồng ngực của cô, đào ra một cái lỗ máu.

Cô đau đến muốn gọi, nhưng cô kêu không được, chỉ bắt được túi thơm người đàn ông đeo ở cổ...

Cô mở to mắt trông thấy “Anh” —

Anh mặt không thay đổi nhìn xem cô, lạnh lùng nói ra: “Người đã nói người không trốn, muốn ở bên cạnh ta một đời một thế...”

Tổng Ân Nhi bỗng dưng mở mắt ra, cả người kinh hãi lên.

Lọt vào trong tầm mắt là những vách tường màu trắng và chậu cây xanh cao bằng người, còn có chiếc giường lớn màu trắng cô đang ngồi đủ để chứa bốn người này, làm cho cô trong khoảng thời gian ngắn không biết mình đang ở đâu.

Ngày hôm qua...

Ngày hôm qua cô và anh triền miên một đêm, từ thư phòng ân ái đến phòng ngủ.

Cho nên, vừa rồi chỉ là mộng! Tổng Ân Nhi bụm lấy tim bởi vì ác mộng mà đập loạn cào cào, bất an cúi đầu nhìn về phía ngực —

Rất tốt, không có một người nào, không có một cái lỗ máu nào, cô còn sống.

Nhưng, túi thơm của cô không thấy!

Tổng Ân Nhi trừng mắt nhìn căn cổ rộng tuếch, cô dồn sức rung mình vài cái, thật vất vả mới bình phục lại da gà, trong nháy mắt toàn bộ đều hướng phía cô nhào tới.

Trong mộng, “Cô” lọt xuống túi thơm ở cổ của “Anh”, hiện tại anh đến đòi trở về sao?

Trong mộng ánh mắt kia — con mắt Michael.

Trong mộng “Anh” giết “Cô” à? Bởi vì “Cô” thoát đi bên người “Anh”...

“Cô” rõ ràng cũng đã sắp chết, nhưng trong mắt “Anh” không có một chút bi thương, chỉ là hờ hững nhìn “Cô”, tựa như chết ở trước mặt “Anh” không là một người, mà là một con kiến.

“Anh” không phải người bình thường.

Tổng Ân Nhi kinh hoàng nhìn quanh, chỉ có thể may mắn lúc này trong phòng chỉ có một mình cô!

Hàm răng cô run lên, tay chân lạnh như băng đến chà xát như thế nào cũng không ấm.

Cô không tin kiếp trước kiếp này gì, không chừng những cảnh trong mơ kia, cũng chỉ là cô đem tình tiết xảo trá trong phim đến trên người của anh, nhưng —

Anh tại sao phải trùng hợp cầm đi túi thơm của cô như vậy?

“Ô ô ô...” Tổng Ân Nhi nghe thấy một tiếng yếu ớt khóc nức nở, thế mới biết cô rõ ràng sợ đến khóc lên.

Vừa rồi cảnh trong mơ quá mức chân thật, giống như cô tự mình kinh nghiệm qua.

“Không có việc gì rồi, không có việc gì.” Cô liếc mình tự nói với mình, đứng dậy xuống giường, phát hiện bên giường thả một bộ đồ mới — cô run rẩy mang tới trên người so sánh, quả nhiên đúng là kích cỡ của cô.

Người đàn ông này đối với cô tốt đến không chân thực, nếu như không phải bởi vì giấc mộng kia, cô cho anh là lẽ vật rất tốt đẹp trên trời đưa tới an ủi cô.

Không, tại lần đầu tiên gặp gỡ anh, cô sợ tới mức chỉ muốn đào tẩu.

Nhưng, thời gian ở chung càng lâu, chuyên chú, quan tâm của anh đối với cô, cô độc trong mắt của anh khắp nơi đều cảm thấy bị trong lòng cô.

“Không cho phép nghĩ nữa!” Cô ôm đầu đau nhức hô lên tiếng.

Tất cả cũng làm cho cô không có cách nào khác giải thích, cô chỉ có thể may mắn hôm trước anh ở mọi người nhìn trừng trừng tiêu hạ quyền sở hữu cô một ngày, cho dù cô ra ngoài ý muốn, anh cũng không cách nào trốn tránh trách nhiệm.

Tổng Ân Nhi mặc quần áo, đối với những dấu hôn đỏ tươi trên người mình bởi vì anh yêu say đắm mà lưu lại, căn bản không dám xem nhiều hơn nữa.

Cô cầm lấy ba lô của mình tông cửa xông ra, cô thoát vội vã như vậy, xuyên qua phòng khách thậm chí không có khí lực ngăn đầu nhìn xung quanh —

Bởi vậy, không phát hiện tay anh nắm túi thơm, đứng ở cầu thang lầu ba, dùng một đôi mắt lạnh đưa mắt nhìn cô rời đi.

“Anh chờ em trở lại.” Thác Bạt Tư Công nói ra.

Tổng Ân Nhi trốn về trong khách sạn.

Nói cô là trốn có hơi chút khoa trương, bởi vì khi cô tông cửa xông ra thì La Luân đã chờ cạnh xe, chờ đưa cô trở lại khách sạn.

Tổng Ân Nhi tựa vào chỗ ngồi phía sau xe, thói quen muốn cầm túi thơm để yên ổn tâm thần, nhưng tay rộng tuếch lại làm cho cô chỉ có thể cắn ngón tay thể hiện sự khẩn trương.

Kỳ thật, nếu như Michael thật sự muốn dỗ thương cô, tại tối hôm qua thân mật, anh có quá nhiều cơ hội. Nhưng, sự thật chính là chỉ cần cô vừa hô đau, thậm chí chỉ cần cô vận thoáng lông mày, cô sẽ thấy anh còn khẩn trương hơn cô dừng lại tất cả động tác.

Nhưng, tất cả, hiện tại cũng không có cách nào khác đền bù sợ hãi của cô đối với anh.

Tổng Ân Nhi xuống xe trước cửa khách sạn, nhân viên phục vụ thấy sắc mặt cô tái nhợt, tận tình đưa lên một ly nước ấm cho cô, cũng theo cô đến phòng cô.

“Có vài cuộc điện thoại nanh lại cho ngài.” Nhân viên phục vụ nhẹ nói.

“Cám ơn.” Tổng Ân Nhi miễn cưỡng bài trừ ra một nụ cười.

“Còn cần giúp ngài làm gì không? Cần giúp ngài gọi bác sĩ không? Hay là giúp ngài chuẩn bị cà phê hoặc thức uống nóng khác?” Nhân viên phục vụ lại hỏi.

“Không cần, tôi ngủ một giấc là tốt rồi, cám ơn.”

Tổng Ân Nhi cảm ơn người bán hàng, đợi cho trong phòng chỉ còn lại có một mình cô thì cô ngồi ở trên sofa, nhìn nút nanh lại trên điện thoại lóe lên, lóe lên mà lộ ra.

Cô không cần nghe cũng biết người nhà lưu lại, cô còn biết nếu như cô không về, bọn họ sẽ dùng đoạt mệnh liên hoàn Call.

Tổng Ân Nhi dè xuống nút nanh lại.

Tất. Bên kia con rốt cuộc xử lý thế nào? Đến tốt cùng chạy đi nơi nào? Mẹ của cô vội vàng bề bọn mà hỏi thăm.

Tút. Hiện tại bên Thác Bạt tiên sinh cũng không liên lạc được, con rốt cuộc có thuyết phục anh ta đem tiền cho chúng ta mượn hay không? Anh trai của cô Tổng Lập nói ra.

Tút. Em không tiếp điện thoại là chuyện gì xảy ra! Tánh mạng người nhà mình đều không cần chú ý sao? Em có chủ tâm muốn làm cho anh và mẹ đi tự sát sao? Anh trai của cô chửi ầm lên lên.

Tút... Tút... Tút... Tút...

Tống Ân Nhi che lỗ tai, mặc cho những tiếng chửi bới kia tại bên tai đến đến đi đi.

Cảm giác trách nhiệm, muốn thừa nhận tất cả sao? Cô tiếp nhận “Cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương”, không có nghĩa là cô phải cung ứng tiêu xài không tận cho bọn họ.

Bằng không, tiệm để cho bọn họ kinh doanh, cô dùng tiền là được!

Tút. Nếu con không nghe, chúng ta bay qua tìm con!

“Các người tính người nhà cái gì!” Tống Ân Nhi đột nhiên quát to một tiếng, lệ rơi đầy mặt dùng sức vuốt điện thoại. “Mà ngay cả đồ đệ của ta cũng biết cảnh cáo ta, hai người phụ nữ bên người Thác Bạt Tư Công đều chết vì tự sát, muốn ta chú ý an toàn của mình; các người chỉ quan vui vẻ của chính các người, các người tính người thân cái gì!”

Cô ôm hai đầu gối ngồi ở trên sofa, lên tiếng khóc rống.

“Cá nhân tạo nghiệp cá nhân gánh! Ta bất kể, thật sự cái gì cũng không muốn quản!” Cô nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Đợi cô và Thác Bạt Tư Công đàm phán tốt điều kiện, bảo anh ta đem ba trăm ngàn gi—ao cho anh trai của cô trở thành phí tổn bán đứt “Cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương” và bí phương tổ truyền bánh bao trắng cùng nhân hiệu a!

Nếu như Thác Bạt Tư Công cảm thấy cái giá này rất cao, cô có thể không lương ở trong tiệm làm việc chỉ đạo nhân viên cửa hàng, thẳng đến lúc buôn bán lên quỹ đạo sẽ rời đi.

“Gặp quý, người cho ta cẩn thận một chút! Người không phải muốn thả tay sao? Làm chi còn muốn làm việc trong tiệm?” Tống Ân Nhi gõ đầu, thở phì phì cảnh cáo mình. “Nếu như Thác Bạt Tư Công cảm thấy bằng giá rất cao, không đủ bộ phận, kêu Tống Lập tự mình đi kiếm tiền trả nợ!”

Cô sẽ cùng Thác Bạt Tư Công đàm phán tốt điều kiện, sau đó cô muốn phui phui dít rời đi!

Không, cô còn phải cầm lại túi thơm ở chỗ Michael, mới có thể rời đi. Túi thơm kia cũng là thứ Thác Bạt Tư Công muốn a!

Nhưng, mới nghĩ đến cặp con người đen sâu không thấy đáy của Michael, ngực cô liền cứng lại, thở không nổi.

“Mày không có thời gi—an trong này khủng hoảng!” Tống Ân Nhi mệnh lệnh mình hít sâu, cũng từ trong bóp da lấy danh thiếp thư ký của Thác Bạt Tư Công ra.

Cô thông qua điện thoại, hẹn thời gi—an với Lâm thư ký, chuẩn bị xế chiều hôm nay muốn lên chiến trường đàm phán cùng Thác Bạt Tư Công.

Sau khi chấm dứt đàm phán, cô muốn đi tìm Michael. Sau đó, sau đó, sau đó...

Tống Ân Nhi ôm lấy đầu, không dám nghĩ nữa.

18. Chương 18: Chương 6

Địa điểm khách sạn chỗ hẹn của Tống Ân Nhi và Thác Bạt Tư Công là một ‘phòng cho tổng thống’ khác ở Vân Hoa, đợi cho cô đến quầy hàng hỏi thăm địa điểm Vân Hoa thì cô mới phát hiện Vân Hoa rõ ràng cùng một cái tầng trệt với vị trí của cô, chỉ là phân thuộc hai bên đông tây, mà lại do thang máy khác nhau ra vào.

Tống Ân Nhi đi vào thang máy thì da đầu đang run lên. Cô bắt đầu hoài nghi có phải sau khi cô vừa ra sân bay Ngân Xuyên, tất cả hành động liền ở trong lòng bàn tay của Thác Bạt Tư Công.

Nói không chừng, cô căn bản không có trúng giải thưởng lớn gì, tất cả đều là anh ta sai khiến, nếu không, tất cả làm sao có thể trùng hợp như vậy?

Đời này ngay cả hóa đơn hai trăm đồng cô cũng không trúng qua, ở đâu ra loại vận may này?

Tổng Ân Nhì tròng mắt tràn đầy buồn rầu nhìn chính mình trong gương thang máy, toàn bộ lông mày nhíu lại, buồn rầu cô sắp đối mặt Thác Bạt Tư Công, buồn rầu tất cả những việc cô gặp tối hôm qua.

Biết rõ cô rời khỏi. Nhưng anh không có đuổi theo —

Đại biểu đã xong sao?

Nhưng, túi thơm của cô bị anh cầm đi, cô vẫn phải đến thăm dò lại anh.

Tổng Ân Nhì vuốt xương quai xanh trống rỗng hôm nay, vừa nghĩ tới những cảnh trong mơ kia, da gà vẫn nổi lên toàn thân.

Túi thơm vốn là của người đàn ông kia, trước khi cô chết đã bị giật xuống. Nhưng, cho dù chuyện này thật sự, đó cũng là chuyện tình trước...

Cô cảm môi, không tự chủ được che ngực, nghĩ bị đè nén bên trong bởi vì nhớ tới người đàn ông trong mộng khiến cho cô đau lòng.

Cửa thang máy không tiếng động trượt ra, cô vội vàng trấn định khuôn mặt.

“Lâm thư kí sao?” Cô thử hỏi thăm.

“Đúng vậy, Tổng tiểu thư khỏe.” Một người đàn ông tuổi chừng bốn mươi đứng ở bên cạnh thang máy, thái độ cung kính nói, “Thác Bạt tiên sinh đã ở trong thư phòng chờ ngài.”

Tổng Ân Nhì gật đầu, theo Lâm thư kí đi về phía cửa chính rộng mở —

Đạp mạnh vào phòng khách, cô liền phát hiện không được bình thường!

Cái chỗ này bài trí giống như đúc với nhà của Michael ngày hôm qua, hoặc nói chỗ này là khu nhà cấp i—ni của Michael thu nhỏ lại!

Vô luận là trang hoàng màu trắng, cửa sổ lớn trong suốt, đèn treo thủy tinh ngắn gọn, ghế dài đọc sách hình chữ L bên cửa sổ, không một thứ nào là không giống.

Bước chân của cô tự động chuyển hướng phía bên phải, đi về hướng phương hướng thư phòng trong trí nhớ cô.

Quả nhiên, nghênh đón cô lại là một cái cửa chính màu trắng.

Cô đẩy cửa vào, trông thấy một căn phòng tuyết trắng —

Trên mặt tường màu trắng treo đầy cảnh tượng các nơi trên thế giới, mà không phải nét mặt tươi cười hồn nhiên của trẻ em.

Cô nhẹ nhàng thở ra, đoán rằng có lẽ địa phương của hai người này cùng một nhà thiết kế xếp đặt a!

“Em đã đến rồi.”

Tổng Ân Nhì kinh ngạc nhảy người lên, xoay người —

Đang ngồi ở phía sau cô trên sofa, đôi mắt như động đen chăm chú nhìn cô.

“Anh —” Tổng Ân Nhì dồn sức đánh một cái run rẩy, không tự chủ lui về phía sau một bước, bật thốt lên nói ra: “Anh là Thác Bạt Tư Công!”

Thác Bạt Tư Công gật đầu, ánh mắt không hề chớp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi của cô, nhin xuống xúc động muốn ôm cô vào trong lòng.

Cái loại nhìn chăm chú xem cô là duy nhất làm cho Tổng Ân Nhì mềm lòng, thiếu một chút đã muốn trực tiếp tha thứ sự lừa gạt của anh.

Nhưng cô không thể, bởi vì giữa bọn họ có quá nhiều nghi vấn.

“Vì cái gì gạt tôi?” Tổng Ân Nhì hỏi.

“Anh không có lừa em, anh chỉ không có nói qua anh là Thác Bạt Tư Công mà thôi.” Anh nói.

“Với tôi mà nói, kết quả cũng giống nhau, anh biết rất rõ ràng tôi bay qua một chuyến này chính là tới tìm anh!” Tống Ân Nhi tức giận tiến lên một bước, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trừng mắt anh.

“Anh biết rõ mục đích của em, cho nên từ sau khi em vào sân bay, anh liền muốn bọn họ hảo hảo chiếu cố em.” Anh vươn tay muốn cầm bờ vai của cô.

Thân thể cô co rụt lại, tránh được đụng chạm của anh.

“Đùa giỡn tôi xoay quanh rất vui vẻ sao? Xem bộ dạng tôi tự cho là trúng giải thưởng lớn, cao hứng oa oa gọi, rất buồn cười à!” Tống Ân Nhi tức giận đến toàn thân run rẩy, chỉ thiếu chưa cho anh một quyền.

“Đùa giỡn, buồn cười đều không có quan hệ, anh chỉ hy vọng em có thể được chiếu cố tốt nhất, anh chỉ là muốn biết rõ nếu như em không biết anh là Thác Bạt Tư Công..., em sẽ dùng diện mạo gì đối mặt anh. Anh chỉ thích nhìn em, nhìn em cười giống mặt trời, nhìn hỉ nộ ái ố đặc sắc trên mặt em...”

Thác Bạt Tư Công đột nhiên dừng lại, nhả lại lông mày mở rộng tầm mắt.

Tống Ân Nhi nhìn anh, càng phát giác chính mình tiết lộ quá nhiều tình cảm nội tâm, bộ dáng không tự tại, cô dùng sức cắn môi, bắt buộc chính mình không thể mềm lòng đối với anh.

Cô quay đầu ra sau, nhìn cũng không nhìn anh.

Thác Bạt Tư Công hơi nhếch môi, không thích cảm giác bị cô xem nhẹ: bàn tay của anh nâng cằm của cô lên, muốn cô nhìn anh.

“Ngày hôm qua anh đáp ứng trợ giúp đám người kia thì em còn thiếu nợ anh một phần nhân tình — cho nên, hiện tại anh muốn em không giận anh.” Anh mệnh lệnh nói.

Cô cau mày, tuy thật sự không tình nguyện, nhưng vẫn chỉ có thể gật đầu đối với anh.

“Tôi tha thứ cho sự lừa gạt của anh, nhưng một con ngựa bằng một con ngựa. Bây giờ tôi đang hi vọng biết rõ anh vì cái gì gấp cũng chưa gặp tôi, liền quyết định vì bí phương bánh bao trắng tổ truyền và túi thơm lấy tôi? Anh xem hôn nhân là trò đùa sao?” Cô mới mở miệng hỏi vấn đề liên cuộn cuộn không dứt thốt ra. “Vị hôn thê trước của anh, không phải cũng chưa từng gặp mặt, liền quyết định muốn đính hôn à?”

Tống Ân Nhi nhớ tới kết cục vị hôn thê cùng thư kí của anh, mạnh lui về phía sau một bước.

Ánh mắt Thác Bạt Tư Công buồn bã, cầm cổ tay của cô lôi kéo đi phía trước.

Cả người Tống Ân Nhi thoáng chốc bay vào trong ngực của anh, cùng anh chìm vào trên sofa.

“Buông ra.” Cô bị anh quấy tại trên đùi, tứ chi mới chạm nhau, rất nhiều việc tối hôm qua liền xông lên, anh hít mắt, cúi đầu tìm kiếm môi của cô.

“Không tha.” Anh tại phần môi của cô nói ra.

“Anh rất ác liệt...” Cô mở miệng mắng chửi người, lại bị anh thừa dịp mút vào môi.

Anh biết rõ nên hôn cô như thế nào sẽ làm cô mềm hoá, biết rõ như thế nào sẽ làm cô run rẩy, biết rõ cô sẽ bởi vì xúc giác của anh mà rên rỉ lên tiếng.

Tế bào toàn thân Tống Ân Nhi bởi vì khoái cảm mà tham luyến anh, nhưng mấy ngàn, mấy trăm nghi hoặc trong lòng của cô lại làm cho cô không có cách nào khác buông lỏng.

Cô nắm chặt nắm tay, trước khi sắp triệt để rơi vào tay giặc, tìm về một tia lý trí cuối cùng đẩy anh ra.

Thác Bạt Tư Công giữ eo của cô, không cho phép cô rời đi quá xa.

Tống Ân Nhi nhìn người đàn ông hình dáng rõ ràng giống như đao khắc, hốc mắt sâu quỳnh như con lai, mà thần sắc hai đầu lông mày lại nghiêm trọng hơn người. Biết rất rõ ràng gương mặt coi như lạ lẫm này, nhưng cô lại có cảm giác như chính mình đã quen anh hồi lâu.

Cô thậm chí cảm thấy được mình đã quen thuộc tất cả của anh, quen thuộc anh ở trước mặt người ngoài luôn xa cách, quen thuộc sự chấp nhất của anh đối với cô trong mắt...

Tất cả phụ nữ đều nên vì anh như vậy mà động dung, nhưng cô không biết vậy có phải chuyện tốt hay không.

Đôi mắt lạnh lùng của anh và bả dao trước ngực của cô trong mộng, thoáng chốc bay vào trong đầu của cô, làm cho sau lưng cô toát ra trợn trợn mồ hôi lạnh.

“Thả tôi ra.” Cô nói nhỏ.

“Thật vất vả tìm được em, anh sẽ không buông tay.” Bàn tay anh nắm cổ của cô, cảm giác mạch đập của cô đích thực nhảy lên.

“Anh tính ra phải nói qua những lời này với vị hôn thê chết đi của anh chứ?” Cô xem mặt của anh hiện lên sững sờ, cũng tại trong nháy mắt thu hồi tất cả tình cảm.

Cô đánh cái run rẩy, lui về phía sau hết lần này tới lần khác lại không có đường thoái lui.

“Anh đối với cô không lời nào để nói, bất quá chỉ là một cuộc đám hỏi công ty.” Anh lạnh lùng nói ra. “Chính cô ta lựa chọn đi đến tuyệt lộ, chẳng lẽ muốn anh cũng đi theo cô ta tìm chết sao?” Thác Bạt Tư Công híp mắt, không muốn thảo luận chuyện này.

Anh cầm qua một phần văn kiện đặt ở trên bàn bên cạnh đưa tới bên cạnh tay cô. “Chuyện bây giờ em nên lo lắng là cái này.”

Tổng Ân Nhi nhìn xem biên lai mượn ba trăm ngàn mà anh trai của cô đã ký tên thì sắc mặt thoáng chốc tái đi.

Trên biên lai mượn tiền có luật sư chứng kiến, điều lệ giấy trắng mực đen Tổng Lập phải trong vòng nửa năm hoàn thanh món nợ này, nếu không Thác Bạt Tư Công có quyền nhờ pháp luật cầu khoản nợ; mà vô luận nửa năm sau Tổng Lập trả nợ hay không, đều phải đem bí phương tổ truyền bánh bao trắng và túi thơm làm tiền lời gi—ao cho Thác Bạt Tư Công.

Cái này cô còn có thể nói chuyện gì cùng Thác Bạt Tư Công? Kỳ hạn trả nợ trên biên lai mượn tiền đã ghi rất rõ ràng.

“Không phải nói ba trăm ngàn tiền cưới sao?” Thanh âm cô run rẩy nói.

“Đúng là tiền cưới, nhưng anh là người làm ăn, không có khả năng chỉ nói mà không làm liền trả thù lao; bất quá, nếu em gả cho anh, anh sẽ xé bỏ biên lai mượn tiền này.” Con người đen của anh yên lặng trong mắt của cô.

Cô mở to mắt, cảm giác sự thật như sóng cồn đánh tới, làm cho cô không thở nổi, rồi lại không có cách nào khác chạy trốn, chỉ có thể lựa chọn bị sóng cồn bao phủ.

“Nếu như tôi gả cho, anh cũng có thể không xé bỏ biên lai mượn tiền này.” Cô nắm chặt nắm tay, cảm giác lửa giận tại trong cổ họng đảo quanh.

“Em khôn khéo hơn anh của em.” Khoé môi Thác Bạt Tư Công hơi cong, cầm cầm của cô.

“Đại ngu ngốc! Đần chết! Bị sủng thành đầu trống trơn! Anh ta dựa vào cái gì cho tôi sẽ đáp ứng gả cho anh giúp anh trả nợ! Nếu như tôi không lấy chồng, anh ta có biện pháp tại nửa năm kiếm được ba trăm ngàn sao?” Cô tức giận quăng biên lai lên bàn, con mắt long lanh trừng to liền tóm vạt áo của anh. “Còn có, bây giờ anh nói rõ ràng cho tôi! Chưa thấy qua tôi liền muốn kết hôn với tôi, vừa muốn bánh bao trắng cùng túi thơm, anh đến tội muốn gì?”

Thác Bạt Tư Công chợt bắt lấy bờ vai của cô, mắt sắc bén híp lại, trầm giọng nói ra: “Em nghĩ rằng anh hi vọng như vậy phải không? Anh chán ghét chấp nhất đối bất cứ chuyện gì! Hết lần này tới lần khác không lâu, anh bắt đầu nằm mơ, trong mộng em mặc cổ trang, dứt anh ăn bánh bao trắng đặt trong hộp bạc tám tầng: sau đó hình ảnh lại vừa chuyển, em chết tại trong ngực của anh! Đón lấy, cảnh trong mơ lại biến thành anh ôm em trong lửa lớn, anh bị hỏa thiêu thân thể, lại khôi phục, anh đau đến muốn chết rồi lại không chết được, chỉ có thể trơ mắt nhìn em bị đốt thành tro bụi, thẳng đến thân thể của anh rốt cục bị đốt tới mất đi năng lực nguyên thủy, rốt cục bị chôn sống chết cháy mới...”

Đầu ngón tay Thác Bạt Tư Công lâm vào bờ vai của cô, gân xanh ở cẳng cổ anh nổi lên, thân hình cao lớn bởi vì nhớ lại những cảnh trong mơ kia mà không ngừng run rẩy.

Cô xem thấy thần sắc anh kích động, khi nước mắt trượt ra hốc mắt thì cô mới biết được mình đang rơi lệ.

Mà anh trừng mắt nước mắt của cô, khàn giọng nói: “Mỗi một lần, anh đều khóc từ trong mộng tỉnh lại, anh hận thấu loại cảm giác này!”

Cô xem thấy anh thống khổ đến vận vẹo khuôn mặt, nước mắt càng không thể thu vào.

Cô đau lòng ôm lấy thân thể của anh, làm cho khuôn mặt của anh dựa vào cẳng cổ của cô, cô lấy tay vuốt phía sau lưng của anh, thẳng đến hơi thở hỗn loạn anh nhả ở cổ cô dần dần bình tĩnh lại.

“Cho nên, khi anh ăn vào bánh bao trắng của cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương, chứng kiến LO—GO trên mặt bánh bao trắng, làm cho người ta theo tuyến tìm được ảnh chụp cùng tư liệu của em, anh mới biết được những mộng kia cũng không phải trùng hợp, chúng nó là muốn để cho anh tìm được em...” Anh nói nhỏ.

“Sáng sớm hôm nay, em cũng mơ tới anh...” Cô nín lấy y phục của anh, nghẹn ngào nói.

“Em mơ tới cái gì?” Anh bỗng đứng ngẩn đầu nhìn cô.

“Em mơ tới anh giết chết em.” Cô dồn sức đánh cái rùng mình.

“Không có khả năng!” Thác Bạt Tư Công trừng lớn mắt, bắt lấy bờ vai của cô, mười ngón kích động lâm vào ở giữa. “Không có khả năng!”

Tống Ân Nhi đau đến ngược lại hít mạnh, kháng cự đánh cánh tay của anh.

Thác Bạt Tư Công kinh hãi nhảy ra, lúc này mới phát hiện mình làm cái gì, vội vàng rút tay về. “Em... Em không sao chứ?”

Cô lắc đầu, dùng tay áo lau nước mắt, cố gắng hít sâu để bình khôi phục bình thường.

“Em không biết tất cả là chuyện gì xảy ra, em cũng không biết là cái gì đem chúng mình liên lụy cùng một chỗ, nhưng sự thật chính là — anh trai em thiếu anh ba trăm ngàn, em cũng không thể vì vậy mà gả cho anh, đây chính là nguyên nhân em tới tìm anh.” Cô thấp giọng nói.

Thác Bạt Tư Công trừng mắt cô, hơn nửa ngày đều không có mở miệng.

“Gả cho anh, em không cần gánh nợ giúp bọn họ, có thể qua ngày tốt lành, vì cái gì không thể gả cho anh?”

Anh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cô.

“Bởi vì anh lấy tôi không phải bởi vì yêu thích tôi, anh có thể là bởi vì bí phương bánh bao tránh, có thể là bởi vì túi thơm, có thể là bởi vì những cảnh trong mơ kỳ quái kia! Còn có, chúng ta cần bản là hai người xa lạ, làm sao có thể kết hôn?” Cô thẳng lưng, cố gắng không để mình bị anh ảnh hưởng.

Anh híp mắt, thanh âm lạnh giống như băng nói: “Sau khi trải qua tối hôm qua, em còn cho chúng ta là người xa lạ?”

“Tối hôm qua chỉ là tình cảm mãnh liệt.” Cô run giọng nói ra, xoay đầu.

Đầu ngón tay của Thác Bạt Tư Công xẹt qua đôi môi của cô, con ngươi đen trở nên sâu hơn, anh cúi đầu dùng cái trán chống đỡ cô, hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng thẳng bức đến trước mặt cô.

“Tình cảm mãnh liệt sẽ không khiến cho em đau lòng, sẽ không khiến cho em rơi lệ, sẽ không khiến cho em sợ hãi anh...”

“Tôi không sợ anh.” Hai tay cô chống đỡ ngực của anh, cố gắng mà muốn ngăn anh ở bên ngoài.

“Như vậy tốt nhất.”

“Tốt nhất là nhanh xử lý hoàn tất chính sự giữa chúng ta.” Tống Ân Nhi cau mày, đột nhiên ngồi thẳng thân thể, nghiêm trang nói: “Xin anh nói cho tôi biết ba trăm ngàn tiền mượn xử lý thế nào.”

Thác Bạt Tư Công nhìn xem bộ dạng cô ngồi nghiêm chỉnh, anh ngưng lại biểu lộ, cầm lấy biên lai mượn tiền, xoay người đi về ghế da to lớn sau bàn làm việc.

Hai tay của anh đặt tại mặt bàn, dùng tư thái lạnh lùng bình thường anh đối đãi người ngoài lạnh lùng nhìn cô.

“Anh đã nói cho em biết ý nghĩ của anh rồi, bây giờ là em nói cho anh biết em muốn làm như thế nào.” Anh nói.

Tống Ân Nhi nhìn thần thái cự người ngoài ngàn dặm của anh, cô ngóc cằm lên, cố gắng dùng thanh âm tự tin nhất nói ra: “Tôi dùng bí phương tổ truyền cùng túi thơm anh lấy đi trở thành thế chấp mượn ba trăm ngàn, tôi hi vọng người có thể trả cho chúng tôi dùng mười năm làm thời gian thanh toán khoản tiền mượn này. Đương nhiên, tôi sẽ gi-ao tiền lời cho anh.”

“Em thật cho là bí phương tổ truyền của em đáng giá ba trăm ngàn? Còn nữa, em có thể giao anh bao nhiêu tiền lời? Mười vạn? Hai mươi vạn? Một trăm vạn? Anh không hiếm những số tiền kia. Huống hồ, biên lai mượn tiền này giấy trắng mực đen ghi cực kỳ tinh tường, hôm nay bí phương bánh bao trắng và túi thơm cũng đã thuộc về anh, anh là gì muốn không duyên cớ buông tha cho?” Anh khước môi dưới lên bĩu một cái, châm chọc nói, liền nhìn cũng không nhìn cô nữa.

“Tôi mặc kệ biên lai mượn đồ.” Cô nắm chặt nắm tay, tức giận tiến lên một bước. “Bởi vì cho dù trên biên lai mượn đồ viết rõ muốn tôi trả cho anh, vậy cũng không phải chuyện hợp pháp.”

“Đương nhiên, em có thể lựa chọn khác, đó là nhìn xem anh trai em trong vòng nửa năm không trả nợ được, mà bị nhốt vào trong tù.” Thác Bạt Tư Công mở máy vi tính ra bắt đầu xử lý việc công, xem cô như không khí.

Anh có phương thức làm việc của anh, anh sẽ không thỏa hiệp theo, huống chi, cô là người anh muốn!

Tống Ân Nhi nhìn xem tư thái làm việc của anh, biết rõ anh là cố ý xem nhẹ cô, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái: dù sao, cô sớm quen sự nhiệt liệt của anh, quen mình ở trong mắt của anh không giống người thường...

Cô bình tĩnh đứng, chờ đợi anh lại ngừng đầu cùng cô bốn mắt đụng nhau lần nữa.

“Ngày mai giúp tôi và nhà thiết kế nhà hàng còn có công trình sơ hệ thống máy tính hẹn thời gi-an. Còn có, buổi chiều mời chủ trì hành chính họp hội nghị sớm.” Anh cầm điện thoại bắt đầu soạn thư ký. “Mười phút sau, giúp tôi hẹn chủ bếp hành chính.” Thác Bạt Tư Công nói xong với điện thoại, lại tiếp tục trở lại trước máy vi tính.

Anh vừa cúp điện thoại, Tống Ân Nhi lập tức bước đến trước mặt của anh.

“Ý của anh là, tôi chỉ thừa mười phút thời gi-an có thể thuyết phục anh sao?” Tống Ân Nhi lớn tiếng hỏi, mặc dù biết rõ cô kỳ thật không có lựa chọn khác.

“Em không có cách nào khác thuyết phục anh, em chỉ có thể chiều theo phương thức của anh đi.” Anh mặt không thay đổi nói.

Tống Ân Nhi mím đôi môi, hận không thể trực tiếp nắm chặt cổ áo của anh, thống khoái mà dao động tăng trong sạch trên người anh.

“Được! Anh muốn lấy thì lấy!” Hai tay cô gi-ao ở trước ngực, một bộ tư thái cường ngạnh tìm người đàm phán. “Nhưng, anh cho bằng giá ba trăm ngàn, mà cuộc đời của tôi không dừng lại ở ba trăm ngàn!”

Thác Bạt Tư Công chậm rãi ngừng đầu nhìn cô, cảm giác lòng mình trong nháy mắt trở nên nguội lạnh.

Anh không có gì hay đau lòng, bởi vì anh sớm thành thói quen người bên ngoài muốn cầu cạnh anh, cô tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

“Em còn muốn gì?” Thác Bạt Tư Công lấy ra bút máy Mont-blanc màu đen của anh, lấy ra chi phiếu mỏng.

“Anh đang nghĩ cái gì! Tôi muốn tiền của anh làm cái gì, muốn tiền của anh là người nhà của tôi!” Mặt Tống Ân Nhi tức giận trướng thành đỏ bừng, nặng nề vỗ cái bàn. “Nếu như anh còn muốn dùng tiền để giải quyết chuyện, coi chừng tôi cho anh một quyền...”

Thác Bạt Tư Công đặt trên bàn, nhìn xem bộ dáng cô tại trước bàn tức giận tới mức giơ chân.

“Lúc này đây, lão nương ta giúp bọn họ gánh chịu ba trăm ngàn này. Nhưng, xin anh nhớ kỹ, từ nay về sau, người nhà của tôi có bất luận nợ nần gì không hề có liên quan với tôi.” Cô nắm chặt nắm tay, tức mình không có cách nào khác buông tay bất kể.

“Ý của em là, em đồng ý gả cho anh.”

“Đúng, tôi là vì bọn họ mà gả cho anh.” Cô lớn tiếng nói ra, mặc dù chứng kiến ánh mắt buồn bã của anh, cũng bất buộc chính mình phải sắc đá tâm. Dù sao cô đổi mặt, chính là nhân vật hung ác a! “Sau đó, bởi vì giá cả bản thân tôi khi còn sống không ngừng ở ba trăm ngàn, cho nên chỉ gả cho anh một năm: một năm sau, nếu như tôi đưa ra ly hôn, anh không được phản đối.”

Tống Ân Nhi chứng kiến Thác Bạt Tư Công mím chặt đôi môi, giận trừng mắt cô, cô vì vậy hai tay chống nạnh, bày ra tư thái quyết không thỏa hiệp.

“Có thể.” Thác Bạt Tư Công trầm giọng nói ra, cho rằng một năm sau, anh tuyệt đối sẽ có biện pháp làm cho cô tiếp tục cuộc hôn nhân này.

“Như vậy, túi thơm của tôi trước tiên có thể cho tôi sao?” Cô hướng anh vươn tay.

“Chờ em thực hiện lời hứa của em, sau khi gả cho anh, anh sẽ trả cho em.” Anh đi ra bàn làm việc cầm tay của cô, cũng không buông ra nữa.

“Một lời đã định.” Tống Ân Nhi dùng sức lắc lư tay của anh, muốn thừa cơ bỏ qua anh.

Bởi vì mặc dù đã hạ quyết định, nhưng loại cảm giác ăn đến sít sao này, khiến cho cô không thoải mái.

“Em giãy không ra.” Khoé môi Thác Bạt Tư Công khẽ nhếch, kéo cô đến trong ngực của anh. “Ngày mai anh bảo Lâm thư ký mở một tài khoản tiết kiệm cho em.”

“Không cần.” Cô trợn mắt lên, dùng sức lắc đầu.

“Em sắp là vợ của anh, nên được chiều cổ tốt nhất.” Khi anh nói ra từ vợ, thần thái trên mặt không khỏi trở nên nhu hòa rất nhiều.

“Anh đã thanh toán ba trăm ngàn.”

“Những số tiền kia cũng không phải dùng tại trên người của em.”

“Tùy anh, dù sao người nhiều tiền, cho tôi bao nhiêu, tôi liền quyền bao nhiêu.” Hai tay cô chống eo, không phục nói.

“Tùy em.” Anh nhướng mày nói ra, buồn cười nhìn xem cô tức giận đến dậm chân mấy cái.

“Đúng rồi, ngày mai tôi trở lại Đài Loan a!” Cô xem đến anh biến sắc, lúc này mới cảm thấy thoải mái chút ít.

Ha! Để ý đi!

“Chuyện em muốn xử lý, anh ở bên cạnh cũng có thể thay em xử lý. Nếu như em muốn trở lại Đài Loan, chờ anh giải quyết xong chuyện ở đây, chúng ta cùng trở về.”

“Không thể!” Lần này cô thật sự lớn tiếng phản đối. “Tôi không trở về, cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương làm sao bây giờ? Dầu trộn bánh bao trắng là tôi điều chế, trong tiệm không có hàng, các đồ đệ của tôi cũng không làm ra bánh bao trắng.”

Anh mím môi, nhìn xem cô hai tay chen vào eo cổ chấp khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

“Em trở về trước, sau đó anh đến. Còn có, sau khi em trở về bắt đầu chuẩn bị chấm dứt mặt tiền cửa hàng buôn bán.” anh dùng thủ thế ngăn cản cô mở miệng, tiếp tục nói: “Bánh bao trắng chỉ là tạm thời ngừng bán, sau đó anh sẽ đem chúng nhập vào nhãn hiệu ẩm thực M, một lần nữa đóng gói đẩy dờ đi.”

“Tôi có một loại cảm giác thu ba trăm ngàn của anh là quá tiện nghi cho anh.” Hai tay cô gi—ao ở trước ngực, hé mắt nhìn anh.

“Anh dùng mở lại...” Thấy cô trợn mắt trừng, anh lập tức đổi giọng. “Chi phiếu đưa cho người nhà em.”

“Không thể. Trước kia chính là tôi quá nuông chiều sinh hư, hôm nay mới có thể rơi xuống kết cục bán mình cứu mẹ, anh, từ nay khóc cầu tôi cũng không để cho bọn họ một xu.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tất cả nghe theo em.” Thác Bạt Tư Công nắm chặt tay của cô, nhếch miệng cười.

Tổng Ân Nhi nhìn tiểu dung sáng ngời giống như có được toàn bộ thế giới của anh, cả người đột nhiên sững lại.

Cô đối với anh thật sự có lực ảnh hưởng lớn như vậy sao? Cô dám đánh cuộc có lẽ đời này anh chưa từng cười sáng lạn như vậy.

Cô dời ánh mắt không được, chỉ muốn si ngốc nhìn anh như vậy, thẳng đến cô phát giác vui vẻ bên môi anh càng đậm, mà ngay cả một đôi con ngươi đen cũng lờ lờ tỏa sáng, cô mới giật mình vì thất thổ của mình.

“Tôi... Tôi... Cái kia... Tôi muốn đi ăn cơm, tôi đã đói bụng bẹp.” Cô co lại phát tay, xoay người muốn xông về phía trước.

“Anh ăn với em.” Anh từ phía sau ôm lấy cô.

Tổng Ân Nhi lập tức ngã vào lòng của anh, cảm giác được lồng ngực kiên định của anh nhảy lên, bị cổ hương vị lạnh lùng lạnh lạnh vây quanh, cô đột nhiên cảm thấy rất thẹn thùng.

Muốn chết, người này sắp trở thành trượng phu của cô nữa à!

Anh tại bên tai cô nói ra: “Phát ngốc cái gì, không phải muốn đi ăn cơm sao?”

“Tự mình đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ tốt, anh làm tôi nai con đi loạn...” Cô rên rỉ một tiếng, im miệng, cả khuôn mặt nóng cay lên. “Ý của tôi là tôi sẽ tiêu hóa không tốt, tôi muốn đi.”

Cô liều lĩnh vọt mạnh đi phía trước, hết lần này tới lần khác bàn tay của anh cài tại bên hông cô, như hình với bóng đi ở bên cạnh của cô.

“Muốn đi đâu, muốn mua gì, bảo La Luân đi với em.” Anh nói.

“Đáng giận! Không nghĩ tới La Luân cũng là người của anh” Cô trừng anh, cảm giác mình như Tôn Ngộ Không trốn không thoát Ngũ Chỉ sơn. “Tự mình đi nhờ xe.”

« Anh lo lắng.” Thác Bạt Tư Công xoa xoa tóc của cô, nắm tay của cô đi đến phòng khách, ra lệnh thư kí chiếu cố cô thật tốt.

Lâm thư kí nhìn ông chủ từ trước đến nay nghiêm nghị mà lại chưa bao giờ thân cận với người lại biểu hiện được thân cận với Tổng Ân Nhi như thế, kính mắt thiếu chút nữa trượt xuống, chỉ có thể cố gắng im lặng, cố giữ vững trấn định nghe dặn dò.

Tổng Ân Nhi theo ánh mắt không thể tin của Lâm thư kí phát giác Thác Bạt Tư Công đối với cô đặc biệt, trái tim ấm áp, nhưng trong lòng vẫn không khỏi có chút bối rối —

Bởi vì những giấc mộng kia, bởi vì bối cảnh của anh, anh chấp nhất đối với cô, cũng không phải tầm thường...

Tổng Ân Nhi không tự chủ được nhìn về phía mắt đen bóng của Thác Bạt Tư Công, đầu óc lại một mảnh kêu loạn. Có lẽ cô nên gọi điện thoại cho anh trai, lên tiếng hỏi bọn họ lúc trước điều tra Thác Bạt Tư Công thì đến tốt cùng còn tra được cái gì.

“Tôi đi.” Cô loạn xạ phát phát tay.

Thác Bạt Tư Công dặn dò Lâm thư kí: “Chiếu cố cô thật tốt.”

“Tôi cũng không phải hài tử ba tuổi...” Cô liếc mắt.

“Ngoan, nghe lời.” Thác Bạt Tư Công cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô.

Tống Ân Nhi mở to mắt, mặt lại đỏ. Cô nặng nề nện cho Thác Bạt Tư Công một quyền, nhanh chóng xoay người lao ra phòng khách.

Lâm thư kí vội vàng đi theo.

Thác Bạt Tư Công nhìn Tống Ân Nhi xông vào trong thang máy, lúc này mới nở nụ cười trên mặt đi trở về thư phòng.

Anh ngồi trở lại trước máy vi tính, phát hiện người đại diện đồ cổ truyền đến một tin tức —

Có hai phần cổ văn Tây Hạ ngài có thể sẽ cảm thấy hứng thú, hai phần cổ văn này giống như hộp bạc tám tầng ngài mua lúc trước, đều có hơn tám trăm năm lịch sử. Cổ văn thứ nhất là một bản chép tay, phần thứ hai thì là khế ước. Đặc biệt nhất chính là học giả nói cho tôi biết, bên trong hai phần này đều có tên ‘Thác Bạt Tư Công’, nếu ngài có hứng thú, có thể lên mạng xem xét tình huống cổ văn.

Da đầu Thác Bạt Tư Công run lên một hồi, lập tức di động con chuột vào website đại diện của người bán đồ cổ.

Anh chứng kiến công văn được dùng chữ màu đen ghi thành khế ước, bên tai lập tức qua một hồi đau nhức như sấm sét, đau đến cả người anh ngã ra sau, chìm vào trong ghế da.

Đau đầu kịch liệt làm cho vai của anh trong nháy mắt co rút, nhưng anh hoàn toàn không có biện pháp dời ánh mắt, bàn tay run rẩy loạn xạ lục lợi điện thoại, gọi cho người bán đồ cổ.

“Tôi mua chúng nó, hơn nữa tìm người phiên dịch ra, tôi muốn trong thời gian nhanh nhất thu được.” Sắc mặt Thác Bạt Tư Công trắng bệch cúp điện thoại, đau đến gục xuống bàn không ngừng thở phì phò.

Trong đầu của anh hiện lên vô số hình ảnh, nhưng không có một cái có thể dừng lại, từng cái hình ảnh giống như châm đâm khiến anh đau đớn.

Anh biết rõ ghi lại trong khế ước có liên quan đến anh, anh cần tìm được anh —

Tựa như anh muốn Tống Ân Nhi làm vợ.

19. Chương 19: Chương 7

Cứ như vậy, sau hôm Tống Ân Nhi đi thăm hết một trăm lẻ tám tháp nổi tiếng ở Ngân Xuyên, Thác Bạt Tư Công liền bảo La Luân tiễn cô đến sân bay, cùng cô lên máy bay, thẳng đến cô chuyển máy bay trở lại Đài Loan, anh đều thủy chung ở bên người cô.

Sau khi Tống Ân Nhi trở lại Đài Loan, không giống lời của Thác Bạt Tư Công đến nhà của anh ở, mà là bảo La Luân đưa về nhà trước.

Cô đơn giản nói ẹ và anh trai tin tức cô kết hôn với Thác Bạt Tư Công, sau khi bọn họ nghe được quả thực vui ngất trời, lao nói sự nghiệp của Thác Bạt Tư Công có bao nhiêu kinh người, Tống gia bọn họ muốn phát đạt chính là phải dựa vào con rùa vàng như vậy.

“Con không muốn biết anh ta có bao nhiêu tiền.” Tống Ân Nhi cắt đứt lời của bọn họ, cau mày nói ra: “Con muốn hỏi về chuyện tự sát của vị hôn thê tiền nhiệm còn có thư kí tiền nhiệm của anh ta. Hai người ngay cả nhà hàng của anh ta trên thế giới có bao nhiêu chi nhánh đều rõ ràng, loại chuyện này không có khả năng không biết.”

Tống Lập anh trai Tống Ân Nhi trầm mặc vài giây đồng hồ sau, chậm chậm nói: “Em không thích nghe người khác nói gì khắc thù, hung thủ giết người, hai người đều trùng hợp tự sát a! Nhất định là bọn họ bạc mệnh, không có cách nào khác ở bên người Thác Bạt tiên sinh, không giống em xem xét có phúc khí, mẹ nói em vừa ra đời thì có thầy bói nói em là người đại phú đại quý, xa hoa.”

“Cho nên, vị hôn thê và thư kí của anh ta thật sự đều là tự sát mà chết?” Tống Ân Nhi híp mắt, hần học hỏi thăm: “Hai người nói rõ ràng cho con, con phải chuẩn bị tâm lý, mới có thể ngồi vững vị trí này.”

Tống Lập và mẹ Cổ Thu Hà nhìn nhau, lại trầm mặc lần nữa.

“Không nói, con rời đi.” Mí mắt Tống Ân Nhi nhảy xuống.

“Đúng vậy, thời giờ—an hai người bọn họ tự sát chỉ thua kém hơn một tháng.” Tống Lập nói ra.

Tống Ân Nhi thở hắt vì kinh ngạc, toàn thân nổi lên trợn trợn da gà. Vì cái gì bên người Thác Bạt Tư Công, luôn sẽ có nhiều chuyện tình không tầm thường như vậy?

Cô cần môi, biết chuyện tình mình sợ nhất thật ra là —

Cô không thể hoàn toàn tin tưởng Thác Bạt Tư Công.

“Này, này... Em sẽ không muốn hôn chứ?” Tống Lập đẩy cô.

Tống Ân Nhi hung hăng trừng anh trai, chỉ cảm thấy trái tim băng giá — đây là người nhà của cô, mặc dù sự tình đều đặt tại trước mặt, mẹ và anh trai vẫn không nghĩ tới an nguy của cô!

Nếu như cô thật sự cũng chết bỏ mạng, bọn họ cũng chỉ vội vã cầu lấy tổn thất đền bù!

“Ân Nhi, vậy nhất định chỉ là hiểu lầm, nói không chừng là có người muốn hãm hại con về tương lai.” Cổ Thu Hà ôn tồn lôi kéo tay con gái nói ra: “Trong báo cáo còn nói vị hôn thê trước của anh ta có qua lại trong việc làm ăn... Còn có a, con về tương lai tuyệt đối không phải loại người trêu hoa ghẹo nguyệt, điểm ấy mẹ đều giúp con điều tra rõ ràng...”

Tống Ân Nhi không biết mẹ còn nói cái gì, nhưng cô thật sự không có cách nào khác nghe nữa.

Cô cau mày thấp giọng nói ra: “Đủ, con muốn thanh tĩnh.”

“Em không có việc gì chứ! Bằng không, nếu như em sợ anh ta..., chúng ta cũng có thể ở chung với hai người...” Tống Lập thử hỏi thăm.

“Hai người dám tới, con lập tức ly hôn.” Trong mắt Tống Ân Nhi bốc hỏa, chém đinh chặt sắt nói.

“Gần đây mẹ quen một thầy tướng số giỏi, còn xem tới được kiếp trước kiếp này, ông ta nói con và Thác Bạt tiên sinh kiếp trước sớm có túc duyên (nhân duyên chưa hết)...”

“Đại sư có nói vận mệnh của anh và mẹ về sau không?” Cô không khách khí cắt đứt lời của anh trai.

“Nói chúng ta phú quý cả đời, còn nói sự nghiệp hiện tại của anh sẽ có tiền triển.” Tống Lập đắc ý vừa cười vừa nói.

“Vây chúc mừng anh! Bởi vì điều kiện em kết hôn chính là muốn ký hiệp ước nợ nần sau này của mẹ và anh không có liên quan với em, em cũng sẽ không cung ứng cho hai người một khối tiền nào nữa.” Cô lạnh lùng nhìn sắc mặt Tống Lập tức lên biến đổi.

“Mẹ nó, mày nói lời gì! Nếu không có chúng ta, mày làm sao gặp được Thác Bạt tiên sinh?” Tống Lập vỗ bàn nói ra.

“Đi chết đi đại đầu quỷ, anh làm cướp còn dám hô bắt trộm!” Tống Ân Nhi phát hỏa, vỗ bàn so với Tống Lập còn mạnh hơn. “Anh cho rằng lão nương muốn gả sao? Nếu không biết rõ anh trong vòng nửa năm nhất định không ra được ba trăm ngàn, Thác Bạt Tư Công sẽ tổng anh vào lao, sao em phải hy sinh? Còn có, hai người đừng nghĩ dính bất luận chỗ tốt gì của Thác Bạt Tư Công, về sau anh ta cũng không hi vọng em và hai người còn có tiếp xúc.”

“Anh ta dám ngăn cản em tiếp xúc với chúng ta!” Tống Lập phẫn nộ dùng chân đạp bay một cái ghế. “Anh ta đừng đến Đài Loan, bằng không, tao liền gọi anh em đi canh anh...”

Cổ Thu Hà vội vàng tiến lên trấn an con trai. “Không có việc gì rồi, chúng ta tìm cơ hội lại cùng Thác Bạt tiên sinh...”

“Anh ta sẽ không để ý anh, em cũng vậy!”

Tống Ân Nhi trừng bọn họ, nổi trận lôi đình lao ra cửa nhà, mang theo hành lý cô còn chưa đóng gói xong ra bên ngoài.

Mới vọt tới trước cửa, cô liền phát hiện La Luân cư nhiên còn chờ ở cửa ra vào nhà cô.

“Sao anh còn ở nơi này?” Cô nắm chặt nắm tay hỏi.

“Thác Bạt tiên sinh nói tiểu thư cuối cùng có thể quyết định phải đến chỗ của tiên sinh, cho nên muốn tôi ở chỗ này chờ.” La Luân lễ phép nói.

Tống Ân Nhi hơi nhếch môi, có loại cảm giác thẹn việc xấu trong nhà đều bị người nhìn thấu.

“Ân Nhi...” Cổ Thu Hà đuổi tới cửa ra vào, con mắt lập tức sáng ngời. “Xe thật cao cấp! Thác Bạt tiên sinh tới rồi sao?”

Tống Ân Nhi nhìn lại, mẹ và anh trai rõ ràng đuổi tới, hơn nữa hàng xóm cũng bắt đầu chú ý bọn họ.

“Đi mau.” Tống Ân Nhi nháy mắt với La Luân, lập tức tiến vào chỗ ngồi phía sau xe.

Xe ở một giây cô đóng cửa kia, bắt đầu chạy nhanh về phía trước.

Tống Ân Nhi quay đầu lại nhìn mẹ và anh trai còn đang đuổi theo xe, đau lòng nhận rõ bọn họ đã hết thuốc chữa!

Đội cô ngày nào đó tu dưỡng tốt một chút, lại đến cảm hóa bọn họ, hiện tại cô chỉ muốn mạnh nói tục với bọn họ!

“Ngài muốn tới nhà Thác Bạt tiên sinh sao?”

“Hình như cũng chỉ có thể như vậy.”

Trước mắt đã không có đường lui rồi, mà cô đã quyết định trước gả cho Thác Bạt Tư Công, hiện tại chuyển vào trong nhà của anh, trong thời gi—an ngắn nhất rõ ràng tất cả chuyện của anh, cũng là chuyện rất bình thường.

Huống hồ, trong nội tâm cô có sợ hãi, mà cô không muốn làm cho loại sợ hãi này chặn ngang giữa hôn nhân của bọn họ.

Cho nên cô sẽ ở trước mặt Thác Bạt Tư Công, đem chuyện tự sát của vị hôn thê trước và thư kí trước của anh hỏi thăm rõ ràng.

Khi La Luân đem Tống Ân Nhi đưa đến khu biệt thự cao cấp rời xa nội thành của Thác Bạt Tư Công thì cô thật sự sợ hãi kêu lên một tiếng.

Vì trang trí chỗ này, so với khu nhà cao cấp ở Ngân Xuyên cô từng ở và ‘phòng cho tổng thống’ của anh, quả thực đồng dạng.

Trong nhà đều trắng như tuyết, cột trụ La Mã trước hành lang, trần nhà phòng khách và vị trí các phòng, không có chỗ nào mà không phải là bộ dáng cô đã từng thấy.

“Trang trí ở đây vì cái gì giống với phòng trong khách sạn của anh?” Cô không hiểu hỏi La Luân.

“Công việc của Thác Bạt tiên sinh khiến cho anh cần chạy ở các nơi thế giới, anh không thích một mục đích ứng hoàn cảnh mới, cho nên, mỗi lần mua nhà ngay tại chỗ, bình thường bày biện thành giống nhau.”

Tống Ân Nhi trừng lớn mắt, không thể tin nói: “Anh nói đùa sao?! Nhà ở các nơi trên thế giới của anh ta đều giống nhau?”

“Đúng.”

Tống Ân Nhi nhăn lông mày lại, lần thứ N phát hiện Thác Bạt Tư Công quả nhiên không phải người bình thường, mà ngay cả phương thức sống cũng khác nhau rất lớn với người thường, cảm giác chính là quái gở.

“Vì cái gì khách sạn cũng trang hoàng như vậy?”

“Chủ ‘Khách sạn Hans’ cho Thác Bạt tiên sinh cổ phần công ty, còn cho anh một gian phòng riêng ở mỗi khách sạn.”

Nghe chính là người có tiền quá đi rồi. Tống Ân Nhi nuốt vào những lời này, theo vị trí trong trí nhớ cô, đi về hướng phòng bếp.

Hành lang màu trắng thật dài làm cho cô ngay cả hô hấp đều cảm thấy có hồi âm, cô quay đầu lại cười chế tạo hồi âm nói ra: “La Luân, kế bên này có siêu thị hay không, mang ta đi mua nguyên liệu nấu ăn đi mua nguyên liệu nấu ăn mua nguyên liệu nấu ăn...”

La Luân thiếu chút nữa bật cười, vội vàng khôi phục bộ dạng nghiêm trang nói ra: “Ngài đang bay trên máy bay thì Thác Bạt tiên sinh cũng đã phái người đưa tới một ít nguyên liệu nấu ăn. Ngài xem còn có cái gì không đủ hay không, ta lại đưa ngài đi mua.”

“Hiệu suất của anh ta có thể thật tốt quá hay không...” Tống Ân Nhi vừa nói vừa đi vào phòng bếp, mở ra ngăn tủ và tủ lạnh —

Mẹ ơi! Cái này, cái này, cái này... Rõ ràng chính là trận chiến của công ty bách hóa siêu thị cao cấp mới có a!

Từ hoa lâm chi cao cấp đến dầu ô liu Italy, từ rượu Nhật Bản đến dầu của tiệm nổi danh ở Đài Loan... Càng đừng nói những loại gạo Việt Quang kia, mỳ Ý, cùng với gạo nếp, mè... Tây Loa cô quen dùng để làm bánh bao trắng, thật là nhiều thực phẩm.

“Trời ạ, anh còn có chuyện gì không có nghĩ đến?” Cô nhin không được lên tiếng kinh hô.

“Không nhiều, bởi vì Thác Bạt tiên sinh mời đầu bếp chính chọn nguyên liệu cho ngài.”

“Hi vọng sau này tôi sẽ không bị truyền thông ghi thành chim sẽ bay lên đầu cành làm phượng hoàng gì, bởi vì anh thật sự rất khoa trương.” Cô lấy nguyên liệu để trên bàn bếp ra, trong lúc đó lại xông về phía trước tủ bát, kéo ra toàn bộ khoảng hai mươi cửa tủ, “Anh ấy sẽ không phải ngay cả dụng cụ để tôi làm bánh bao trắng cũng đều...”

Quả nhiên, tất cả công cụ cô dùng làm bánh bao như lồng hấp đều đặt ở trong tủ chén.

Cô thở hắt vì kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: “Hiệu suất làm việc của anh ấy vốn là nhanh đến hù chết người như vậy sao?”

La Luân gật đầu. “Bởi vì anh ấy không thích đợi.”

Tống Ân Nhi gật gù đầu, bây giờ đối với chuyện Thác Bạt Tư Công đột nhiên hạ quyết định muốn lấy cô đã không còn quá mức kinh ngạc.

“Anh biết lúc nào anh ấy sẽ đến Đài Loan chứ?” Cô xem đồng hồ báo thức, nhớ rõ anh nói sau đó anh phải trở về đến Đài Loan.

“Hắn là hơn tám giờ tối sẽ đến.”

Trực giác Thác Bạt Tư Công sẽ thích cô xuống bếp vì anh, huống hồ cô còn hứa hẹn dùng nguyên liệu anh chuẩn bị. Vì vậy, cô đi đến trước tủ lạnh, rất nhanh nghĩ ra món ăn đêm nay.

“Anh đi theo anh ấy đã bao lâu?” Cô hỏi thăm giống như nói chuyện phiếm.

“Mười năm.”

“Vậy anh đã gặp qua vị hôn thê trước và thư kí trước của anh ấy chứ?” Cô lấy rau cải trắng ra, củ cải trắng hồng, đậu nành nghiền và bắp, chuẩn bị nấu một nồi canh chay.

“Gặp qua.” La Luân kéo kéo cổ áo, biểu lộ đột nhiên mất tự nhiên.

“Sao các cô ấy có thể đều tự sát?” Tống Ân Nhi quyết định truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Chuyện này tôi thật sự không biết rõ tình hình, nhưng, tôi tin tưởng Thác Bạt tiên sinh không liên quan đến chuyện các cô ấy chết, lúc đó anh ấy đều ở bên ngoài xử lý công việc.” La Luân nghiêm túc nói ra.

“Anh ấy và bọn họ làm sao quen nhau?”

“Vị hôn thê của Thác Bạt tiên sinh - Tôn Minh Lệ tiểu thư là con gái út của đại cổ đông khai phá công ty ‘Khách sạn Hans’ ở Đài Loan, về phần Liễu Phân - Liễu thư kí thì theo Thác Bạt tiên sinh năm năm.”

Tống Ân Nhi vừa nghe, lông mày chưa giãn ra lại nhăn lại.

“Anh ta quan hệ với các cô ấy ra sao?” Tay của cô thấm trong nước rửa rau, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

“Nói thực ra, ngoại trừ ngài ra, Thác Bạt tiên sinh không phải người thích thân cận với người khác.”

Tống Ân Nhi gật đầu, bởi vì chuyện này rõ ràng chỉ cần là người có mắt đều nhìn ra được.

“Tôn tiểu thư ngẫu nhiên sẽ tới văn phòng của Thác Bạt tiên sinh tìm ngài ấy, thoạt nhìn không có dị trạng gì; mà Liễu thư kí chính là Liễu thư kí, tôi thật sự là không nghĩ ra tại sao cô ta phải làm chuyện điên rồ, bình thường cô ấy là người rất tỉnh táo.” La Luân nhìn Tống Ân Nhi mặt mũi tràn đầy buồn rầu, quyết định giúp cô một phen. “Kỳ thật, Thác Bạt tiên sinh là người tốt, anh trợ giúp rất nhiều hài tử mồ côi. Nếu như bên trong có nhân tài vĩ đại, anh cũng sẽ tài trợ toàn bộ học phí, sau đó kéo dài cho đến khi vào trong tập đoàn khách sạn làm việc.”

Tống Ân Nhi gật đầu, nhớ tới những ảnh chụp hài tử anh dán trong phòng, cô cúi đầu khẽ thở dài.

Nếu như bỏ chuyện vị hôn thê và thư kí chết cùng những cảnh trong mơ kiếp trước ra, Thác Bạt Tư Công làm cho cô cảm thấy anh là một người đàn ông rất muốn có được.

Tống Ân Nhi cất xong nguyên liệu nấu canh, lập tức lại đến trước tủ bát tìm bảo, quyết định đêm nay nên vì anh chuẩn bị bữa ăn rất có cảm giác gia đình.

Hướng về tâm ý yên lặng làm việc thiện của anh, cô đối với anh, nên ít gán ghép một ít tâm, dùng nhiều một ít tâm (nghĩ ít chuyện chết, lo cho ca nhiều hơn =]])

Cô thậm chí nguyện ý tin tưởng hai người phụ nữ kia tự sát không quan hệ với anh — nếu như anh nguyện ý bày tỏ, để cho cô biết rõ chuyện đã xảy ra lúc ấy...

Thác Bạt Tư Công lái xe về đến nhà, vội vã muốn nhanh chóng gặp Tống Ân Nhi —

Căn cứ La Luân hồi báo, cả ngày đến đêm cô đều đợi ở trong phòng bếp.

Anh vội vã gặp cô, nhất là sau khi sáng nay nghe phần phiên dịch sơ bộ khế ước Tây Hạ và xem xét.

Phần khế ước hẳn là phần huyết thư, người thề là Thác Bạt Tư Công, mà anh thề đời đời kiếp kiếp, hi vọng tới gần người con gái là Tống Ân Nhi!

Một phần khế ước tám trăm năm trước lại tương xứng cùng tên của hai người bọn họ, việc này đã không thể dùng trùng hợp để hình dung.

Anh tin tưởng anh và cô chính là Thác Bạt Tư Công và Tống Ân Nhi chuyển thế!

Nhưng, nếu như anh tin tưởng phần văn kiện..., đại biểu những văn tự trên khế ước là sự thật, trong khế ước viết —

“Thác Bạt Tư Công” nguyện ý cắt lấy một trăm lẻ tám miếng thịt trên người, bồi thêm một nửa dương thọ, liền có thể tại đời đời kiếp kiếp tìm kiếm được “Tống Ân Nhi”... (#Ami: Lời thề này... quá mức cảm động =.=)

Nguyện ý hy sinh một nửa tuổi thọ!

Một hồi đau đớn hiện lên bộ não của anh, Thác Bạt Tư Công đập xuống chân ga, chỉ muốn nhanh chóng về đến nhà.

Anh cắt đường xe chạy, nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, lại phát hiện có một chiếc xe thủy chung bảo trì tại khoảng cách nhất định.

Năm phút đồng hồ trước anh đang chờ đợi đèn xanh đèn đỏ cũng đã gặp chiếc xe kia.

Thác Bạt Tư Công đạp xuống chân ga, xe thể thao màu đen như báo xông về phía trước, xa xa không hề để tâm đối phương.

Thân là người cổ vấn đặc biệt về “Ăn uống” của “Khách sạn Hans” có thể chọn lựa địa điểm khách sạn tọa lạc, đây không phải lần đầu tiên anh bị người theo dõi.

Phóng viên hiếu kỳ cùng với địch thủ trên thương trường của anh, có khi tổng hội phái ra tai mắt đến tìm hiểu, hết lần này tới lần khác anh cơ hồ cũng không công khai tiếp xúc với người, bởi vậy những người này hơn phân nửa sẽ không công mà phản.

Anh xem xét kính chiếu hậu, hải lòng phát hiện chiếc xe kia đã biến thành một cái điểm nhỏ; trong lúc đó, một đạo ánh sáng màu đỏ hiện lên mắt của anh, anh bỗng đứng ngẩn đầu nhìn lên —

Một cỗ xe màu đỏ có rèm che đang nghịch hướng đánh tới phía trước mặt anh.

Phía sau lưng Thác Bạt Tư Công bỗng đứng tuôn ra mồ hôi lạnh.

Vì có thể tìm tới “Tổng Ẩn Nhi”, “Thác Bạt Tư Công” nguyện ý hy sinh một nửa dương thọ...

Trong đầu của anh hiện lên phần chữ trên khế ước máu thì hai tay đã theo bản năng nắm chặt tay lái, đạp xuống chân ga, thân thể cùng xe hợp làm một thể, làm cho xe gia tốc đến một trăm, chỉ cần sáu giây hiệu năng cao, trợ giúp anh rời xa tất cả.

Anh mới vừa tìm được Tổng Ẩn Nhi, tuyệt không có thể chết đi ở lúc này!

Phanh!

Cỗ xe đụng vào đèn đường bên đường, phát ra tiếng va chạm kịch liệt...

Phòng bếp to cực kỳ của Thác Bạt Tư Công hiện tại trải qua vài tiếng đồng hồ có tiếng nôi nư, mùi trong trẻo nhưng lạnh lùng trong không trung do không có người biến thành hương khí mỹ thực ấm áp.

Tổng Ẩn Nhi đứng ở trước bàn dài làm việc trong phòng bếp, lớn tiếng hỏi: “Ăn ngon không?”

La Luân chậm rãi nhét vào miệng, chỉ liềm mình gật đầu, căn bản không rảnh nói chuyện.

Anh không thích ăn gì ngoài bữa chính, nhưng món ăn Tổng tiểu thư làm không dầu không ngán. Mĩ vị giòn xốp, một mình anh đã lấy mất ba khối lớn.

“Ha ha! Tôi biết rõ tôi là thiên tài! Năm đầu tiểu học tôi đi theo bà nội học nhào bột thì bà nói tôi có trời cho, như đã làm bánh ngọt mấy đời rồi.” Tổng Ẩn Nhi dương dương đắc ý nói, lại không tự chủ được nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức.

Tám giờ, hẳn là sắp đến.

La Luân nuốt xuống một ngụm thức ăn cuối cùng thỏa mãn nói: “Thật sự ăn rất ngon.”

“Chắc hẳn thật là cực kỳ mỹ vị, nếu không cậu ngay cả tôi vào cửa cũng không phát hiện, sau này như thế nào bảo vệ an toàn của tôi?” Giọng nam lạnh lùng từ cửa phòng bếp truyền đến.

Tổng Ẩn Nhi bỗng đứng ngẩn đầu, vừa nhìn thấy Thác Bạt Tư Công mặc áo len ngoài màu đen, thân thể liền có ý thức bay vọt tới.

“Anh đã trở lại!” Cô vừa cười vừa nói.

Thác Bạt Tư Công bởi vì mừng rõ ràng trong mắt cô mà mềm hoá đường cong nghiêm túc trên mặt.

“Cực kỳ có lỗi, tôi không nên bởi vì là ở trong nhà ngài mà thư giãn phòng bị.” La Luân khom người chào Thác Bạt Tư Công. “Xin ngài xử trí việc này.”

Thác Bạt Tư Công bởi vì món ăn trên bàn bị ăn đi một phần tư, nghiêm sắc trên mặt càng thâm.

Làm cái quỷ gì! Anh vừa rồi thiếu chút nữa bị xe đụng, nếu không phải chiếc xe đỗ tự động vào cột điện, hiện tại có lẽ anh đang nằm trong bệnh viện.

Anh vì không cho cô lo lắng, cho nên mới không để Lâm thư ký đang ở cục cảnh sát xử lý hạng mục tai nạn xe cộ thông báo bọn họ. Ai biết họ vệ kiểm lái xe của anh - La Luân, lúc này lại ngồi ở trong phòng bếp an ổn hưởng dụng điểm tâm —

Điểm tâm cô làm!

Mà anh còn chưa có nếm qua món Tống Ân Nhi làm đó!

“Không nghiêm trọng như vậy a, là em gọi anh ấy đến ăn thử.” Tống Ân Nhi nhìn sắc mặt khó coi của Thác Bạt Tư Công, giật cánh tay của anh.

Mới ở chung nhau bao lâu, cô đã biện hộ giúp La Luân? Thác Bạt Tư Công phụng phịu, xoay người liền đi ra ngoài phòng bếp.

“Đợi chút, còn chưa có nếm qua đồ ăn không cho phép đi!” Tống Ân Nhi giữ chặt tay của anh, kéo anh về bàn ăn. “Em đặc biệt giúp anh chuẩn bị một bàn ăn, mà ngay cả bánh bao trắng cũng làm cho anh, không chuẩn đi!”

Thác Bạt Tư Công được tôn sùng ngồi vào ghế dựa trước bàn cơm, tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

“Vừa rồi có chuyện, cậu lập tức bảo toàn liên lạc với bên này.” Thác Bạt Tư Công nhìn La Luân, lại rủ tầm mắt xuống.

“Vâng!” La Luân vừa nghe, thần sắc lập tức nghiêm túc lên, đi nhanh ra ngoài.

Tống Ân Nhi nhìn bộ dáng nghiêm túc của La Luân, cô lo lắng nhìn về phía Thác Bạt Tư Công.

“Có chuyện gì?” Cô bật thốt lên hỏi xong rồi, lúng túng nhún vai. “Thật có lỗi, bản thân trời sinh gà mẹ, anh có thể không cần phải nói.”

“Vừa rồi có xe cố gắng đụng anh.” Anh nhìn chăm chăm vào mắt của cô, trong đầu hiện lại phần khế ước cổ xưa.

“Không có sao chứ?” Tống Ân Nhi thở hắt vì kinh ngạc, cầm chặt bờ vai của anh, lập tức bắt đầu muốn kiểm tra toàn thân của anh. “Có bị thương ở đâu hay không? Có đụng vào đầu hay không? Có muốn em cùng anh đến bệnh viện kiểm tra hay không?”

“Anh không sao.” Anh nhìn qua gương mặt trong nháy mắt không có chút máu của cô, bàn tay lạnh như băng một mực cầm tay của cô. “Bất quá, còn kém một giây đồng hồ, anh có thể đã nằm ở trong bệnh viện, gặp chuyện không may chính là cỗ xe muốn đuổi theo đụng anh — tài xế tử vong tại chỗ kia mùi rượu toàn thân, cảnh sát sơ bộ phán định anh là say rượu.”

Tống Ân Nhi trừng mắt anh, thẳng đến khi cô phát hiện mình không thở nổi, cô mới biết được cô bị hù đến ngay cả hô hấp đều đã quên.

Cô bỗng dưng chui vào trong lòng của anh, nín chặt lấy áo sơ mi của anh, cố gắng nhịn xuống nước mắt muốn tràn mi ra, nhưng vẫn rơi lệ đầy mặt.

Anh thiếu một chút đã tử!

Cô thiếu một chút không còn gặp anh!

“Không cần phải... Không cần phải... Không cần phải...” Cô khóc nức nở mặt dán vào trước ngực của anh, rõ ràng cảm nhận được tim anh đập mãnh liệt đụng chạm lỗ tai của cô, nhưng cô vẫn không có cách nào khác mệnh lệnh mình không thương tâm.

Ngực như thũng một cái động lớn, đau đến cô càng không ngừng run rẩy. Cô không rõ phản ứng của mình vì cái gì kịch liệt như vậy, cô chỉ biết là cô chán ghét cảm giác như vậy, chỉ biết là cô sợ hãi cảm giác bất an khi ở trong lòng anh.

Không... Cô không muốn một mình...

Thác Bạt Tư Công nhìn qua Tống Ân Nhi cuộn trước ngực anh, khóc đến thắm, trong khoảng thời gian ngắn, anh cũng không biết nên làm ra phản ứng nào.

Cô... Là đang lo lắng anh sao?

Anh cẩn thận vuốt đầu chôn ở trước ngực anh của cô, cảm giác động mạch cổ mình đang kích động nhúc nhích.

Cho tới bây giờ không có người để ý anh như vậy, cho tới bây giờ không có người nào khóc vì anh như vậy!

“Ngoan, anh không sao...” Anh nâng khuôn mặt của cô lên, bởi vì bộ dáng khóc đến thở không nổi của cô mà đau lòng không thôi.

Anh cúi thấp đầu hôn nước mắt trên mặt cô, đem mỗi giọt nước mắt làm thành trân bảo tìm đến trong thân thể của anh.

Tống Ân Nhi nâng lên hai mắt đắm lệ mộng lung, nhìn trù mến ở đáy mắt anh, cô cắn môi, dần dần ngưng lại nước mắt.

“Không cần phải để ý em... Em cũng không biết vì cái gì em muốn khóc thành như vậy...”

“Anh biết rõ.” Anh vuốt lệ trên mặt cô, lại nói: “Bởi vì em không muốn mất anh.”

Cô nhìn qua đôi môi run rẩy của anh, lại tựa vào trong ngực của anh lần nữa.

Đúng a! Cô không muốn mất đi anh, không muốn người đàn ông chỉ biết làm việc, còn không biết cái gì gọi là gia đình, cứ như vậy rời khỏi thế giới này.

Tống Ân Nhi theo nhịp tim đập của anh, chậm rãi bình ổn hô hấp.

Cô để ý nguyên nhân vị hôn thê và thư ký của anh tự sát, nhưng nghĩ khách quan những chuyện đó, bây giờ cô có thể ở bên cạnh anh, mới là chuyện quan trọng nhất.

“Em không sao.” Cô cố gắng trấn to mắt khóc sưng, cười với anh. “Quan trọng nhất là anh không có việc gì rồi, trước kia lúc em sợ hãi, bà ngoại em nói, ăn cái bánh bao trắng an ủi liền bình an. Vừa rồi em chưng khá nhiều bánh bao trắng đủ cho chúng ta bình an thật lâu!”

Sau khi nói xong, cô tự nhiên mà ôm phía sau lưng của anh, khi anh sinh ra kẻ hở ẩn xuống một cái hôn, giống như cử động của bà ngoại làm với cô trước kia.

Thác Bạt Tư Công bị cô ôm, anh nhắm mắt lại, hưởng thụ lấy cảm giác được cô che chở, nhưng cảm giác sống sót sau tai nạn cũng vẫn còn, làm cho phía sau lưng của anh toát ra trận trận mồ hôi lạnh.

“Không có việc gì.” Cô cảm giác được anh run rẩy, càng thêm ôm chặt anh.

Thác Bạt Tư Công đem mặt vùi sâu vào căn cổ của cô, biết vừa rồi nếu không bởi vì lúc trước mình đã từng ăn nằm với đua xe và chương trình học phòng hộ, vừa rồi chuyển biến một chút, xác định vững chắc sẽ đựng vào xe: đến lúc đó sự tình cũng không chỉ vào bệnh viện kiểm tra đơn giản như vậy, có lẽ anh trực tiếp vào nhà xác —

Giống với người đàn ông lái xe đựng anh kia!

Anh ngẩng đầu nhìn cô, thật sự không có cách nào khác làm ra bộ dạng như không có chuyện gì.

Bởi vì nội dung phần kế ước kia còn nặng trĩu đặt ở lồng ngực của anh, cảnh cáo anh không cho phép từ nay về sau có thể trải qua cuộc sống hạnh phúc khoái hoạt.

Tống Ân Nhi nhìn người đàn ông như núi thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc, đột nhiên vẻ mặt cảnh giác sợ hãi nhìn cô, lập tức cũng mất mát.

“Ở đâu thấy không thoải mái?” Cô bưng lấy mặt của anh, cố gắng muốn tìm ra nguyên nhân. “Hay là chúng ta đi bệnh viện kiểm tra, được không?”

Thác Bạt Tư Công nhìn qua cô, bỗng dưng ôm chặt phần gáy cô, nặng nề hôn môi của cô.

Tống Ân Nhi chỉ sửng sốt một giây đồng hồ, liền ôm cổ của anh, quấy lấy môi lưỡi anh.

“Anh không muốn rời đi em.” Bàn tay bọc trực của anh trượt vào áo của cô, chỉ muốn ôm cô để chứng minh hai người bọn họ vẫn đang cùng một chỗ. “Tuyệt không rời đi em.”

“Không ai muốn anh rời đi em!” Cô ôm lấy mặt của anh, ôn nhu nhìn qua anh.

Thác Bạt Tư Công bắt lấy vai của cô, thói quen không cùng người chia sẻ tâm sự, làm cho anh vốn muốn đề xuống không đề cập tới về kế ước cổ vừa mua, nhưng...

Anh vuốt gương mặt của cô, một cổ xúc động làm cho anh bật thốt lên: “Người đại diện đồ cổ của anh thay anh mua một phần kế ước cổ bằng máu...”

Tống Ân Nhi nhìn anh, nghe anh trầm giọng từ từ nói ra nội dung kế ước cổ, sắc mặt của cô càng thêm trắng bệch.

Cô cảm chặt lấy cánh tay của anh, căn bản nói không ra lời.

Tất cả nghe giống như là đầm rồng hang hổ, làm cho cô hoàn toàn không cách nào tin, nhưng giữa bọn họ từ vừa thấy mặt đến giờ cũng không giống người thường.

Trước, bị anh ôm thì cô từng vì giữa hai người dị thường phù hợp mà rơi lệ. Mới vừa nghe đến anh thiếu một chút gặp chuyện không may, cô cũng hồng mắt... Tất cả tất cả cũng làm cho cô không cách nào dùng lẽ thường giải thích.

Nhưng, cái này cũng không tỏ vẻ cô phải tin tưởng lời nói hiện tại của anh!

“Em không tin, em không nhớ anh dùng một nửa tuổi thọ đổi được vận mệnh cùng em gần nhau!” Cô hô to lên tiếng, nước mắt cũng rơi ra.

Cô biết lời mình nói mâu thuẫn, nhưng cô hoàn toàn không có cách nào khác không chế chính mình.

Thác Bạt Tư Công lau đi nước mắt của cô, cảm giác cả trái tim đều vận đau. Anh cũng không biết bọn họ trước kia đến tột cùng đã trải qua cái gì, nhưng hiện tại anh tìm được cô, anh không muốn chia lìa với cô nữa.

Đôi mắt cô trông mong nhìn anh, nghẹn ngào nói: “Không cần... Em không muốn đó là thật sự...”

“Anh cũng hi vọng đây không phải là thật sự.” Anh khàn giọng nói ra.

Cô nắm chặt cổ áo của anh, khóc nói ra: “Anh bảo trọng chính mình cho em, không cho phép làm cho chuyện trong phần kế ước trở thành sự thật!”

“Anh sẽ, bởi vì anh không muốn mất đi em lần nữa.” Anh cúi người xuống dán sát cô, đôi môi thậm chí đang run rẩy.

“Thật là kiếp trước của chúng ta sao?” Cô ôm chặt lấy anh, nhớ tới ánh mắt vô tình nhìn cô chết đi của anh trong mộng, vẫn nhìn không được rùng mình một cái.

Anh nhìn bối rối trong mắt cô, biết rõ cô nghĩ tới điều gì, vì vậy nóng vội giải thích. “Anh không biết, nhưng anh biết rõ người đàn ông trong mộng anh bởi vì nữ tử kia chết đi, thương tâm gần chết, cho nên anh mới có thể mỗi lần đều đau đến từ trong mộng bừng tỉnh.”

“Anh tin tưởng một người đàn ông nguyện ý phục vụ quên mình để đổi được cùng ‘cô’ gần nhau, sẽ không thương hại ‘cô’. Chỉ là, trong mộng gặp mặt của người đàn ông kia thật sự lạnh quá...” Toàn thân cô run rẩy, ôm anh càng chặt hơn, càng chặt.

“Có lẽ anh vốn cho là có cô, anh có thể thoát ly lạnh lùng như vậy, nhưng cô lại rời khỏi.” Anh nói nhỏ, càng ôm chặt cô, càng chặt.

Cô ở trong ngực anh ngẩng đầu lên, nhìn qua anh nhả lại mảy rậm, mắt đỏ hỏi: “Như anh gặp em sao?”

“Đúng, sau khi gặp em, anh cảm thấy được từ mình bắt đầu chậm rãi như người.” Anh nhìn vào trong mắt của cô, thanh âm đè nén nói.

“Em sẽ không rời đi anh.” Cô kiên định nói.

“Anh cũng vậy.”

Thác Bạt Tư Công lại hôn môi của cô lần nữa, hai người bắt đầu như không khống chế được cuồng luyện lẫn nhau.

Bọn họ suông sã tứ phía yêu đối phương, giống như bọn họ sẽ không còn có ngày mai để ôm ấp, chỉ hy vọng thời gian do đó dừng lại khi bọn họ gần nhau giờ khắc này, chỉ hy vọng quá khứ và tương lai cũng không lại đến quấy nhiễu bọn họ.

Hiện tại, hai người bọn họ cùng một chỗ —

Như vậy chính là kết cục tốt nhất rồi!

20. Chương 20: Chương 8

Cứ như vậy Thác Bạt Tư Công và Tống Ân Nhi bắt đầu cuộc sống ở chung sau khi đính hôn.

Mỗi sáng sớm Tống Ân Nhi tỉnh lại nhìn khuôn mặt ngủ của anh, tổng không nỡ dời tầm mắt, mỗi ngày cũng nghĩ phải như thế nào mới có thể để cho anh càng có cảm giác gia đình, chỉ hy vọng anh mọi chuyện đều tốt.

Hai người bọn họ thích cùng một chỗ, có khi đều tự làm chuyện mình, có khi thì không chỗ nào không nói chuyện, cô và anh thảo luận cảnh trong mơ của cả hai, cũng hỏi thăm qua vấn đề tự sát của vị hôn thê và thư ký trước của anh, anh luôn không biết không nói. Cô cũng bởi vậy mới biết được anh ngay lúc đó... Đối với người bên cạnh thờ ơ đến cỡ nào — bởi vì rất nhiều chuyện, anh cơ hồ là hỏi gì cũng không biết.

Nhưng cô bởi vì yêu, cho nên nguyện ý tin tưởng anh vô tội.

Mà Thác Bạt Tư Công thì từ sau khi Tống Ân Nhi vào trong nhà ở, mới biết được cái gì gọi là “Nhà”.

Bởi vì có cô, nhà không hề chỉ là một chỗ ăn cơm, chỗ ngủ, vui vẻ càng chưa từng dày đặc xuất hiện trên mặt anh như thế. Vì có thể thường xuyên được gặp cô, anh thậm chí đem văn phòng chuyển qua thư phòng, cũng bắt đầu làm cho Lâm thư ký được tiến vào thư phòng mà nguyên bản trước đây chỉ có anh có thể tiến vào.

Thư phòng ở Đài Loan cũng có một mặt tường treo ảnh chụp khuôn mặt tươi cười của những đứa bé anh nhận nuôi, việc này vốn nên làm cho anh xấu hổ; nhưng Tống Ân Nhi bởi vì biết rõ anh sẽ cảm thấy không được tự nhiên, khi anh mở miệng nói với cô muốn làm văn phòng trong nhà, cô liền chủ động nói với Lâm thư ký đó là cô trưng lên cho Thác Bạt Tư Công, chỉ hy vọng anh chứng kiến khuôn mặt tươi cười sẽ nhớ rõ mỉm cười.

Một tri kỷ như cô, bảo anh làm sao không có biện pháp yêu vào nội tâm?

Chỉ là, bởi vì cố kỵ lời nguyện rửa trên phần khế ước cổ, trong nội tâm bọn họ vẫn bắt an.

Bởi vậy, bọn họ luôn đem mỗi ngày xem như một ngày cuối cùng mà vượt qua, hết sức quý trọng mỗi một giây thời gian ở chung.

Bởi vì như thế, gần đây binh tới tướng đỡ, nước tới đất chặn, Tống Ân Nhi sống vô tư bắt đầu trở nên cẩn thận, cô thậm chí đốc thúc anh đi làm kiểm tra sức khỏe, muốn anh lái xe chú ý, La Luân mỗi ngày đi theo anh, một khắc cũng không rảnh đi.

Mà anh vì chữ bằng máu không biết thiệt giả trên khế ước, vội vã muốn lấy cô làm vợ, muốn cho cô tất cả của anh.

Nhưng, hôn sự của bọn họ nhưng vẫn lùi lại rồi, bởi vì —

“Làm sao có thể vội vàng như vậy! Tổng gia của tôi tốt xấu là cửa hàng bánh có danh, gả con gái cũng nhất định phải oanh oanh liệt liệt.” Lúc này, Tổng Lập nói chuyện lớn tiếng ngồi ở trong phòng khách đơn giản Thác Bạt Tư Công dùng đá cẩm thạch trang hoàng, lạnh lùng đến giống như là chủ nhân.

“Oanh oanh liệt liệt cái rắm a! Nhà anh nghiệp lớn không ngại công chứng kết hôn, anh là so đo làm quỷ gì, rõ ràng chính là tự mình sĩ diện!” Tổng Ân Nhi ngồi ở bên người Thác Bạt Tư Công, hai tay giơ—ao ác ở trước ngực, tròn mắt bốc hỏa trừng bọn họ.

Ngày hôm qua, mẹ của cô gọi điện thoại nói cái gì muốn giúp cô mở việc vui, nói mình cả đời cũng chỉ gả con gái một lần.

Cô nhất thời mềm lòng liền đáp ứng đêm nay cho bọn họ vào cửa, ai biết mục đích của bọn họ rốt cuộc vẫn là vì chỗ tốt cho chính họ.

Tiệc cưới oanh oanh liệt liệt — cuối cùng còn không phải muốn cô tính tiền!

“Con đừng tức giận, thầy tướng số nói nếu như tháng này các con kết hôn..., đối thân thể Thác Bạt tiên sinh thật không tốt, tốt nhất là cách một, hai tháng thích hợp a!” Cổ Thu Hà ngồi ở bên cạnh con trai vội vàng hát đệm nói ra.

Tâm Tổng Ân Nhi cả kinh, bàn tay nhỏ bé không tự chủ lực lại tay Thác Bạt Tư Công.

Thác Bạt Tư Công cầm chặt tay của cô, biết rõ cô đang lo lắng cái gì.

Bởi vì hai phần văn vật cổ có tám trăm năm lịch sử, cần một ít kiểm tra mới có thể cho ra nước ngoài; hiểu biết của bọn họ đối với hai phần khế ước bằng máu cổ cũng không có quá nhiều tiến triển.

“Chúng ta không cho hôn sự sớm, cũng không sợ nhất vạn, chỉ sợ ngộ nhỡ a!” Tổng Lập xem xét thần sắc bọn họ tựa hồ có chút để ý, vội vàng thao thao bất tuyệt nói: “Vị thầy tướng số kia còn nói Thác Bạt tiên sinh lái xe ngàn vạn phải cẩn thận, anh nghĩ hai người nên tìm ông thầy tướng số kia tới giúp hai người hóa giải...”

“Hóa giải cái gì, chúng ta đều rất tốt!” Tổng Ân Nhi lập tức cự tuyệt.

“Anh nghĩ, chúng mình trước đính hôn, một tháng sau lại kết hôn.” Thác Bạt Tư Công nói với cô.

“Tốt tốt tốt, như vậy mới có thời gian phát thiệp, mở tiệc, người nhà của chúng tôi nhiều, ít nhất phải đặt năm mươi bàn.” Tổng Lập xem xét Thác Bạt Tư Công như là thỏa hiệp rồi, lập tức vui vẻ nói: “Em rể, hôn sự của hai người cứ đặt trên người của anh, cam đoan làm được vô cùng náo nhiệt.”

Thác Bạt Tư Công nhìn Tổng Lập, thành công làm cho anh thu hồi đắc chí vừa lòng trên mặt.

“Cảnh tượng đại đầu quỷ, một tháng sau, chúng ta muốn công chứng kết hôn. Các người cao hứng mời năm mươi bàn thì cứ mời, dù sao tôi cũng không trả nợ; hơn nữa, anh có rảnh đi làm tiệc vui này, sao không nhanh đi tìm nghề nghiệp đứng đắn? Từ nay về sau, cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương sẽ không mở, anh cho rằng sẽ còn có người lấy tiền cho anh tiêu xài sao? Tôi đã nói rồi, từ nay về sau nợ nần của anh hoàn toàn không quan hệ với tôi, chẳng lẽ muốn tôi đăng báo thông cáo sao?”

Tổng Lập biến sắc, lớn tiếng phản đối nói: “Ngàn vạn không thể!” Anh mới khoe khoang với các bạn em gái gả cho rùa vàng, nếu Tổng Ân Nhi thật đăng báo rồi, vậy mặt của anh để ở đâu?

“Tổng Lập là anh trai con, con nhất định phải tuyệt tình như vậy sao?” Cổ Thu Hà cau mày không hiểu nhìn con gái.

Tổng Ân Nhi cắn chặt đôi môi, tự nói với mình phải nhẫn nại, dù sao, cô đã sớm quen mẹ bắt công; huống hồ cô muốn kết hôn thoát khỏi bọn họ, cô không muốn so đo với bọn họ nữa.

Trong lúc đó, bàn tay Thác Bạt Tư Công nắm ở bờ vai của cô.

Trái tim cô ấm áp, ngẩng đầu nhìn qua anh.

Ánh mắt anh kiên định làm cho cô biết rõ cô không cần phải khổ sở vì người nhà vô tình nữa, bởi vì anh sẽ dùng tình yêu càng ấm, càng nhiều hơn so với người nhà đi bảo vệ cô.

“Các người đem ba trăm ngàn nợ nần ném trên người cô ấy, các người đối với cô ấy lại có bao nhiêu nhân từ?” Thác Bạt Tư Công mắt lạnh nhìn hai người đối diện. “Anh có tay có chân, không đi làm việc, không phụ lòng chính mình sao?”

“Tổng Lập nhà chúng tôi có tài nhưng không gặp thời, chờ đợi Bá Nhạc[7]...” Khuỷu tay Cổ Thu Hà đung con trai.

“Đúng vậy a, may mắn hiện tại gặp em rồi...” Tổng Lập vừa nhìn thấy con mắt lạnh đến làm cho da đầu run lên Thác Bạt Tư Công, anh lập tức đổi giọng nói ra: “Sự nghiệp của Thác Bạt tiên sinh làm được lớn như vậy, nhất định có chức vị thích hợp cho anh vợ tương lai như anh.”

“Không có.” Thác Bạt Tư Công chém đinh chặt sắt nói, sắc mặt nghiêm trọng đến làm cho người không dám có bất kỳ dị nghị. “Tôi thậm chí không muốn làm cho cô ấy có chỗ liên lạc với các người nữa.”

Tổng Ân Nhi nguyên bản cũng bởi vì mẹ và anh trai da mặt dày mà xấu hổ đến muốn tìm động đất chui, nhưng bây giờ nhìn đến bộ dạng của bọn họ bởi vì Thác Bạt Tư Công vô tình mà trợn mắt há hốc mồm, cô nhin không được cản môi, để tránh mình cười ra tiếng.

Sớm nên có người làm cho bọn họ đá trúng tấm sắt rồi!

Tuy cô biết mình từ nay về sau còn có thể sẽ mềm lòng đối với bọn họ, nhưng hiện tại cô thật sự cảm thấy rất thống khoái a!

Tổng Ân Nhi ngẩng đầu nhe răng cười với Thác Bạt Tư Công, ôm cánh tay của anh, đem mặt tựa vào, cảm thấy có người đứng ở bên người cô cảm giác vượt qua hạnh phúc.

“Mẹ, mẹ xem Ân Nhi đó là biểu lộ gì.” Tổng Lập xem xét bộ dáng nhìn có chút hả hê của cô, liền trở mặt tại chỗ.

“... Cái kia... Ân Nhi, mẹ xem tiệc cưới vẫn nhất định phải mở a! Hôn nhân đại sự, hơn nữa anh trai con cũng có thể mượn cơ hội quen nhiều nhân vật thương nhân nổi tiếng...” Cổ Thu Hà cố gắng muốn thay con trai đòi một chút mặt mũi trở về.

“Tôi không ra tiệc cưới, cô ấy cũng không đi, chính là như vậy.” Thác Bạt Tư Công ôm cả eo Tổng Ân Nhi đứng dậy, xoay người muốn đi ra ngoài.

Tổng Ân Nhi gạt đầu, nhẹ giọng hừ nâng khúc quân hành kết hôn, sau đó quay đầu hướng Tổng Lập cười.

“Đi thông thả, không tiễn.” Tổng Ân Nhi cố ý biểu hiện ra một bộ thái độ ung dung.

“Chậm đã.” Tổng Lập đột nhiên lớn tiếng hô, bày ra tư thái uy nghiêm nhất nhìn anh. “Thác Bạt tiên sinh, người cái gì cũng không cho công đạo, chúng ta làm sao yên tâm giao Ân Nhi cho người, người cũng biết vị hôn thê và thư kí trước của người đều là bởi vì tự sát thân vong, pháp luật phán người vô tội, nhưng trời biết người...”

“Cút!”

Tổng Ân Nhi tại trong nháy mắt vọt tới trước mặt Tổng Lập, hai tay cô chống eo, con mắt bốc hỏa, dùng một loại âm lượng gần như rít gào nói ra: “Từ nay về sau trừ phi có anh ấy mời, nếu không ở đây không chào đón người có phê bình đối với nhân cách của anh tới thăm, anh nghe hiểu hay không?!”

“Anh cũng là vì tốt cho em, trước em còn không phải rất lo lắng...” Tổng Lập bị cô làm sợ tới mức lui về phía sau hai bước lớn, đứng ở bên cạnh mẹ, lẩm bẩm nói.

“Trước kia là bởi vì không biết anh, hiện tại chúng ta tốt vô cùng, tốt đến coi như là hiện tại chết đi, ta cũng chết không tiếc rồi!” Tổng Ân Nhi tức đến toàn thân run rẩy, ngay cả mặt đều đỏ lên.

“Không nên nói vậy” Thác Bạt Tư Công trầm giọng ngăn cản Tổng Ân Nhi, mắt sắc trừng hướng Tổng Lập.

“Hai người nghe kỹ cho tôi — cho dù sau này Ân Nhi kết hôn với tôi, tôi cũng mời luật sư làm chứng kiến, không cho phép tiền trong tay cô ấy có một ti một hào chảy tới chỗ các người.”

Tổng Lập trợn mắt hiện lên một đạo âm tàn, anh nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Thác Bạt Tư Công. “Anh nhớ kỹ cho tôi!”

“Nhớ kỹ cái gì?” Con người đen của Thác Bạt Tư Công hip lại, thần sắc âm lạnh giống như là có thể tại trong nháy mắt đem người ngưng kết thành băng. Anh đi lên trước một bước, tựa như ác ma trong nháy mắt mở ra cánh chim khổng lồ.

“Các người sớm muộn sẽ biết, ta Tổng Lập cũng không phải nhân vật dễ trêu, các người sẽ có báo ứng, ta hi vọng các người kết hôn không thành!” Tổng Lập vừa nói, vừa lôi kéo mẹ anh chạy trốn chết.

“Đáng giận!” Tổng Ấn Nhi xông lên trước, rất muốn đá thêm hai chân.

“Đủ, em tin tưởng anh là được rồi. Những người khác, anh không quan tâm.”

“Em quan tâm! Em không muốn bọn họ dùng loại ánh mắt kỳ quái nhìn anh, em muốn điều tra tình huống chuyện vị hôn thê và thư ký trước của anh.”

“Chuyện của các cô ấy, anh không muốn xen vào nữa.” Thác Bạt Tư Công nói ra.

Tổng Ấn Nhi nhìn khuôn mặt hờ hững của anh, biết mình không có cách nào khác bắt buộc anh quan tâm người khác. Cô biết rõ nếu như lúc trước anh chú ý hai người bọn họ nhiều chút..., có lẽ chân tướng bọn họ tự sát còn có chút manh mối có thể tìm ra.

Mà cô thật sự không thể không đau lòng anh sống ở dưới sự bàn tán của mọi người, lại bởi vì không quan tâm bất luận kẻ nào, cũng không muốn vì mình sửa lại án xử sai.

“Anh mặc kệ nhưng em trông nom! Em không hy vọng người khác xem anh như người khắc vợ! Anh thì không sao cả, em thì sẽ vì thế tranh đến đỏ mặt tía tai cùng người khác.” Cô nhìn khuôn mặt của anh, yên lặng nhìn anh. “Em muốn trông nom.”

Anh vuốt ve tóc của cô, quyết định thuận theo quyết định của cô. “Nếu như em thật sự chú ý như vậy, anh có thể phái người điều tra.” Anh nói.

“Được, vậy mọi chuyện nhờ anh. Em muốn tìm xác tin tức đi phỏng vấn người nhà bạn bè của các cô, em không tin trong thư từ hoặc lời nói của các cô đều không có lộ ra một điểm dấu vết.” Cô nắm chặt nắm tay, kích động nói ra: “Nói không chừng bọn họ tự sát không phải trùng hợp, là có người muốn cho anh khó coi, dùng thủ đoạn gì...”

“Anh đã suy nghĩ khả năng này, cho nên, an bày hai bảo vệ ở bên cạnh em, em sẽ không giống các cô.” Anh cắt đứt lời của cô, cầm chặt bờ vai của cô.

“Anh an bài bảo vệ ở bên cạnh em?!” Cô nhíu mày trừng mắt anh.

“Đúng, anh không cho phép em có bất kỳ ngoài ý muốn.” Anh mím chặt đôi môi, hoàn toàn không muốn cô sẽ có một ngày đi mình.

Tổng Ấn Nhi nhìn qua đôi môi run rẩy của anh, hiểu rõ anh thật vất vả có được cô một người nhà và người yêu, quý trọng cô tự nhiên không thể so sánh tâm tình tâm thường.

Cảm giác cô đối với anh không phải là như thế?

Ngay từ đầu, cô ỉn là vì cảnh trong mơ và mãnh liệt hấp dẫn giữa hai người mới được người đàn ông này để ý; nhưng theo thời gian ở chung càng dài, cô yêu anh — người quý trọng một cái nhún mày một nụ cười của cô, người bởi vì một chút giá của cô mà cảm động không thôi, người đang cố gắng học tập cuộc sống không phải chỉ có công việc.

“Không cần sợ, em phúc lớn, mệnh càng lớn!” Cô không muốn anh lại lo lắng an nguy của cô, vì vậy cố ý cười đến so với bình thường còn sáng lạn gấp hai, cùng sử dụng hai tay ôm ở eo của anh, đem hai người cùng nhau chìm vào trên sofa.

Cô kéo bàn tay anh nắm chặt, một tay vịn bụng ra ngón tay, nghiêm trang nói: “Xin xác tin tức ngàn vạn phải chăm chỉ đối đãi chuyện này, bởi vì sự kiện này quan hệ đến danh dự vị hôn phu thân yêu của em, biết không?”

Anh ngóng nhìn quan tâm trong mắt cô, cảm thấy có thiên ngôn vạn ngữ quanh quẩn trong lòng của anh.

Bởi vì có cô, hạnh phúc biến thành một chuyện đơn giản, đơn giản đến anh thường xuyên cảm thấy chưa đủ chân thật; cho nên, luôn muốn lúc nào cũng đều có cô cùng tại bên người, anh mới có biện pháp an tâm.

Dù sao, tuy anh biết rõ Tống Ân Nhi khiến anh bắt đầu hiểu được cảm giác cuộc sống tốt đẹp, không phải là “Cô” trong mộng.

Nhưng, hình ảnh diêm xấu từng xuất hiện trong mộng kia vẫn làm anh nhớ tới liên kinh tâm táng đảm, làm cho anh vô luận ôm chặt cô cỡ nào, cũng cảm thấy bất an.

“Anh muốn lập tức cưới em về nhà.” Anh mút lấy môi của cô, đưa tiếng lòng anh vào trong miệng của cô.

Cô ôm cả cổ của anh, dùng chóp mũi khẽ chạm vào cùng anh.

“Em cũng muốn gả, cũng không muốn tin tưởng chỉ thị của thầy tướng số mà mẹ em nói; nhưng có quá nhiều trùng hợp khiến cho em không thể không lo lắng. Dù sao, em cũng không muốn mạo hiểm bất kỳ điều gì có thể mất đi anh.”

“Anh đã làm kiểm tra sức khỏe rồi, em vẫn chưa yên tâm?”

“Anh muốn em như thế nào yên tâm? Anh ngay cả lái xe trên đường, đều gặp được người say rượu.” Tống Ân Nhi cầm tay của anh, trong miệng nói thầm: “Ai kêu phần huyết thư khế ước ghi khủng bố như vậy, tuy có lẽ chỉ là trùng tên trùng họ trùng hợp, nhưng vẫn làm cho người ta không thoải mái.”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta đã có nhân duyên tìm được nó, hẳn là đại biểu chúng ta có cơ hội có thể tìm tới chân tướng.” Anh nói.

“Đúng vậy, quá bí quan sẽ không giống em.” Cô cố ý le lưỡi, làm cái mặt quỷ. “Hơn nữa anh không phải nói một bản chép tay cổ khác cũng ghi lại một chuyện của ‘Thác Bạt Tư Công’, có lẽ chúng ta có thể từ bên trong tìm được một ít dấu vết để lại, để giải thích nguyên nhân hình thành huyết thư khế ước, hoặc là phương pháp phá giải sao?”

“Anh cũng cho rằng như vậy.” Anh cười nhẹ gật đầu với cô, “Còn có, phần huyết thư khế ước và bản chép tay tuần sau sẽ đưa về Đài Loan.”

Bởi vì hai phần văn vật cổ có tám trăm năm lịch sử, cần một ít kiểm tra mới có thể cho đi xuất ngoại, tăng thêm anh lại phái chuyên gia mang theo chúng nó đến Mĩ quốc làm giám định tỉ mỉ, mà học giả còn đang phiên dịch khá nhiều chữ trên văn tự, trên thời gian bởi vậy có chút trì hoãn.

“Hiểu rõ, tạm thời chúng ta đây cứ mặc kệ nó.” Cô lên tinh thần, cho anh một cái khuôn mặt tươi cười thật to.

“Đúng rồi, vừa rồi trước khi mẹ em chưa đến nói, anh vốn muốn lấy cái gì cho em? Em van anh không cần phải tặng châu báu nữa, em không có mang; không cần phải cho nhà nữa, anh đã đăng ký một căn cho em; không cần phải đến một tủ y phục nữa, em chỉ mặc một bộ, mặc đến mặc đi cũng chỉ là quần jean; xe cũng không cần rồi, em không muốn hại La Luân thất nghiệp...”

Cô nắm chặt lấy ngón tay nói, mặt mày lại lộ vẻ ôn nhu được người che chở.

“Em rất khó nịnh nọt.” Anh nhéo chóp mũi cô.

“Em rất dễ dàng nịnh nọt a! Chỉ cần anh đem thứ muốn tặng cho em đều biến thành tiền mặt, sau đó quyên cho người cần cần trợ giúp nữa là được rồi.” Cô tin tưởng làm việc thiện có thể tích đức tăng thọ, cho nên một mực vì anh mà nỗ lực.

“Muốn giúp anh tích đức sao?” Anh khàn giọng nói ra, biết rõ cô làm cái gì đều là đem anh đặt ở vị trí đệ nhất.

“Hắc hắc...” Cô không có ý tứ le lưỡi cười. “Bị anh phát hiện. Bất quá, tiền đủ là tốt rồi, chia một ít cho người khác cũng rất tốt!”

“Từ nay về sau anh mua cái gì cho em, em liền quyên ra tiền làm từ thiện.”

“Khen!” Cô như hài tử nằm trước ngực của anh, gò má làm nũng cọ cọ, lại đụng vào một cái vật thể không rõ. “Anh cất giấu vật gì đó?”

Cô đâm đâm túi tiền tây trang của anh.

Thác Bạt Tư Công từ túi tiền trước ngực lấy ra một túi vải nhung màu đen, lấy ra túi thơm bạc chạm rồng thả lại trong lòng bàn tay của cô.

Tống Ân Nhi cắn môi, nhìn xem túi thơm bạc chạm rồng kia, một mực đem anh giữ tại trong lòng bàn tay.

Cô đỏ mắt nhìn xem anh, biết rõ điều này đại biểu tín nhiệm của anh. Anh nguyên bản nói muốn đợi cho cô cùng anh kết hôn, mới chịu trả lại cho cô.

“Xoay người.” Anh vung lên sợi tóc chạm vai của cô, đeo lên cho cô.

“Em thu hồi lời nói trước kia..., em không ngừng muốn gả cho anh một năm, em muốn gả cho anh một trăm năm!” Cô nắm chặt túi thơm rồng, vừa khóc, vừa cười, nói.

“Anh đã sớm biết.” Anh nói.

“Em yêu anh!” Tống Ân Nhi xoay người bỗng dưng nhảy vào trong lòng ngực của anh. “Yêu anh, yêu anh, yêu anh, yêu anh, yêu anh...”

Thác Bạt Tư Công bị bỏ nhào tại trên sofa, càng ôm chặt cô, trái tim bởi vì cao hứng mà trường đến phát đau.

Cô nói cô thương anh!

Tuy anh sớm biết cô cả ngày dùng anh làm trung tâm mà đảo quanh cử động, cố gắng dùng phương thức mây trôi nước chảy cùng anh đi ra tháp ngà voi trong lòng (ý nói lòng ca có khúc mắc); thậm chí anh chưa mở miệng, cô cũng có thể theo tư thế của anh hiểu được tâm tình của anh, hành vi cẩn thận biểu hiện như vậy, mỗi một điều đều là xuất phát từ tình yêu. Nhưng, nghe được cô nói “Thương anh” nói được lớn tiếng như vậy, anh vẫn cảm thấy — rất thống khoái!

Thác Bạt Tư Công nhìn qua cô, đôi môi nhin không được mở thêm.

“Lần đầu tiên gặp anh cười mị mắt.” Cô ngồi ở trên người anh, rất là đắc ý thành tựu của mình.

“Từ nay về sau mỗi ngày em đều chứng kiến.” Anh ngồi dậy ôm cô ở trước ngực, nụ cười vẫn đang động ở bên môi.

“Vậy sao? Có người cuối tuần muốn đi Nhật Bản thị sát mà?” Cô nhướn lông mày, cố ý hỏi.

“Theo anh cùng đi.” Thanh âm anh trầm xuống, lại khôi phục biểu lộ mặt lạnh bình thường.

“Không được.” Chứng kiến sắc mặt đại lão gia trầm xuống, cô vội vàng ôm cánh tay của anh, ôn tồn nói: “Tuy ‘Cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương’ độc quyền bán bánh bao trắng cho anh, nhưng em nên dạy cho đồ đệ của em, phải dạy các cô toàn bộ, lại thay các cô tìm đường ra tốt, như vậy mới không uổng công bọn họ gọi em một tiếng ‘sư phụ’ a! Hơn nữa, em nói cho anh, các đồ đệ của em đều là phụ nữ ly hôn, anh không biết các cô đối với em tốt bao nhiêu, các cô so với người nhà em còn chiều cổ em hơn!”

“Anh không hy vọng em bận quá.”

“Em bận rộn cũng không bận như anh, hướng hồ bận rộn cũng chỉ là chuyện trong khoảng thời gian này! Sau khi kết hôn em sẽ chuyên tâm ở nhà hàng anh làm trợ lý phát triển thức ăn, còn có giám sát nhãn hiệu ‘Bánh Thiên Hương’, đây chính là chuyện anh đáp ứng em, không thể bỏ a!” Cô bắt lấy vạt áo anh, ân cần nói.

“Anh sẽ không để sở trường của em bị mai một.”

“Rất tốt, rất tốt, quả nhiên là đàn ông hiện đại tốt!” Cô vui vẻ vỗ vỗ bờ vai của anh. “Vậy anh cũng phải cố gắng lên, cố gắng đem sự nghiệp càng làm càng lớn đó!”

“Vì cái gì hi vọng sự nghiệp của anh có thể làm lớn?” Anh tò mò nhìn cô, bởi vì cô cho tới bây giờ cũng không phải là một người dùng hiệu quả và lợi ích làm mục tiêu.

“Bởi vì từ nhỏ đến lớn bà ngoại một mực nói cho em biết, chỉ cần có năng lực phải trợ giúp người khác, cho nên, trong tiệm chúng ta mới có thể mướn phụ nữ ly hôn làm học đồ; nhưng, sau khi gặp anh, em phát hiện độ cao anh đứng không giống em, việc thiện anh có thể làm, hơn em nhiều, cho nên —” cô kéo dài ngữ điệu, cười thật ngọt ngào với anh. “Em hi vọng anh lợi nhuận rất nhiều tiền.”

“Em luôn nghĩ đến một số chuyện anh chưa từng nghĩ đến.” Anh ôn nhu nói.

“Cho nên, anh mới yêu mến em chứ sao...” Cô ngửa đầu cười hì hì với anh.

Trái tim Thác Bạt Tư Công ầm ập, cúi đầu hôn nụ cười của cô.

“Yêu mến” hai chữ thật sự không cách nào hình dung tình cảm anh đối với cô. Cho nên, anh trước kia chưa bao giờ từng sợ hãi chết, nhưng bây giờ so với ai khác đều sợ chết. Bởi vì, anh sợ hãi — thế giới không có cô.

Hôm nay, Thác Bạt Tư Công đã xuất phát đến Nhật Bản mấy ngày, mà Tống Ân Nhi thì đứng ở phòng bếp cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương, cẩn thận chăm chăm vào trình tự đồ đệ làm bánh bao trắng.

Trước tiên đem gạo đặc biệt trộn với gạo nếp Tây Loa và mè xào đến hương khí bốn phía đều mài thành phần, lại đem đường trắng tỉ mỉ trộn đều đặn vào chung.

Tống Ân Nhi vừa nhìn, trong miệng không ngừng dặn dò: “Trộn nhất định phải nhẹ, chỉ cần có chút lực đạo, ăn sẽ không đủ mềm mại.”

Mấy ngày nay, không ít hộ khách quen vừa nghe đến không tiếp tục kinh doanh, tất cả đều đến cửa.

Một vài lão nãi nãi, lão gia gia là không tha, cô ngoại trừ dùng khom người thật sâu để chào ra, cũng đáp ứng tận khả năng tiếp đơn đặt hàng, làm ra hương vị tốt nhất: thậm chí còn có một vài khách dân tộc lưu lại điện thoại của cô, nói là muốn cô hẹn thời giờ—an ghi bài đưa bản tin cho cô, để cho cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương không cần phải vô thanh vô tức (không tiếng không hơi) biến mất.

Cô cảm ơn nhiệt tình của tất cả mọi người, đương nhiên cũng nói cho hộ khách quen, bánh bao trắng của cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương sẽ buôn bán ở nhà hàng toàn cầu, trẻ nhất, trong vòng nửa năm nhất định sẽ một lần nữa đưa ra thị trường.

“Tốt lắm, chờ chừng xong bánh, chúng ta lại đến luyện tập cắt dao. Hiện tại, ta đi gọi điện thoại.” Hôm nay Thác Bạt Tư Công từ Nhật Bản trở về, cô muốn biết hiện tại anh đến chỗ nào rồi.

“Sư phụ muốn gọi cho vị hôn phu, người nông ta nông đó!”

“A... Mỗi ngày ở cùng chỗ còn chưa đủ, còn muốn lời tâm tình liên tục đó!”

“Đa các người đang ngứa đó, còn không mau đi làm việc!” Tống Ân Nhi cười hai tay chống nạnh, quát những đồ đệ này.

“Sư phụ thẹn thùng sao!” Mọi người lại ồn ào cười to một hồi.

“Ta một chút cũng không thẹn thùng, coi như là đối mặt chồng của ta, cũng có thể lớn tiếng kể ra tình ý trong nội tâm của ta đối với anh.” Tống Ân Nhi giơ cao hai tay, vẽ ra một trái tim thật to.

“Phải không?”

Tống Ân Nhi bỗng dưng xoay người, phát hiện Thác Bạt Tư Công rõ ràng đang đứng tại cửa ra vào.

“Anh đã trở lại, em rất nhớ anh!” Cô trực tiếp nhảy đến trước mặt anh, hai tay dùng sức ôm lấy eo của anh.

Thác Bạt Tư Công không có ngờ tới cô sẽ ở trước mặt mọi người nhiệt tình như vậy, chính mình ngược lại ngây ngẩn cả người trước.

Trông mắt anh không cùng bất luận tầm mắt kẻ nào gi—ao tiếp, chỉ là cái ôm này hại anh mất ngủ mấy ngày.

“A, các người là xa nhau rất nhiều ngày sao?” Một đại thẩm đồ đệ hỏi.

“Ba ngày.” Tống Ân Nhi lễ thắng khí hùng nói.

“Aizz!” Tất cả mọi người cố ý phát ra tiếng.

“Một ngày không thấy như cách ba thu a, ” Tống Ân Nhi tiếp tục ôm cánh tay Thác Bạt Tư Công, mặt không đỏ hơi thở không gấp nói.

“Sư phụ thật là có đủ buồn nôn đó!” Mọi người nhìn xem bọn họ, lại không người dám có cử động gì với Thác Bạt Tư Công.

Người chồng tương lai của sư phụ nhìn thế nào đều có chút dọa người a?

“Sao anh nghĩ đến muốn đi qua?” Tống Ân Nhi cười hỏi.

“Đến xem xét chỗ em làm việc.” Thác Bạt Tư Công rất nhanh dò xét qua tất cả mọi người.

Tống Ân Nhi nhớ tới cô từng đề cập với anh, hi vọng anh có thể an bài học đồ trong tiệm cô đến nhà hàng của anh làm việc, nhưng cô không nghĩ tới anh thật sự để việc này ở trong lòng; hơn nữa anh cũng bởi vì biết rõ cô quan tâm những người này, cho nên tự mình đến đây một chuyến!

“Cám ơn anh.” Cô nắm chặt tay của anh. “Em biết rõ anh sẽ làm ra an bài tốt nhất cho chúng ta.”

Tâm Thác Bạt Tư Công ảm áp, bởi vì biết rõ cô thật sự hiểu được dụng tâm của anh. Loại cảm giác không cần phải nói cũng có thể biết được đối phương muốn gì — rất tốt.

“Tại sao em có thể biết rõ anh muốn làm gì?” Anh nhin không được hỏi tới.

“Em huệ chất lan tâm, đương nhiên hiểu!” Cô đắc ý nâng cằm lên.

“Bây giờ anh đang nghĩ cái gì?”

“Muốn mang em về nhà ăn bánh bao trắng.” Cô hướng anh nháy mắt mấy cái, đi đến trong tủ chén lấy ra một hộp bánh bao trắng nguyên bản chính là muốn làm cho anh ăn.

Đôi môi Thác Bạt Tư Công nhin không được giơ lên, anh đến gần lỗ tai nói với cô: “Em chỉ đoán đúng phân nửa, một nửa khác — báo cáo điều tra em muốn xem cũng đã đưa đến trong nhà rồi, anh còn giúp em hện tỷ tỷ vị hôn thê trước của anh - Tôn Hiểu Lệ.”

Tống Ân Nhi theo phản xạ cầm chặt hộp. “Tốc độ như thế nào nhanh như vậy?”

“Em đã có nghi hoặc, sớm một chút biết rõ ràng không phải tương đối khá sao?”

“.” Tống Ân Nhi cởi tạp dề làm việc, rất nhanh rửa sạch tay, liền lôi kéo anh đi ra ngoài. “Các vị, xin tha thứ sư phụ gặp rắc quên bạn của các người, ta đi một chút sẽ trở lại.”

“Nhanh đi, nhanh đi, tốt nhất nhanh chóng sinh đứa bé trở về a!” Có người ồn ào nói, khiến cho tất cả mọi người cười ha ha.

“Lão công tương lai của sư phụ, người hảo hảo chiếu cố Ân Nhi...”

“Đúng rồi, bây giờ đi đâu tìm phụ nữ thông minh, hiểu được trả giá như cô; nếu không phải hài tử của ta còn nhỏ, ta sớm bảo bọn họ lấy cô...”

Lời các đại thẩm mở miệng nói, lập tức muốn ngừng mà không được nhao nhao dạn dò lên.

Thác Bạt Tư Công lần đầu tiên gặp được có người nói với anh như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết hưởng ứng như thế nào, chỉ phải nhin lại lông mày suy tư nên hưởng ứng như thế nào.

Chỉ là, diện mạo anh nguyên bản nghiêm khắc, tăng thêm mày rậm nhú một cái, thoạt nhin chính là mười phần mười cự người ngoài ngàn dặm, tiếng náo loạn của các đại thẩm vì vậy kết một tiếng dừng lại tại trong nháy mắt.

Tống Ân Nhi nhin ra anh chỉ là chân tay luống cuống, vội vàng cười kéo cánh tay của anh, thấp giọng nói ra: “Quay đầu lại nói cám ơn với các cô ấy.”

Thác Bạt Tư Công không biết tại sao anh phải nói cám ơn với bọn họ, nhưng cổ vũ ở đáy mắt cô làm cho anh cảm thấy cũng muốn thử một lần. Vì vậy, anh xoay người, rất nhanh nhin các đại thẩm.

“Cám ơn.” Anh nói, lập tức rũ mắt xuống.

“Ai da, không cần khách khí a!”

“Sao cậu không dám nhìn chúng tôi, thẹn thùng a? Diện mạo như vậy còn có thể thẹn thùng, thật sự là đáng yêu a!”

“Tôi cùng chúng tôi trò chuyện mười phút, cam đoan chữa tốt tật xấu thẹn thùng của cậu.” Các đại thẩm hưng phấn mà hướng phía anh bước tiến một bước.

“Đi.” Thác Bạt Tư Công rất nhanh quay đầu lại ôm eo của cô, đi nhanh lên phía trước.

Tống Ân Nhi cười đuổi kịp bước chân của anh, đi ra phòng bếp, ngẩng đầu muốn anh nói chuyện, lại phát hiện sắc mặt của anh rất không thích hợp.

Cô mở to mắt, một tay xoa khuôn mặt của anh, lúc này mới phát hiện — “Anh đỏ mặt đó?”

“Trong này quá nóng.” Anh giật cổ áo, dùng sức lắc đầu.

Tống Ân Nhi cười lớn thay anh cởi bỏ cổ áo, dùng bàn tay của cô thay anh hạ nhiệt độ. “Các cô ấy tựa như mẹ, bởi vì thương em, cho nên sẽ yêu ai yêu cả đường đi, muốn thân với anh hơn.”

“Anh chưa từng gặp tình huống như vậy.” Anh nắm tay của cô, nghĩ một màn tại trong phòng bếp vừa rồi kia, trong nội tâm không biết sao, lại cảm thấy có chút kích động.

Ngoại trừ Tống Ân Nhi ra, cho tới bây giờ không có người dùng thái độ tự nhiên như vậy nói chuyện với anh, các cô như là đem anh trở thành bạn hoặc người nhà, cảm giác như vậy đối với anh mà nói rất mới lạ, rất đặc biệt, cũng rất —

Tống Ân Nhi mỉm cười nhìn anh, thật hy vọng anh có thể chứng kiến biểu lộ hiện tại trên mặt anh.

Anh đã bắt đầu sinh ra cảm xúc hỉ nộ ái ố đối với những người khác ngoài cô.

“Anh thích hào khí như vừa rồi không?” Cô hỏi.

Thác Bạt Tư Công do dự, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Nhưng anh còn không biết nên đối mặt như thế nào.” Anh vô ý thức cầm tay của cô, lông mày hơi nhíu lên.

Tống Ân Nhi nghe anh nói như vậy, tâm đều mềm nhũn, kiêng mũi chân ấn xuống một cái hôn ở môi anh.

“Không sao, có em cùng anh, anh rất nhanh sẽ tự tại ở chung cùng bọn họ...”

Tút tut — Điện thoại của Tống Ân Nhi truyền đến thanh âm tin nhắn, cô cầm lấy điện thoại đặt ở trong túi tiền quần jeans xem xét — “Thác Bạt Tư Công, đáng chết”.

Cô trừng mắt mấy cái chữ, da đầu lập tức run lên một hồi. Cô cắn răng nhin xuống lạnh run, rất nhanh mà đem điện thoại nhét lại trong túi.

“Có chuyện gì sao?” Anh hỏi.

Cô rất nhanh hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu sáng sủa cười đối với anh; chuyện tình anh muốn phiền não đã đủ nhiều rồi, cô tuyệt đối không cần phải làm cho anh lo lắng nữa.

“Chúng ta chạy nhanh về nhà xem báo cáo của xã tin tức a, như vậy em mới kịp trở về kiểm tra đạo pháp của các cô ấy.”

Cô ôm cánh tay của anh, bởi vì chỉ có như thế cô mới sẽ không run rẩy quá lợi hại.

Thác Bạt Tư Công không nghi ngờ gì, ôm lấy cô đi ra khỏi cửa, ngồi trên xe màu đen chờ bên ngoài.

“Trong xe thật thoải mái, em muốn đi ngủ.” Tống Ân Nhi lớn tiếng tuyên bố rồi, đem gò má chôn đến trước ngực anh.

Cô nhắm chặt mắt lại, cảm giác bàn tay của anh chậm rãi mơn trớn phía sau lưng của cô.

Sợ bị anh phát giác khác thường, cô thả hô hấp cực kỳ chậm, cố gắng không cho tim đập quá nhanh, nhưng cô không cách nào ngăn cản chính mình không đi đoán — đến tột cùng là ai truyền đến tin nanh? Đến tột cùng là ai bắt lợi đối với anh?

~[7] Chờ đợi Bá Nhạc: đây là dựa vào diễn cổ Bá Nhạc đến thăm, ý nói nhờ có Bá Nhạc mà thứ không đáng giá cũng thành rất có giá.

Bá Nhạc Đến Thăm

Có một người nuôi ngựa, dắt ngựa ra chợ bán.

Anh ta đứng đã 3 ngày rồi mà không có người đến hỏi mua ngựa, bèn đi đến hỏi Bá Nhạc là người chuyên môn coi tướng ngựa, nói: “Mời ngài đi một vòng đến chỗ ngựa tôi đứng. Lúc đến thì nhìn nhìn tôi, rồi đi qua, sau đó lại quay đầu ngó ngó tôi. Chắc canh tôi sẽ tạ ơn ngài rất hậu”.

Quả nhiên Bá Nhạc nhận lời mà đến. Ông đi đến bên con ngựa, lim dim con mắt nhìn một hồi, lúc đi qua, lại quay mình lại đưa tay về từ trên xuống trên mình ngựa một hồi, rồi mới bỏ đi.

Bá Nhạc vừa đi khỏi thì có rất nhiều khách chen nhau đến, vây quanh bên chủ nhân của con ngựa, coi ngựa hỏi giá. Lập tức, giá của con ngựa tăng cao gấp mười, bán cái vào xong ngay.

(Chiến quốc sách)

21. Chương 21: Chương 9

Sau đó, Tống Ân Nhi cùng Thác Bạt Tư Công về đến nhà, đang ngồi trên sô pha ở phòng khách, dựa vào bên cạnh anh, cố gắng muốn đánh vỡ hào khí ngưng kết trong không khí.

Tôn Hiểu Lệ - chị gái vị hôn thê trước của anh ngồi ở đối diện bọn họ, mà Thác Bạt Tư Công chỉ là cúi đầu xem báo cáo xã tin tức đưa tới, ngoại trừ một câu “Ngồi” ra, cái gì đều không nói.

Tống Ân Nhi nhìn Tôn Hiểu Lệ, bởi vì không quen cô, thật sự không biết nên bắt đầu chủ đề từ nơi nào, vì vậy chỉ có thể cười với cô.

Tôn Hiểu Lệ miễn cưỡng khẽ động khóe miệng một chút trở thành đáp lại.

Tống Ân Nhi nhìn Tôn Hiểu Lệ xoắn chặt mười ngón tay, biết rõ cô rất khẩn trương, vì vậy giật nhẹ tay Thác Bạt Tư Công, thúc giục anh nói nhanh một chút.

“Căn cứ tư liệu lấy được trong tay ta — em gái của cô nguyên bản có chứng u buồn, lúc trước các người vì cái gì không có nói cho tôi biết?” Thác Bạt Tư Công nói ra.

Tống Ân Nhi tiếp nhận tư liệu trong tay anh, chứng kiến một người phụ nữ ưu nhã tóc dài màu đen, diện mạo tựa như tiểu thư khuê các.

“Minh Lệ, vẫn không chế vô cùng tốt, bác sĩ cũng nói không có vấn đề, hơn nữa nó vẫn rất chờ mong kết hôn với Thác Bạt tiên sinh, còn đi báo danh rất nhiều chương trình học nấu ăn.” Tôn Hiểu Lệ vội vàng giải thích.

“Vậy sao? Vậy cô ấy vì cái gì mà tự sát?” Thác Bạt Tư Công nâng mắt lạnh lên, nhìn vào trong mắt Tôn Hiểu Lệ.

“Chúng tôi...” Tôn Hiểu Lệ kinh hãi xuống. Bàn tay bắt lấy áo khoác, “Chúng tôi cũng không biết”

“Không biết?” Khoé môi anh bĩu một cái, nhàn nhạt nói “Bọn họ từng học chung một lớp ở trung học, hơn nữa Liễu Phân còn thường xuyên đến nhà các người qua đêm, bọn họ là chị em.”

“Tôi và Minh Lệ tuổi kém khá lớn, khi đó đã ở công ty làm việc, không rõ ràng những chuyện trong trường của nó lắm.” Tôn Hiểu Lệ đưa ra một cái khuôn mặt tươi cười nói ra.

Tống Ân Nhi nhìn Tôn Hiểu Lệ, cảm thấy rất kỳ quái, nếu như sau khi Tôn Minh Lệ tự sát, mà Liễu Phân thư ký của Thác Bạt Tư Công lại tự sát, chẳng nhẽ cô ấy không cảm thấy hiếu kỳ mà đi hỏi thăm sao?

“Thác Bạt tiên sinh còn có chuyện gì muốn hỏi sao?” Tôn Hiểu Lệ hỏi.

Thác Bạt Tư Công nhìn về phía Tống Ân Nhi, không tiếng động hỏi đến.

“Xin hỏi lúc trước các người làm sao có thể đem Tôn Minh Lệ tiểu thư gả cho Thác Bạt Tư Công? Nhìn anh cũng không phải là người dễ ở chung.” Tống Ân Nhi trong miệng nói như vậy, nhưng lại nắm tay của anh, cho thấy chính mình đứng ở lập trường của anh.

“Thác Bạt tiên sinh tuần tú lịch sự, sự nghiệp lại thành công, thật là rể hiền trong suy nghĩ của nhiều người.” Thần sắc Tôn Hiểu Lệ khẩn trương nhìn Thác Bạt Tư Công, nhưng anh chỉ nhìn Tống Ân Nhi.

“Cho nên là vì tiền?” Tống Ân Nhi thốt ra.

Trên mặt Tôn Hiểu Lệ hiện lên một hồi không vui, nhưng cô khôi phục biểu lộ trên mặt rất nhanh.

“Đương nhiên là vì tiền.” Thác Bạt Tư Công tự nhiên mà tiếp lời nói.

“Nếu là vì tiền, hẳn cũng không trở thành bởi vì cảm xúc yêu mến hoặc là không thích kịch liệt mà tự sát? Anh có hạn chế hoặc là phản đối qua chuyện gì của Tôn Minh Lệ tiểu thư không?” Tống Ân Nhi ngửa đầu nhìn anh.

“Anh vì cái gì hạn chế cô ta?” Anh không hiểu liếc nhìn cô một cái.

Đúng đó, trước Thác Bạt Tư Công căn bản không có hứng thú đối với người, làm sao có thể tổn tâm tư đi trông nom người khác? Tống Ân Nhi cắn môi, bởi vì còn chưa tìm ra nguyên nhân kỳ quái của việc này khiến cô đường cùng, đành phải tạm thời thu bình.

“Tốt lắm, em tạm thời không có vấn đề.” Tống Ân Nhi nói.

“Mọi người đã chết rồi, có cần thiết khiến cho long trời lở đất như vậy không?” Tôn Hiểu Lệ cau mày nói ra.

“Tôi không phải có ý tìm phiền toái, chỉ là muốn cho anh ấy một cái trong sạch.” Tống Ân Nhi ôm cánh tay của anh, ngửa đầu cười với anh, mới lại nhìn về phía Tôn Hiểu Lệ. “Ít nhất hiện tại tôi biết rõ chuyện em gái của cô có chứng u buồn tự sát, nếu có người lấy chuyện này mà nói anh ấy khắc nghiệt, tôi sẽ dùng lễ thắng khí hùng phản bác.”

“Chúng tôi cũng không cho rằng Thác Bạt tiên sinh phải chịu trách nhiệm với cái chết của em gái tôi.” Tôn Hiểu Lệ ngồi thẳng người, phòng bị nói.

Tống Ân Nhi cau mày, lại lần nữa cảm giác ra tất cả không thích hợp, coi như là người hiểu rõ lý lẽ, nhiều ít cũng còn biết tìm một lý do cho người nhà tự sát chứ...

Huống hồ, theo cô biết, Tôn Minh Lệ là ở sau khi đính hôn không lâu, đã từng lấy lý do để hiểu rõ Thác Bạt Tư Công hơn, đi theo Thác Bạt Tư Công và Liễu thư ký, La Luân đến Nhật Bản bàn việc, trở lại Đài Loan rồi mới tự sát. Người nhà của cô ấy làm sao có thể không nghi ngờ Thác Bạt Tư Công làm cái gì vào lúc đó?

Tống Ân Nhi nghi vấn không ít, nhưng cô cho rằng Tôn Hiểu Lệ là người phòng bị thâm nghiêm, không nên dễ dàng hỏi ra cái gì.

Tôn Hiểu Lệ nhìn Tống Ân Nhi mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, cô lặng lẽ nắm chặt nắm tay, thấp giọng nói ra: “Nếu như Tống tiểu thư đã không có vấn đề muốn hỏi..., tôi muốn nói chuyện làm ăn với Thác Bạt tiên sinh.”

“Nói.” Thác Bạt Tư Công lạnh lùng nói ra.

“Về ‘Khách sạn Hans’ muốn thành lập một bộ phận cứ điểm ở vùng duyên hải Đài Đông, vẫn muốn phiên toái Thác Bạt tiên sinh lại nói với phòng khai thác của các ngài xem.”

“Tôi nói rồi mảnh đất kia cũng không thích hợp khai phá thành khách sạn, các người không cần uống phí khí lực nữa.” Thác Bạt Tư Công hờ hững nhìn cô, trong thần sắc không có một phần thỏa hiệp. “Tôi không biết trước cô đến tột cùng là vận dụng quan hệ gì, làm ảnh đất kia đứng vào trong danh sách địa điểm nhà

hàng và khách sạn, nhưng, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ phiếu tán thành, hướng hồ, đó là cô đầu tư riêng mà không phải án khai phá đất của gia tộc Tôn thị cô, tôi không cần phải lên ủng hộ cô.”

Tôn Hiểu Lệ bởi vì anh lạnh lùng cự tuyệt mà biểu lộ cứng đờ, chỉ phải miễn cưỡng bài trừ ra một nụ cười, hướng Tống Ân Nhi gật đầu, chỉ muốn nhanh rời đi, “Không quấy rầy hai vị.”

“Tôi tiễn chị đi ra ngoài.” Tống Ân Nhi nói ra.

“Không cần, tôi biết rõ đi như thế nào.” Tôn Hiểu Lệ lắc đầu, xoay người bước nhanh đi ra ngoài.

Tống Ân Nhi nhìn bóng lưng của cô, cô trở lại bên người Thác Bạt Tư Công, lông mày thủy chung nhíu.

“Tôn Minh Lệ là sau khi theo anh cùng nhau đi Nhật Bản trở về mới tự sát, người nhà của cô ấy một chút cũng không có trách cứ hoặc là hoài nghi anh sao?” Cô ôm cánh tay của anh, nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên không có. Bởi vì bọn họ biết rõ anh và cô ấy đi Nhật Bản thì cũng là tất cả ở một gi—an phòng. Hướng hồ, khi đó cả ngày anh đều họp và thị sát, cô ấy bình thường đều là một mình hoặc cùng Liễu thư ký ra ngoài, anh căn bản không biết cô ấy gặp cái gì.” Thác Bạt Tư Công nhìn gương mặt như có điều suy nghĩ của cô, không rõ cô đến tột cùng đang hoài nghi cái gì.

“Lời không phải nói như vậy, cho dù Tôn Minh Lệ có chứng bệnh u buồn, nhưng theo lẽ thường mà nói, người nhà của cô ấy cho rằng anh là vị hôn phu của cô ấy, bình thường vẫn sẽ cho rằng anh nên có trách nhiệm nhất định, trừ phi —” cô thần thần bí bí hạ giọng, “Bọn họ đã sớm biết nguyên nhân cô ta tự sát không ở anh.”

“Anh không biết bọn họ có bao nhiêu phản ứng mới gọi bình thường.” Anh nói.

“Tĩnh, tĩnh, việc này gi—ao cho em xử lý, cam đoan tại trước hôn lễ trả lại trong sạch cho anh.” Cô chu miệng lên, ôm cổ của anh, không khách khí đem lồng ngực anh trở thành gối đầu nằm.

Thác Bạt Tư Công nhìn cô trong ngực, đôi môi nhịn không được gợn lên.

Nếu như trước có người nói cho anh biết, anh sẽ mỉm cười bởi vì một cô gái, anh sẽ cho rằng người nào nào có vấn đề, nhưng Tống Ân Nhi xác thực cải biến anh.

Cô không chỉ là quan tâm sinh hoạt hàng ngày của anh, còn tự nhiên mà kéo người bên cạnh vào cuộc sống của anh, làm cho anh bắt đầu chú ý tới La Luân luôn mặc quần áo màu lam, Lâm thư ký qua tuổi bốn mươi lại còn chưa kết hôn.

Cô sẽ nhắc nhở anh ngẫu nhiên nên nhìn thẳng vào con mắt người khác nói chuyện, bởi vì lời anh nói mà cười ha ha, sẽ làm anh cảm thấy thời gi—an mỗi ngày đều tràn đầy niềm vui thú.

“Này, em hỏi anh đó...” Cô chơi cúc áo phái trên nhất áo sơ mi của anh, thoáng cái cởi bỏ, thoáng cái lại cài. “Lúc trước vì sao anh muốn kết hôn với Tôn Minh Lệ?”

Có phải là Tôn Minh Lệ đối với anh có trình độ hấp dẫn nào đó? Cô không tự chủ bấu môi dưới.

“Khách sạn Hans ở Ngân Xuyên bắt đầu khởi công xây dựng thì anh ở đó một tháng để thăm dò, cảm thấy trong nội tâm trống rỗng, như bớt vật gì đó; vừa vặn khi đó có người muốn giới thiệu Tôn Minh Lệ làm quen với anh, anh nghĩ thử kết hôn cũng không sao — dù sao đó là thiếu khuyết duy nhất của anh.” Anh vượt khuôn mặt của cô, lúc này mới phát hiện nguyên lai khi đó anh thiếu khuyết là cảm giác tình người, trong nội tâm đương nhiên sẽ trống rỗng.

“Ý của em là, nguyên nhân anh lựa chọn Tôn Minh Lệ là cái gì?” Cô hỏi tới lần nữa, bởi vì này mới là chuyện cô muốn biết nhất a!

“Tập đoàn khai phá đất của Tôn thị quan hệ tốt đẹp với thương nhân giữa Đài Loan và Trung Quốc, quan hệ cũng rất mật thiết với tập đoàn ‘Khách sạn Hans’.” Anh giải quyết việc chung nói: “Hơn nữa khi đó Tôn Minh Lệ còn thường tới phòng làm việc tìm anh, cảm giác giống như không sợ anh, cho nên thời gi—an cứ định như vậy.”

“Đó, nguyên lai anh yêu mến phụ nữ tích cực một chút.” Cô mỉm môi, cảm giác trong nội tâm có chút không thích.

“Đúng vậy, như vậy ít phiền toái hơn.” Anh gật đầu.

“Anh còn dám nói tiếp” Tống Ân Nhi đỡ khóc đỡ cười liếc nhìn anh một cái, không khách khí dùng ngón tay dùng sức đâm anh, “Em là đang ghen a”

Thác Bạt Tư Công nắm tay cô lên, mày rậm không hiểu nhúu một cái.

“Vì cái gì ghen?” Anh không hiểu Logic của cô.

“Bởi vì anh đã từng cho rằng một người phụ nữ khác thích hợp làm vợ của anh” Tống Ân Nhi tiến đến bên tai anh, cố ý rống to lên tiếng.

“Vì cái gì? Khi đó anh cho rằng thê tử và sự nghiệp đều đồng dạng, chỉ là phân phối cơ bản của đàn ông thành công.” Anh cầm bờ vai của cô, kéo cô về trước người, nghiêm trang nhìn cô.

“Ai, đàn ông đến từ Hoả tinh, phụ nữ tới từ Kim tinh, không hài lòng hơn nữa câu.” Tống Ân Nhi cố ý chuyển mắt, ánh mắt lại đột nhiên định ở gần tử sau lưng anh.

Cô kinh nhảy người lên, dùng tốc độ của tàu bay lên không bay thẳng đến gần tử phía trước.

“Đây là cái kia...” Tay cô run rẩy chỉ vào hộp bạc trong tử chén.

“Đúng, đây là cái hộp bạc tám tầng nạm vàng.” Anh đi đến phía sau cô, từ phía sau cô ôm thân thể của cô, đem cầm đặt ở tóc của cô, thấp giọng nói: “Buổi sáng hôm nay mới từ Luân Đôn đưa tới.”

“Em có thể đừng không?” Thanh âm cô run rẩy hỏi thăm.

Thác Bạt Tư Công mở ngăn tử ra, đem hộp bạc gi—ao vào trong tay cô.

Tống Ân Nhi ôm bạc liềm hộp bạc, mở ra một tầng lại một tầng, tưởng tượng thấy rất nhiều năm trước, có một nữ tử vì nam nhân của cô để điểm tâm nhiều màu vào trong từng tầng.

Hôm nay cô cũng mang phần tâm ý này làm điểm tâm cho Thác Bạt Tư Công, nhưng cô may mắn hơn, Thác Bạt Tư Công hiện tại so với “Anh” trong mộng có nhiều vị người hơn.

Mà Thác Bạt Tư Công làm việc tuy bá đạo, nhưng anh kỳ thật tán thành cô có được sự nghiệp của mình, anh tìm đầu bếp chính của anh và Lâm thư kí giúp cô đặc huấn, bồi dưỡng cô sau này cùng anh khai phá kỹ năng nấu nguyên liệu mới cho “Nhà hàng M”, mời quản lí bộ kinh doanh cùng cô thảo luận phương án phổ biến “Bánh bao trắng Thiên Hương”.

Anh dụng tâm với cô như thế, cô lại có thể nào không hảo hảo đáp lại?

“Bữa tối em làm một bữa tiệc lớn cho anh ăn” Cô ôm hộp bạc nói ra.

“Với anh mà nói, chỉ cần là em làm, cũng đều là tiệc lớn, không cần lại phiền toái.” Anh xoa xoa tóc của cô, biết rõ tâm ý của cô.

Cô gật gật đầu, vuốt ve hộp bạc trong tay, tò mò hỏi “Gần đây em còn có thể nằm mơ không?”

“Đây là biết rõ còn cố hỏi sao? Gần đây mỗi đêm anh đều có việc bận, mệt đến không còn khí lực nằm mơ.” Anh cười nhướn mày với cô.

“Cũng không phải em nháo anh, mỗi lần đều là anh nháo đến em không thể ngủ” Cô đỏ mặt, làm bộ muốn lấy hộp bạc đập anh, không nghĩ tới tay vừa trượt, hộp bạc từ trong tay cô trượt xuống —

Thác Bạt Tư Công biến sắc, vội vàng tiến lên đón, không ngờ vẫn là rơi xuống.

Pằng

Hộp bạc trong nháy mắt ném tới trên mặt đất, ba tầng cùng với nóc hạ xuống bốn phía, đánh nặng làm cho đường cong nguyên lai ưu nhã của hộp bạc thay đổi hình...

Hai đầu gối Tống Ân Nhi mềm nhũn, cả người quỳ rạp xuống đất.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Cô đỏ mặt, nhặt về mỗi một bộ phận của hộp bạc, cố gắng muốn cho chúng nó khôi phục nguyên trạng.

Chỉ là, bên cạnh hộp bạc bị rớt dị dạng, ba tầng hộp không có cách nào ráp lại, chỉ có thể miễn cưỡng cong vẹo leo cùng một chỗ.

Thác Bạt Tư Công nhìn hộp bạc, bàn tay không khỏi nắm chặt. Đối với anh mà nói, hộp bạc này đại biểu ký ức kiếp trước của anh, rất nhiều đêm bị cảnh trong mơ bưng tỉnh, anh trông coi hộp bạc này, làm cho nhớ lại trong mộng nhắc nhở lấy anh, anh đã từng có được một người con gái xem anh như trân bảo.

“Đưa anh.”

Thác Bạt Tư Công từ trong tay cô cầm qua hộp bạc, tại xác định rốt cuộc không có cách nào khác khép lại, anh nhếch môi, ngực như là bị người hung hăng đánh một quyền.

Nếu như cảnh mộng của anh là thật, như vậy hộp bạc này từ lúc mấy trăm năm trước cũng đã cùng ở bên cạnh anh...

Ngón tay Thác Bạt Tư đâm vào bên cạnh hộp bạc, cảm giác như là mất đi một bộ phận của mình.

“Thực xin lỗi, em không phải cố ý làm rớt hư hộp bạc...” Tống Ân Nhi cắn môi, thật sự không biết mình luôn luôn khéo tay tại sao sơ ý chủ quan như vậy.

“Không cần giải thích.” Anh cắt đứt lời của cô, ngón tay vuốt ve chỗ biến hình của hộp bạc, mày kiếm nhíu lại.

“Em biết thợ kim hoàn tay nghề cao siêu, anh nhất định có thể hỗ trợ tu bổ tốt...”

“Không cần.” Thác Bạt Tư Công khàn giọng nói ra.

“Thực xin lỗi.” Cô giật nhẹ cánh tay của anh, hi vọng anh có thể liếc nhìn cô một cái.

Thác Bạt Tư Công không có nói tiếp, chỉ là đem ánh mắt yên lặng dừng lại trên hộp bạc.

Anh đương nhiên biết rõ cô không phải cố ý muốn làm rớt hư hộp bạc, chỉ là bây giờ anh còn đang điều chế tâm tình, thật sự không biết nên an ủi cô như thế nào.

Tống Ân Nhi nhìn tư thái anh ôm hộp bạc bảo vệ, cô cắn môi, ngực đột nhiên cứng lại.

Có thể anh quan tâm cho tới bây giờ chính là nữ tử trong mộng của anh hay không, cô chỉ là vật thay thế của “Cô”? Cho dù cô làm nhiều hơn nữa cho anh, thương anh sâu hơn, đúng là vẫn còn không địch lại ký ức của anh?

Tống Ân Nhi bật thốt lên hỏi: “Nếu như em không phải nữ tử trong mộng của anh, anh còn có thể quan tâm em giống như bây giờ sao?”

Thác Bạt Tư Công ngẩng đầu nhìn hướng cô, không rõ cô làm sao có thể hỏi loại vấn đề này — anh yêu cô, yêu cô bây giờ, mà không phải là cô gái trong mộng. Nhưng ràng buộc ở giữa bọn họ không giống với người bình thường, cô hẳn là rất rõ ràng mới đúng.

Tống Ân Nhi trừng mắt anh, ngực lập tức thất lại, nước mắt lập tức tràn mi ra.

“Anh rất đáng giận” cô lui về phía sau một bước, nhéo cánh tay, bắt buộc chính mình không khóc.

Anh cau mày, không hiểu nhìn xem cô. “Người làm sai chính là em, vì cái gì nói anh đáng giận?”

“Đúng, tôi có sai chính là anh vì hộp bạc tức giận với tôi, tỏ vẻ anh là bởi vì trí nhớ của kiếp trước mới chấp nhất tôi như vậy, anh muốn căn bản không phải tôi, mà là người con gái cũng gọi là ‘Tống Ân Nhi’ khác, Tống Ân Nhi lại lui ra phía sau một bước, cắn giận lau đi nước mắt trên mặt.

“Không đúng.” Anh chú ý tới khổ sở trên mặt cô, vội vàng giải thích: “Anh chú ý tới em, ngay từ đầu là bởi vì những cảnh trong mơ kia, nhưng về sau cũng không phải là như vậy...”

“ôia không tin anh.” Cô thấy tư thái anh ôm chặt hộp bạc, ngực bỗng dưng cứng lại, nước mắt tùy theo tràn mi ra. “Anh đi cưới hộp bạc của anh đi.”

Thác Bạt Tư Công nhìn xem bóng lưng của cô, thật sự là không biết tại sao cô phải cho là anh là vì “Tổng Ân Nhi” khác mới yêu cô.

Trong mộng “Tổng Ân Nhi” từng làm cho anh đau lòng, nhưng “Cô” giống như hộp bạc, cũng chỉ là môi giới để anh gặp được cô.

Cho nên, anh phá lệ quý trọng hộp bạc này có sai sao? Nếu không bởi vì nó, anh sẽ không có những giấc mộng quan hệ trí nhớ kia, sẽ không gặp phải cô, sẽ không có được tất cả hiện tại, sẽ không cảm giác mình như một người.

Đối với anh mà nói, người nữ là trân quý nhất trong sinh mệnh của anh.

Như vậy, anh vì cái gì tay ôm hộp bạc, lại tùy ý cô chạy ra nhà?

Sắc mặt Thác Bạt Tư Công trầm xuống, vội vàng buông hộp bạc, lao ra phòng khách theo.

Tổng Ân Nhi lao ra phòng khách, một mực chạy đến bên cạnh cửa chính, dùng vân tay thông qua máy cảm thụ ở cửa chính, vọt tới trên đường cái, một đường chạy như điên về trước.

Gió lạnh hướng phía cô o o thổi, cô bỗng dưng đánh nhiều cái lạnh run, lúc này mới phát hiện mình tức đến quên cả mang áo khoác.

Thác Bạt Tư Công ở tại cái địa phương này, hộ gia đình khoảng cách gần nhất cũng phải mười phút, đương nhiên cũng không thể có xe taxi ẩn hiện. Nếu cô không đến nhà phía trước cầu viện, nếu không trở về nhấn chuông cửa, hoặc là — chờ anh đi ra tiếp cô trở về.

Nhưng, ngộ nhỡ cô đến nhà phía trước cầu viện, người ta sẽ nghĩ Thác Bạt Tư Công như thế nào? Dù sao bên cạnh anh từng có ghi lại vị hôn thê và thư kí tị sát...

Hàm răng cô run lên, nước mắt cũng đồng thời tràn mi ra.

“Đần chết lúc này còn thay anh suy nghĩ cái gì” Cô cầm giẻ lau đi nước mắt, lần nữa mở bước chân ra bắt đầu chạy như điên về trước.

Chạy chạy sẽ không lạnh, nhiều nhất chạy 30 phút, tổng có thể tìm tới xe taxi đưa cô trở về tiệm của cô.

Tổng Ân Nhi vừa chạy vừa thở gấp, quyết định cô thà rằng lạnh chết, cũng không cần đi cầu người đàn ông kia, cô mới mặc kệ cái gì kiếp trước kiếp này, cô chỉ biết là cảm giác bị xem thành vật thay thế rất kém.

Bà ngoại đã từng đã nói với cô, năm đó thầy tướng số đem tên của cô lấy là “Tổng Ân Nhi” thì bà ngoại đã cảm thấy cô nhất định là người làm điểm tâm, bởi vì sách dạy nấu ăn tổ truyền có ghi lại, người lưu lại cách làm bánh bao trắng đúng là “Tổng Ân Nhi”.

Lúc ấy cô chỉ xem những chuyện này là chuyện lạ mà nghe, nhưng bây giờ biết rõ —

Tất cả căn bản không phải trùng hợp

Ghê tởm hơn chính là, vì cái gì cô được người đàn ông kia yêu thật sâu là bởi vì trí nhớ kiếp trước, mà không phải bởi vì cô là Tổng Ân Nhi này?

Rõ ràng cô yêu chính là anh bây giờ, nhưng anh đau lòng lại là anh khi lẻ loi một mình không biết đi thân cận người khác như thế nào...

Tổng Ân Nhi chạy trốn mệt mỏi, sụt hai vai xuống, ôm chặt hai tay ngăn cản gió lạnh rét thấu xương.

“Mày rõ ràng ngốc đến cho là anh biết rõ người anh yêu là mày Tổng Ân Nhi này, cũng không nhìn xem, trước khi anh còn chưa có gặp mày cũng đã mộng qua ‘Tổng Ân Nhi’ bao nhiêu lần? Người mới là bên thứ ba a” Tổng Ân Nhi càng nghĩ càng khổ sở, nước mắt tách tách tách rơi xuống đất. “Mày xem ngay cả đuổi theo anh cũng không...”

“Ân Nhi, em ở đâu?” Sau lưng truyền đến tiếng kêu của Thác Bạt Tư Công.

Tính anh có lương tâm, còn biết phải đuổi theo, Tống Ân Nhi cắn môi, bước chân không tự chủ càng chạy càng chậm, nước mắt cũng chầm chậm dừng lại.

“Bên ngoài rất lạnh, tay chân em luôn lạnh như băng, còn không mau trở về”

Thanh âm kích động của Thác Bạt Tư Công vọng trên đường cái vắng vẻ, nghe có loại chấp nhất liều lĩnh muốn tìm được cô.

Lúc này biết nói lời dễ nghe rồi? Tống Ân Nhi không quay đầu lại, khoe môi dần dần giương lên.

“Ân Nhi”

Thác Bạt Tư Công bước xa một cái đuổi lên trước, bàn tay dùng lực một cái liền kéo cô vào trong ngực.

“Người con gái kia giống như hộp bạc, đều là trí nhớ quá khứ, đều là môi giới giúp anh tìm được em. Anh quan tâm không phải ‘cô’, người anh quan tâm là em. Là em khiến cho anh yêu mến cuộc sống, khiến cho anh cảm giác mình như một người, anh không thể không có em” anh cầm vai của cô, kích động nói ra. “Em hiểu không? Hiểu không?”

Tống Ân Nhi không có nói tiếp, cũng không có ngẩng đầu nhìn anh.

“Ân Nhi.” Thác Bạt Tư Công thử nâng khuôn mặt của cô lên, không ngờ lại sờ tới nước mắt, trong lòng của anh càng gấp, giọng cũng không khỏi thành lớn.

“Nếu như không có hộp bạc kia, anh sẽ không nằm mơ, sẽ không quen em, nhưng...” Anh thở dài, còn có vài phần tiếc nuối. “Nhưng, nếu như em bởi vậy cảm thấy không vui, như vậy em muốn xử lý nó như thế nào, anh cũng không có ý kiến, bây giờ chúng ta trở về ném anh đi...”

“Vừa rồi em không có nói muốn ném.” Tống Ân Nhi lấy tay lau nước mắt đi, lúc này mới chậm ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh.

Được rồi cô thừa nhận vừa rồi cô có chút quá mức kích động, nhưng, có người con gái nào có thể dễ dàng tha thứ vị hôn phu của mình quan tâm một người con gái khác hơn.

Mặc dù người con gái kia là kiếp trước của cô cũng không thể được

“Vậy em không tức giận sao?” Anh sốt ruột hỏi thăm.

“Ngu ngốc mới có thể tức giận với đại đầu gối.” Cô chu môi nói ra, trong nội tâm lại âm thầm mừng thầm — Nếu như trong nội tâm cô còn có nghi hoặc gì, vừa rồi nghe anh nói những lời kia, cũng biết anh tuy yêu cô nhiệt liệt, nhưng đầu óc vẫn rất rõ ràng a

“Không cho phép rời đi anh.” Anh mở hai tay ra, dùng sức ôm cô.

“Anh thật xác định em quan trọng hơn hộp bạc?” Cô cố ý nhướn lông mày lên, đâm bả vai của anh hỏi.

“Xác định.” Anh đứng đắn gật đầu, thần sắc trịnh trọng giống như đang ký tên lên một hợp đồng vài tỷ. “Tuy hộp bạc cũng rất quan trọng, nhưng em quan trọng hơn.”

“Còn quan trọng hơn so với cô gái trong mộng của anh?” Cô làm nũng hỏi thăm, xấu muốn nghe kỹ lời của anh

“Cô đem em đến trước mặt của anh, nhưng cô không phải em, hỉ nộ ái ố của em sẽ tác động anh, anh...” Anh bưng lấy mặt của cô, cổ họng như bị người nhéo khăn khăn nói: “Anh không thể tưởng tượng cuộc sống không có em.”

Tống Ân Nhi ngửa đầu nhìn anh, nhìn xem ý lại cùng nhớ nhung trong mắt của anh đối với cô, cô thỏa mãn thở dài.

Cô ôm cổ của anh, kiễng mũi chân hôn xuống môi của anh.

“Anh căn bản không cần muốn, bởi vì em sẽ một mực ở bên cạnh anh...”

Lúc này, một thanh âm động cơ xe máy tăng tốc đột nhiên truyền đến từ xa đến gần, Thác Bạt Tư Công vì an toàn, lùi kéo cô nhìn rõ ràng hướng xe máy, để tránh bị đụng vào.

Bọn họ cùng đợi xe máy chạy qua bên cạnh bọn họ, nhưng xe máy vội vàng thẳng xấp xông về phía bọn họ, hoàn toàn không có tính toán thay đổi phương hướng.

Thác Bạt Tư Công lập tức đem Tống Ân Nhi che sau lưng.

Tống Ân Nhi hít vào một hơi, cũng lập tức thử muốn đẩy Thác Bạt Tư Công ra phía sau cô.

“Em không nên cử động” Thác Bạt Tư Công vừa phẫn nộ vừa sợ hãi trừng mắt xe máy, một mực đem cô bảo vệ ở sau người.

“Bỏ đi” Tống Ân Nhi hô to một tiếng.

Xe máy tăng tốc đi tới, bịch một tiếng đánh lên Thác Bạt Tư Công.

Thác Bạt Tư Công tại trong nháy mắt xe máy đụng vào liền bắt lấy cánh tay đối phương, cũng quảng đối phương xuống xe.

Chỉ là, anh vẫn không địch lại xung lượng xe máy, cả người bị đánh bay ra ngoài, nặng nề ném tới trên mặt đất.

Tuy Thác Bạt Tư Công đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, cũng lựa chọn dùng phương thức chạm đất bảo vệ mình nhất, nhưng đầu bên phải vẫn nặng nề mà đụng vào trên mặt đất.

Tống Ân Nhi vọt tới bên người Thác Bạt Tư Công, phát hiện kỳ sĩ xe máy bị anh đẩy ngã trên mặt đất, đang lung la lung lay chuẩn bị đứng người lên.

Cô tiến lên ngăn cản đối phương lên xe máy.

“Tránh ra” kỳ sĩ xe máy một cước đạp vào bụng của cô.

Tống Ân Nhi đau đến cả người té trên mặt đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe máy nghênh ngang rời đi.

“Người sẽ có báo ứng ” cô hướng phía đối phương rống to lên, ôm bụng xông về bên người Thác Bạt Tư Công.

Thác Bạt Tư Công ngậm miệng, vết thương ồ ồ chảy ra máu tươi.

Cô dùng tay áo ngăn chặn vết thương của anh, cố gắng muốn giúp anh cầm máu, nhưng máu tươi chảy ra của anh không có chút nào hòa hoãn xu thế, làm cho cô gấp đến độ không biết như thế nào cho phải.

Lần đầu tiên trong đời, cô oán hận thói quen không mang theo điện thoại của mình, cô thậm chí cảm thấy lúc trước tại sao cô phải cự tuyệt để cho bảo vệ của cô đi theo cô hai mươi bốn tiếng đồng hồ một ngày, mà là lựa chọn phương thức khi cô chuẩn bị phải rời khỏi nhà thì mới gọi điện thoại cho bọn họ tới.

Mà khi cô thu được tin nhắn “Thác Bạt Tư Công, đáng chết” thì không nên bởi vì sợ anh bất an mà giấu diếm.

Bết bát hơn chính là, cô làm gì giận đối với anh nếu như cô không lao ra cửa nhà, anh sẽ không việc gì...

“Anh khỏe khỏe, nhất định phải khỏe khỏe.” Cô thử muốn nâng anh lên đi cầu cứu, hết lần này tới lần khác vết thương của anh là ở đầu, cô sợ anh có chấn động não, căn bản không dám tùy tiện di động anh.

“Anh chờ em, em đi về nhà gọi điện thoại cho xe cứu thương, còn có La Luân và Lâm thư kí, chúng ta lập tức tới cứu anh...” Cô ôm mặt của anh, khóc nói ra: “Anh phải chống đỡ, nhất định phải chống đỡ, có nghe hay không...”

Con đường phía trước lại lần nữa truyền đến thanh âm bánh xe chạy tới.

Tống Ân Nhi nhảy người lên dùng sức hươ hai tay, nhưng cô đột nhiên lại sợ hãi, nếu như đây cũng là đối phương phái tới làm hại anh?

Cô cắn môi, dứt khoát quỳ gối bên cạnh Thác Bạt Tư Công, cúi đầu cầu nguyện —

“Lão thiên gia, người ngàn vạn phải phù hộ anh bình an vô sự, anh cố gắng như vậy, trợ giúp nhiều người như vậy, người khác thật sự rất tốt, rất tốt nếu như người trợ giúp anh, anh khẳng định có thể làm tiếp càng nhiều chuyện tốt...”

Xe màu đen tại đường xe chạy đổi diện ngừng lại.

“Tổng tiểu thư, sao người ở...” La Luân từ ghế lái vọt ra, lập tức lướt qua đường xe chạy vọt tới bên bọn họ.
“Thác Bạt tiên sinh làm sao vậy?”

Tổng Ân Nhi chứng kiến La Luân, oa một tiếng khóc lớn ra.

“Gọi điện thoại cho xe cứu thương.” Cô khóc nói ra.

La Luân lấy điện thoại di động ra kêu xe cứu thương, cũng hỏi tình huống phương thức cấp cứu xử lý, lập tức từ trên xe lấy ra hộp cấp cứu đến tiến hành cấp cứu.

Mà Tổng Ân Nhi quỳ gối bên người Thác Bạt Tư Công, nắm tay của anh thật chắc, không hề chớp mắt nhìn anh hôn mê bất tỉnh.

Chỉ cần anh có thể bình an, dù là muốn cô giảm thọ cho anh, cô cũng nguyện ý a...

22. Chương 22: Chương 10

Thác Bạt Tư Công bởi vì đụng đầu mà hôn mê, cùng ngày đưa đến bệnh viện, bác sĩ liền lập tức an bài máy chụp x quang, sau khi xác định không có tình huống não xuất huyết hoặc não bị phù, lúc này Tổng Ân Nhi mới nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ là, bởi vì Thác Bạt Tư Công chưa tỉnh, cũng chưa thoát khỏi thời kỳ quan sát nguy hiểm bảy mươi hai tiếng đồng hồ, cho nên cô vẫn không dám thư giãn.

Mà khi cô canh giữ ở bên cạnh giường của anh thì nội dung trong phần khế ước bằng máu càng không ngừng nán ná trong đầu cô, nhưng cô tự nói với mình, tất cả phải nghĩ về phương hướng tốt nhất —

Ông trời sẽ phù hộ anh, anh nhất định sẽ không có chuyện gì.

Cô không biết có phải là bởi vì cô cầu nguyện có hiệu quả hay không, sau khi Thác Bạt Tư Công nhập viện vài tiếng đồng hồ, hô tên của cô, tỉnh lại.

Mà khi bác sĩ tới kiểm tra tình huống Thác Bạt Tư Công thì chứng kiến bộ dạng Tổng Ân Nhi khóc đến thở không ra hơi, còn tưởng rằng là bệnh tình anh chuyển biến xấu.

Tóm lại, mạng Thác Bạt Tư Công nhặt được trở về. Tuy chân phải của anh bởi vì gãy xương, phải bó thạch ột thời gi—an ngắn, sau còn phải tiêu tốn nửa năm thời gi—an làm trị liệu, để tránh khớp xương co quắp hoặc cơ thể héo rút, vì thế Tổng Ân Nhi đã cực kỳ cực kỳ cảm ơn ông trời.

Bởi vậy cô đem những thứ có thể bán được giá tốt mà Thác Bạt Tư Công tặng cho cô quỳen hết đi, hơn nữa đồng ý trong lòng lần nữa, nhất định phải làm càng nhiều chuyện tốt qua quỹ xã hội.

Chỉ là, vì chiếu cố Thác Bạt Tư Công, việc cô làm ở “Cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương”, tất cả đều tạm dừng, mỗi ngày đều chuyên tâm canh giữ ở bên cạnh anh, cùng anh xuất viện, cùng anh ở nhà tĩnh dưỡng, cũng dùng lời nanh của bác sĩ “Sau khi đầu bị thương, không được thức đêm, mà nên tận lực ít làm hao tổn tinh thần cùng với cần cực độ chú ý làm việc” làm lý do, bắt buộc anh mười giờ tối mỗi ngày phải lên giường nghỉ ngơi.

Hôm nay, ngày thứ bảy Thác Bạt Tư Công xuất viện.

Tổng Ân Nhi bưng khay gỗ, bên trong có cháo và một ít bánh bao trắng cô nấu thật lâu.

Cô đẩy cửa phòng ngủ ra, phát hiện anh lại ngồi ở trên giường, trên tay còn cầm máy vi tính không kịp khép lại.

“Vì cái gì anh lại đang làm việc? Không phải đáp ứng em ít nhất phải ngủ trưa một giờ sao?” Cô nhíu lông mày, đặt khay tới trên bàn bên cạnh, trực tiếp lấy đi mấy vi tính trong tay anh.

Thác Bạt Tư Công trơ mắt nhìn cô cướp đoạt quyền làm việc của anh, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói ra: “Bất quá là vài phần báo cáo ước định đất của phân bộ ‘Khách sạn Hans’ ở Đài Đông, nhìn xem có gì không một chút.”

“Anh có thể cơm nước xong, ngủ trưa xong rồi xem.” Tống Ân Nhi cười vỗ vỗ đầu của anh, cảm ơn phối hợp của anh.

Thác Bạt Tư Công không phải người ngồi yên một chỗ được, ngày hôm sau về nhà, liền phân phó Lâm thư kí bắt đầu đem tất cả việc công đặt trước giường bệnh để xử lý.

Nếu không có cô ở bên cạnh anh bắt anh nghỉ ngơi, tăng thêm sau khi anh về nhà đột nhiên nhiễm cảm nặng, phát sốt suốt ba ngày không rời giường, cô nghĩ anh tám phần đã sớm khôi phục cuộc sống một ngày chỉ ngủ bốn tiếng đồng hồ.

“Sao nhanh như vậy đã muốn ăn cái gì?” Anh nhíu mày.

“Mấy ngày hôm trước dạ dày anh trưởng khí, anh cần bổ khí, phải ăn thêm chút cơm.” Tống Ân Nhi nâng cháo lên, một muống một muống thổi mát đưa đến bên cạnh môi của anh. “Hôm trước không phải anh mới nói ước định đất của phân bộ ‘Khách sạn Hans’ ở Đài Đôn muốn gi—ao cho người khác đi làm sao? Sau khi ăn xong nửa bát, lại trả lời vấn đề của em, miễn cho anh vừa nói vừa ăn dạ dày lại trưởng khí (như đầy bụng).”

Thác Bạt Tư Công ngoan ngoãn nuốt vào nửa bát cháo, lắc đầu cự tuyệt nửa bát khác, ánh mắt liếc về phía một ít món điểm tâm ngọt.

Tống Ân Nhi thấy thế, nhin không được cười lên. Vật gì anh cũng không ham hố, chỉ có đối với bánh bao trắng cô làm, hoàn toàn không thể tự kiềm chế.

“Anh thật sự rất giống con nít.” Cô cười cầm bánh bao trắng qua.

Anh trực tiếp hé miệng cho cô đút.

Tống Ân Nhi đương nhiên biết rõ anh cử động như vậy là đang làm nũng, nhưng cô biết chắc nói ra xác định vững chắc anh chết cũng sẽ không thừa nhận. Cho nên, chỉ mỉm cười đem từng cái từng cái bánh bao trắng đã cắt thành kích thước bằng nhau đưa đến trong miệng anh.

“Tốt lắm, ăn xong rồi, anh có thể nói cho em biết chuyện ước định miếng đất vừa rồi.” Cô giơng chén đĩa không lên, nói với anh.

“Ông chủ tập đoàn ‘Khách sạn hans’ tin tưởng ánh mắt anh chọn đất, ước định anh không ủng hộ và đất anh không bình luận thì biểu quyết thường không chắc chắn.” Thác Bạt Tư Công nói ra, cũng không cho rằng việc này có cái gì cần khiêm tốn.

Anh là người làm ăn trời sinh, ánh mắt cực kỳ chuẩn, địa điểm khách sạn anh chọn trúng, bình thường chỉ cần thời gi—an hai năm, là có thể lấy vốn lại. Cho nên, ông chủ tập đoàn mới có thể cho anh 5% danh nghĩa cổ phần, chỉ là muốn mượn ánh mắt chuẩn xác của anh.

“Ý của anh là mảnh đất Tôn Hiểu Lệ đề cử với anh xác định vững chắc sẽ không thông qua sao?” Tống Ân Nhi bật thốt lên hỏi.

Bởi vì sau khi anh xảy ra tai nạn xe cộ, người thứ nhất bởi vì ích lợi mà thương tổn anh hiển hiện trong đầu cô, chính là Tôn Hiểu Lệ.

“Đúng vậy, cho nên khi đó cảnh sát đến bệnh viện để làm ghi chép, hỏi anh có nhớ người nào muốn thương tổn anh hay không, anh chỉ có thể nói ‘nhiều lắm’. Dù sao liên quan đến lợi ích đất đai, nếu như anh đắc tội người, tự nhiên sẽ có người muốn dạy dỗ anh.” Anh nhàn nhạt nói, không nhanh tròng mắt nhìn cô. “Trước em cũng là bởi vì bị anh liên lụy, cho nên mới phải thu được tin nanh uy hiếp ‘Thác Bạt Tư Công, đáng chết’, không phải sao?”

“Không cần phải trừng em, từ nay về sau có chuyện gì em đều báo cáo.” Cô cong môi lên, nhin không được lắm bầm một tiếng. “Ta còn tưởng rằng ngành ăn uống là sự nghiệp an toàn.”

“Chỉ cần là chuyện có quan hệ với lượng tiền lớn, nói không được an toàn.”

“Vậy anh có thể mặc kệ những chuyện khai phá đất đó không? Tiền dù sao cũng là vật ngoài thân, an toàn của anh quan trọng nhất.”

Thác Bạt Tư Công nhìn qua ánh mắt quan tâm của cô, vuốt đầu của cô nói ra: “Nếu như anh có được quyền chủ đạo trong chuyện khai phá đất, về sau anh có thể yêu cầu ‘Khách sạn Hans’ lưu lại thêm cơ hội làm việc cho dân bản xứ, hoặc là tiến hành huấn luyện lập tức cho bọn họ, để cho bọn họ có càng nhiều cơ hội có thể đi vào bên trong làm việc. Đây không phải chuyện em một mực hi vọng anh làm sao?”

“Đúng. Nhưng, tai nạn xe cộ lần này của anh hù chết em, ước gì từ nay về sau khóa anh trong nhà, khóa thành trạch nam (đàn ông thích ở nhà).” Cô vuốt vết thương khâu hơn mười mũi trên trán anh, đau lòng nhú mày.

Anh kéo tay của cô xuống, tại lòng bàn tay của cô đặt xuống một nụ hôn.

“Anh tránh thoát một kiếp này rồi, từ nay cũng sẽ không có chuyện gì.”

Cô cau mày, nghiêm trang nói: “Vậy anh đáp ứng em, từ nay về sau nếu như ra cửa, nhất định phải mang theo La Luân. Sau đó, từ nay anh cũng không được tự mình lái xe.”

“Được”

“Tốt, vậy anh bắt đầu ngủ trưa.” Hai tay cô chống eo, tiếp tục ra lệnh.

“Tuân mệnh, nữ vương.” Anh đem cô kéo đến trên giường, kéo qua chăn mền khóa cả hai người lại bên trong.

Cô tựa ở trước ngực anh, nhẹ giọng mà hỏi thăm: “Còn chưa tra ra tin tức người đi xe máy sao?”

Anh lắc đầu.

Tuy máy quay trên đường quay được hình ảnh xe máy gây chuyện, nhưng lại không thấy biển số xe chiếc xe kia, cũng không phải xe đặc biệt, tên đó lái xe lại đội nón bảo hiểm, nhìn không tới tướng mạo, rất khó tìm được hung thủ.

“... phần khế ước cổ lúc nào sẽ đưa đến? Anh nghĩ có khi nào có một quyển khác có viết ‘Thác Bạt Tư Công’ bên trong có thể ghi phương thức phá giải lời nguyện máu hay không? Anh có bảo bọn họ cẩn thận kiểm tra mỗi một chỗ hay không, có lẽ trong khế ước còn có phần kếp gì...” Cô nín lấy cổ áo của anh, chỉ cần nghĩ tới nội dung khế ước máu, nhớ tới anh bị tai nạn xe cộ này, lời nói lo lắng liền không có biện pháp dừng lại.

“Khế ước máu cùng bản chép tay đang được phiên dịch chắc hẳn sẽ đưa đến vào tuần sau.” Thác Bạt Tư Công nâng mặt của cô, khóa lại mắt của cô. “Cho nên, chúng ta liền kết hôn ở ngày nó được đưa đến, được không?”

“Nhưng, mẹ của ta nói một tháng còn chưa tới.” Cô lắc đầu cự tuyệt, bởi vì cô vẫn đang ở trong tình huống trông gà hoá cuốc.

Anh run sợ lông mày, thần sắc nghiêm túc nói: “Anh không muốn đợi nữa. Bởi vì nếu như anh thật sự đột nhiên đi trước một bước, anh hi vọng em là người có thể kế thừa tất cả.”

“Lại nói vậy..., em cần anh đó!” Tổng Ân Nhi lập tức nắm chặt cổ áo của anh, hung ác trừng mắt anh.

Thác Bạt Tư Công cười kéo tay của cô xuống, cúi đầu tại trên môi của cô nói ra: “Anh chỉ phòng ngừa ngộ nhỡ thôi. Có được em kiên cường thủ hộ như vậy, ai cũng không mang anh đi được.”

“Đúng vậy.” Cô mở to mắt, lại bắt lấy cổ áo của anh lần nữa, chém đinh chặt sắt nói: “Hơn nữa em còn tính muốn sinh mấy đứa bé, cùng một chỗ thủ hộ anh.”

“Việc sanh con này, anh cực kỳ cam tâm tình nguyện phối hợp.”

Thác Bạt Tư Công dùng môi ngậm chặt cô, đem cả người cô ôm đến trên người, một nụ hôn sâu đặt xuống phần gáy của cô.

Cánh môi đụng vào nhau, những nụ hôn nồng nhiệt càng trở nên triền miên. Cô bị rút đi y phục trên người, da thịt khi anh đụng chạm, đều như cháy rồi.

Cô bưng lấy đầu đang làm càn trước ngực cô của anh, thấp giọng nói: “Chân của anh không thể động...”

“Bộ phận anh nên động cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa, nếu như anh không thể động, em có thể.” Anh đem cô ôm đến trên người, một động tác khiến cho cô hiểu rõ ý tứ của anh.

Cô đỏ mặt, nhưng không có cự tuyệt anh, cô vươn tay như nữ chiến sĩ đẩy ngã anh trên giường, từ môi của anh bắt đầu hôn dọc xuống.

Một đêm kia, anh thành tù binh của cô, chiến lửa một đêm không nghỉ.

Vì vậy, ngày hai phần khế ước kia đưa đến, Tống Ân Nhi và Thác Bạt Tư Công công chứng kết hôn.

Bọn họ tìm Lâm thư kí và La Luân làm nhân chứng, mà hai người bọn họ đối với lời mời này đều cảm thấy thập phần vinh hạnh.

Hôn lễ tuy đơn giản, nhưng Tống Ân Nhi hoàn toàn có thể cảm nhận được kích động của Thác Bạt Tư Công, bởi vì bàn tay anh nắm chặt tay cô một mực không ngừng run rẩy.

Cô biết rõ đó là bởi vì anh rốt cục có người nhà, mà cô cũng tính toán làm cho bên cạnh anh có càng nhiều người quan tâm anh — cho nên, cô mời đám đồ đệ của cô đến trong nhà Thác Bạt Tư Công thay bọn họ quản lý cơm, chuẩn bị cùng các cô, Lâm thư kí và La Luân tiến hành một bữa tiệc tối vui vẻ.

Thác Bạt Tư Công tuy cực độ không thích ứng không gian của mình có nhiều người xông vào như vậy, nhưng, vì khiến cô vui, tự nhiên vẫn đồng ý.

Lúc này, trước khi bắt đầu tiệc cưới, Thác Bạt Tư Công và Tống Ân Nhi đang ngồi trong phòng, xem người đại diện đồ cổ lấy ra khế ước và bản chép tay cổ.

Thác Bạt Tư Công vừa nhìn thấy phần khế ước bằng máu thì chẳng những da đầu run lên, toàn thân còn nổi da gà lên.

Bởi vì anh biết rõ phần khế ước này nhất định thoát không được quan hệ với anh, có lẽ thật là thư bằng máu năm đó tự tay viết xuống.

Tống Ân Nhi cảm giác được tâm tình anh kích động, cô vươn tay khóa chặt mười ngón với anh, cho anh biết cô một mực làm bạn ở bên cạnh anh.

“Đây quả thật là nhân duyên rất khó được, tôi cũng là lần đầu tiên đụng phải tên trên văn tự cổ hoàn toàn giống bên vợ chồng mua.” Người đại diện đồ cổ vừa cười vừa nói. “Bên trong văn tự, nói về thâm tình của Thác Bạt Tư Công đối Tống Ân Nhi năm đó. Bất quá, người hiện đại chúng ta thật sự là không có cách nào khác hiểu rõ đến tột cùng là yêu đến tình trạng gì, mới có thể nguyện ý đời đời kiếp kiếp đoan thọ của mình, chỉ vì cùng người yêu gặp lại.”

Thác Bạt Tư Công không có nói tiếp, bởi vì tất cả chú ý của anh đều đặt ở trên khế ước máu.

Người đại diện đồ cổ thấy thế, đành phải lúng túng cười theo, cúi đầu dò xét tay của mình.

“Thật ngại, Thác Bạt tiên sinh đang tự hỏi một chuyện. Cảm ơn anh chạy một chuyến này, phần khế ước cổ này thật là lễ vật kết hôn rất trân quý.” Tống Ân Nhi vội vàng đứng dậy nắm tay người đại diện đồ cổ. “Lâm thư ký sẽ xử lý chuyện tiếp theo với anh.”

Người đại diện đồ cổ gật đầu rời đi, Tống Ân Nhi thì ngồi trở lại bên cạnh anh.

“Anh... Tên của anh là ai đặt? Thác Bạt không phải dòng họ thông thường.” Tống Ân Nhi hỏi, cố gắng muốn giúp anh phân rõ giới tuyến với “Thác Bạt Tư Công” trong khế ước bằng máu.

“Đó là một cô nhi viện thành lập hơn một trăm năm, nghe nói người thành lập lúc trước là vì kỷ niệm ‘Thác Bạt Tư Công’, gương mặt Á châu ở nước ngoài không nhiều lắm, cho nên ta liền được đặt theo tên của anh, trở thành một loại kỷ niệm.”

“Thác Bạt Tư Công kia sống đến mấy tuổi?”

“Hơn ba mươi tuổi đã qua đời.”

Tống Ân Nhi bỗng dừng rùng mình một cái, không khỏi cầm chặt tay của anh.

“Sức mạnh phần khế ước màu này thật sự lớn đến vậy? Người gọi Thác Bạt Tư Công thật sự đều đoán mệnh sao?” Thác Bạt Tư Công không thấy cô, chỉ là ánh mắt tan rã nhìn phần công văn.

“Này!” Tống Ân Nhi nâng mặt của anh lên, bắt buộc anh nhìn vào mắt cô. “Chuyện của Thác Bạt Tư Công khác em không trông nom, nhưng anh không dễ dàng nguyện ý bắt đầu có tiếp xúc với người ngoài, thật vất vả tìm về một ít ‘vị người’, không cho phép anh không để ý em!”

“Anh làm sao có thể không để ý tới em?” Anh ngẩng đầu nhìn qua đôi mắt long lanh loé sáng của cô, thanh âm lại đột nhiên nghẹn ngào. “Anh chỉ muốn... Chỉ là...”

Thác Bạt Tư Công bỗng dừng ôm cô vào trước ngực, không dám cho cô chứng kiến hốc mắt đang đỏ lên của anh.

“Anh chỉ cảm thấy lòng đau đớn, cảm thấy anh không nên sau mỗi lần gặp lại cô, đều phải rất nhanh chết đi. Mà ở trước khi anh còn chưa tìm được cách giải quyết, anh cũng chỉ có thể mỗi một đời, mỗi một thế đều lặp lại dày vò như vậy...”

Tống Ân Nhi nghe đến chóp mũi đau xót, đem cả khuôn mặt vùi sâu vào trước ngực của anh.

“Em nghĩ, anh đã chấp nhất đối với cô như vậy, lại quyết định muốn đời đời kiếp kiếp tìm cô, cho nên anh nhất định sẽ quen tay hay việc, thời gian mỗi một thế tìm được cô cũng nhất định sẽ càng lúc càng nhanh, như vậy bọn họ có thể có được càng nhiều thời gian gần nhau.” Cô càng nói lòng càng chua xót, nước mắt nhịn không được đổ rào rào liều mình rơi xuống.

“Anh nghĩ, anh biết rõ mục đích tồn tại của cảnh trong mơ và những đồ cổ này.” Anh đột nhiên cầm bờ vai của cô, lớn tiếng nói ra.

“Nói mau.” Cô vội vàng ngẩng đầu nhìn hai mắt đen thui của anh.

“Tuy anh cho phép lời nguyện máu có thể là nguyên nhân gặp lại chủ yếu của bọn họ, nhưng anh nghĩ anh cũng nhất định là liều mạng tự nói với mình, bất luận ở đâu đời nào, chỉ cần nhìn thấy một thứ gì đó, ký ức ban đầu của anh cũng sẽ bị dẫn dắt ra. Tựa như anh vừa thấy được hộp bạc tám tầng, liền bắt đầu nằm mộng, vừa nhìn thấy em đã muốn nhanh lấy em về nhà, tất cả những việc này đều là bởi vì sợ sống không dài...”

Thác Bạt Tư Công đột nhiên ngừng nói, sắc mặt xoay trở nên trắng bệch.

Nói đến vậy, anh thật sự chính là “Thác Bạt Tư Công”!

“Em không muốn nghe những điều này.” Tống Ân Nhi che môi của anh, không cho phép anh nói nữa, tiện đà cầm lên bản phiên dịch một bản chép tay khác.

Người ghi bản chép tay này ghi lại kỹ càng cuộc đời Thác Bạt Tư Công và từng chút một về ma tộc, còn có một chút thuật pháp Ma tộc truyền lại, bên trong có lẽ có ghi lại phương pháp phá giải khế ước máu này.

Cô mở bản chép tay ra, nhanh chóng lật xem, tuy cô kỳ thật tuyệt không muốn tin tưởng phần khế ước máu, nhưng sự thật bày ở trước mắt!

Tất cả tất cả này, đã không thể chỉ dùng trùng hợp để giải thích.

Trong lúc đó, câu thứ nhất bên trong bản chép tay làm cho Tống Ân Nhi dừng động tác lại —

Lời nguyện ma tộc, đoán thọ bản thân đời đời kiếp kiếp tìm người, là thuật âm tàn quán người nhất. Phương pháp phá giải...

Biên dịch và chú giải: dòng chữ nơi này đã bị mất.

“Đáng giận!” Tống Ân Nhi tức đến mắng ra, nặng nề quăng bản phiên dịch lên ghế sa lon.

Thác Bạt Tư Công nhìn cô, nhìn lại khe ước máu trong tay cô.

Anh dùng lực nhắm mắt lại, hít sâu một hơi — nếu như số mệnh chú định anh chỉ có thể có được cô một đoạn thời gian ngắn, như vậy hiện tại anh làm sao cam lòng lãng phí một phút một giây?

Khi Thác Bạt Tư Công mở mắt ra lần nữa thì anh buông phần khe ước máu.

“Không sao cả, chuyện trước kia đều là quá khứ trôi qua. Hiện tại anh đây, chỉ muốn cảm ơn Thác Bạt Tư Công kia để cho anh gặp em. Em thay đổi cuộc đời của anh, anh có người vợ như em, tánh mạng đã không có gì tiếc nuối.” Thác Bạt Tư Công khàn giọng nói ra, mở hai tay ra ôm chặt lấy cô.

“Cái gì gọi là không có tiếc nuối, anh đáp ứng sinh thật nhiều đứa bé với em.” Cô dùng hết lực lượng toàn thân ôm eo của anh, cả người kề sát trước ngực anh, hận không thể đem mình hoà vào thân thể của anh, như vậy bọn họ sẽ không cần chia lìa.

“Ngoan, anh sẽ không có chuyện gì.” Anh an ủi cô, cố gắng đè nén khó chịu trong nội tâm.

Nếu số mệnh tùy thời cướp đi tánh mạng của anh, như vậy anh không muốn cô sầu mi khổ kiếm, không muốn sau này mỗi một lần cô hồi tưởng lại thời gian này thì trong đầu đều là ký ức buồn khổ.

“Đúng vậy, anh nhất định sẽ sống thật tốt!” Cô nhìn anh, cố gắng muốn mình tươi cười, nhưng hết lần này tới lần khác chạy đến đều là nước mắt.

Cô cầm khăn lau nước mắt, bắt lấy cổ áo anh nói ra: “Hơn nữa anh vừa mới trải qua một hồi đại nạn, đại nạn không chết xác định vững chắc chính là sống đến một trăm hai mươi tuổi.”

“Đương nhiên.” Anh dùng cái trán dựa vào cô, thấp giọng nói ra.

Cô nhìn qua đôi mắt sâu và đen của anh, đau lòng muốn nứt rồi lại bất lực, chỉ có thể thống khổ mà đem mặt chôn đến trước ngực của anh.

Vì cái gì bọn họ yêu nhiều như vậy? Trải qua nhiều năm như vậy, lời thề độc của anh, hẳn là đã sớm mất đi hiệu lực mới đúng a!

Mà cô cả kết cục đời này của bọn họ cũng không dám suy nghĩ, càng không nói đến đời tiếp theo a.

“Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm, tất cả mọi người đều đang đợi.” Thác Bạt Tư Công kéo qua thiết bị trợ giúp đi lại^[8] của anh, nâng cái chân còn bọc thạch cao của anh đứng dậy.

Tổng Ân Nhi chần chờ một chút.

“Hai người chúng ta tự mình ở trong phòng ăn cơm là tốt rồi, được không?” Cô chỉ muốn nắm chắc từng cơ hội ở chung với anh.

Thác Bạt Tư Công cúi người xuống, hai tay nắm bờ vai của cô, bình tĩnh nhìn cô.

Anh biết rõ cô đang suy nghĩ gì, anh cũng muốn cùng cô một chỗ. Nhưng, nếu có một ngày anh mất, những người bên ngoài kia sẽ là liều thuốc tốt giúp cô vượt qua bi thương, cho nên anh hoà mình cùng với bọn họ, muốn bọn họ có ký ức về anh chung với cô.

“Sao đột nhiên học anh làm chuyện quái gở như vậy, trước không phải một mực hi vọng anh và bọn họ tiếp xúc nhiều hơn sao?” Anh thấp giọng thúc giục cô. “Đi thôi.”

Tổng Ân Nhi cắn môi dưới, vẫn gật đầu thuận theo ý của anh.

Nhưng mà, vượt quá ngoài ý của Thác Bạt Tư Công, bữa tiệc tối này, anh lại ăn được cực kỳ vui vẻ.

Trong lúc ăn tối, Tổng Ân Nhi dựa vào bên cạnh anh, không chút để ý khi bị các đại thẩm giễu cợt cô yêu thẩm anh. Cô chỉ là cười thay anh gấp thức ăn, tự nhiên mà nói từng chút một về cuộc sống với mọi người, ngẫu nhiên quay đầu lại hỏi ý kiến anh, giống như anh đã tham dự trường hợp như vậy vô số lần.

Mà Thác Bạt Tư Công nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, nhìn Lâm thư ký dùng cơm chung với bọn họ, La Luân thấy nụ cười trên mặt nhóm đồ đệ của cô, có nhiều lần anh không nhịn được giương khóe môi lên theo.

Anh nghĩ, có tất cả như vậy, anh cho dù chết cũng không từ. Anh chẳng qua là —

Không muốn cô sống một mình thôi...

Buổi chiều hôm sau, Tống Ân Nhi nhận được tin nanh Tôn Hiểu Lệ truyền đến —

Nếu cô nguyện ý đi một mình đến địa chỉ ở dưới vào lúc ba giờ rưỡi, tôi nguyện ý nói cho cô biết nguyên nhân em gái tôi tự sát chết. Tôn Hiểu Lệ.

Tống Ân Nhi thấy Thác Bạt Tư Công đang ngủ trưa, không muốn đánh thức anh, nhưng cô lại rất muốn vì anh mà biết rõ ràng nguyên nhân Tôn Minh Lệ tự sát. Cho nên, cô muốn Lâm thư ký nói với anh cô ra ngoài mua thức ăn, lập tức sẽ trở về, sau đó bảo La Luân chở cô ra ngoài.

Chỉ là, cô mới ngồi trên xe, liền nói hết chuyện Tôn Hiểu Lệ gửi tin nhắn cho cô với anh.

La Luân vừa nghe, lập tức gọi điện thoại cho bảo vệ, muốn bọn họ đến gần địa chỉ Tôn Hiểu Lệ cho để đề phòng, hơn nữa lại hỏi thăm nơi phát ra tin nhắn uy hiếp cô đã nhận được trước kia, có tra ra được chưa.

“Bảo vệ nói bọn họ đã truy xét đến cửa hàng bán số điện thoại kia, điều tra băng ghi hình. Chậm nhất hai ngày nữa, sẽ có kết quả.” La Luân cúp điện thoại, quay đầu nói với cô.

“Cám ơn.” Tống Ân Nhi chấp tay trước ngực, lộ ra ánh mắt cảm ơn.

“Thác Bạt tiên sinh đối với chúng tôi rất rộng rãi, chúng tôi tận trách nhiệm là nên.” La Luân đứng đắn nói, khởi động xe đi.

“Anh quả thật là thanh niên tốt đầy hứa hẹn a! Không uổng công những đồ đệ của tôi đều phía sau tiếp trước muốn giới thiệu bạn gái giúp anh.” Tống Ân Nhi vỗ vỗ bờ vai của anh nói ra.

“Không có a.” La Luân đỏ mặt, lại nhẹn không được vừa cười vừa nói: “Bất quá, tuần sau tôi có ba bữa hẹn gặp mặt, thật sự rất khoa trương a!”

“Mẹ ơi, các cô ấy thật đúng là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, hành động nhanh chóng a.”

La Luân ha ha cười, nhưng mà rất nhanh liền thần sắc đứng đắn. “Tống tiểu thư, ngài xác định thật sự không muốn tôi cùng ngài đi gặp Tôn Hiểu Lệ tiểu thư?”

“Ngộ nhờ anh theo cùng tôi, cô ấy đột nhiên đổi ý, không nói ra chân tướng..., vậy phải làm thế nào? Nói không chừng, cô ấy sẽ cho tôi xem nhật ký bí mật của em gái cô ấy....” Lòng mảy của cô nhẩn lại thật sâu, đối với chuyện sẽ xảy ra thật đúng là một điểm đầu mối đều không có.

“Tôn tiểu thư có lưu lại nhật ký hay không, tôi không rõ ràng lắm, nhưng sau khi Liễu thư kí tự sát, người nhà của cô ấy tìm được một quyển nhật ký, bên trong ghi lại tình cảm của cô ấy và người yêu bị ngăn trở, thống khổ giãy dụa. Nhật ký chỉ đến trước một tháng khi cô ấy còn sống, không ghi chép nữa.” La Luân vừa lái xe vừa nói.

Tống Ân Nhi nhìn gò má của anh, trong đầu có hai dây điện đột nhiên thông điện — cô nhớ rõ trước một tháng Liễu Phân tự sát, đúng thời gi—an là Tôn Minh Lệ tự sát.

“Tiểu La, xin hỏi một chút! Khi Liễu phân và Tôn Minh Lệ gặp mặt thì có gì kỳ quái không?”

“Hắn là không có a, phải là gật đầu chào hỏi a.”

“Nhưng, ở trung học bọn họ thật là chị em tốt, thái độ gặp mặt như vậy, thật sự rất kỳ quái.”

“Có lẽ sau đó các cô ấy cãi nhau a.” La Luân nghĩ ra được cái giải thích này.

Tống Ân Nhi nắm chặt nắm tay, trái tim đập mạnh, cảm thấy kết luận trong đầu cô thật là vớ vẩn, nhưng lại có chút ít khả năng.

Nhưng, hiện tại người duy nhất có thể chứng thật suy đoán của cô chỉ có Tôn Hiểu Lệ.

Xe chậm rãi ngừng lại tại bên đường.

“Đã đến.” La Luân lo lắng nhíu mày nhìn cô.”Thật sự không cần tôi cùng ngài đi lên?”

“Không cần. Tôi sẽ nói với Tôn tiểu thư, anh ở dưới lầu chờ tôi, sau khi cô ấy nghe được, hẳn là cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Bên này có một máy nghe trộm, ngài có thể giấu trong túi xách, như vậy tôi ở trong xe có thể nghe lén hai người nói chuyện.”

La Luân nói xong, rất nhanh dạy bảo Tống Ân Nhi làm sao đem máy nghe trộm đặt ở trong túi xách của cô, cũng khảo nghiệm thông tin chút, lúc này mới dám để cho cô rời đi.

“Tôi cảm thấy mình như nữ gián điệp.” Tống Ân Nhi sờ soạng máy nghe trộm, hai mắt đều tỏa sáng.

“Tôi nghe Lâm thư kí nói, mảnh đất Tôn tiểu thư hướng vào không tiêu thụ được. Cô ấy đã vay vài triệu, hiện tại có lẽ là muốn cầu cứu với ngài.” La Luân nói ra.

“Cám ơn, trong nội tâm của tôi nhiều ít nắm chắc rồi, không có vấn đề.” Tống Ân Nhi vỗ ngực, cười hì hì xuống xe.

Đi qua phòng bảo vệ, đăng ký tên, Tống Ân Nhi kỳ thật lại yên tâm một chút, có nhiều người làm chứng như vậy, trừ phi Tôn Hiểu Lệ phát rồ, nếu không hẳn sẽ không ra tay bất lợi với cô.

Tống Ân Nhi bấm thang máy lên lầu mười, từ thang máy trong suốt nhìn ra hoa viên điêu khắc trong đình viện phía dưới. Nhờ khu nhà cao cấp của Thác Bạt Tư Công cho, hiện tại cô đã dần dần quen thế giới của kẻ có tiền.

Cô đi ra thang máy, Tôn Hiểu Lệ đã đợi tại cửa ra vào.

Tống Ân Nhi nhìn ra được tươi cười của Tôn Hiểu Lệ có chút cứng nhắc, hiển nhiên cũng không phải quen vẻ mặt tươi cười, vì vậy cô trả lại một cái tươi cười tự nhiên, hi vọng đối phương có thể tự tại một chút.

“Cám ơn cô nguyện ý đi một chuyến này, mời bên này.” Tôn Hiểu Lệ nói ra.

“Không khách khí. Tôi chỉ thật là hiếu kỳ, chị có chuyện gì không thể nói ở trước mặt Thác Bạt Tư Công?” Tống Ân Nhi đi vào trong nhà quý khí bức người của Tôn Hiểu Lệ, chọn chỗ gần cửa nhất ngồi xuống.

“Tống tiểu thư muốn uống ly cà phê không?” Tôn Hiểu Lệ đứng ở bên người cô hỏi.

“Không được, chúng ta trực tiếp vào đề chính đi.” Tống Ân Nhi nhìn mắt Tôn Hiểu Lệ, thẳng đến cô chuyển mắt, ngồi xuống đối diện cô.

“Tôi không biết Tống tiểu thư có biết rõ chuyện gần đây tôi đầu tư thất bại hay không.” Tôn Hiểu Lệ nắm chặt hai tay, thần sắc bi thương nói.

“Hơi có nghe thấy.”

“Nhưng, tôi nghĩ cô nhất định không biết tôi và em gái đều là nữ nhi của vợ nhỏ. Em gái của tôi khi còn sống là người ủng hộ tôi nhất, mà cô ấy sở dĩ nguyện ý gả cho Thác Bạt tiên sinh, cũng là vì muốn cho tôi trở nên nổi bật trong gia đình.” Tôn Hiểu Lệ ngồi thẳng người, gương mặt bắt đầu trở nên có chút kích động.

“Cho nên?” Tống Ân Nhi không hiểu nháy mắt.

“Tôi muốn mời cô nói tốt vài câu trước mặt Thác Bạt tiên sinh thay tôi, chỉ cần anh nguyện ý thả ra lời đồn, nói ‘Khách sạn Hans’ có thể đầu tư khối đất đó, người đầu tư cho tôi cũng sẽ không rút vốn, bên ngân hàng cũng sẽ nguyện ý thả một ít kỳ hạn trả nợ nữa...”

“Vì cái gì tôi cần nói ngọt thay chị? Em gái của chị đã rời đi, mà cô ấy thậm chí còn không có chính thức gả cho anh.” Tống Ân Nhi cắt đứt lời của cô, con ngươi trắng đen rõ ràng yên lặng nhìn cô.

Tôn Hiểu Lệ khẽ động khóe môi, nhìn bờ vai của cô nói: “Ngay từ đầu mặc dù em gái của tôi bởi vì muốn giúp tôi mà gả cho Thác Bạt tiên sinh, nhưng về sau cô ấy tự sát cũng là bởi vì không chiếm được tình yêu của Thác Bạt tiên sinh, cho nên tuyệt vọng rời đi. Tôi không muốn Thác Bạt tiên sinh bận tâm hoặc đau

lòng, cho nên mới phải lên tìm cô nói. Tôi nghĩ, em gái của tôi trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ hi vọng Thác Bạt tiên sinh trợ giúp tôi...”

Nói nhảm! Trong đầu Tống Ân Nhi hiện lên ý nghĩ này, nhưng cũng biết Tôn Hiểu Lệ nhất định là bởi vì chó vào đường cùng mới có thể tìm tới cô. Mà lúc người đang nóng vội, có lẽ dễ dàng nói ra lời thật hơn —

“Tôn tiểu thư.” Tống Ân Nhi đột nhiên nhú mặt lại, che ngực, vẻ mặt kinh hoàng hỏi thăm: “Tôi hôm qua tôi mơ thấy em gái chị và Liễu Phân.”

“Cô... Cô nói cái gì!” Tôn Hiểu Lệ đột nhiên kinh hãi người lên, sắc mặt chợt trở nên trắng bệch. “Cô... Hai người họ có nói cái gì hay không?”

“Em gái của chị nói cô ấy là bởi vì không thể ở chung với Liễu Phân mà tự sát. Mà Liễu Phân thì là không đành lòng để em gái của chị một mình ở thế giới kia, cho nên mới không muốn sống một mình.” Cô mắt cũng không chớp nhìn Tôn Hiểu Lệ.

Tôn Hiểu Lệ bỗng dưng cúi đầu xuống, toàn thân bởi vì cố nén tâm tình mà không ngừng run rẩy.

“Tôi nói hẳn là đúng chứ? Bọn họ còn nói hai người bọn họ từ trung học đã là một đôi.” Tống Ân Nhi nói ra.

“Hai người họ vốn không nên cùng một chỗ!” Tôn Hiểu Lệ bật thốt lên nói ra, nước mắt đã như vỡ đê mà ra. “Từ trung học thì tôi đã biết rõ tình huống của hai người họ rồi, cho nên mới bảo mẹ cho em gái ra nước ngoài. Nếu như chuyện em gái là đồng tính truyền ra ngoài, phòng chúng tôi còn có mặt mũi gặp người sao? Bác gái bên kia đều đang chờ xem trò cười của chúng tôi...”

Tôn Hiểu Lệ nói xong lời cuối cùng, đột nhiên lên tiếng khóc rống lên, vừa khóc vừa như xưng tội tiếp tục nói —

“Thật vất vả, em gái của tôi học thành về nước rồi, nhưng nó lại bị chứng u buồn. Tôi nghĩ tất cả biện pháp, đem nó đẩy đến bên cạnh Thác Bạt Tư Công, nghĩ kết hôn có lẽ sẽ làm cho nó đỡ hơn. Ai biết Liễu Phân lại là thư kí của Thác Bạt tiên sinh, hai người bọn họ vừa thấy mặt, lại bắt đầu lên qua lại! Lúc ấy tôi tức điên rồi, nói cho em gái tôi biết nếu nó không chia tay với Liễu Phân, tôi liền đưa nó ra nước ngoài, ai biết hôm sau nó liền làm việc ngược...”

Tôn Hiểu Lệ nói xong, bùm mặt bắt đầu khóc rống nghẹn ngào, khóc đến hoàn toàn không có cách nào khác mở miệng nói chuyện.

“Sau khi cô ấy tự sát, Liễu Phân có tới tìm chị không?”

“Cô ta có đi tìm. Hơn nữa lúc ấy cô ta còn ‘cố ý’ không cẩn thận lộ ra miếng đất ở phân bộ Đài Đông của ‘Khách sạn Hans’ có thể sẽ trúng tuyển bình chọn. Cho nên, tôi mới có thể thấy cái mình thích là thêm, vội vã tìm người gom tài chính mua đất...” Trong mắt Tôn Hiểu Lệ hiện lên một tia hận ý. “Ai biết tất cả đều là âm mưu của Liễu Phân, cô ta là vì trả thù tôi không cho hai người bọn họ cùng một chỗ, cô ta muốn tôi suy sụp!”

Tống Ân Nhi cố ý phụng phịu, thử hỏi thăm: “Vậy lúc trước chị truyền tin nhắn đe dọa tôi, còn tìm người tông Thác Bạt Tư Công, vậy là ý tứ gì?”

“Cô đang nói cái gì?! Tôi không có làm những chuyện kia! Tôi nợ em gái của tôi một cái mạng còn chưa đủ sao? Sau khi nó đi, tôi mỗi ngày đều phải dựa vào thuốc ngủ mới có thể chìm vào giấc ngủ...” Tôn Hiểu Lệ ôm hai tay, bộ dáng giễu gi—ang vào lúc này đã hoàn toàn rút đi, chỉ còn lại có một cái thể xác bị thống khổ ép tới thở không nổi.

Tống Ân Nhi cắn môi, nhìn bộ dáng thống khổ của cô, nhin không được gán lời nói dối có thiện ý.

“Em gái của chị và Liễu Phân muốn tôi nói cho chị biết, chỉ cần chị sống thật tốt, không cần phải so đo danh lợi nữa, các cô ấy sẽ tha thứ cho chị.”

“Tôi sao có thể không so đo? Ngộ nhờ tôi bị hạ, những người dưới tôi cũng đều bị hạ rồi, bọn họ cũng là người có gia đình a!” Tôn Hiểu Lệ lau nước mắt, ánh mắt cầu xin nhìn cô.

“Thác Bạt Tư Công sở dĩ có thể được đến tín nhiệm của ‘Khách sạn Hans’, cũng là bởi vì anh làm việc đều không thiên vị, hiện tại cũng không thể vì người phá lệ. Nhưng —” Tống Ân Nhi thở dài, thật sự là không đành lòng. “Nhưng tôi sẽ hỏi thăm anh, có phương thức nào khác có thể trợ giúp chị không?”

“Cám ơn.” Tôn Hiểu Lệ vọt tới trước mặt cô, kích động bắt lấy tay của cô.

“Sự tình thành công lại cảm ơn ta a.” Tống Ân Nhi vỗ vỗ vai của cô, nhẹ giọng nói: “Danh lợi tài phú cái gì cũng không mang đi được, tựa như chị giúp em gái dự đoán tiền đồ vinh hoa phú quý tốt đẹp, cô ấy cũng đã đến Thiên đường rồi, cho nên đừng tham nhiều như vậy a.”

“Hiện tại tôi chỉ hy vọng em gái của tôi có thể còn sống, cùng người yêu nó ở chung...” Tôn Hiểu Lệ nói đến đây, nước mắt lại như vỡ òa lần nữa.

Lòng Tống Ân Nhi có ưu tư đỏ mắt, nhẹ gật đầu, hướng cô phất phất tay rồi, xoay người bước ra ngoài cửa

Lúc này cô chỉ hy vọng có thể nhanh chóng gặp Thác Bạt Tư Công, nói cho anh biết chân tướng này.

23. Chương 23: Chương 11

Ngày đó sau giờ ngo, Thác Bạt Tư Công tỉnh lại sau khi ngủ trưa, liền đến thư phòng xử lý việc công.

Khi Lâm thư kí nói cho anh biết Tống Ân Nhi cùng đi ra ngoài mua sắm với La Luân thì anh chỉ là gật gật đầu, liền bắt đầu dằn dò Lâm thư kí chuyện thành lập quỹ.

Anh chuẩn bị thành lập một cái quỹ tại Đài Loan cho Tống Ân Nhi, chuyên môn trợ giúp hài tử gia đình nghèo khó tự lập, trợ giúp bọn họ học được một nghề thành thạo. Trước kia làm việc thiện, anh cảm thấy là đền bù tiếc nuối mình là trẻ mồ côi, hy vọng có thể giúp người như anh; hiện tại làm việc thiện là vì làm cho cô vui vẻ, là vì làm lành như người tốt tại trong mắt cô.

Nhớ tới cô thì Thác Bạt Tư Công sẽ ngẩng đầu nhìn nhìn đồng hồ, trong nội tâm nói thầm —

Sao còn chưa có trở lại?

Trước khi gặp phải Tống Ân Nhi, Thác Bạt Tư Công chưa bao giờ cảm giác mình không giống người bình thường, anh đơn thuần cho là anh chỉ không thích có chỗ tiếp xúc cùng người bên ngoài thôi.

Đương nhiên, tất cả tình huống đều nghịch chuyển sau khi anh gặp phải cô, sau khi có cô, anh mới bắt đầu biết rõ vì cái gì đàn ông sau một ngày vất vả chỉ muốn về nhà — đó là một loại bản năng động vật, bởi vì chỉ có trong nhà, mới có thể cảm giác được an toàn cùng cảm giác buông lỏng toàn thân.

Chỉ là, Thác Bạt Tư Công biết rõ đối với anh hiện tại mà nói, an toàn và buông lỏng như vậy chỉ là biểu hiện giả dối — cho dù tới hôm qua anh mới trăm ngàn lần tự nói với mình, không cần phải chú ý gì cả, chỉ cần chăm chú sống tốt mỗi một ngày. Nhưng, tất cả ý nghĩ cũng sẽ hóa thành một cổ đau lòng khi thấy được sự không tha trong mắt cô —

Một mai nếu anh mất sớm, anh không nỡ để cô một mình khổ sở đau lòng.

“... Đây là tất cả báo cáo buôn bán của nhà hàng tuần lễ trước. Còn có thực đơn mới được đoàn đội nghiên cứu phát triển theo chủ đề điện ảnh dự tính tháng sau có thể chính thức đưa lên ở tất cả nhà hàng, ngài muốn khi nào xuất phát đi kiểm tra?”

“Xem khi nào cô ấy rảnh cùng tôi xuất ngoại (ra nước ngoài).” Thác Bạt Tư Công nói ra.

“Còn có, có một trường tiểu học mới thành lập ở vùng xa mà mà hàng M’ tài trợ một năm tiền cơm trưa cho nhi đồng mỗi ngày đi cắt băng.”

“Nếu như cô ấy nguyện ý đi..., bảo cô ấy lên đài, tôi cùng cô ấy đi.” Thác Bạt Tư Công nói ra.

“Chờ phu nhân trở về, tôi lập tức xác nhận hành trình với cô ấy.” Lâm thư kí nghe được Thác Bạt Tư Công để Tống Ân Nhi làm chủ hành trình, nhin không được mỉm cười gật đầu nói ra.

Thác Bạt Tư Công nhìn thấy Lâm thư kí mỉm cười, nhớ tới hào khí tất cả mọi người trò chuyện với nhau thật vui tối hôm qua, nhớ tới ân cần dạy bảo thỉnh thoảng của Tống Ân Nhi đối với anh, phải quan tâm người bên cạnh nhiều hơn — bởi vì khi anh bị tai nạn xe cộ thì Lâm thư kí cùng La Luân theo anh đã nhiều năm quan tâm anh, tuyệt đối không thua gì người thân.

“Lâm thư kí, anh...” Thác Bạt Tư Công đã mở miệng, nhưng không biết mình nên nói cái gì.

Lâm thư kí mặt chữ điền lập tức nghiêm đứng vững. “Xin hỏi ngài có chuyện gì muốn dặn dò sao?”

Thác Bạt Tư Công cau mày, tại trong đầu hồi tưởng đến vài vấn đề sinh hoạt bình thường cô đã nói. “Anh... Sau giờ làm việc thì làm những thứ gì?”

Lâm thư kí bị dọa ngốc, mắt dưới kính mắt viền vàng đột nhiên trừng đến cường đại vô cùng. “... Bình thường... Đầu là đi đánh gôn, có khi sẽ đi chạy xe đạp...”

Thác Bạt Tư Công gật đầu, cảm thấy hào khí thật sự không đúng, vội vàng ném ra ngoài một vấn đề nữa, “Anh còn chưa kết hôn đúng hay không?”

“Đúng.” Lâm thư kí nghiêm đứng vững, khăn trương đến trán đỏ mồ hôi lạnh.

Vì cái gì cái đề tài này lại kết thúc? Thác Bạt Tư Công nhíu mày nhìn Lâm thư kí, cố gắng nghĩ hỏi ra vấn đề thứ ba nữa.

Lâm thư kí bị anh nhìn đến da đầu run lên, không hiểu được mình làm sai chuyện gì.

Cốc cốc — cốc cốc cốc — cốc cốc cốc cốc cốc —

Cửa ra vào truyền đến một hồi tiếng đập cửa, Thác Bạt Tư Công và Lâm thư kí đồng thời đều nhẹ nhàng thở ra, bởi vì đó là cách gõ cửa đặc biệt của Tống Ân Nhi.

“Em đã trở về!” Tống Ân Nhi thăm dò tại cạnh cửa hỏi: “Hai người bàn xong chưa?”

“Bàn xong.” Hai người trăm miệng một lời nói.

Tống Ân Nhi đi vào thư phòng, chỉ vào mặt của anh nói ra: “Thác Bạt Tư Công, anh lại cau mày rồi, phạt một trăm đồng!”

“Anh không có nhíu mày.” Thác Bạt Tư Công nhíu mày nói ra.

“Ha! Lại thêm một trăm.” Tống Ân Nhi vươn tay xoa mi tâm (giữa hai lông mày) của anh, quay đầu hướng Lâm thư kí một bên hỏi: “Cuối tuần tôi đây kiếm được bao nhiêu quỹ công ích rồi?”

“Một ngàn tám trăm đồng.” Lâm thư kí vừa cười vừa nói.

“Lần tới sửa nhãn lông mày một lần phạt một ngàn đồng, xem anh còn có thể muốn nhíu mày nữa không? Nào có nhiều chuyện tình không vui như vậy.”

“Anh đây là không tự giác thành thói quen từ lâu.”

Thác Bạt Tư Công giữ chặt tay của cô, cô thì cố lấy tay của anh để qua trên ghế, cũng tự nhiên mà ôm lấy cánh tay của anh.

Lâm thư kí nhìn ánh mắt ôn nhu mà Thác Bạt Tư Công nhìn qua Tống tiểu thư, đến nay vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bây giờ lại bởi vì Tống tiểu thư mà có thay đổi 180°.

“Lâm thư kí nói em đi mua đồ, sao sớm như vậy đã trở lại?” Thác Bạt Tư Công hỏi.

“Em sợ anh nhớ tới em quá.” Tống Ân Nhi ngẩng đầu nhìn Lâm thư kí. “Một nửa khác quá là ngọt ngào phiền toái a, em cũng không phải khủng long chậm chạp, đương nhiên phải biểu hiện được nhiệt liệt một chút.”

Lâm thư kí nghe vậy, cười to lên tiếng.

Thác Bạt Tư Công theo trực giác mắt lạnh liếc qua.

Lâm thư kí nghiêm đứng vững, lập tức chuyển biến chín mươi độ góc vuông. “Tôi đi tìm La Luân, tôi có chút việc muốn thảo luận với cậu ấy một chút.”

Lâm thư kí mới rời đi, Tống Ân Nhi lập tức nhảy đến trên người của anh, không khách khí cắn môi của anh. “Anh đó, trừng phạt anh hừ đến Lâm thư kí, không phải bảo anh phải bồi dưỡng cảm tình với bọn họ, sao anh cứ thói quen khó sửa đổi a?”

“Vừa rồi anh có hỏi anh bình thường làm gì, kết hôn chưa.” Anh nghiêm trang nói ra.

“Nhất định là nghiêm mặt, dùng thanh âm lạnh lùng hỏi, anh xem Lâm thư kí bị hù đến một bộ dạng kinh hãi rồi.” Cô cười dùng chóp mũi chà lên mặt anh, nhịn không được ôm cổ anh chặt hơn.

“Sao tâm tình em đột nhiên trở nên tốt như vậy? Buổi sáng hôm nay rõ ràng còn không cười.” Thác Bạt Tư Công cúi đầu tại kế hở cô sinh ra đặt xuống một cái hôn.

“Bởi vì em có tin tức trọng đại muốn tuyên bố!” Cô ngẩng đầu, mắt to sáng ngời hưng phấn nhìn anh, vừa nghĩ tới anh rốt cục có thể triệt để thoát khỏi tiếng xấu khắc nữ trong miệng người ngoài rồi, chút lo lắng về kiếp trước hình như có thể trở thành nhặt một ít.

“Anh biết vừa rồi em đi đâu không?” Cô thần thần bí bí hỏi thăm.

“Không phải đi mua đồ sao?”

Anh nhíu mày nhìn về phía cô, cô vươn tay xoa mi tâm của anh.

“So với kia kích thích nhiều hơn.” Cô hưng phấn ôm lấy cánh tay của anh, nói đơn giản quá trình gặp Tôn Hiểu Lệ vừa rồi.

Thác Bạt Tư Công trừng mắt cô, từ đầu tới đuôi cũng không phát một câu.

“Em có giỏi không? Giác quan thứ sáu của phụ nữ quả nhiên không thể khinh thường! Lúc trước nếu các anh chú ý nhiều hành động giữa Tôn Minh Lệ và Liễu thư kí chút, có lẽ đã sớm phát hiện chân tướng.” Hai tay cô chống eo đắc ý nói, chỉ kém không có vỗ tay thay mình. “Sao anh không tán thưởng...” Cô nhìn hướng Thác Bạt Tư Công —

Hả, sao sắc mặt anh tái nhợt, hàm răng cũng cắn rất chặt?

“Tống Ân Nhi —” Thác Bạt Tư Công tóe ra lời nói từ trong hàm răng.

Tống Ân Nhi nhận thấy sự việc không đúng, lập tức muốn chạy.

Hết lần này tới lần khác Thác Bạt Tư Công nhanh hơn cô một bước, anh dùng lực kéo qua eo của cô, làm ặt cô hướng xuống ghé vào trên đùi của anh, bàn tay không nói hai lời liền đánh cái mông của cô!

“Sao em có thể lén đi gặp Tôn Hiểu Lệ, ngộ nhờ em xảy ra chuyện, em muốn anh làm sao có biện pháp chịu được! Ngộ nhờ em nói ra chân tướng, mà Tôn Hiểu Lệ then quá hoá giận muốn hại chết em, em muốn làm sao bây giờ?!” Sự tức giận của anh đều rơi vào bàn tay, thoáng cái lại thoáng cái bay đến trên cặp mông của cô.

Cô ra sức giãy dụa, oa oa kêu to, hết lần này tới lần khác anh chính là không buông tay.

“Em hiện tại không có việc gì rồi, hơn nữa em mang theo La Luân đi... Anh không cần đánh nữa, rất đau... Em muốn kiện anh bạo hành gia đình a!” Tống Ân Nhi nhe răng trợn mắt ngẩng đầu trừng mắt anh.

“Em tạo thành tâm lý khủng hoảng cho anh, đó mới gọi là bạo hành gia đình!” Thác Bạt Tư Công buông tay ra, con ngươi đen vẫn bốc hỏa trừng mắt cô.

Tống Ân Nhi lập tức nhảy người lên, đứng ở một bên chu môi, xoa cái mông bị anh đánh cho run lên.

Thác Bạt Tư Công trừng mắt vẻ mặt không biết hối cải của cô anh bỗng đứng bước xa về trước một cái, ôm eo của cô, hung hăng hôn môi của cô.

Anh không để cho cô bất cứ cơ hội nào, đôi môi và hai tay cùng dò xét bộ phận mẫn cảm nhất của cô, cố ý trêu ghẹo ra từng phần khoái cảm cho cô. Anh muốn cảm nhận được tất cả của cô, cảm thụ cô vẫn bình an thuộc về mình!

Tống Ân Nhi không kháng cự được hấp dẫn của anh, bị anh rút đi quần jean, ghé vào trên ghế sa lon cùng anh hoan ái một hồi.

Nguyên lai tưởng rằng cơn giận của anh sẽ biến mất một ít, không nghĩ tới anh giống như là muốn chứng minh cô không có cách nào khác kháng cự anh, dùng hết các loại phương thức làm cho cô rên rỉ lên tiếng lại không đạt được cao trào giây vò cô, làm cho cô nhất định phải mở miệng cầu xin tha thứ, nói cô từ nay về sau cũng không dám tự mình hành động, anh mới chịu tha cho cô một lần.

“Thác Bạt Tư Công... Em không có khí lực...”

Mấy giờ sau, Tống Ân Nhi đã mệt đến toàn thân vô lực, hết lần này tới lần khác anh còn không thu tay lại, hết lần này tới lần khác cô lại không ngăn cản được trêu chọc của anh, luôn không khống chế được dưới sự vuốt ve của anh.

“A!” Tống Ân Nhi nắm lấy tóc anh đang cúi đầu tại chỗ nữ tính nhất của cô, sắp hỏng mắt dưới môi lưỡi ăn người của anh.

“Em cũng biết khí lực của mình không thắng qua người ta, lần tới còn muốn đi ra ngoài gây chuyện thị phi không?” Anh chống người lên, động thân tiến vào thân thể ướt át của cô.

Đầu Tống Ân Nhi đụng đưa giữa sô pha, cả khí lực khốc hô đều không có, chỉ có thể theo mỗi lần chìm vào của anh mà phát ra rên rỉ thở không nổi như con mèo nhỏ, thẳng đến anh rốt cục bỏ qua cho cô, hảo tâm cho cả hai cùng lên cao trào.

“Em biết rõ anh thật vất vả mới chờ được em, biết rõ nếu như anh mất đi em, cũng không biết phải sống như thế nào, em còn dám làm ra hành động nguy hiểm như vậy! Cần thận một chút cho anh, biết không?” Giọng Thác Bạt Tư Công mang uy hiếp trầm trầm, vươn tay lau đi nước mắt ở khoé mắt cô.

“Em bắt đầu hoài niệm bộ dạng mặt không biểu lộ của anh.” Tống Ân Nhi chu môi, miễn cưỡng giương con mắt liếc anh một cái, lập tức nhắm mắt ngủ thật say.

Thác Bạt Tư Công ôm chặt thân thể của cô, ánh mắt vẫn không có cách nào khác dời khỏi người cô. Biết rõ chỉ cần cô không rời khỏi bên cạnh anh, anh cần bản không ngại việc nhỏ chính mình bị người khác dán lên tiếng xấu.

Chỉ là, thấy cô suy nghĩ cho anh như vậy, anh thật sự hân nên làm nhiều hơn gì đó.

Anh mặc quần áo tử tế rồi, chống thiết bị trợ giúp đi lại, chậm rãi đi ra thư phòng.

“Giúp tôi liên lạc với người đại diện đồ cổ, muốn anh ta vô luận tốn thời gian bao lâu, cũng phải tìm ra văn kiện liên quan tới văn tự bị thiếu trên bản chép tay...” Thác Bạt Tư Công tìm Lâm thư kí, nghiêm túc nói ra.

“Vâng” Lâm thư kí mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn gật đầu.

“Việc này đối với tôi và Ân Nhi cực kì quan trọng, phiền toái.” Anh nhìn Lâm thư kí, không tự chủ nói nhiều hơn một câu này.

“Tôi hiểu được, xin ngài yên tâm, tôi sẽ cố gắng mọi cách hỗ trợ người đại diện đồ cổ tìm kiếm.” Lâm thư kí lập tức đứng thẳng người, có loại cảm giác sứ mạng được giao phó trách nhiệm.

“Cám ơn.” Thác Bạt Tư Công gật đầu với anh.

Lâm thư kí được anh cảm ơn như vậy, đầu tiên là nghiêm đứng vững, tiện đà nhin không được cảm thấy buồn cười với tay chân luống cuống của mình.

Vì vậy, hai người đàn ông nhìn thoáng qua nhau, bên môi đều là nụ cười vui vẻ, bọn họ đồng thời nghĩ —

Tất cả, hẳn là sẽ càng lúc càng tốt.

Một năm sau —

Miếng đất ở Đài Đông của Tôn Minh Lệ, bị Thác Bạt Tư Công dùng giá vốn mua xuống, dùng quỹ danh nghĩa của Ân Nhi thành lập một nông trường che chở những đứa bé ốm yếu và một nhà bếp chính cho nhãn hiệu “Thiên Hương” làm điểm tâm cổ điển mà “Nhà hàng M” mới thành lập, sau này tất cả đều sẽ thống nhất từ nơi này chế tác gửi ra.

Tôn Minh Lệ vì báo ân mà bỏ đi sự nghiệp trong nhà, đảm nhiệm chức chủ tịch quỹ. Mà Tổng Ân Nhi thì là đầu bếp kiêm đại gia trưởng (người đứng đầu) trong quỹ, mỗi ngày đều xen lẫn trong cùng một chỗ với các trẻ em trong viện, cho tới lúc Thác Bạt Tư Công đến mang theo người về nhà.

Đúng vậy, vì tránh đi anh trai và mẹ của Tổng Ân Nhi thỉnh thoảng quấy rầy và mượn tiền, nếu Thác Bạt Tư Công và Tổng Ân Nhi đặt chân tại Đài Loan thì bọn họ sẽ định cư tại phía Đông xinh đẹp, quý trọng mỗi một ngày ở bên nhau.

Một năm thời gian cứ như thế trôi qua, chuyện khế ước máu sẽ làm anh sớm rời đi nhân thể mà bọn họ lo lắng cũng chưa xảy ra. Thác Bạt Tư Công ngay cả té ngã ngoài ý đều không có, y nguyên bình yên vô sự, lúc này hai người mới dần dần thả lỏng trong lòng.

Chỉ là, đối Tổng Ân Nhi mà nói, chuyện khiến cô khổ sở trong thời gian này chính là —

Lúc trước tin nanh nói “Thác Bạt Tư Công, đáng chết” bị điều tra ra, là từ trong điện thoại của bạn của anh trai Tổng Lập cô phát ra ngoài.

Thác Bạt Tư Công bảo phía điều tra bên kia phải người đến chỗ bạn anh trai cô hỏi, không nghĩ tới lại nghe được Tổng Lập đơn giản cho rằng Thác Bạt Tư Công sai khiến em gái phân rõ quan hệ cùng với Tổng gia, cho nên tìm người chạy xe đi giáo huấn Thác Bạt Tư Công.

Tổng Ân Nhi ngay từ đầu cũng không muốn tin tưởng chuyện thực tàn nhẫn như vậy, cô cảm thấy xấu hổ đối với Thác Bạt Tư Công, vì vậy thừa dịp anh ngủ trưa chuồn êm ra cửa, muốn tìm một nơi để trốn không gặp người.

Hết lần này tới lần khác tai mắt bên người Thác Bạt Tư Công quá đông, từng người cũng biết anh không thể không có cô, trước tiên liền thông báo cho anh.

Lúc ấy cô mới trốn một giờ, Thác Bạt Tư Công đã buông lỏng chân còn bọc thạch cao của anh, cực kỳ tức giận tìm được cô, không cho phép cô đem lỗi của người nhà ôm đến trên người của cô, bởi vì cô không phải bọn họ. Anh trực tiếp cảnh cáo cô nếu không hảo hảo ở bên người, anh đều buông tay bất kể những sự nghiệp từ thiện kia.

Cô đem lời nói của anh nghe hết vào trong tai, chẳng những ngoan ngoãn trở lại bên cạnh anh, hơn nữa sau khi rút kinh nghiệm xương máu, hiện tại ngoại trừ mỗi tháng gửi mấy vạn nguyên ẹ làm phí sinh hoạt ra, không hề có liên lạc với Tổng Lập. Cô biết mình phải buông tay, nếu không hậu họa vô cùng a —

Cô cũng không muốn kiếp sau vẫn liên lụy ân oán với Tổng Lập.

Ngày này, Tổng Ân Nhi mới làm xong việc từ nội thành Đài Đông trở lại trong nông trường, cô mới xuống xe liền vội vã đi về phía văn phòng, một lòng chỉ muốn nhanh đem tin tức tốt nói cho Thác Bạt Tư Công.

“Tổng Ân Nhi.” Cô đang cố chạy thì có người gọi lại.

Tổng Ân Nhi vừa quay đầu lại, tuyệt đối không nghĩ tới lại thấy được Chu Đa Luân bạn trai trước của cô.

“Sao anh lại ở chỗ này?”

“Bạn gái của anh xem tin tức TV, nói tòa nông trường này có ngắm cảnh và học cách làm bánh ngọt, cho nên nói muốn đến đây xem.”

“Cô ấy?” Tổng Ân Nhi tò mò nhìn quanh.

“Cô ấy bây giờ đang ở bên trong làm điểm tâm, anh ra ngoài hút thuốc.” Chu Đa Luân ho nhẹ hai tiếng, biểu lộ có chút không được tự nhiên.

“Hoan nghênh hai người, ủng hộ nhiều hơn mua một ít hàng mỹ nghệ và điểm tâm những bạn nhỏ của chúng em tự tay làm, xem như trả giá cho năm đó anh vất vả em!” Tống Ân Nhi cười hướng anh nháy mắt mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sáng rực.

“Khí sắc em rất tốt.” Chu Đa Luân không được tự nhiên dời đi chủ đề.

“Đúng vậy a, bởi vì chồng tôi rất thương tôi.” Tống Ân Nhi bởi vì nghĩ đến Thác Bạt Tư Công và chuyện kế tiếp muốn nói cho anh, cả người liền người đến cả quai hàm đều cong. “Kỳ thật, thầy tướng số của anh thật sự là chuẩn, em xác thực là mệnh cách vượng phu ích tử (giúp chồng giúp con).”

“Thời gian trước anh xem tin tức trên internet nói doanh thu mỗi tháng của ‘Thiên Hương’ trên trăm vạn?” Chu Đa Luân hỏi.

“Thủ pháp kinh doanh của chồng em rất giỏi, tăng thêm nguyên bản vẫn làm tốt, người mua đương nhiên hăng hái.” Tống Ân Nhi cười đến miệng quá chua, nhưng thật sự thật hạnh phúc đó.

Đợi cô đem tin tức tốt này nói cho lão công thì anh nhất định cũng sẽ cười ngây ngô theo.

Hả? Tống Ân Nhi nhìn Thác Bạt Tư Công từ văn phòng đi nhanh tới, khuôn mặt cương nghị mang một cỗ sát khí, ánh mắt như đao trừng cô bên này.

Tống Ân Nhi nhìn quanh, không biết là mình làm sai gì rồi.

Thác Bạt Tư Công đi nhanh đứng ở bên người cô, bàn tay trực tiếp đem cô ôm đến bên người. “Em đang cười cái gì?” Anh xụ mặt trầm giọng hỏi, trùng hợp từ trong máy giám thị ở văn phòng đã thấy cô cười với người đàn ông này như là có toàn bộ thế giới, anh đương nhiên phải ra khỏi để hiểu tình huống.

“Bạn cũ gặp lại, nên vui vẻ! Anh ấy là bạn trai cũ của em Chu Đa Luân.” Tống Ân Nhi nhìn hai người đàn ông. “Chu Đa Luân, đây là chồng em - Thác Bạt Tư Công.”

Thác Bạt Tư Công gần đây đã nguyện ý nhìn tròng mắt người khác nói chuyện, con người đen đầu tiên là nhú, tiện đà yên lặng nhìn Chu Đa Luân.

Chu Đa Luân bị hai đạo ánh mắt sắc bén của anh nhìn chằm chằm không thể động đậy, miễn cưỡng cười một cái đã muốn cáo từ.

“Này, anh không phải bói toán tài tình sao? Nhanh giúp chồng em xem vận thế.” Tống Ân Nhi tiến lên muốn ngăn cản Chu Đa Luân lui về phía sau.

“Không cần.” Thác Bạt Tư Công kéo cô về, chém đinh chặt sắt cự tuyệt.

Tống Ân Nhi hào hứng bưng bưng nói: “Không nhìn thì uống, bình thường anh nói mệnh cũng khá đúng!”

Thác Bạt Tư Công rất ít phản đối ý kiến vợ, phút chốc vươn tay về trước —

Chu Đa Luân sợ tới mức lui về phía sau một bước, sắc mặt hoảng sợ giống như đối phương móc ra chính là súng ngắn.

“Anh quá dữ tợn a.” Tống Ân Nhi dùng tay điểm nhẹ khóe môi Thác Bạt Tư Công.

Thác Bạt Tư Công hơi nhếch môi, không tình nguyện bấu môi dưới.

“Mau xem a.” Tống Ân Nhi kéo tay Thác Bạt Tư Công qua nhét vào trong tay Chu Đa Luân.

Chu Đa Luân cầm bàn tay kiên cường, nhìn xem mỗi một đường vân khắc sâu như đao khắc trên đó.

“Cả đời phú quý, thành tựu bất phàm, phụ nữ trong số mệnh ít nhất ba người. Đường số mệnh...” Chu Đa Luân trầm ngâm, híp mắt nhìn càng thêm cẩn thận chút ít. “Rất kỳ lạ, rõ ràng đường vân nên gián đoạn, rồi lại được đường nhỏ bổ khuyết lên, hơn nữa đoạn sống phần sau rất lâu.”

“Thật sự?” Cô cầm lấy tay Thác Bạt Tư Công, cao hứng đến la hoảng lên.

“Thật sự.” Chu Đa Luân trấn định gật đầu, cũng rất nhanh buông tay Thác Bạt Tư Công, bởi vì đối phương lại nhìn anh một cái. “Thác Bạt tiên sinh nguyên bản trời định có khả năng qua trung niên rồi biến mất, nhưng hiện tại có thể an hưởng tuổi thọ là chuyện không cần hoài nghi.”

“Vì cái gì?” Cô tò mò hỏi.

“Mệnh cách nguyên bản chính là càng không ngừng biến hóa, như trong ‘Liễu Phàm tứ huấn’ (bốn điều giáo huấn của Liễu Phàm) của tác giả Viên Liễu Phàm Minh triều, vốn số mệnh chú định đoản mệnh tuyệt hậu không có công danh, về sau là vì nghĩ lại tu phúc làm việc thiện, cải biến vận mệnh. Cuối cùng, thành tựu kết cục tốt phúc lộc thọ đều đủ, đại biểu cầu họa cùng cầu phúc, toàn bộ nắm giữ ở trong tay chúng ta.” Chu Đa Luân nói ra.

“Đại sư nêu ra thật tốt! Em cho tới bây giờ không có cảm thấy anh giỏi vậy.” Về mặt Tống Ân Nhi sùng bái nhìn Chu Đa Luân.

Sắc mặt Thác Bạt Tư Công khó coi chuyển qua khuôn mặt của cô, không thích cô dùng loại ánh mắt này với những người khác.

Tống Ân Nhi vừa nhìn thấy vẻ mặt chú ý của đại lão gia nhà cô, lập tức ôm cánh tay của anh, cười nói với Chu Đa Luân: “Cảm ơn anh a! Mang bạn gái của anh tới, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, làm quen một chút!”

“Không cần, hôm nay chúng ta còn có việc phải đi.” Chu Đa Luân lại bị Thác Bạt Tư Công nhìn thoáng qua, dọa sợ hãi, ở đâu còn dám ăn cơm hàn huyên a.

“Tạm biệt! Tạm biệt.” Chu Đa Luân vung tay phải lên, rất nhanh rời đi.

“Anh đó, đều nói anh một trăm lần —” Tống Ân Nhi nhìn lão công, bất mãn kéo dài ngữ điệu. “Phải kết duyên tốt nhiều, vành môi phải ra sân, thay thế về dọa người.”

“Anh không mỉm cười với bạn trai trước của em.” Anh hơi nhếch môi, vẫn là vẻ mặt không thống khoái.

“Thích so đo!” Cô đầu tiên là chọc chọc mi tâm nhú chặt của anh, tiện đà xoa da mặt căng cứng của anh, lẩm bẩm nói: “Về sau bảo bảo trong bụng sinh ra, tám phần sẽ bị người cha như anh dọa khóc.”

Trái tim Thác Bạt Tư Công ngừng một nhịp, anh lập tức bắt lấy bờ vai của cô, chầm chầm vào ánh mắt của cô ép hỏi: “Em em em... Mới vừa nói cái gì!”

“Nhìn bộ dạng khấn trương hề hề của anh, anh rõ ràng nghe cực kỳ rõ a.” Cô kiễng mũi chân bưng lấy khuôn mặt của anh, cười hì hì lớn tiếng nói: “Chúc mừng anh sắp làm cha!”

Thác Bạt Tư Công nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, tiện đà lại không thể tin nhìn xem bụng của cô, sau đó lại nhìn trở lại mắt cô. Miệng của anh khép mở mấy lần, nhưng vẫn là một câu đều nói không được.

“Anh không vui sao?” Tống Ân Nhi cố ý trêu chọc anh, giả ra khuôn mặt khổ.

“Anh thật cao hứng... Anh... Trời ạ... Anh không biết anh nên nói cái gì! Trời ạ! Anh sắp làm cha!” Thác Bạt Tư Công dùng lực đem cô kéo vào trong ngực, lại phút chốc buông tay ra, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn cô. “Anh như vậy có thể làm bị thương em hay không?”

“Vị đại lão gia này.” Cô nhẹ gọi nick name mà gần đây chỉ dám gọi lén của anh — ai bảo anh luôn muốn cô đút anh ăn. “Em không phải làm bằng thủy tinh, OK?”

“Anh sắp làm cha.” Mặt mũi anh tràn đầy kính sợ đưa tay đặt ở trên bụng của cô, trong miệng còn không ngừng thì thào tự nói. “Trời ạ, anh sắp làm cha.”

“Đúng vậy.” Cô vuốt sợi tóc của anh, nhìn qua mặt mày cong cong lộ vẻ ôn nhu của anh. “Anh muốn sinh con trai hay con gái?”

“Chỉ cần là em sinh đều tốt.” Anh gật đầu, khóe môi bắt đầu giơ lên.

“Em đây sinh cái túi thơm.” Cô chế nhạo anh.

“Được.” Anh gật đầu, tiếp tục cười ngây ngô.

Tại thời khắc này, quá khứ cô tịch, nỗi khổ cầu không được ở trong mộng cảm nhận được trước kia, anh cũng không cho là gì. Hôm nay anh có được thể tử, gia đình hạnh phúc, còn có — hài tử!

Tống Ân Nhi nhìn bộ dáng vui vẻ cười đáp lộ ra hàm răng trắng của Thác Bạt Tư Công, cô kiễng mũi chân ôm chặt cổ của anh, trong lòng cảm tạ ông trời cho bọn họ thời gian bình an tốt như vậy.

Hiện tại cô hận không thể để cả thiên hạ đều hạnh phúc như cô!

“Này, để ăn mừng em mang thai...” Cô ngửa đầu nhìn anh, không nói cho hết lời.

“Anh quên tiền.” Anh lập tức nói tiếp ra.

“Ngoan.” Cô vừa cười vừa nói, càng để mặt vui sâu vào bờ vai của anh, ngây ngốc mỉm cười với anh.

Cô không biết quá khứ anh đã truy tìm cô bao nhiêu lần, cũng không biết vận mệnh kế tiếp của bọn họ. Nhưng cô tin tưởng bọn họ có thể gần nhau đến già, cũng tin tưởng khế ước máu kia đã bị phá giải, đã không có biện pháp ảnh hưởng bọn họ yêu nhau nữa.

Chân ái có thể vượt qua tất cả, kết cục của chuyện xưa hạnh phúc nên như thế a...

“Thác Bạt tiên sinh! Thác Bạt tiên sinh!” Lâm thư kí thở hồng hộc từ trong văn phòng lao tới, chạy đến cả kính mắt viền vàng đều lệch một bên.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tâm Thác Bạt Tư Công cả kinh, thần sắc lập tức lạnh lùng.

“Làm sao vậy?” Tống Ân Nhi cầm chặt tay Thác Bạt Tư Công, chỉ sợ nghe được bất luận tin tức xấu gì.

Lâm thư kí chỉnh kính mắt, khuôn mặt vuông vắn bởi vì kích động mà trướng đến đỏ bừng. “Học giả tìm được một phần cổ văn Tây Hạ ghi lại, có thể bổ túc đoạn văn tự đã bị mất của bản chép tay!”

“Bên trong nói như thế nào —” Thác Bạt Tư Công không dám hô hấp, phía sau lưng cũng toát ra mồ hôi lạnh.

“Học giả nói...” Lâm thư kí từ trong túi tiền lấy ra xấp giấy phiên dịch vừa rồi học giả gửi tới, nhanh chóng thì thầm: “Nguyên bản trên bản chép tay ghi ‘Lời nguyện máu của ma tộc, đoãn dương thọ đời đời kiếp kiếp của bản thân tìm người, là thuật âm tàn quần người nhất. Phương pháp phá giải là... Đẳng sau cũng chưa có, không phải sao? Hiện tại, bọn họ tìm được một cái tư liệu, nói là —”

“Thật có lỗi!” Tống Ân Nhi lòng nóng như lửa đốt một phen đoạt lấy xấp giấy trong tay Lâm thư kí.

Thuật lời nguyện máu của ma tộc, hiệu lực có thể đạt tới luân hồi bảy thế. Nếu muốn sớm phá giải lời nguyện này, thì cần làm đủ ngàn việc thiện, dùng rất nhiều việc thiện giúp người thêm lực, hóa giải dây dưa chấp nhất, ác niệm không thể chết già trong lời nguyện.

“Anh xem thấy không? Xem thấy không?” Tống Ân Nhi vừa khóc vừa cười mà đem tờ giấy kia đẩy lên trước mặt Thác Bạt Tư Công.

Thác Bạt Tư Công gạt đầu, dùng tay run rẩy bắt lấy tờ giấy kia, ánh mắt vẫn đang không thể tin văn tự ở trên.

“Làm đủ ngàn việc thiện sẽ không có chuyện, chúng ta đây sẽ làm vạn việc, để giữa ngộ nhỡ.” Cô ôm cổ của anh, như trước vừa khóc vừa cười nói.

Thác Bạt Tư Công nói không ra lời, chỉ là một mực ôm lấy cô, đem mặt chôn đến cần cổ của cô, che lại hốc mắt đỏ lên của anh —

Sẽ không còn có bất luận cái gì đau lòng!

Bọn họ cuối cùng có thể chính thức thả lỏng gánh nặng trong lòng rồi!

Lâm thư kí không biết vợ chồng này tại sao lại kích động như thế, nhưng anh cảm giác mình làm việc tốt, cũng vui vẻ cười theo Tống Ân Nhi.

“Cám ơn.” Sau khi Thác Bạt Tư Công khôi phục trấn định, chuyện thứ nhất anh làm chính là tiến lên dùng sức cầm tay Lâm thư kí.

Có thể tìm được bản ghi chép này, tuyệt đối không thể bỏ qua công lao của Lâm thư kí.

Lâm thư kí ngoại trừ dặn dò người đại diện đồ cổ tìm kiếm phần công văn ra, còn tìm La Luân hỗ trợ, hai người mất rất nhiều tâm tư, không làm gì liên từ các nơi trên thế giới tìm kiếm tài liệu, bởi vậy mới có thu hoạch hôm nay.

“Cám ơn, cám ơn, một ngàn một trăm vạn cái cám ơn!” Tống Ân Nhi cảm động cho Lâm thư kí một cái ôm thật mạnh.

Lâm thư kí luống cuống chân tay đứng ở tại chỗ, may mắn Thác Bạt Tư Công rất nhanh lùi cô trở lại.

“Sau khi tôi sinh em bé trong bụng ra, muốn nhận anh và La Luân làm cha nuôi!” Tống Ân Nhi lớn tiếng nói ra.

“Ngài có thai!” Lâm thư kí kinh hỉ kêu ra tiếng.

“Đúng!”

“Chúc mừng chúc mừng, chúng tôi đây sẽ nhanh đi nói ọi người cái tin tức tốt này.” Tiếng của Lâm thư kí còn chưa rơi xuống đất, người cũng đã chạy về phía văn phòng trước.

Sau lưng Lâm thư kí, Thác Bạt Tư Công một tay cầm phần văn kiện, một tay mười ngón giao nhau với Tống Ân Nhi, chậm rãi đi về phòng làm việc.

Hai người mỗi một bước đi nụ cười trên môi lại càng nở rộ.

Dù sao, bọn họ đã cực khổ giằng co nhiều năm như vậy, hôm nay có kết cục hạnh phúc như vậy, có thể nào không khiến người ta mỉm cười?

Không phải sao?

24. Chương 24: Phiên Ngoại 1: Kiếp Luân Hồi Thứ Hai

Vào lúc canh ba, nàng ở trong ác mộng tỉnh lại, nhờ một ánh nến yếu ớt trên bàn, nhìn vị hôn phu sắc mặt tái nhợt bên cạnh.

Nàng vươn tay dò xét hơi thở của hắn, xác định hắn chỉ nhẹ nhàng hô hấp, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra tựa trở lại trong ngực của hắn.

Ngực của hắn luôn lạnh lạnh, làm cho nàng nhịn không được ôm hắn chặt hơn, chỉ hận không thể đem toàn bộ nhiệt độ cơ thể của mình truyền cho hắn.

Hai tháng trước, khi cha mẹ muốn nàng gả cho người giàu nhất trong thành có ngoại hiệu ‘bàn tính vàng’ này thì nàng liền đào hôn trong đêm cùng ngày.

Người nào cũng biết bàn tính vàng dù cho gia tài bạc vạn, thân thể lại kém vô cùng, tùy thời sẽ tắt thở. Từng có thầy tướng mệnh nổi danh nói sát nghiệp kiếp trước của hắn quá nặng, cuộc đời này nhất định ốm yếu mất sớm, ai lại muốn gả ột vị hôn phu yếu đuối như vậy?

Chỉ là, rất nhiều người vì ham tài phú của ‘bàn tính vàng’, vẫn không ngừng cho bà mối đến thăm làm mối. Ai biết “bàn tính vàng” lại ở lần gặp mặt đầu tiên trên đường phố mà coi trọng nàng — một nữ nhi của gia đình làm bánh ngọt.

Nhưng nàng không tham đồ phú quý a! Như thế nào cũng không muốn gả ột nam tử dùng thân thể yếu đuối vô cùng mà nổi danh, vì vậy nàng nắm con lừa con ngựa đêm rời nhà đi.

Ai biết hắn...

“Sao lại tỉnh?” Nam nhân mở mắt ra, cúi đầu nhìn tiểu thê tử trong ngực.

“Nghĩ đến khi đó ta đào hôn, lão gia cưỡi ngựa nhanh đuổi theo ta, bộ dáng liều mình muốn thí cả mạng, cảm thấy buồn cười.” Nàng cười ôm lấy khuôn mặt hắn, hôn cằm của hắn.

“Lần kia đuổi tới người, trở về trọn vẹn bị bệnh hơn nửa tháng, nói là liều mạng đuổi theo người cũng không nói quá sự thật.” hấn nắm qua bàn tay nhỏ bé ấm áp của thê tử che ở bên cạnh gò má, bắt buộc chính mình mở mắt ra.

Những thời giờ này, luôn mệt mỏi, nhiều khi, hấn thậm chí không dám nhắm mắt, chỉ sợ lần khép lại này, sẽ không mở mắt ra nữa...

Hấn mới tân hôn một tháng, không muốn cứ như vậy mà vứt bỏ gương mặt hấn từng mơ thấy trong mộng hơn mười năm này, không ngờ lại thoáng nhìn thấy thê tử trong tiệm bánh ngọt Tây Thi khi đi trên đường!

“Vốn là không có ý định gả cho người, nhưng vừa nhìn thấy mắt của người...” Nàng che ngực, đến nay vẫn không có cách nào khác giải thích vì sao vừa nhìn thấy hấn đã xúc động muốn rơi lệ.

Hấn vuốt tóc của nàng, đầu ngón tay lướt qua túi thơm ở cần cổ nàng.

Hấn thích vuốt túi thơm và cái cổ non mềm của nàng, cũng thích cho nàng để chút ít hương băng phiến và bạc hà bên trong túi thơm nâng cao tinh thần tỉnh táo cho hấn.

“Tốt lắm, mau ngủ đi.” Nàng vuốt tóc vị hôn phu, chỉ sợ hấn ngủ không ngon, lại sinh bệnh.

“Nếu có một ngày, ta đi trước người...” hấn che môi của nàng, không cho nàng mở miệng. “Người đến trước mộ ta tể bái thì nhớ rõ phải mang theo cái túi thơm này, dùng hộp bạc tám tầng hoa văn vàng của hồi môn của người đựng bánh bao trắng người làm, để cho ta thăng đến kiếp sau cũng còn có thể nhớ rõ mấy thứ này, để cho kiếp sau ta có thể liếc nhìn người đã muốn cưới người làm vợ. Biết không?”

Hấn ngóng nhìn nàng, mắt đậm mạc trước mặt người ngoài, cũng chỉ có nhìn nàng thì mới có thể lộ ra một chút vị người.

Nàng giật xuống bàn tay đang che môi nàng của hấn, nước mắt trong nháy mắt chảy xuống.

“Lời nói của ta, người nghe rõ không?” hấn lau đi nước mắt của nàng, khàn giọng hỏi.

“Ta chỉ biết nếu người còn nói những lời không may mắn này nữa..., ta bắt kể cuộc đời nào gặp lại người đều muốn đào hôn!”

Nàng ngồi dậy, đem thân thể hấn an trí trên đùi của nàng, lại lấy ra áo lông hồ màu đen phủ thêm cho hấn.

“Đại lão gia của ta, ta cầu người mau ngủ đi.”

Nàng ôn nhu nói xong, vuốt tóc đen của hấn, xoa vai lạnh như băng của hấn, ngâm nhẹ giai điệu không thành khúc, thăng đến hô hấp của hấn dần dần chậm, thăng đến mắt của nàng trở nên dần dần chìm, nàng mới trở lại giường, cùng hấn ôm nhau ngủ.

Lúc sáng sớm gà gáy khiến nàng tỉnh lại.

Nàng xoa nhẹ mắt, duỗi lưng một cái, xoay người mệm mại tựa gò má lên lồng ngực của hấn.

Không có tim đập!

Nàng kinh nhảy dựng lên, nhìn khuôn mặt bình tĩnh giống như còn đang trong lúc ngủ mơ của hấn.

Tay nàng run rẩy dò xét hướng về chóp mũi của hấn —

Không có hô hấp!

“Có ai không! Mau đi gọi đại phu tới! Lão gia không tốt!” Nàng không khống chế được hướng phía ngoài cửa hô to.

Nàng ôm lấy thân thể của hấn, ghé vào lỗ tai hấn càng không ngừng gọi hấn.

“Lão gia... Lão gia... Người mở to mắt xem ta. Người đừng cố ý làm ta sợ, biết rõ ta chỉ giọng lớn, lá gan không lớn! Lão gia, người biết hôm nay ta muốn chưng bánh bao trắng cho người ăn. Người tỉnh lại..., ta liền cho người ăn thêm mấy cái. Người biết bình thường ta không thích người ăn nhiều đồ ngọt như vậy, sợ người dễ ho...”

Nói đến cuối cùng, nàng đã khóc không thành tiếng.

Nàng liếc mình xoa mắt, chỉ sợ mình hoa mắt sẽ không thấy được hấn mở mắt ra cười với nàng.

Nhưng mặc dù nàng xoa sưng cả mắt, mặc dù nàng kêu gọi nhiều tiếng, hấn lại thủy chung không có mở mắt ra nữa.

Sau đó không lâu, đại phu đến đây, phán định lão gia đã qua đời, bảo nàng bớt đau buồn đi.

Nàng khóc khô mắt, rốt cuộc chảy không ra lệ, chỉ bình tĩnh ôm hấn, tức giận chính mình tối hôm qua vì sao phải an trí hấn mau nằm ngủ. Có lẽ nếu hấn không ngủ, bây giờ còn tỉnh.

Nghĩ đến từ nay về sau, rốt cuộc nhìn không tới hấn lạnh lùng trước mặt người ngoài, nhưng ở trước mặt nàng lại biết cười giống như đứa bé. Hai con người nàng cho rằng đã khô cạn, không biết khi nào lại rơi lệ.

Nước mắt một giọt một giọt nhỏ tại trên mặt của hấn, nhưng hấn rốt cuộc không cách nào mở ra đôi mắt bằng kia, vươn tay lau lệ cho nàng....

“Lão gia, đây là bánh bao trắng người thích ăn, ta đem tới cho người.”

Nàng mặc một bộ váy giản dị màu trắng, tóc dùng một cây trâm gỗ cài lên, đồ trang sức toàn thân cũng chỉ có một cái túi thơm hấn tặng đeo ở cổ.

Nàng thấp nhang cho hấn xong, ngồi ở bên cạnh bìa mộ của hấn nói với hấn chuyện đã xảy ra hai tháng này.

Nàng không hiểu những vụ làm ăn kia, gia sản khổng lồ hấn để lại sau khi đi đều bị người thân bạn bè chia cắt không còn, may mắn nàng còn phân được một gian cửa hàng có thể cho thuê, cộng thêm thu nhập nhờ bán bánh bao trắng ở kinh thành của nàng, thời gian trôi qua cuộc sống cũng không đến nỗi, còn có thể có chút tiền dư cứu tế những người khác.

Chỉ là, cuộc sống ăn no mặc ấm, lòng của nàng trống không — bởi vì tưởng niệm hấn...

“Những ngày này thời tiết trở nên ẩm áp rồi, người ở bên kia lạnh không? Ta nhớ người trước kia thường ngủ không ngon, thường bị ác mộng bình tĩnh. Nhưng hiện tại ta hi vọng người nằm mộng thì mơ tới ta, mơ tới bánh bao trắng, mơ tới cái túi thơm người tặng ta này...” Nàng nghe được thanh âm nghẹn ngào của mình, lúc này mới đột nhiên giật mình đến mình lại khóc.

“Ai da, ta không sao. Người cũng đừng lo lắng ta, có địa phương tốt đầu thai liền đến đó...” Nàng lau đi nước mắt, lẳng lặng sửa sang phần mộ đã rất chỉnh tề.

Thu lại đồ tế, nguyên bản hấn là phải rời khỏi, nhưng nàng làm sao cũng không bước đi được, chỉ là si ngốc nhìn qua mộ bia lão gia —

Nếu có kiếp sau, nàng hi vọng hấn và nàng có thể gần nhau lâu hơn một chút.

Nếu có kiếp sau...

25. Chương 25: Phiên Ngoại 2: Kiếp Luân Hồi Thứ Tư

“Thật sự là ác độc.”

Cô nghe thấy sư phụ cô đang đào huyệt, phê bình phản đối với những thứ thấy được bên trong thì cô chỉ cảm thấy buồn cười.

Tại trong mắt người khác, hành vi trộm mộ của thầy trò bọn họ cũng rất ác độc, kết quả sư phụ cô hiện tại cư nhiên còn có biện pháp nói ai khác không đúng đối với huyệt mộ.

“Làm sao vậy?” Cô tò mò tiến lên dò xét.

“Con tới xem một chút nè.” Lão Hán cầm lấy ngọn đèn chiếu sáng hai hũ tro cốt. “Trên hai hũ tro cốt bị người dùng máu vẽ bùa chú, ở trên còn có chiếc nhẫn xâu bằng xương người, loại chú thuật này hiển nhiên là nguyên rửa hai người này đời đời kiếp kiếp cũng không được gần nhau quá lâu.”

“Tám phần đây là nam nữ yêu đương vụng trộm, vợ cả mất hứng, tìm người làm phép rồi!” Cô nhún vai cũng không cho là gì, ngấm huyết, phát hiện bên trong rỗng tuếch, liền không có hứng thú nhìn nhiều hơn nữa.

“Trước mặt người chết đừng nói lời không tôn trọng.” Lão Hán gõ đầu của cô, chắp tay trước ngực nói với hũ tro cốt trong huyết: “Hôm nay thầy trò chúng ta đập cửa vào nhà, bắt quá là muốn mượn chút ngân lượng để sử dụng, cố tình ở trong chỗ các người cả vật chôn theo cũng không có, nhưng, tổ sư gia chúng ta đã thông báo, nếu chúng ta tay không mà quay về, sẽ không may cả một năm. Cho nên, ta liền lấy đi chiếc nhẫn xương này, chờ ta có rảnh sẽ thay các người thiêu nó, giải chú, hi vọng kiếp sau các người có thể tìm được lẫn nhau, gần nhau cả đời.”

“Oa, sư phụ nói thật sự là lãng mạn, tựa như những bộ phim đang chiếu trong rạp chiếu phim.” Cô le lưỡi, vừa cười vừa nói.

“Người lãng mạn là người đó! Tháng trước thầy trò chúng ta đến Thượng Hải tìm môn đạo (tìm thêm người để vào chung nghề đào mộ) không phải có một trùm bất động sản nhìn trúng người, đơn giản chỉ muốn lấy người? Nếu không phải người từ cửa sổ đào tẩu, hiện tại đã sớm đeo vàng đeo bạc rồi! Ở đâu còn cần trở về nghề nghiệp trộm mộ?” Lão Hán cười chế nhạo cô.

“Sư phụ, người đàn ông kia rất dọa người a.” Cô đột nhiên rùng mình một cái, trong đầu không tự chủ hiển hiện bộ dạng người đàn ông kia.

Hốc mắt thâm thúy, mũi cao thẳng như người nước ngoài, phối hợp hình dáng lạnh lùng của anh, tăng thêm cao lớn khôi ngô bàn tay to đến như là một tay có thể ôm cô lên.

“Dọa người chỗ nào? Người ta được gọi là tài cao thể lớn, lông mày uy vũ.”

“Uy vũ cái đầu a! Anh ta bắt người bên đường, rõ ràng không có vương pháp!”

Cô oa oa kêu to, đối với ngày ấy bắt quá là chơi đùa trên đường cái, vô ý chống lại đôi mắt của “anh” đang ngồi trong xe màu đen, đã bị bắt lên xe, vẫn đang sợ hãi.

Ngộ nhỡ, người nọ đem cô bán vào kỹ viện, hoặc là làm nhục đến chết, cũng sẽ không có người thay cô đòi công đạo.

“Thối đời bây giờ ở đâu ra vương pháp, bọn quân phiệt có súng chính là vương pháp.” Lão Hán thở dài nói ra.

“Dù sao, con chạy thoát, hiện tại anh ta cũng không thể làm khó dễ được con rồi!”

Cô yêu tự do tự tại, như chim nhỏ bay tới bay lui, người đàn ông kia nhìn trúng cô, tựa như bắt lấy chim hoàng yến muốn đem cô nhốt trong chiếc lồng tơ vàng mà anh làm.

Khiến cô khó hiểu nhất chính là — người đàn ông rõ ràng có một đôi mắt lạnh, cố tình khi nhìn mắt cô lại vừa cuồng vừa nóng.

Cô che ngực, nhớ tới người nọ ngày đó không nói lời gì liền hôn trộm cô đến sắp nghẹt thở, vừa đỏ mặt, tim vừa đập mạnh, quái, quái... Cô rõ ràng không thích anh...

Mặc dù tiền của anh nhiều đến có thể chết đuối cả thôn người, nhưng cô há lại bởi vì vinh hoa phú quý mà khuất phục.

Thối đời không tốt, từ nhỏ cô trải qua sanh ly tử biệt nhiều lắm rồi, sớm biết nỗi khổ yêu hận, nỗi khổ biệt ly, nỗi khổ thất tình lục dục. Từ lúc cha nường cô qua đời, cô không yêu người nào nữa.

Cho nên, cô không thích người đàn ông kia, chán ghét cuồng ngạo trong mắt của anh, càng sợ hãi chính là mình sẽ bởi vì yêu ai mà rơi lệ nữa. Cô biết rõ mọi người đều phải đi, nhưng cô sợ chết loại cảm giác ở lại tảo mộ này, cô cảm giác mình đã quét mộ mấy đời...

“Sư phụ, chúng ta làm xong ngôi mộ này hãy thu tay.” Cô một chút cũng không muốn làm bạn với phần mộ. “Lúc trước sư nương dạy con làm bánh bao trắng, ăn ngon vô cùng, có lẽ chúng ta có thể dựa vào đó mà sống. Hay dùng tên ‘Thiên Hương’ của sư nương để đặt tên, như thế nào?”

“Thời cuộc này, mọi người chú ý chính là lót đầy bụng, chỉ có cái loại địa phương nhiều nhà giàu như Thượng Hải mới thích ăn vặt.” Lão Hán thở dài. “Bằng không, con cho rằng sư phụ thật sự thích quấy rầy sự an bình của người chết sao?”

Cô trầm mặc không nói, cúi đầu cùng sư phụ cầm cái xẻng đem huyết khô phục nguyên trạng, hai người liền mang công cụ, đi ra phần mộ, trở lại miếu nhỏ dung thân bên cạnh.

Cô đẩy cửa vào —

Không ngờ, lại chống lại một đôi con người đen vừa lạnh vừa nóng lại thâm sâu không thấy đáy.

Người đàn ông kia!

Cô cả kinh lui về phía sau hai bước, lại phát hiện cửa ra vào không biết khi nào xuất hiện vài binh sĩ cầm súng, ngăn trở tất cả đường đi, hơn nữa bắt sự phụ của cô.

“Các người muốn làm cái gì!” Cô quay đầu lại kêu to lên tiếng, muốn chạy về phía sư phụ, lại bị một đôi tay sắt nắm giữ ở eo.

“Em ngoan ngoãn tiến đến, bọn họ sẽ không đả thương người.” Người đàn ông trầm giọng nói ra, kéo cô tiến vào miếu nhỏ, đóng cửa lại.

Trong miếu thấp vài ly đèn dầu, chiếu đến trong phòng cực sáng ngời, sáng đến mức cô có thể thấy rõ ràng thần sắc trên mặt anh.

Vì trốn tránh người đàn ông này, thầy trò bọn họ từ Thượng Hải đi đến Ngân Xuyên, ai biết vẫn bị tìm được.

“Anh đến tột cùng muốn thế nào?” Cô nắm chặt nắm tay hỏi.

“Tôi muốn cưới em làm vợ.” Anh từ trên cao nhìn xuống nhìn xem cô.

Cô thở hắt vì kinh ngạc, trừng mắt cái người điên này.

“Lão nương không lấy chồng.”

“Không phải do em.”

Anh đem thân thể của cô ôm gần về phía mình.

Cô cau mày mạnh mẽ giãy dụa, một cái vòng cổ tùy theo trượt ra cổ áo.

Anh trừng mắt nhìn túi thơm phía dưới vòng cổ, giống như bị đạn bắn trúng ngực bỗng dưng không thể động đậy.

“Đây là cái gì!” Anh ra tay chiếm lấy túi thơm.

“Túi thơm sư nương tặng cho tôi.” Cô không đoạt túi thơm về được, chỉ có thể hung hăng trừng mắt anh.

Anh một mực cầm túi thơm, như thế nào cũng không chịu buông tay.

Từ sau khi anh mua được một cái hộp bạc tám tầng hoa văn vàng trong tiệm cầm đồ, anh đã đang vô số lần nhìn thấy cô ở trong mộng, vốn cho đây chẳng qua là trùng hợp, cố tình anh lại thấy được cô sống sờ sờ ở trên đường, mà cả cái túi thơm anh thấy ở trong mộng cũng được đeo trên cổ cô, anh còn có thể như thế nào?

Cô gái này — anh muốn chắc rồi!

Hai tháng sau —

Lão Hán mặc một thân áo đen đứng ở trong phần mộ, nhìn xem đồ đệ đã đứng trong gió lạnh một giờ của anh.

Lão Hán thở dài, cúi đầu đốt tiền giấy, cũng lầm bầm nói cho người chết trong lòng, hi vọng anh phù hộ ‘Cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương’ đã khai mạc một tháng làm ăn thịnh vượng.

Trước giấy tiền vàng mã, lão Hán đột nhiên nhớ tới một chuyện, anh từ trong bao vải lấy ra chiếc nhẫn xương người anh và đồ đệ đào được lúc trước — khi đó đồ đệ và anh bị nam nhân đã nhập thổ vì an trước mắt này mang về Thượng Hải, chiếc nhẫn xương người này cứ đặt ở trong túi.

Lão Hán cúi đầu đem chiếc nhẫn xương người bỏ vào lửa thiêu đốt. Hi vọng đối với lần chuyển thế tới của nam nữ này thì thật sự có thể gần nhau, không cần phải như đồ đệ của anh, mới tân hôn liền làm quả phụ...

Lão Hán ngẩng đầu nhìn về phía đồ đệ —

Cô vẫn không nhúc nhích đứng ở trước mộ, nhìn qua mộ bia bằng đá cẩm thạch màu trắng.

Một mảnh lá rụng rơi vào trên bia mộ, cô khom người nhặt, trong đầu lại vẫn là bộ dáng anh bị viên đạn của kẻ thù bắn trúng trán, bị mất mạng tại chỗ trong lòng cô, nắm tay của cô chết đi.

Nhớ tới anh không cam tâm cả khi nhập liệm (khâm liệm) cũng không nguyện nhắm mắt, cô bụm lấy ngực đau đớn, thân thể khom xuống, cảm thấy không thở nổi.

Thật vất vả, cô mới bị sự quan tâm của anh làm cho cảm động, thật vất vả cô bắt đầu vui vẻ, quen với yêu người và bị yêu, thật vất vả cô mới biết được phải làm sao chộc cho nam nhân nghiêm túc kia cười ra tiếng, kết quả —

Anh lại đi như vậy!

Cô ôm hai tay, cảm thấy vừa lạnh vừa cô đơn.

Nhớ tới nam nhân kia không nói đạo lý bá đạo sùng ái, nhớ tới tình yêu liều lĩnh của anh với cô, yêu đến cô cũng đã yêu anh... Nhớ tới cô thương anh yêu đến thậm chí nằm mộng như anh, mơ tới bọn họ đã từng gần nhau, cũng từng chết...

Cô bắt lấy túi thơm, nhắm lại hai mắt rơi lệ không ngừng, chỉ muốn thoát đi tất cả ưu thương này.

“Sư phụ.” Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng lão Hán. “Hàng xóm cửa hàng bánh kẹo Thiên Hương của chúng ta — chính là nữ tu sĩ Maria ở giáo hội, hôm trước hỏi con muốn cùng bà ấy đến Anh quốc hay không.”

“Ai muốn đi quốc gia của giặc tây! Nghe nói chỗ đó vừa ẩm vừa lạnh, chỉ là lên thuyền tới đó cũng có thể chết người!” Lão Hán không cho là đúng nói.

“Con muốn đi.” Cô nói.

“Con đến đó làm cái gì?” Lão Hán kinh ngạc nhìn cô.

“Con cũng không biết cháu đến Anh quốc làm cái gì, nhưng, con không muốn ở lại chỗ này thấy cảnh thương tình.” Cô nắm chặt nắm tay, ánh mắt lại nhìn về phía mộ bia đá cẩm thạch, ngực liền đau đớn một hồi.

“Nhưng... Nhưng không phải con nói muốn ở lại chỗ này dùng tiền của anh ta làm việc thiện thay anh ta, tích âm đức sao?” Lão Hán lắc đầu dùng sức phản đối.

“Việc thiện ở đâu đều có thể làm a.” Hiện tại ta chỉ muốn rời đi, đến một chỗ hoàn toàn không khiến cho cô nhớ tới người đàn ông kia.

Lão Hán nhìn hốc mắt lại ửng đỏ của cô, cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài một tiếng.

Chữ tình, chính là thật đả thương người như thế!

Một tháng sau, cô đem túi thơm sư nương để lại trả lại cho sư phụ, cùng nữ tu sĩ lên thuyền đến Anh quốc.

Nửa năm sau, cô tại Anh quốc dùng tên của anh thành lập một cô nhi viện, để những bọn nhỏ cần người chiếu cố thay thế “Thác Bạt Tư Công” tánh mạng sớm mất, tiếp tục sống sót trên đời này.

Cuối cùng cả đời cô đều chưa từng tái giá, cũng chưa từng có một ngày quên anh.

Vì vậy, cô tự nói với mình —

Yêu quá đau đớn, kiếp sau nếu làm cho cô gặp phải anh, cô không cần yêu nữa.

Cô muốn chạy trốn, thoát được càng xa càng tốt!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hon-tam-tram-nam>